

PANDORA

İNİL

KALBI

BÖLÜM 2

DİLARA KESKİN

PANDORA'NIN KALBI -II

Yazar: Dilara Keskin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzeltili: Bilge Nas Arıcan

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mart, 2024

ISBN: 978-625-6476-79-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2024, Dilara Keskin

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.

Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77

Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

PANDORA

'NİN

KALBI

DİLARA KESKİN

PANDORA
KALBI

**BÖLÜM
I**

Hayat her zaman adil ve merhametli değildir. Öyle anlar vardır ki bizi bir labirente hapsedip peşimize dişlerinden kan damlayan bir canavar takiverir. Çıkışı bulmak isterken yolumuzu kaybederiz, kimliğimizi kaybederiz, merhametimizi kaybederiz. Sonunda çıkış kapısını gördüğümüzü sandığımızda bir bakarız ki kurtuluş diye koştığımız kapı birden canavarın kendisi oluvermiş.

Meğer canavar hep oradaymış. Biz ondan hiç kurtulamamışız, yalnızca kurtulduğumuzu sanıp bataklıkta çırpınmaya devam etmişiz.

Bu zehrin çok kıymet verdiğim arkadaşım Yekta'nın damarlarında dolaştığını öğrendiğimde işte tam olarak bunu hissetmişim. Çıkışa koşmuş ve kendimi yeni bir labirente bulmuştum.

Tek fark, artık yola çıkan o kızla yolun sonundaki kızın birbirinden farklı kişiler olmasıydı. Bir şekilde başladığım noktadaydım ama farklı bir şekilde... Artık canavardan kaçmıyordum, onunla savaşmak için zırhımı kuşanmaya hazırdım.

Söylediklerimi algılamakta güçlük çeken İdil, "Bize yardım edecek birilerini mi tanıyorsun?" diyerek söylediklerimi yineledi. "Kimmiş o?" Cevap vermek üzere dudaklarımı aralamıştım ki "Bir saniye," deyip daha konuşmadan beni susturdu. "Bunlar çok fazla, Elisa."

"Biliyorum," derken son derece samimiydim. "Ama bana güvenmek zorundasınız."

Atalay, "Elisa," dedi. Elini dost canlısı bir tavırla sırtıma yerleştirmişti. "Sana neler oldu? Neden birden ortadan kayboldun?"

Dudaklarım büzülürken ona hüznle baktım. Gerçekleri itiraf etmek için güçlü bir istek duydum ama Serkan ve Beren'in ihanetini öğrenirse nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Oysa şimdi tek odak noktamızın Yekta olması gerekiyordu.

"Daha sonra konuşalım," diye ona güvence verdim. "Şimdi yalnızca Yekta'yı düşünmeliyiz."

Sanki arkadaşım ondan bahsettiğimizi hissetmiş gibi üst kattan bir çığlık koyuverdi. Üst kata çıkan merdivene bir süre korku için-

de bakakaldım. Geçmiş, Yekta'yla olan dostluğumuzu, gülümsediği ve bana her fırsatta desteğini sunduğu anları anımsamamak o kadar zordu ki! Oysa şimdi acı içindeydi ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Her derdime koşan arkadaşşıma merhem olamıyordum.

Düşünceler üzerime kara bir bulut gibi çökerken İdil, "Elisa, bize kim yardım edecek?" diye sordu.

Sorusu beni yeniden içinde bulunduğumuz dünyaya bağladı. "Biri var," dedim. "Yekta gibi ısırılmış bir kadın, adı Duru."

Çınar'ın evinde kaldığım sürede, başta abisine zarar vereceğimi düşünerek bana son derece ön yargıyla yaklaşan Duru zaman içinde beni bir dostu, bir sırdaşı gibi görmeye başlamıştı. Bunu hiçbir zaman itiraf etmemişti fakat ikimizin de aldatılma gibi ortak bir geçmişi olduğu için bana kanının ekstra ısındığını hissediyordum. Benimle konuşurken gitgide açılmış, rahatlamış ve en sonunda kimseye söylememem şartıyla bana telefon numarasını vermişti.

Abisinin kaçırdığı kadına telefon numarasını vermişti.

Bu küçük detay beni bir an için gülümsetecek gibi oldu ama Çınar'ın kalbimde bıraktığı kırıklar, dostumun çektiği acılar ve bana ihanet eden iki pislikle aynı ortamda kalmak zorunda olmam canımı öyle sıkıyordu ki dudaklarımı hareket bile ettiremedim.

"Telefonunuz varsa kendisine ulaşabilirim," dedim. "Bana numarasını verdi, ben de ne olur ne olmaz diye ezberledim."

Serkan bir an için sertçe yutkunduktan sonra, "Yekta gibi ısırılmış mı?" diye mırıldandı. Ona öfkeyle baktım ama bakışlarımı umursamayacak kadar afallamıştı. "*Bunlardan kaç tane var?*"

Sanki arkadaşımızdan değil de ağza alınmaması gereken zehirli bir türden bahsediyormuş gibi konuşmasının yarattığı mide bulantısını yok saymaya çalıştım. "Sayılarını bilmiyorum ama başımızı belaya sokacak kadar olduğunu söylemek mümkün."

Beren bir an için bayılacak gibi göründü ve sessizce koltuğa çöktü. O sırada İdil duruşunu dikleştirmeye, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu ama zorlandığı her hâlimden belliydi. Bir adım öne çıktım ve elimi destek olmak istercesine kolunda gezdirdim. "İyi misin, İdil? Solgun görünüyorsun."

Dudakları bir an için titredi, gözleri doldu. Sanki yeni keşfettiği bir gerçeği dile getirir gibi şaşkınlıkla soludu. “Yaşıyorsun, Elisa.”

Her daim güçlü duran arkadaşımı, duygularını bu kadar açık ifade ederken görmek, güçlü duruşumda şiddetli bir sarsıntıya sebep oldu ve içime gömdüğüm tüm kırgınlıklar kendini gösterdi. “Yaşıyorum, İdil,” dediğimde arkadaşım yeniden öne atladı ve kollarını sıkıca boynuma sardı.

“Senin için çok endişelendik, aklımızdan hiç çıkmadın.”

“Ben de hep sizi düşündüm. Keşke sizinle bir şekilde konuşabilseydim.”

Yekta'nın acı dolu inlemeleri yeniden kulaklarımıza ulaşınca birbirimizden ayrıldık. İdil buğulanmış gözlerini hızla kaçırp, yüzünü gizlice silerken ben de kendimi toparlamaya ve duygularımdan olabildiğince arınmaya çalıştım.

O sırada Atalay cebindeki telefonu çıkardı. “Duru denen şu kadın...” dedi. “Onu aramak için benim telefonumu kullanabilirsin ama burada telefon çekmiyor. Ona nasıl ulaşacağız?”

“Ormanda biraz dolaşmamız gerekecek,” dedim memnuniyetsizlikle. Vakit kaybetmeyi hiç istemesem de başka şansımız yoktu. “Ona ulaşmayı başardığımızda evin bulunduğu yeri tarif ederiz.”

Atalay başını salladı. “O zaman çıkalım,” dedi. “Seninle geliyorum.”

“Hayır.” Hissettiğim hararet yüzünden sesim öyle sert çıkmıştı ki bir an için afalladım. Serkan ve Beren pisliğini İdil’le baş başa bırakmayı düşünemezdim bile fakat bunu o an nasıl dile getirebilirdim? “Ben tek başıma giderim.”

“Asla olmaz,” diye karşı çıktı İdil. “Atalay’ın gelmesini istemiyorsan ben seninle geleceğim.”

Atalay’ı yalnız bırakma düşüncesi de bir an için son derece rahatsız olmama neden oldu ama İdil’in tek kalmasından daha iyiydi. En azından Atalay, Serkan’ı tek bir yumruğuyla yere serebilecek kadar güçlüydü. Öte yandan Serkan gibi gözü dönmüş bir adamın İdil’e yumuşak davranacağından kuşkuluydum.

“Peki,” dedim Atalay’ın telefonunu alıp. Zavallı arkadaşım, hiçbir şey anlamamış bir hâlde etrafa saf bakışlar atıyordu. Ona doğruları mutlaka anlatacaktım ancak henüz yeri ya da zamanı değildi.

İdil montunu ve botlarını giyerken köşeye sabitlenmiş av tüfeği dikkatimi çekti. İdil bağcıklarını bağladıktan sonra doğruldu, av tüfeğini ve mermileri kaptı. Kaşlarını merakla kaldırırken, “Bunu nereden buldunuz?” diye sordum.

“Meğer Serkan’ın bodrumunda bir tüfek ve iki silah varmış,” dedi. “İnanabiliyor musun?”

Kalbim, göğüs kafesimin içinde gümbürdemeye başladı. “Diğer iki silah nerede?”

“Biri Yekta’daydı,” dedi arkadaşım tam evden çıktığımız sırada. “Diğeri Serkan’da.”

Bir an vücudumdaki tüm kan buz kesti ama sebebinin soğukla alakası yoktu. Nefes alıp verişim hızlanırken, diğerlerinin bizi duymadığından emin olduğum bir anda hararetle soludum. “Serkan’da silah mı var?”

İdil başını aşağı yukarı salladı. Yüz ifadesinden onun da bu durumdan hiç hoşnut olmadığını anlamıştım. “Bana zerre kadar güvenmedi,” dedi. “Sen ortadan kaybolduktan sonra onu suçladım ve o andan itibaren aramızda asla erimeyecek bir buz dağı peyda oldu.”

Duygu yüklü bir okyanusa düşmekten nefret ediyordum ama elimde değildi. Demek İdil kaybolmamın peşini bırakmamış, sebeplerini soruşturmuş, ben ortadan kaybolduğumda bile hakkımı savunmuştu.

Birkaç adım ilerlemiştik ki Atalay’a kaçamak bir bakış attım. Kapı aralığındaki arkadaşım, gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz yanıma gelmesini istediğimi anladı ve aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı.

“Atalay,” dedim fazla detaya girmemeye özen göstererek. “Bu söylediklerimden hoşlanmayacaksın ama Yekta’nın silahını yanında tutmanı istiyorum. Öte yandan, Serkan’a asla güvenme. Hiçbir sözüne kanma ve sakın onun ipiyle kuyuya inme.”

Atalay ela gözlerini kısıp söylediklerimi sessizlik içinde dinledi. Konuşmayı bitirdiğimdeyse, “Elisa,” dedi. “Gerçekten neler oluyor?”

Serkan ve Beren duymasın diye fısıldayarak, "Sana her şeyi anlatacağım," diye güvence verdim. "Ama o zamana kadar lütfen kimseye güvenme, Atalay. Ayrıca Serkan'ın, çıkarlarının uyuşmadığı herkesi harcayacak kadar ahmak ve nankör olduğunu sakın unutma. Böyle düşünmek için yeterince sebebim var."

Atalay başını hafifçe salladı. Daha fazlasını bilmek istediği aşikârdı. Ona istediğini verecektim ama yaşananları şimdi anlatırsam Serkan'a saldırabilirdi ve bu da bizim Yekta'ya yardım çağırمامızı geciktirebilirdi.

Arkadaşıma hak ettiği gerçekleri mutlaka sunacaktım ama biraz beklemem gerekiyordu. Benim için bu ihaneti gölgelemek, cehennem azabına katlanmakla eş değer olsa da Yekta için bazı şeylere göz yummak zorundaydım.

İdil'le ormana daldığımızda yorgunluktan dizlerim acıyordu. Çınar beni ormanın ortasına bıraktığından beri ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum. Kalbim öylesine kırıldı, öylesine hayal kırıklığına uğramıştım ki avare avare dolaşırken kendimi kaybetmiştim. Bedenimdeki tüm gücü tüketmiştim ve daha fazlası için kendimi zorlamak artık canımı yarmaya başlamıştı.

Yine de çocuk gibi mızızlanacak değildim. Yumruklarımı sıkıp yola koyuldum.

Kısa bir sessizliğin ardından İdil, "Farklı görünüyorsun, Elisa," dedi.

Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım. "Nasıl yani?"

"Sanki o narin kadın gitmiş," dedi kısa bir tereddüdün ardından. "Yerine savaşçı ve gözü kara biri gelmiş gibi hissediyorum."

Dudaklarım yorgun bir gülümsemeyle taçlandı. "Sanırım öyle oldu, İdil. Kırık bir kalbin bir kadına yaptıkları budur işte."

İdil bana üzgün bir ifadeyle bakarken Atalay'ın telefonuna odaklanma bahanesiyle bakışlarımı kaçırdım. Hâlâ sinyal yoktu. Memnuniyetsizlikle nefes vermem bir cevap niteliği taşıyor olmalıydı ki İdil telefonun çekip çekmediğini sorma zahmetine girmedi.

"Sana neler oldu, Elisa?" dedi kısa bir sessizliğin ardından.

Gözlerim yeniden yanmaya başladığında içimden kendime küfrettim. Böyle bir durumda bile adamın tekinin yarattığı kalp kırıklıkları nasıl hâlâ canımı acıtılabirdi? Böyle bir durumda bile nasıl olurdu da düşündüğüm tek şey Çınar'ın yeşim rengi gözleri olabilirdi?

“Sanırım gönlümü birine kaptırdım.”

İdil kaşlarını öyle bir hayretle havaya dikti ki neredeyse saçlarına ulaşacaktı. “Şaka yapıyor olmalısın!” dedi. Sesi, söylediklerime inanmakta güçlük çektiğini açık ediyordu. “Yani şehir merkezinde bula bula Serkan gibi bir öküze denk geldikten sonra, ormanın ortasında kendine âşık olacak bir adam mı buldun?”

Psikolojik ve fiziksel olarak her ne kadar bitik olsam da başımı arkaya yatırıp yorgun bir kahkaha koyuverdim. Beni asıl güldüren neydi, emin olamadım. Yaptığı yorumun haklılığı mı yoksa böyle enteresan bir yorumu yaparken son derece ciddi olması mı?

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle yaptım, İdil.”

İdil derin bir nefes aldı. Son yarım saattir yüzleştiği gerçeklerin sınırını çok zorladığının farkındaydım. Benim uzun süredir sindirmeye çalıştığım ama savaşmayı bir türlü beceremediğim gerçeklerle yüzleşirken bocalıyor diye onu suçlayabilir miydim?

“En baştan başlayalım,” dedi İdil. “Öncelikle o geceyi anlat bana. Neler oldu? Neden sessiz sedasız evi terk ettin?”

Ses tonundaki bir şey, bir an için durup ona bakmama neden oldu. “Neden yaşananlarla ilgili bir tahminin olduğunu hissediyorum?”

İdil dudaklarını kemirirken, “Çünkü güçlü bir tahminim var,” dedi. “Ama yanılma ihtimalim beni utandırıyor ve dile getirmekten çekiniyorum.”

“Dinlemek isterim.”

Tekrar yola koyulduğumuzda İdil derin bir nefes aldı. “Pekâlâ,” dedi. “Ben Beren ve Serkan arasında bir ilişki olduğunu ve senin bir şeylere şahit olmuş olabileceğini düşünüyorum.”

Gözlerimi irice açarak genç kadına baktım. İdil her zaman zeki, pervasız ve çözümleri en zor problemleri çözen biriydi ama hiçbir

ipucu yokken böyle bir durumda gerçeğe ulaşması benim için bile sürpriz olmuştu.

“Bu sonuca seni ulaştıran ne?” derken telefonu yeniden kontrol ettim. Maalesef, hâlâ sinyal yoktu.

“Öncelikle Serkan’ın sana bir şey yapmış olabileceğini düşündüm,” dedi. “Neticede olaylı ayrıldınız fakat düşününce bu ihtimal çok mantıksız göründü. Eğer o aşağılık kılına dokunacak olsaydı bağırıp kendini kurtarırdın. Buna ek olarak, Serkan da Yekta ve Atalay’ın olduğu bir evde sana yaklaşamayacak kadar korkak zaten. Yani o evden hiçbir zorlama olmadan, kendi isteğiyle çıkmış olman gerekiyordu.”

Tereddüt içinde bana bakınca, “Devam et,” diyerek arkadaşımı teşvik ettim.

“Sonra Beren’le aranızda bir çeşit tartışma olabileceğini düşündüm çünkü o, senin kaybolmana fazla umursamaz davrandı.”

Boğazım kururken ellerimin titrediğini hissettim. Genç kadının adını işitmek, ihanetini yeniden hatırlamama neden olmuştu. Sanki unutmam mümkünmüş gibi! “Bunu biraz daha açar mısınız?” diye sordum.

Sanki uzatmak canını sıkıyormuş gibi, “Senin kaybolduğun sabah düşündüğü ilk şey, kaybindan bizi sorumlu tutup tutmayacakları oldu,” dedi tek seferde. Öfkeyle nefesimi verdim. Yüzsüz, elbette kendini düşünecekti! Zaten onun gibi birinden başka ne beklenirdi!

“Sonra,” diye devam etti İdil. “Beren’in çantasında bir doğum kontrol hapı buldum ve bunu Serkan’la kullandıklarını düşündüm.”

Kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı. “Beren’in Atalay’la ciddi bir ilişkisi var,” dedim. “Seni Serkan’a iten ne oldu?”

İdil tereddüt ederek, “Bu konu hakkında pek detay vermek istemiyorum ama Atalay’la pek yolunda giden bir cinsel hayatları olmadığını dolaylı yoldan Atalay’dan öğrendim,” dedi. Bu tarz konuları konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark etsem de daha fazlasını dinlemek için sessizce bekledim. “Ancak Beren hareketli bir cinsel hayatı olduğunu söyledi. İşte, bu noktada Atalay’ın minik itiraflarıyla söyledikleri çelişiyordu. Öte yandan... Eh, bu hapları yanında taşıyorsa kullanacak olmalıydı, değil mi? Bu düşünceyle birlikte

içime sinsi bir şüphe düştü ve sonra ikisinin her bir bakışından farklı anlamlar çıkardım, normalde umursamayacağım detaylara dikkatimi verdim ve sonunda böyle bir sonuç elde ettim.”

Başımı hafifçe salladım. “Bunu duymaktan nefret edeceksin,” dedim. “Ama haklısın, İdil. Evden kaçtığım gece lavaboya gidiyordum. Sonrasında Serkan’ın odasından bir ses işittim ve meraklanıp onu kontrol etmek istedim. İçeri girdiğimde Beren’i duvarda, Serkan’ı da onun tam önünde çıplak bir şekilde buldum. İkisi de kendinden geçmişti.”

O manzara tekrar aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Daha önce bu kadar yok sayıldığımı hatırlamıyordum. Üstelik bana reva görülen bu onursuzluk, en yakınlarım tarafından yaşatılmıştı.

İdil gözlerini kapatırken derin bir nefes koyuverdi. “Daha önce haklı olmaktan hiç bu kadar iğrenmemiştim.”

“İkisini öyle görünce ne yapacağımı bilemedim, doğru dürüst düşünemedim bile. Zihnim bana milyonlarca şey söyledi ama hiçbirinin ucunu yakalayamadım. Sadece uzaklaşmak istedim, her şeyden kaçmak. Sanki uğradığım ihaneti unutabilmişim, bu gerçeği reddedebilmişim gibi arkama bakmadan koştum. Kendimi ormana attım.”

Şimdi ses çıkarmadan, merakla dinleme sırası İdil’deydi. Genç kadının kahverengi gözleri ilgiyle parıldıyordu.

“Sonra,” diye devam ettim. “Ormanda bir silah sesi duydum ve merak edip o yöne ilerledim. Aptalca, biliyorum. Kim bir silah sesi duyup o yöne ilerler ki? Ama insan bazen cidden akıl tutulması yaşıyor. Hele ki eski sevgilisini en yakın arkadaşlarından biriyle basınca.”

İdil ucuz esprime istemeyerek yorgun bir tebessümle karşılık verdi. “Her neyse,” dedim yeniden anlatmaya odaklanarak. “Silah sesinin geldiği yere yöneldim ve genç bir adamın, genç bir kadına ateş ettiğini gördüm. Beynimden vurulmuşa döndüm, İdil. İnan bana, ne yapacağımı bilemedim. Daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Kendimi yardımsever biri olarak tanımlardım ama o kadına yardım etmeyi arzuласam da hiçbir şey yapamayacak kadar korkmuş durumdaydım. Kitaplarda okuduğumuz, filmlerde izlediğimiz o cesur karakterler meğer sadece hayalden ibaretmiş. İnsan

böyle bir durumla karşılaştığında yalnızca kendi kaçıını kurtarmaya odaklanıyormuş."

İdil'in dudakları aralandı. "O kadar travmatik şeyi bu kadar esprili bir dille anlatmayı nasıl beceriyorsun, hayret doğrusu!" diye sorulurken şaşkınlığı son derece samimiydi.

"Adam beni görünce zorla alıkoydu," dediğimde İdil dehşetten bayılmak üzereydi. "Günlerce bir katille aynı çatı altında olduğumu sandım. İdil. Hissettiğim çaresizliği düşünabiliyor musun?"

"Dur biraz," dedi bir elini yukarı kaldırıp. "Sandım da ne demek? Öyle değil miymiş yani?"

Başımı olumsuz anlarda iki yana salladım. "Değilmiş. Ateş ettiği kadın, yani şu anda ulaşmaya çalıştığımız Duru, daha önce ısırlmış kız kardeşiymiş. Isırıldığından beri her gece dönüşüyormuş. O gece elinden bir şekilde kaçmayı başarmış ve ormanın ortasında atak geçirmeye başlamış. Çınar da bunu engellemeye çalışıyormuş. Ne yapacağını bilemeyip kardeşine ateş etmiş. Yani hiçbir zaman birini öldürmek istememiş."

İdil'in kaşları hafifçe yukarı kalktı ama bu, o kadar küçük bir hareketti ki bir an için doğru görüp görmediğimden emin olamadım. "Adı Çınar, öyle mi?"

Başımı hafifçe salladım.

"Ve bu adama karşı bir şeyler hissetmeye başladın."

Yeniden cılız bir şekilde başımı salladım.

"Peki, sonra ne oldu?"

Kırık bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrıldı. "Zaten başında bir ton bela varken benimle de uğraşmak istemediğine karar verdi. Benimle öpüştükten kısa bir süre sonra..."

İdil dudaklarını büzerken bakışlarını kaçırdı. "Desene pisliğin tekiymiş."

"Ona kalbimi emanet ettim, İdil," derken ruhumda tarifi zor bir sızı baş gösterdi. "O ise parçalara ayırmakta tereddüt etmedi." Öfkeyle nefesimi verdikten sonra sertçe yutkundum. "Ne düşünüyordum ki?" diye kızdım kendime. "Beni bir kez öptü ve biraz iyi davrandı diye hayatının aşkı olduğumu mu?"

İdil kolunu çekti. "Hey," derken sesi öfkeli çıktı. "Şu an kendine çok haklılık ediyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim. Birine bir şeyler hissetmek senin suçun değil, tamam mı? Yüreğin pır pır eder ve sen buna engel olamazsın. Kalp denen saçma şey işi dinlemez, küçük bir çocuk gibidir. Kavuşulması imkânsız bir aşk mı? Bayılır! Yasakları dinlemek mi? Umurunda olmaz! Acı vermek mi? En favorisi budur! Hâl böyleyken ne diye kendini suçlayacakmışın, söyler misin?"

Arkadaşımın tiradını gözlerimi kısarak dinledikten sonra, "Bunun yalnızca benimle ilgili olmadığını hissediyorum," dedim.

"Kesinlikle değil," diye katıldı. "Hiç olmadık birine aşığım ve şimdi arkadaşımın da aynı dertten muzdarip olduğunu öğreniyorum. Bu erkeklerde mi sorun var yoksa biz mi olmayacak insanlara aşık olmaya bayılıyoruz, anlamıyorum ki!" Arkadaşımı soru yağmuruna tutmak için dudaklarımı aralamıştım ki İdil, "Sana her şeyi anlatacağım," dedi. "Ama sonra. Şimdi ilgilenmemiz gereken Yekta adlı bir canavarımız var."

İdil'in yaptığı hatırlatma kara bir bulut gibi aramıza çöktü. Birden zihnimde şimşekler çaktı. Arkadaşım haklıydı, şu an kişisel sorunlarımızı bir yana bırakmalı ve tamamen Yekta'ya odaklanmalıydık.

O pislik kendine geldiğinde ısırılmasının hesabını verecekti. Onu bir güzel pataklayacak, sonra da onu çok özlediğim için sınımsız bir sarılma armağan edecektim.

Bir süre daha yürümemizin ardından yeniden telefona baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Zira Atalay'ın telefonu nihayet çekmeye başlamıştı ve ekrana bildirimler yağıyordu. Arkadaşım sevinçle yerinde zıplarken, "Sonunda!" dedi. "Keşke ormanda telefonla dolaşma fikri daha önce aklımıza gelseydi."

Hevesini kırmak istemesem de "Çok uzun bir süredir yürüyoruz, İdil," dedim. "Fırtına öyle şiddetliydi ki bu kadar yolu katetmemiz imkânsızdı. Neyse ki şanslıyız da son zamanlarda fırtına biraz durulmuş."

Tekrar telefona odaklandığımda İdil, "Polisi arayacak mıyız?" dedi.

Başımı hızla iki yana salladım. “Onlara ne söyleyeceğiz ki?” dedim. “Arkadaşımızın bir canavar tarafından ısırıldığını mı? Kim inanır bize? Diyelim ki inandılar, bilim dünyası Yekta’nın üstüne akba-ba gibi üşüşür. Öte yandan...” Her ne kadar söylemekten çekinsem de kelimelerin gerisini getirdim. “Çınar’ın başının belaya girebileceği düşüncesi, beni biraz huzursuz ediyor olabilir.”

İdil yorgun hâline rağmen gülümsedi. “Ateş bacayı fena sarmış desene.”

“Öyle bir şey demeyeceğim,” derken son derece kararlıydım. “Bu hayat bana bir şey öğrettiyse o da seni bir kere yüzüstü bırakanın bunu mutlaka tekrarlayacaktır. Bensiz daha mı mutlu? Öyle olsun. Sırf ona âşığım diye peşinde kul köle olacak değilim.”

İdil yeniden gülümsedi fakat bu sefer tebessümü gururla ışıltıyordu. “İşte, benim kızım!”

Gülümsemesine karşılık verip Atalay’ın telefonunun rehber kısmına girdim. Numarayı içimden tekrar ederken parmaklarım tuşlara dokundu ve en sonunda arama tuşuna bastım.

Telefon dört kez çaldıktan sonra ümitsizliğe kapılmak üzereydim ki tanıdık bir kadın sesi, “Alo?” dedi. “Kimsiniz?”

“Duru,” dedim heyecanla. Genç kadınla konuştuğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. “Sana ihtiyacım var.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Abimin telefonu dışında herhangi bir telefonda beni aramandan endişelenmeli miyim?” diye sordu.

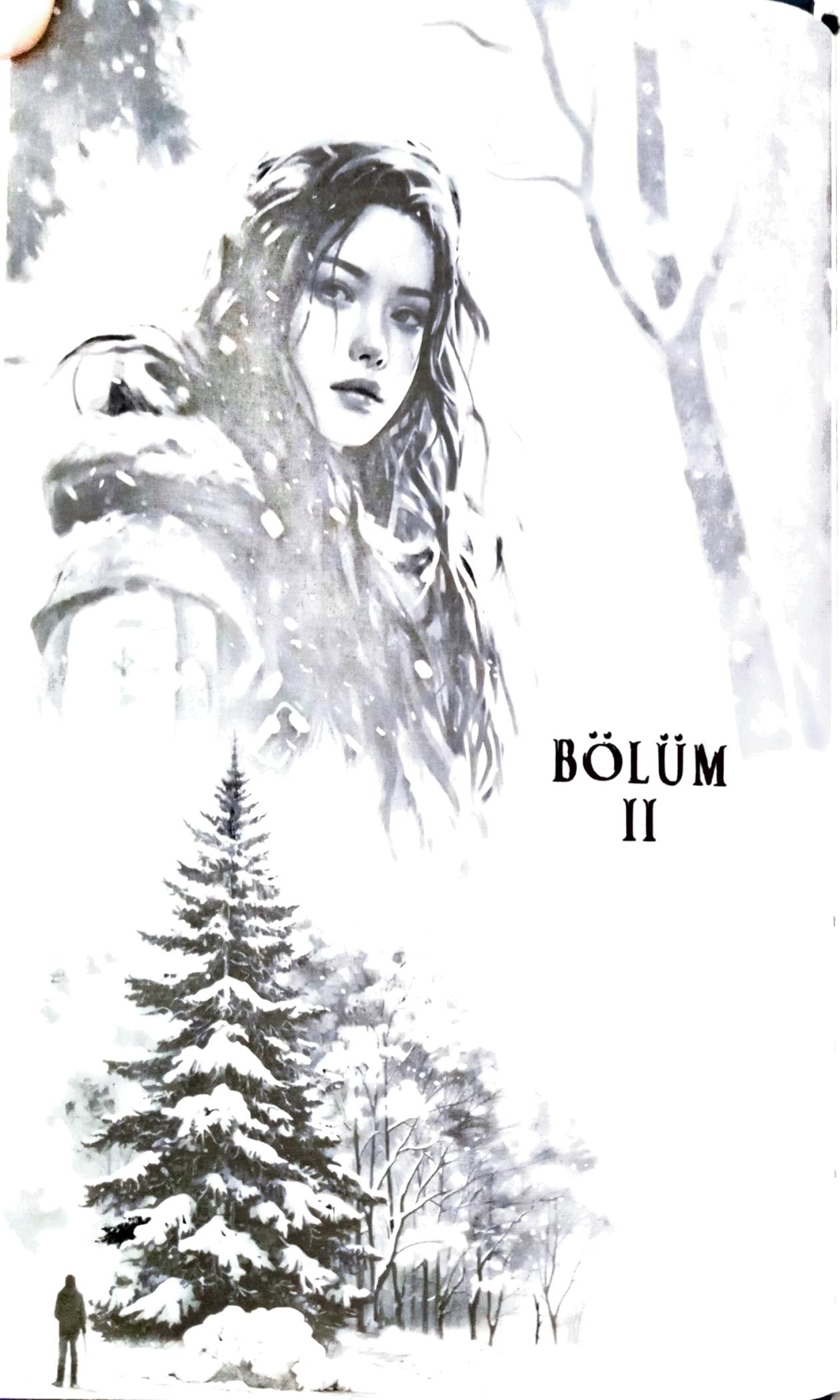
“Sanırım.”

“Siktir!” diye soludu. “Neler oldu, Elisa?”

“Abin, beni etrafında istemediğine karar verdi,” diye durumu özetledikten sonra, “Ama asıl konu bu değil,” diyerek anlatmaya devam ettim. “Arkadaşlarımdan biri ısırıldı ve senin başına gelenler, onun da başına gelmek üzere.” Duru bir an için sessiz kalınca hattın kesilmiş olabileceğinden korktum ama hâlâ soluk sesleri hoparlörde yankılanıyordu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Kimi arayacağımı bilemedim, Duru," dedim. "Bize yardım etmen gerekiyor çünkü Yekta dönmek üzere ve o an geldiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

Duru sonunda kendini topladı. "Sana yardım edeceğim."

**BÖLÜM
II**

İdil, Serkan'ın evini Duru'ya olabilecek en açık şekilde tarif ettikten sonra eve döndük. Fırtına artık yavaşlamış, bir süre önce ormanı ele geçiren sis dağılmış, karlar erimeye yüz tutmuştu ama bu, eve dönüşümüzü kolaylaştırmadı. Aksine, tahminimizden de fazla yol katettiğimiz için geri döndüğümüzde bacaklarımızdaki tüm güç çekilmiş gibi hissediyorduk. Nefes nefese ve kan ter içindeydik.

Serkan'ın evini gördüğümde bir an için duraksadım. Karla örtülmüş bu yapıya birkaç gün önce güle oynaya girmiştik. Oysa şimdi sağ kalacağımız bile şüpheliydi.

İdil önden yürüyüp kapıyı çaldığında kapı Atalay tarafından açıldı. Onu görünce mutluluk ve rahatlama yüzünden bayılacağımı sandım. Zira Serkan'ın her şeyin ortaya çıkmasından korkup Atalay'a saldırma ihtimali zihnimden bir türlü çıkmamıştı. Eğer öyle bir şey olsaydı Atalay'a gerçekleri itiraf etmediğim için kendimi asla affetmezdim.

İdil içeri geçerken meraklı gözlerle bizi izleyen Atalay'a, "Yardım çağırдық," dedi. Bir yandan da montunu ve atkısını çıkarıyordu. "Kadın kısa bir süre sonra burada olacağını söyledi."

İstemeye istemeye içeri girdim, Serkan ve Beren'in bulunduğu salona yönelip kendimi tekli koltuğa bıraktım. İkiisiyle aynı ortamda olmak beni rahatsız ediyor, midemi bulandırıyor ama üzerimde yarattıkları etkiyi görmelerini istemiyordum. Her şeye rağmen karşılarında dimdik duran bir Elisa görmeleri tek arzumdum.

Bu Elisa'yı tanımıyorlardı ve emindim ki tanıdıklarında ondan nefret edeceklerdi.

Üstümdeki fazla kıyafetlerden kurtulduğumda ortama rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Hiçbir şey söylemiyor, arada bir Serkan ve Beren'e zehirli bakışlar göndermek dışında hareket etmiyordum. Onlara her baktığımda ürkek bakışlarını yakalıyor, gözlerini kaçırma-
malarını izliyordum. Ağzımı açmamdan deli gibi korkuyorlardı. Öyle ki Beren'in titreyen ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp gizlemeye çalışmasını göz ucuyla fark etmiştim.

İşin enteresan kısmı, bunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Biraz utanmalarını, mahcubiyet duymalarını ve onurumu incittiklerini düşünüp pişman olmalarını isterdim. Yalnızca kendini umursayan iki insana, geçmişte böylesine değer vermiş olduğum düşüncesi onurumu zedeliyordu.

Boğazımın Sahra Çölü kadar kurumuş olduğunu hissedince acıyan kemiklerime rağmen ayaklandım ve mutfığa gidip kendime bir bardak su doldurdum. Suyumu sakince yudumlarken mutfağın kapısında adım sesleri işittim. Neden, bilmiyorum ama orada Atalay ya da İdil olmadığından emindim.

“Seninle konuşabilir miyiz?”

Beren’in sesini duyduğumda öfkeyle dudaklarımı kemirdim ama ona bakmadım. “Hâlâ bana hitap etmeye yüzün var yani!”

“Bak, ne desen hakkın var ama lütfen önce üst kata çıkalım, tamam mı?”

Daha fazla dayanamayıp arkamı döndüm, dudağımın kenarı alaycı bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı. Oysa Beren’in kahverengi gözleri son derece gerginlik doluydu.

Ona bağırarak, onu orada pataklamak istedim ama söyleyeceklerini, daha ne kadar yüzleşebileceğini merak etmeden de edemedim. Başımı hafifçe salladım ve Beren önde giderken onu üst kata, İdil’in odasına kadar takip ettim.

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra, “Evet,” dedim kollarımı göğsümün altında birleştirip. “Anlat bakalım.”

Çatlamış dudaklarını ıslattı. “Olanları Atalay’a söyleyecek misin?”

“Hangi olanları?” dedim gözlerimi sahte bir merakla kısıp. “Adamı en yakın arkadaşıyla aldatman ve takdire şayan bir kaşarlık yapmandan bahsediyorsan, sanırım bilmek hakkı.”

Hakaretim karşısında Beren gözle görülür bir şekilde afalladı. Bana karşılık vermek istediği her hâlden belliydi ama cesaret edemezdi. Bu yüzden sabrını korumak için gözlerini kısa bir süreliğine yumduktan sonra, “Benimle böyle konuşman hiçbir şeyi değiştiremeyecek,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Neyi? Gözümün içine baka baka Serkan’ın yatağına girdiğini mi?” Başımı hafifçe salladım. “Evet, Beren. Gerçekten de değiştirmeyecek.”

Beren gözlerini kırıştırdı, dudaklarını büzdü. “Yaşanan her şey için üzgünüm.”

Dudaklarım alayla kıvrıldı. “Ah, hayır, tatlım. Yakalandığınız için üzgünsün.”

“Bak,” dedi Beren. Onu daha önce hiç bu kadar panik içinde görmemiştim. “Bana istediğini söyle, istersen inanma. Bir şey diyemem, hakkın ama yaşananları mutlulukla karşılamadığımı lütfen anla. Sadece olmaması gereken birine, karşı koyamadığım bir çekim hissettim, hepsi bu. Sana değer vermiyor değilim, gerçekten.”

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. “*Sadece* mi?” dedim inanamamış olarak. Karşımdaki insanı görmüş, nasıl bir utanmaz olduğunu yaşayarak öğrenmiş olsam da genç kadın beni her saniye daha fazla şaşırtmaya devam ediyordu. “Demek *sadece*, öyle mi? Büyütülecek çok da önemli bir mesele yok yani!”

Beren gözlerini kırıştırdı. “Öyle demek istemedim. Ben sadece...”

“Aslında ne var, biliyor musun?” diye sözünü kestikten sonra takdirle başımı salladım. “Manipülatör sevgilinden bir şeyler öğrenmişsin. Sözlerini öyle güzel süslüyorsun ki erkek arkadaşımla yattığın gerçeğini unutacağım neredeyse. Gerçekten, Beren, sen beni salak mı sandın? Yüzüme baka baka erkek arkadaşımla kırıştırdıktan sonra bana değer verdiğine inanacağımı nasıl düşünebiliyorsun?”

“Lütfen, Elisa,” diye yalvardı ama ona doğru bir adım attığımda cümlesi boğazında takılı kaldı ve ürkererek bir adım geri çekildi.

“Serkan sana ne dedi, Beren? Ne dedi de seni böyle bir ilişkiye ikna etti? Yoksa sen, onun kollarına koşmaya fazlasıyla hazır olduğun için bir şey demesine gerek kalmadı mı?”

Beren sertçe yutkunduktan sonra, “Seninle artık birlikte olmak istemediğini söyledi,” diye sorumu yanıtladı.

Gözlerimi kıstım. “Ve sen de buna inandın.”

Kısa, tereddüt dolu bir andan sonra başını hafifçe salladı.

“Merak ediyorum, Beren,” dedim. “Buradaki tartışmalara şahit oldun. Serkan’ın beni nasıl arzuladığını ve bu arzusunun beni nasıl rahatsız ettiğini sana anlattım. Peki, sen zeki ve onurlu bir kadın olarak, Serkan’ın beni istemediğiyle ilgili sözlerine nasıl inandın?”

Beren derin, titrek bir nefes aldı. “Ona sordum,” dedi. “Sadece bunu değil, tartışmanızda Yekta’yı kıskanması da hoşuma gitmemiştii ve ben...”

“Sen!” dedim içimdeki öfkenin fokurdamasını önleyemeyerek. Sanki içimde bir yanardağ vardı ve patlaması an meselesiydi. “Sevgilimi benden mi kıskandın?”

“Hayır,” dedi hemen ama öyle olduğu her hâlden belliydi. “Sadece bana apayrı şeyler söylerken sana öyle davranması canımı sıkı-mıştı. Ben de karşıma alıp sordum.”

“Dur, tahmin edeyim,” dedim işaret parmağımı havaya doğrultup. “Sana asıl olayın ben olmadığımı, yalnızca arkadaşını kıskandığını söyledi, değil mi?”

Beren’in far görmüş tavşan misali gözlerimin içine bakakalması yeterli bir cevaptı. Kendimi tutamayıp başımı arkaya yatırdım ve bir kahkaha patlattım. “Sen de buna inandın yani! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?”

“Elisa...”

“Beren,” dedim sözünü kesip. “Bu zamana kadar arkamdan yapmadığın hainlik kalmadı. Bana Serkan’dan ayrılmamı tavsiye edip sevgilimin kollarına koştun. Sadece bana değil, Atalay’a da çok büyük ihanet ettin ve şimdi sakın üzgün olduğunu söyleme, merhamet dilenme. Zira ben, düşündüğün şeyin yalnızca kendin olduğunu biliyorum. Sadece sen değil, Serkan da yalnızca kendi kışını kurtarma derdinde. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, yalanlarınızla kandırdığınız o Elisa artık yok! İstedığın kadar duygu sömürüsü yap, işlemez, güzelim.”

Beren’in gözlerinden korku dolu gözyaşları süzüldü. “Ö-öyle değil.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama hissettiğim şey koca bir kalp kırıklığıydı. “Yakalanmasaydınız aynı şekilde davranmaya devam edecektin, değil mi?” derken sözlerim bir sorudan çok gerçeği dile

getirir gibiydi. "Sizi o gün görmeseydim, yüzüme gülüp arkamı döndüğümde Serkan'a koşmaya devam edecektin."

Beren'in yanakları kızarıırken gözlerini kaçırdı. İçinde bir yerde hâlâ utanma duygusu olmasına şaşırmadan edemedim fakat yerine öyle bir sindi ki kulağıma şüpheli bir ses fısıldadı. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama içimden geçeni kelimelere döktüm: "Ben sizi yakaladıktan sonra da oldu, değil mi?" dedim kısılan sesimle. "Benim ortadan kaybolmam ve belki de ölmüş olmam sizin için bir şeyi değiştirmedir."

Beren'in gözlerinden birkaç damla daha gözyaşı düştü. Eliyle yüzünü kuruladıktan sonra, "Senin için endişelendim," derken sorumu bilhassa yanıtlamadığını fark ettim. "Vicdanım hep beni rahatsız etti."

"Öyleyse neden düşündüğün tek şey kendindi?" diye cevabı yapıştırdım. "Neden ben ortadan kaybolduktan sonra yalnızca sizi tutuklayıp tutuklamayacaklarını sorma ihtiyacı hissettin?"

Beren içten bir şaşkınlıkla bana bakarken, "Sen nasıl..." diye sordu ama zihnindeki şimşekler hızla çaktı ve daha sorusunu tamamlamadan kendi cevabını verdi: "İdil!" Bir an öfkeyle nefes verdi. "Tabii ya. O Allah'ın belası..."

Ne oldu, bilmiyordum. Bir an kontrolümü kaybettim. Zihnimde beni sıkıca tutan zincirler gevşedi ve hiç düşünmeden bir elimi kaldırıp Beren'in suratına sertçe indirdim.

Yediği tokadın etkisiyle başını çevirdikten sonra bir eliyle yanğını tutup hayret içinde bana baktı. Bu şaşkınlığı bir an çok komik göründü. Erkek arkadaşımınla yatmıştı; en sevdiğim, belki de kalan tek dostuma hakaret etmişti ve sakın kalacağımı sanıyordu, öyle mi?

Onlara nasıl ılımlı bir Elisa verdiğimi bilmiyordum ama o Elisa'yı ellerinden sertçe alacak, tarihin tozlu sayfalarına gömecek ve yeni bir Elisa yaratacaktım.

"Bir daha..." dedim işaret parmağımı tehditkâr bir edayla Beren'e doğrultup. "Arkadaşım hakkında ileri geri konuşursan seni parçalara ayırırım, Beren. İnan ki yaparım bunu."

Beren'in gözlerinde saf bir korku gördüm ama ilk kez yaşananları Atalay'a anlatmamdan ürktüğünü düşünmüyordum. Gözlerinde çakmak çakmak yanan korkunun sebebi *bendim*.

"Sen utanmaz, zavallı bir kadınsın," diye sözlerime devam ettim. "Sen benim arkadaşımydın, güvenip de derdimi açtığım bir insandın ama sırtıma hançeri saplamaktan geri durmadın. Şimdi karşıma geçip üzgün olduğunu geveliyorsun. Sanki benim için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi, sanki bu saatten sonra samimiyetine inabilirmişim gibi."

İleri doğru bir adım daha atınca Beren korkuyla geri çekildi.

"Kendine ve bana bir iyilik yap, Beren. Tüm bu karmaşa bitene kadar ayağımın altında dolaşma ki üzerine basıp geçmeyeyim."

Bunlar kapıyı çarpıp genç kadını yalnız bırakmadan önce söylediğim son sözler oldu. Aslında daha dile getirmek istediğim fakat söylemeye fırsat bulamadığım çok fazla şey vardı. Hiçbiri için üzülmedim zira dile getirilmemiş her bir kelimemin, Beren'in aklına kazındığından emindim.

O odadan öfkeyle çıkarken hayatımın değiştiğini, yeni Elisa'nın artık ruhuma işlediğini hissediyordum.

**BÖLÜM
III**

Yaşadığım vürleşme varalavıcı ve kalp kırıcıydı ama bir şekilde doğru ve iyileştirici bir tarafı da vardı. Yaşananlar beni mutsuz etse de vüreğimden koca bir vükün kalktığını reddedemezdim. Beren her zaman sevdiğim bir insan olmuştu. Bu yüzden onunla bu duruma düşmek canımı sıkıyordu ama yüreğimdeki öfkenin bir kısmını dökmek bile o kadar tatlı gelmişti ki daha fazlası için çoktan yanıp tutuşmaya başlamıştım.

Merdivenden inmek üzereyken yanımdaki odadan Yekta'nın inlemesi duyuldu. Beren'e kustuğum öfkenin verdiği azıcık rahatlama, arkadaşımın acı çektiğini anlamamla tuzla buz oldu. Tedbiri elden bırakacak durumda olmadığının farkında olsam da ayaklarımın Yekta'nın odasına ilerlemesini önleyemedim. Yekta'yı haftalardır görmemiştim. Onu hem çok özlemiştim hem de yanında olmak istiyordum. Burada olduğumun bilincinde olamayacak durumda olsa bile...

Kapının önüne geldiğimde bir an durakladım. Bu sefer hissettiğim şey üzüntüden çok korkuydu. Ya Yekta dönüşürse? Ya bana saldırmaya kalkarsa? Neticede dönüşümün kaç günde tamamlandığıyla ilgili kesin bir kuram elde etmiş değildim. Sadece Duru'nun başına gelenler üzerinden bir varsayımda bulunabilirdim. Her an her şey olabilirdi, hazırlıklı olmalıydım.

Öte yandan Duru'nun yalnızca geceleri dönüştüğünü ve o şey tarafından gece saldırıya uğradığımızı es geçemezdim. Güneş henüz batmış değildi. Belki de bu, hâlâ biraz vaktim olduğu anlamına geliyordu.

İhtiyatla elimi kapının koluna uzattım ve kapıyı yavaşça araladım. O sırada Yekta gözlerini sımsıkı yummuş, yumruklarını sıkmış, acısını kontrol altına almaya çalışıyordu. Sarı saçları terden sırılsıklamdı ki bu tuhaftı. Zira hava pek sıcak değildi ve arkadaşımın tişörtü yoktu.

Genç adama baktığımda bedeninin ne kadar değiştiğini görmezden gelmek çok zordu. Yekta hiçbir zaman cılız bir çocuk olmamıştı ama onu son gördüğümünden beri vücudunun irileştiğini ve kaslarının belirginleştiğini söylemek yanlış olmazdı.

Kapının gıcirtısını duyan arkadaşım gözlerini yavaş yavaş araladı. Hana haklı Zümrüt yeşili gözleri benzersizlikle bulaşınca önce yüz hatları gerildi. Ardından sanki nada akışımından havlı görünüşünden emin olmak ister gibi gözlerini kapıya çevirdi.

"Bu gördüğüm rüyalarından biri mi yeksa geçerken karşıladı mısın?"

Yorgunluğuma rağmen gülümsedim ve tesadüfide seni gördüm. "Gerçekten buradayım."

"Ama... Biz sandık ki..."

Başımı iki yana salladım. "Yaşamının bir yolunu buldum."

"Ama nasıl?"

"Çok uzun hikâye. İyiyim ya, önemli olan bu."

Yekta'nın dudakları titredi. "Buradan hemen gitmelisin," dedi telaş içinde. "Hatta hepiniz gitmelisiniz. Bir şey var, değişik bir havvan. Bekle, insan mı demeliyim? Ne olduğunu bilmiyorum, daha önce böyle bir şey görmemiştim. Bize saldırdı ve biz... Ben... Beni ısırdı, sanırım zehirledi ve muhtemelen öleceğim."

Ellerimi onu durdurmak ister gibi kaldırdım. "Neler yaşadığını biliyorum," dedim sakinleştirici bir ses tonu takınarak. "Kafanın ne kadar bulanmış olabileceğini de anlıyorum ama ölmeyeceksin, bana güven."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çatılan kaşları bir an için duraksamama neden oldu. Tavrındaki değişikliği, yersiz siniri fark etmemek olanaksızdı. "Onlardan biriyle karşılaştım," dedim. "Aslında birkaç kez ve bir şekilde sağ kaldım."

Yekta'nın yüz hatları öfkeyle gerilirken insanları kendine hayran bırakan yeşil gözlerinde sadece bir an için gri parlıklar gördüğümü sandım.

Bir adım geriledim.

"Ve..." dedi beni ne kadar korkuttuğunun farkında bile olmayarak. "Sen de bizi uyararak yerine saklanmayı seçtin."

Beni anlamayacağından adım kadar emin olsam da “Sizi uyara-
cak durumda değildim,” diye kendimi açıkladım. “Eğer size ulaşabil-
seydim yanınıza koşmaz mıydım?”

Yekta hiddetle burnundan soludu. “Koşmazdın tabii, ucube!”
dedi sıkığı dişlerinin arasından. Hemen ardından gözlerini sımsıkı
yumdu. Gözlerini yeniden açtığına gri parıltılar yoktu. Kafası öyle-
sine karışık görünüyordu ki bana sudan çıkmış bir balığı anımsattı.
“Elisa, ben... Öyle demek istemedim.”

Gözlerim doldu fakat hissettiğim kırgınlığın sebebi asla uğra-
dığım hakaret değildi. “Biliyorum,” dedim başımı hafifçe sallayıp.
“Sadece ne olursa olsun senin yanında olduğumu unutma. *Ne olursa
olsun.*”

Yekta bana sessizlik içinde bakarken söylediklerimin yüreği-
ne ulaştığını fark ettim ve hemen ardından hafif bir baş selamıyla
oradan ayrıldım. Onu yalnız bıraktığım için kendimi bir pislik gibi
hissetsem de orada kalıp acısına tanık olmanın ikimiz için de katla-
nılmaz olduğunu kabul etmeliydim.

Hantal adımlarla alt kata indim, herkes salonda oturup ölüm
sessizliği içinde birbirine bakarken Atalay’ın yanındaki boşluğa yığıl-
dım. Hem zihinsel hem de bedensel olarak o kadar hırpalanmıştım
ki sıcak bir duş ve günler sürecektir bir uyku için ömrümden on sene
vermeye hazırdım.

“Ee,” dedi Atalay. “Neler olduğunu bize anlatacak mısın artık?”

Göz ucuyla Serkan’a baktım. Genç adamın bedeni anında geril-
miş, ela gözlerinde rahatsız bir ifade belirmişti. Normalde tıraşına
önem verdiğini bilsem de kirli sakallarının yüzünü ziyaret etmeye
başladığını fark ettim. Koyu kahverengi saçları da günlerdir yıkan-
madığı için darmadağınaktı. Muhtemelen o şeyin ne zaman gelece-
ğinden emin olamadıkları için sürekli hazır bekliyorlardı.

Dikkatimi yeniden Atalay’a verdim. Ona, yaşadığımız ihaneti
tamamıyla anlatamazdım ancak doğruları biraz çitlatmak ve bu iki
pisliği biraz ürkütmek istiyordum. “Serkan yüzünden buradan ay-
rıldım.”

Salondaki herkes birden buz kesti. Yaşananları anlatmama rağ-
men İdil bile benden böyle bir tepki beklemediği gibi görünü-

yordu. Serkan sertçe yutkunurken Atalay genç adama baktı. Eski erkek arkadaşım bana yalvaran gözlerle bakarken arkama yaslandım, kollarımı göğsümün altında birleştirdim ve hafif bir gülümsemeyle karşımdaki manzaranın tadını çıkardım.

“Nasıl yani?” dedi Atalay. Benden çok Serkan’la konuşur gibiydi. “Serkan bize gidişinle ilgili hiçbir şey bilmediğini söylemişti.”

“Yalan söylemiş,” dedim hızlıca. “Çünkü bana öyle bir hayal kırıklığı yaşattı ki kendimi düşüncesizce evden koşarak kaçarken buldum.”

Serkan gözlerini kapatıp derin bir nefes koyuverdi. “Elisa,” derken sesinin sakinliği, gözlerindeki panikle kusursuz bir tezat oluşturuyordu. “Bunları sonra konuşalım, lütfen.”

“Neden?” diye sordum çocuksu, yapay bir merakla. “*Dostlarımız* neler olduğunu öğrenmek istiyorlar.” *Dostlarımız* derken Beren’e imalı bir bakış atmayı ihmal etmemiştim.

“Şu an Yekta’ya odaklanmamız gerekiyor,” diye karşılık verdi Serkan. “Kötü durumda ve birbirimizi yememizin ona hiçbir faydası yok.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yekta’yı bu kadar düşünseydin beni onunla yatmakla suçlamak gibi bir onursuzluk yapmazdın, değil mi?”

Kinci bir insan olduğum söylenemezdi ama kesinlikle balık hafızalı da değildim. Buraya geldiğimiz gece Serkan’ın benimle birlikte olmak için nasıl baskı yaptığını, istediğini alamayınca beni arkadaşıyla birlikte olmakla suçladığını asla unutmayacaktım.

“Yanlış düşündüm,” dedi hemen. Normalde haklılığını kabul ettirmek için her türlü yola başvuran eski erkek arkadaşım saniyesinde geri adım atmakta bir sakınca görmüyordu. “Aramızda çok fazla sorun vardı ve ben ne düşüneceğimi şaşırılmışım.”

“Aramızdaki tek sorun, senin kendi arzularına kapılıp bana baskı yapman, kararlarıma saygı göstermeyecek kadar zevklerine düşkün olmandı. Yoksa benim hiçbir suçum yoktu, Serkan. Senin beni inandırmak istediğinin aksine.”

Sözlerimi sarf ederken onu Beren’le bastığım gece söylediklerine, beni suçlu kişi ilan etmek için verdiği çabaya imada bulunmuştum. Serkan’ın söyledikleri öylesine zihnime kazınmıştı ki sesi hâlâ kulak-

larımda yankılanıyordu: *“Beni de anla. Sana defalarca geldim ve sen beni her seferinde reddettin. Benim de ihtiyaçlarım var, tamam mı? Sonsuza dek seni bekleyemezdim.”*

Serkan'ın gözleri gözlerime odaklandı ve o an konuştuğumuz konudan değil, ihanetinden bahsettiğini anladım. “Özür dilerim, Elisa.”

Seni yakalamasaydım üzgün olmayacaktın, diye haykırmak istedim. O gece şans eseri orada olmasaydım onurumun üstünde tepinmeye devam edecektin!

Bunun yerine öfkeyle burnumdan güldüm. “Boş versene,” dedim. “Özür dilemek, gururlu insanların işidir. O da sende pek bulunmaz.”

Serkan bakışlarını kaçırdı ve garip bir şekilde, az da olsa mahcup göründü. Bu utangaç hâlini, yüzüme gülüp arkamdan arkadaşımınla birlikte olmadan önce görmeyi dilerdim.

“Arkadaşlar,” dedi hiçbir şeyden haberi olmayan, masum Atalay. “Burada başka bir konu var.” Bakışlarını Serkan’a çevirdi. “Elisa, senin yüzünden bu evi terk etti ve sen bunca zaman bunu sakladın mı?”

Serkan ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Size anlatamazdım,” dedi düşünmek için kendine birkaç saniye verdikten sonra. “Bana olan tepkiniz ürkmeme neden oldu.”

Atalay gözlerini şüpheyle kıstı. “Serkan, bu normal bir şey değil,” dedi. “*Korktum* deyip köşene çekilemezsin. Elisa'nın yokluğundan sonra hepimiz onun öldüğünü düşündük. Bir insanın ölümüne sebebiyet verme ihtimaline rağmen nasıl rahat uyudun? Nasıl vicdanın sızlamadı?”

Serkan dudaklarını kemirdi. Atalay'a verecek bir cevabı yoktu. O sırada İdil, içindeki tüm nefreti gözlerine yansıtarak, “Onda vicdan ne gezer?” dedi ancak Atalay'a bakmak yerine doğrudan Serkan'a bakıyordu.

İdil'in Serkan'a haddini bildirmesini sabaha kadar izleyebilirdim ama orada kalmak canımı öylesine sıkıyordu ki neredeyse fiziksel bir acı çekiyordum. Daha fazla dayanamayıp ayaklandım ve mutfağa gidip kendime bir bardak soğuk su doldurdum. Beren ve Serkan'dan az

da olsa uzaklaşmak iyi gelmişti. Tek başıma kalmanın tadına varmak üzereydim ki arkamdan adım sesleri duyuldu.

“Elisa,” dedi İdil fısıldayarak. Ona doğru döndüğümde aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp yanımda bitti. “Atalay’a yaşananları ne zaman anlatacaksın?”

Derin bir nefes aldım. “Şu an söylersem kontrolünü kaybedebilir ve ben zaten kendimi zor tutuyorken Atalay’ı zapt edemem. Her ne kadar Serkan’dan nefret etsem de bir konuda haklı: Tüm dikkatimizi Yekta’ya vermeliyiz.”

İdil yüzünü buruşturdu. “Bu iş hiç hoşuma gitmiyor,” dedi. “Beren’in ona ihanet ettiğini bilmeme rağmen ikisini yan yana görmek midemi bulandırıyor ve biz de Atalay’a ihanet ediyormuşuz, bir şeylerin üstünü kapatıyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Hiçbir şeyin üstünü kapatmıyoruz,” dedim kırılcılıktan uzak ama son derece sert bir sesle. “Bize yapılanların hesabını soracağız, yalnızca doğru zamanı beklemek istiyorum.”

İdil durumdan hiç memnun olmadığını bakışlarıyla belli etse de neticede bu olay dördümüzün arasındaydı ve genç kadın, bu konulara içten içe karışmak istemiyor gibiydi. Başını hafifçe salladı.

Bakışlarını pencereye sabitledi ve dışarıdaki beyaz örtüye baktı. “Sanırım fırtına durdu.”

Burnumdan alayla güldüm. “Asıl fırtına daha yeni başlıyor, İdil.”

İdil başını karanlık bir ifadeyle salladı. “Bunu söylemekten nefret etsem de haklı olduğumu kabul etmeliyim.” Ardından dikkatli bakışlarını bana çevirdi. “Peki, şimdi ne olacak, Elisa?”

“Nasıl yani?”

“Duru’nun Çınar’a hiçbir şey söylemeden bize yardım edeceğini düşünmüyorsundur herhâlde. Elbette olanları abisine anlatacaktır. Yani karşılaşmanız olası.”

Böyle bir şeyin sadece ihtimali bile yüreğimin buz kesmesine yetmişti. Kalbim heyecanla karışık bir korkuyla çarparken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. “Serkan ve Beren’le yüzleşebilirim ama Çınar’la yüzleşirsem ne kadar iyi iş çıkarırım, bilemiyorum.”

İdil bu söylediğime şaşırılmış göründü. “Onlar sana ihanet etti, Elisa. Çınar’ın yaptığını savunacak değilim ama Beren ve Serkan kadar kötü olamaz, değil mi?”

“Mesele kötü olup olmaması değil,” diye durumu açıkladım. “Beren ve Serkan benim için artık hiçbir şey ifade etmiyor. İçimde onlara karşı saf bir nefret var, o kadar. Ama Çınar...”

İdil’in dudaklarında vicdanlı bir gülümseme belirdi. “Ona olan duygularını engelleyemiyorsun, değil mi?”

Gerçeği reddetmeyi düşündüm ama anlamsızdı. İdil, beni sandığımdan iyi tanıyordu. “Beni suçlayabilir misin? Yalnızca birkaç saat önce havada süzülüyordum. Sonra beni bileğimden kavradı ve sertçe yere çakılmama neden oldu.”

“Bana biraz onu anlatmak ister misin?”

İdil’in kendimi daha iyi hissetmem için yaptığı bu teklif, duygularımın birden darmadağın olmasına neden oldu. Kendimi durdurmak ve güçlü durmak istesem de kelimeler dudaklarımdan pervasızca döküldü:

“Çınar,” dedim. “Gizemlerle dolu bir adam. Bazen kırıcı ama animasyon filmi izlemekten zevk alacak kadar çocuksu bir ruhu var. Bazen arsızlığı sinir bozucu oluyordu, bazen de karşımda kızarıp bozarıyordu.” Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama her şeye rağmen çok iyi bir dinleyici olduğunu itiraf etmeliyim. Yüreğimdeki tüm yaraları görmesine izin verdim ve hepsini sarmak için samimi bir uğraş verdi. Bana sarıldı, benim için orada olacağına söz verdi ve ben...” Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça silindi. “Ve ben ona inandım.”

Keyfimin kaçtığını gören İdil bir eliyle sırtımı sıvazladı fakat bir şey söylemek yerine sessizliğini korumayı tercih etti.

“Böyle bir şey nasıl olur, İdil?” diye sordum. “Yaralarını saran biri nasıl olur da sende yeni kesikler açar?”

Gözlerim dolmaya başlayınca hemen gözlerimi ovuşturdum ve bakışlarımı pencereye odakladım. Ağlamak istemiyordum ama biri kalbimi acımasızca sıkıyor gibi hissediyordum.

“Bana bakışı öyle derin, öyle anlamlıydı ki... Yaralandım, o tedavi etti. Kendimi savunmam için bana atış yapmayı öğretti. Üzgün

olduğumda bana sarıldı, benimle film izledi, bana yemek yaptı ve beni öptüğünde kendimi bir çiçek bahçesine düşmüşüm gibi hissettim.” Tüm çabama rağmen bakışlarımı İdil'e çevirdiğimde gözlerim buğuluydu. “Söyle bana, İdil. Bir insan hiç olmayan bir sevgiyi böylesine hissettirebilir mi?”

İdil ne söyleyeceğini bilemeyerek bana baktı. Düşüncelerini bir süzgeçten geçirdikten sonra, “Bana anlattıkların öylesine kıymetli ki,” dedi. “Bunları yapan birinin sevgisinin yalan olduğuna inanasım gelmiyor. Eğer Çınar seni kandırdıysa bırak seni, ben bile hayal kırıklığına uğrarım.”

O kadar içten konuşuyordu ki moralim bozuk olmasına rağmen kıkırdadım. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Dediğin gibi, karşılaşma ihtimalimiz yadsınamayacak kadar yüksek çünkü bize yardım edebilecek pek fazla kişi yok. Öte yandan... Onu görmeyi iple çeksem de çok korkuyorum.”

“Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi İdil. “Ama güçlü olmak zorundasın. Sadece Yekta için değil, kendin için de. İyi biri olsun olmasın, Çınar seni yüzüstü bıraktı ve tekrar yapmayacağını bir garantisi yok. Yani ona geri dönmeyi arzulasan bile kendini tutman gerekiyor.”

Başımı hafifçe salladım. “Biliyorum ve öyle yapacağım. Sadece... Keşke kalbime de söz geçirebilseydim.”

“Kalbine söz geçiremezsin,” dedi. “Ama eylemlerine söz geçirebilirsin ve seni güçlü biri yapan da bu dirençtir.”

Derin bir nefes aldım. “Biliyor musun, İdil,” dedim bakışlarımı elimdeki bardağa sabitlerken. “Kalbimi ne kadar kırsarsa kırsın, onu sevmekten vazgeçemiyorum. Oysa ondan nefret etsem her şey ne de kolay olurdu.”

İdil'in dudakları cılız bir tebessümle yukarı kıvrılır gibi oldu. Bu harekette anlayıştan çok yaşanmışlık sezdim. “Biliyorum, Elisa. İnan ki en iyi ben biliyorum.”

Ona neden bahsettiğini soracaktım ki mutfağa Atalay'ın girmesiyle konuşmamız yarım kaldı. “Affedersiniz,” dedi Atalay önemli bir konuşmanın ortasına düştüğünü hissetmiş gibi mahcup görünerek. “Bölüyor muyum?”

Kıbarlık olsun diye, “Hayır,” derken İdil de aynı anda, “Evet,” dedi. İdil’e şaşkınlık içinde baktığımdaysa yüzünü buruşturdu. “Şunu başımıza bela etme diye kaç kere söyledim sana, Elisa,” dedi. “Sonra kendini arkadaşımız falan sanıyor.”

Kıkırdamadan edemedim. İdil yine hatırladığım gibiydi. Merhamet sahibi ama suratsız. Ara sıra ucubelik yapası tutan deli kız.

Atalay gözlerini devirerek, “Ha ha,” dedi. “Bakıyorum da her zamanki gibi sevgi dolusun.”

İdil dil çıkarmakla yetindi.

Atalay’ın gülen yüzü beni görünce samimiyetini kaybetmese de ciddi bir hâl aldı. “Elisa,” dedi. “Yaşadığın her şey için üzgünüm.”

Ben de, Atalay. Ben de yaşadığın her şey için üzgünüm.

Atalay zihnindeki düşüncelerden habersizce konuşmayı sürdürdü: “Serkan bunca zaman nasıl böyle yalan söylemiş, aklım almıyor.”

Yanımdaki İdil, sadece benim duyabileceğim şekilde, “Bir bilsen başka ne yalanlar söylüyor!” diye homurdandı.

“O kötü biri, Atalay,” dedim. “Kalbi zehirli sarmaşıklarla dolu bir canavar. Ona güvenmekle hata etmişim.”

Atalay şüpheli gözlerle bana baktı. “Yine de bu hikâyede bana anlatmadığın şeyler olduğunu seziyorum, Elisa. Sanki daha fazlası varmış gibi geliyor.”

Derin bir nefes aldım. “Yanlış düşündüğünü söyleyemem. Söz veriyorum, sana her şeyi anlatacağım ama şimdi ne yeri ne de sırası.”

Atalay aldığı cevaptan hiç memnun değildi ama başını hafifçe salladı. “Neyse,” dedi nihayetinde. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

Mutfaktan çıktıktan sonra bakışlarını bana sabitleyen İdil’e döndüm. “Biliyorsun,” dedi. “Bu işin peşini bırakmayacak ve her fırsatta neler olduğunu sorup şansını denemeye devam edecek.”

Omuz silktim. “Nasıl bir tutum sergilerse sergilesin, er ya da geç her şeyi öğrenecek.”

*

Gerginlik ve sessizlik dolu saatler birbirini kovalarken güneş yavaşça yeryüzünden çekildi. Hepimiz korku içinde bekliyor; zaman

zaman ürkek bakışlarımızı merdivene, Yekta'nın sesinin yükseldiği odaya çeviriyorduk. Uzun saatler boyunca konuşmaktan kaçınırsak da hepimizin aklını meşgul eden karanlık ihtimaller vardı. Tek umudumuz Duru'ydu ama ondan da saatlerdir haber alamamıştım. Ne gelen olmuştu ne giden. Şimdiyse güneş battığına göre artık ona ulaşmam imkânsızdı. Hoş, ona ulaşmayı arzulayacağım bir durumda da değildi ya, neyse.

Ben salonun ortasında volta atarken ayağını gerginlikle sallayan Serkan, "Belki de başka birine haber vermeliyiz," dedi. "Mesela polise."

"Seni bu üstün zekân için tebrik etmeyi arzulasam da..." dedim kollarımı göğsümün altında birleştirip. "Polise ne söylemeyi düşündüğünü merak ediyorum. Daha önce keşfedilmemiş bir tür tarafından saldırıya uğradığımızı mı?"

Serkan, "Bilmiyorum, Elisa," diye söylendi. "Her fırsatta bana laf sokmak için uğraşıyorsun ama sadece bir çözüm üretmeye çalışıyorum."

İdil'in sözleri son derece mesafeli, bakışları ölümcüldü. "Bence sen Yekta konusunda fikir belirtme, Serkan."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne demek bu?"

İdil kısaca bana baktıktan sonra tekrar Serkan'a döndü. "Yekta'nın ısırılmasından sonra ne olacağını bilemediğimiz için ondan kurtulmayı teklif etti."

Ağzım bir karış açılmış hâlde Serkan'a bakakaldım. "Bunu ciddiye teklif ettin mi, Serkan? Gerçekten de arkadaşın için bunları söyledin mi?"

"Yeter artık," dedi sesini hafifçe yükselterek. "Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Deli gibi korkmuştum ve kendimi düşünmek zorundaydım. Sanki aynısı benim başıma gelse benden birkaç dakikada kurtulmayacakmışınız gibi beni yargılamayın."

İdil'in dudakları öfkeden ince bir çizgi hâlini aldı. İçinde tuttuğu ve henüz paylaşmadığı çok fazla şey olduğunu görebiliyordum.

O an fark ettim ki bizi kontrol altında tutan tek şey Yekta'nın durumuydu. Yekta güvende olur olmaz kendimizi prangalara mahkûm

etmemiz için nedenimiz kalmayacaktı ve o zaman asıl kargaşa başlayacaktı.

O günün gelmesini iple çekiyordum.

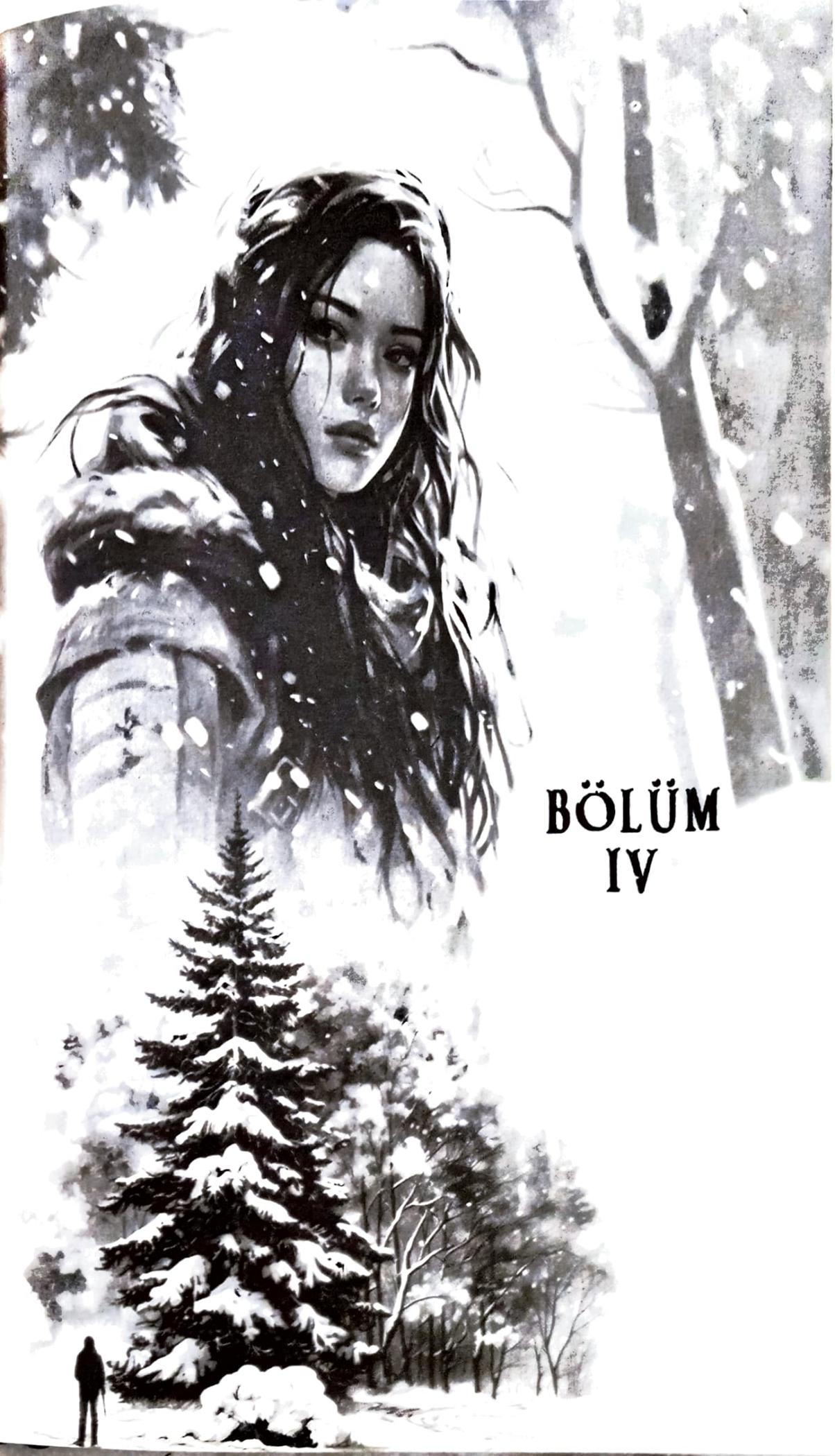
“Bir saniye,” dedi Beren. İşaret parmağını bizi uyarır gibi havaya dikti. “Dinleyin.”

Hepimiz sessizlik içinde bekledik. Sanki olduğumuz yere kök salmışız gibi hareket etmedik. Nefes bile almadık. Duyduğum tek şey, deli gibi atan kalbimin sesiydi.

Sessizlik saniyeler boyu sürünce, “Ben hiçbir şey duymuyorum,” dedim sabrım tükenmişçesine.

“Sorun da bu, Elisa,” dedi Beren. “*Hiçbir şey duymuyoruz.*”

Hepimiz sanki anlaşmışız gibi, normalde belirli aralıklarla sesi ni duyduğumuz fakat çok uzun bir süredir sesi çıkmayan Yekta'nın odasına çıkan merdivene baktık.

**BÖLÜM
IV**

Sessizlik benim için sorun değildi. Kimi zaman ses çıkarmadan yalnızca kendimi dinlemekten büyük bir keyif alır, kendimle baş başa olmanın tadını çıkarırdım fakat o an, o dağ evindeki sessizlik... Huzur vermekten çok kulağımıza ölüm fısıldar gibiydi.

“Yekta’ya bakmalı mıyız?” diye bir öneride bulundu Beren.

Atalay sertçe yutkundu. O sırada birkaç adım gerileyip merdivenden uzaklaştım. “Bu iyi bir fikir olmayabilir, Beren.”

“Bu kadar sessiz dönüştüğünü sanmıyorum,” diye fısıldayarak fikir belirttim ve kendime, Duru’nun dönüşmesini izlediğim akşamı hatırlattım. Kesinlikle kontrolden çıkmıştı, öfkeliydi ve saldırganı. İçindeki şiddeti çığlıklarına saklamıştı. Oysa Yekta son derece sessizdi.

“Nereden biliyorsun ki?” dedi İdil zihnimi okur gibi. Bir yandan da laf sokmayı ihmal etmedi. “Kaç kişi üzerinde bilimsel bir çalışma var da böyle bir fikir elde edebilirsiniz?”

Serkan omuz silkti ve gayet normal bir şey söylüyormuş gibi, “Sarımlı senden fazla, İdil.”

Serkan’a ölümcül bir bakış attım. Genç adam beni savunduğu için bu tepkime şaşırması olmalıydı ki bir an afallamış göründü. Bu tepkisi beni neredeyse hayrete düşürecekti zira yaşanan onca şeyden sonra bana gösterdiği iyi niyete kanacağını düşünüyorsa üst düzey bir ahmak olmalıydı.

“Sakın,” dedim. “İdil’le arama girme.”

İdil sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı. Arkadaşımın Serkan’a olan nefreti takdire şayandı. Burada bir başka arkadaşımızın dönüşme ihtimalini korkuyla bekliyorduk. Oysa o, Serkan bozulduğu için keyifli keyifli gülümsüyordu.

Elektrik gidince arkadaşımın keyifli gülümsemesi soldu.

Sehpanın üstünde duran el fenerlerinden birini kaptım. Deli gibi korkuyordum ancak bir şekilde paniğimi zihnimin ötesine atmayı başardım. O sırada İdil çoktan tüfeğine sarılmış, Serkan yanından hiç ayırmadığı silahını kavramıştı. Atalay ise sopasına uzanıyordu.

Atalay, "Yekta'nın silahı bende," dedi. "Ama ben bunu kullanmam ki!"

Hiç düşünmeden, "Bana ver," dedim.

Arkadaşımın elinden silahı alırken Serkan'ın ela gözleri merakla harmanlanmış bir şüphecilikle ışıldadı. Birkaç saniye boyunca konuşup konuşmamak arasında kararsız kaldıktan sonra, "Sen silah kullanmayı bilmezsin ki," dedi.

Ona ters bir bakış attım. "Belki centilmen bir bey öğretmiştir, Serkan. Ne dersin?"

Serkan'ı kiskandırmak gibi bir amacım yoktu çünkü ben bir şeyler hissettiğim bir adamın beni tatlı bir biçimde kiskanmasını arzulardım. Serkan bendeki anlamını kaybedeli çok olmuştu. Hayır, amacım Serkan'ın egosunu yaralamaktı çünkü o arkasında bıraktığı kadının bir köpek yavrusu gibi yaşlı gözlerle onu bekleyeceğini düşünecek kadar küstahtı. Ona bir hiç olduğunu göstermek istemişim.

Bakışlarındaki öfke ve soru işaretlerine bakılırsa, kısmen başarılı olmuş olmalıydım.

"Belki de sadece şalterler atmıştır," dedi Beren. Ortamda konuşulan konudan, sevgilisini ve arkadaşını aldatmak uğruna birlikte olduğu adamın bana olan bakışlarından bihaberdi. "Belki de sorun yoktur."

İdil'in sabrı tükeniyordu. "Eğer bu *Pollyannacılık* oyununa biraz daha devam edersen seni Yekta'ya bırakmadan kendim parçalara ayıracağım."

Beren, İdil'in ciddi olabileceğini sezmiş olmalıydı ki âdeta sessizlik yemini etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada şahit olduğum manzara karşısında keyiflenmek istedim ama o kadar gerindim ki yalnızca etrafımdaki tehlikelere odaklanmışım.

Evin etrafında birinin dolaştığını duyduğumda ateş etmeye çoktan hazırdım. Diğerlerine, "Pencerelerden uzak durun," dedim. O sırada İdil bütün pencere ve kapılara nişan alabileceği şekilde gerileyerek duvara yaslanmış, diz çökmüş, nişan almış bir şekilde bekliyordu. O kadar dikkatliydi ki arkadaşımı daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyordum.

Kapı parçalanarak ayrıldığında ve içeriden en karanlık kâbuslarım da bile görmeyi hayal edemediğim o şey fırladığında, kulağıma gelen ilk şey İdil'in tüfeğinden çıkan kurşunun kulak tırmalayıcı sesi oldu.

İdil bu şeyi kolundan yaralamayı başarmıştı ama hareket kabiliyetinin yalnızca bir kısmını yitirmiş gibiydi. Hiç vakit kaybetmeden el fenerimi yaratığın gözlerine doğrulttum. Cıyıklamaya benzer bir ses çıkarıp farklı bir yöne, İdil'e doğru zıpladığıdaysa silahımı kavramış, kurşunlarımı saçıyordum.

Çınar'la yaptığım talimler elbette işe yaramış, atış yeteneklerim oldukça gelişmişti fakat böylesine hızlı hareket eden bir cismi vurmak için uzun süre eğitim görmem gerekiyordu. Sıkıttığım üç elden yalnızca biri, canavarın kaburgasını sıyırıp geçecek şekilde isabet etmişti. Ancak yine de sonuçtan şikâyetçi olamazdım çünkü onu İdil'den uzaklaştıracak kadar korkutmuştum.

Biz ateş ederken Atalay aniden öne çıktı. O kadar çevikti ki bunu ne ara yaptığını fark etmedim bile. Sıkıca kavradığı çivili sopasını yaratığın çenesine savurdu. Yaratık acıyla haykırırken arkadaşım çoktan ikinci darbesini savurmaya girişmişti.

Bir an için beynimden vurulmuşa döndüm. Yekta'dan hâlâ ses seda yoktu. Bize saldıran ve bizim de delicesine hırpaladığımız bu şey, Yekta olabilir miydi? Bu hayvanın o olmamasını umdum ama bu düşünce de rahatlatıcı değildi. Zira şüphelerimizde haklıysak ve Yekta dönüşmüşse, iki canavarla baş etmek zorunda kalacaktık. Biri bile neredeyse ölümümüze sebep olacakken ikincisiyle baş edebilir miydik?

Bu düşüncelerden kurtuldum ve şu ana döndüm. Yaratığın pes etmesini, kaçmasını bekledim ama o köşeye sıkıştıkça daha da vahşileşti, daha da saldırganlaştı. Sanki bu tehlikeli hayvan kaçacak yeri kalmadığını anlamış gibiydi.

Atalay sopasını kaldırdı fakat yaratık aniden öne atıldı, Atalay'ı belinden kavradığı gibi dışarı çıktı.

Her şey o kadar hızlı, o kadar anlaşılmazdı ki bana sonsuzluk gibi gelen birkaç salise boyunca nefes bile alamadan olduğum yerde kalmakaldım. Ancak İdil benim gibi değildi, şoka kapılmadı. Boğazından savaşı çığlığına benzer, acı dolu bir çığlık koşturdu ve kendini dışarı attı.

İdil, Atalay için o şeyi kovalıyordu.

Hızla onun peşinden gittim. Bu şeyi yaralamayı başarmıştık. Bu yüzden sahip olduğu hızın tamamını kullanamıyordu ancak gücü hâlâ yadsınamazdı. Atalay canavara çivili sopasıyla olabildiğince zarar vermeye çalışıyordu ama o kadar sıkıca sarmalanmıştı ki amacına tam anlamıyla ulaşamıyordu.

Onu böyle görmek âdeta kalbimin durmasına neden oldu. Bu şey, avını parçalara ayırmak üzere yuvasına götüren yırtıcı bir kuşu anımsatıyordu. Gözlerindeki açlığı görmemek çok zordu.

Ben bu düşüncelerle boğulurken İdil çoktan tüfeğini doğrultmuş, yaratığa ateş etmişti. Yaratığın gözlerinde benim gördüğümü görmüş olmalıydı ki kurşunun Atalay'a gelme ihtimalini düşünmemiş, tereddüt etmemiş ve yaratığı bacağından vurmaya başarmıştı. Üstelik bacağını öyle bir parçalamıştı ki yaratık, genizden bir çığlık kopardı.

Hemen ardından ölüm dolu gri gözlerini İdil'e dikti. Bu şey insani hiçbir özelliğe sahip değildi ama ona baktığımda bir insanın şımarıklığını görür gibi oldum. Atalay'ı öfkeyle bir köşeye fırlattı. Arkadaşım havada savrulurken acı dolu bir inlemeyle yere yapıştı. Oldukça sert bir iniş yapmıştı, bu yüzden canının ne kadar yandığını tahmin bile etmemiyordum ama hâlâ yaşadığı için bir miktar rahatlamıştım.

Hissettiğim rahatlama, yaratığın İdil'e yaklaştığını görmemle dehşete evrildi.

İdil, titreyen parmaklarıyla kurşunları ortadan ikiye kırdığı tüfeğine yerleştirmeye çalışırken silahımı yaratığa doğrulttum ve biraz tecrübe, biraz da şans eseri iki başarılı atış yaptım.

Dikkati anında bana döndü.

Bu şey her ne kadar insansı olsa da odağını hızla kaybedecek kadar hayvani bir yönü vardı. Bir insan gibi düşündüğünü hissettiğim anlar olsa da hırpani ve düşüncesiz yönünü görmezden gelemezdim.

Yeniden ateş ettim fakat yaratık son anda geri çekildi. Bana yaklaşırken ağzının suyu iğrenç bir şekilde atıyor, gözlerinde iştah dolu bir ifade parlıyordu.

Tetiği yeniden çektim.

Klik sesi duyuldu. Mermisi bitmişti.

Kendime, ümitsizliğe ya da paniğe kapılma fırsatı vermeden el fenerimi karşımdaki şeye doğrulttum. İdil şarjörü yeniden doldurana kadar biraz olsun bu şeyi oyalamayı umuyordum ama hızla köşeye kaçışı yüzünden işim çok zordu.

Bir yandan onun gözlerini ışık altında tutmaya çalışırken diğer yandan birkaç adım geriledim fakat o her geçen saniye bana daha da yaklaşıyordu. Ölümün daha önce hiç bu kadar yakın olduğunu hissettirmemişti. Tam karşımda durup gitgide bana yaklaşırken kalbim adrenalinden durmak üzereydi.

Canavar aniden öne atıldı ama kulaklarıma dolan bir kurşun sesi ona engel oldu.

Hemen ardından birkaç el daha ateş edildi. Hedefini bulan başarılı atışlar, bu şeyin yaralı bir hâlde arkasına bakmadan kaçıp gitmesine neden olurken şoka uğramış hâlde öylece kalakalmıştım. Tehlikenin geçtiğini zihnimde defalarca tekrarladım ama ölüm korkusu içime öyle işlemişti ki ondan kurtulmam kolay olmadı.

Birkaç saniye sonra zihnim berraklaşınca ve bilincim tekrar uyanmaya başlayınca bir şey fark ettim: Atışlar arkamdaki bir noktadan yapılmıştı. Biri son anda hayatımı kurtarmıştı.

Yavaşça silah sesinin geldiği yöne doğru döndüm ama arkamı dönmesem de onun geldiğini anlardım. Aramızdaki o cılız bağ orada bir yerdeydi, sadece artık daha zayıftı ama hâlâ oradaydı.

Arkamı döndüm ve yalnızca saatler önce bir daha görmemeye yemin ettiğim bir çift yeşim rengi göze baktım.

BÖLÜM
V

Çınar'ı görmek, duygudan yoksun kılmaya çalıştığı yeşim rengi gözlerinde titreşen merhameti anlamak kalbime bir ok sapladı. Sanki bir öpücüğüyle beni gökyüzüne çıkardığı anlar yıllar öncesine aitmiş gibi garip bir duyguya kapıldım ve bir an için karmakarışık oldum. Zihnimden aynı anda yüzlerce tilki geçti ama ben o kadar afallamıştım ki birini bile kuyruğundan yakalayamadım. Sanki elimde bir haritayla kaybolmuş gibiydim. Mantığım ne yapmam gerektiğini söylese de kalbim onu dinlemiyor, oradan oraya koşup bir çıkış yolu aramaya devam ediyordu.

Çınar'a bakarken içimde nefretin belirmesini bekledim. Belki de suratına okkalı bir tokat geçirmeliydim ama arzuladığım o nefret hiç gelmedi. Evet, çok güçlü bir kırgınlık ve hayal kırıklığı beni esir almıştı ama söz konusu nefret olduğunda... Hayır, Çınar'dan nefret etmiyordum.

Bu duygudan, hislerime yön verememekten nefret ettim. Karşımda beni terk eden bir adam vardı. Merhem olmasını umarak bu insana yaralarımı göstermiştim. O ise yeni bir kesik atmakta sakınca görmemişti fakat onu gören kalbim çılgınca atacak kadar acizdi.

Sevgi böyle bir şey miydi? Eğer böyleyse bunu hissetmek istemiyordum.

Çınar bana doğru birkaç adım attığında düşüncelerim dağıldı ve refleks olarak bir adım geri çekildim. Çok küçük bir hareketti ama Çınar yıldırım çarpmış gibi kaskatı kesilirken bakışları biraz daha mesafeli bir hâl aldı. Onun kendine gelişi beni de duygusallıktan çekip çıkardı, duruşumu dikleştirdim ve hislerimi kusursuzca maskeleyişimi umdum.

“İyi misin?”

Kontrollü çıkan sesindeki endişeyi hissetmemek çok zordu. Başımı hafifçe salladım. “İyiyim,” dedim ve hayatımı kurtardığı için teşekkür etme gereği duymadan ekledim: “Duru'nun geleceğini sanıyordum.”

Kız kardeşinin adını duymak onu kendine getirmişti. Derin bir nefes alırken düşünceli görünüyordu. “Gelecekti,” dedi. “Ancak eve çok yaklaşmasına rağmen geri dönmüş.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Geri mi dönmüş? Bir sorun mu oldu? O iyi mi?”

Çınar bir elini sakinleşmem için hafifçe kaldırırken, “İyi,” dedi. “Sadece birden kapımda bitti ve sana benim yardımcı olmamın daha doğru olacağını, ne yapılması gerektiğini bildiğime inandığını söyledi. Bir de...”

Konuşmakta tereddüt edince, “Bir de...” diyerek onu teşvik ettim.

“Sanırım kendi türünden birine yaklaşma düşüncesi onu biraz gerdi.”

Kaşlarım merakla çatıldı. Daha fazlasını duymak için merakla yanıp kavruldu. “Kendi türünden biri mi?”

Başını hafifçe salladı. “Isırılan arkadaşın,” dedi. “Ona yaklaştığını düşündükçe içinde rahatsız edici bir duygu yer etmiş. Detaylıca anlatmadı, ben de sormak istemedim çünkü anlatmaya hevesli değil gibiydi.”

Gözlerim kısılırken, “Acaba bu hayvansal bir içgüdü olabilir mi?” diye fikir yürüttüm. “Belki de bulunduğu ortamda kendine rakip istemiyordur.”

Çınar yüzünü buruşturdu. “Bu çok rahatsız edici bir düşünce.”

Böyle söylediği için onu suçlayamazdım ancak kelimenin tam anlamıyla rahatsız edici bir durumun ortasındaydık zaten. Onunla daha fazla konuşma fırsatı bulamadan İdil yanımıza yaklaştı ve çekinerek, “Merhaba,” dedi. O kadar gergindim ki yanımıza biri geldiği için hissettiğim rahatlamayla omuzlarım çöktü. Bir yandan Çınar’la daha fazla baş başa konuşamayacağımız için de ince bir sızı duydum.

“Merhaba,” diye karşılık verdi Çınar, bir yandan da tokalaşmak için elini uzatmıştı. “Ben Çınar.”

İdil, Çınar’ın elini sıkarken kendini tanıttı: “İdil.”

Birbirlerinden uzaklaştıklarında Atalay’ın bize doğru geldiğini fark ettim ama onu görmek tüylerimin diken diken olmasına neden

oldu. Bir elyle sol kaburgasını tutarak yürürken yalpalıyor, yüzünü acıdan buruşturuyordu.

"Kahretsin!" Arkadaşımı ve Çınar'ı unutup Atalay'a koştum. Bir kolunu destek almak ister gibi omzuma atarken, "Ben iyiyim," dedi ama söylediği şey yalandan ibaretti. Sımsıkı tuttuğu kaburgasından kan süzülüyordu. Fazla kan kaybetmiyordu fakat dehşete düşmeme yetmişti.

Çınar, "Isırıldın mı?" diye sordu. Sesindeki mesafeyi anlamamak olanaksızdı.

Atalay başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Biraz pençesini geçirdi ama iyiyim." Bir an donup kaldı. "Bu, beni o şeylerden biri yapmaz, değil mi?"

Çınar başını hafifçe iki yana sallamakla yetindi. O kadar soğuktu ki yalnızca ona bakan birisinin bile içini titretebilirdi. Sanki içinde kontrol etmekte güçlük çektiği yangınlar, tsunamiler varmış gibi kas-katı bir duruşla Atalay'a bakıyordu.

Arkadaşım her şeyden habersizce, "Bu arada," dedi. "Ben Atalay."

Çınar'ın omuzları gözle görülür bir şekilde gevşerken zihnimdeki taşlar yerine oturdu. Atalay'ı Serkan zannetmiş olmalıydı. Dudaklarımı kemirmeden edemedim. Çınar'a Beren ve Serkan'ın bana ettiği ihaneti, üstelik Serkan'ın birlikte olma konusunda bana nasıl baskı yaptığını anlatmakla hata edip etmediğimi sorgulamaya başlamıştım.

"Çınar," diye kendini tanıttı. "İçeri geçelim istersen, kötü görünüyorsun."

Yürümeye başladığımızda Atalay'ın yükünü olabildiğince taşımaya çalışıyordum fakat arkadaşım o kadar ağırdı ki adım atmakta bile zorlandım. Kafamı çevirdiğimdeyse Çınar oradaydı. Atalay'ın koluna girmiş, taşıdığım yükü büyük ölçüde hafifletmişti.

Dişlerimi öfkeyle sıktım. "Arkadaşıma ben yardım ederim."

"Öyle mi?" dedi iğneleyici bir üslupla. "Buradan bakıldığında ikiniz de yere düşmek üzereymiş gibi duruyorsunuz."

Ona bir cevap vermek için dudaklarımı araladım ama tam yanımda biten İdil, "Elisa," diye fısıldadı. "Sanırım işi inada bindirmek için doğru bir zaman değil." Gözlerimi, arkadaşımın telaş içinde baktığı

Atalay'a çevirdiğimde yüreğim ağırlaştı. İdil haklıydı. Arkadaşım acı içinde kıvranıırken gurur yapacak durumda değildim. Başımı hafifçe salladım ve Atalay'ı Çınar'ın taşımalarına izin verdim.

İçeri girdiğimizdeyse gördüğüm ilk şey Beren'in yaşlı gözleri oldu. "Atalay," dedi hızla yanımıza gelerek. "Ne oldu sana?"

Ellerini Atalay'ın yanaklarına koyduğunda hissettiğim bulanıklıya midem düğüm düğüm oldu. Ne de güzel seviyor rolü yapıyordu! Ne de güzel onu önemseydiğini hissettiriyordu!

"İyiyim," dedi Atalay, genç kadını rahatlatmak için ama ben onun kadar merhametli olmayacaktım. Döktüğü gözyaşları umurumda değildi.

"Erkencisin, Beren," dedim. "Yardım için biraz daha bekleseydin de cesetlerimizi tek tek toplayaydın keşke."

Beren yaşlı gözlerini kırıştırdı. "Bir an için korktum, hareket edemedim."

"Korktun demek," dedi İdil. Dudakları yarım bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı fakat gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Çınar, Atalay'ı koltuğa yatırırken konuşmayı sürdürdü: "Biz de o şeyin peşinden koşarken zil takıp oynuyorduk!"

Eğer ona yaşananları anlatmasaydım belki Beren'e karşı bu kadar zalim olmaz, onu anlamaya çalışırdı ama şüphe ettiği şeylerin gerçek olduğunu işitmişti. İdil Öztürk'ü biraz tanırıyorsa, hak etmeyen kimseye merhamet göstermeyecekti.

"Haydi ama kızlar," dedi Serkan. Sesini duymak bile midemin ağzıma gelmesine neden oluyordu. "Ona karşı biraz daha nazik olmaz mısınız? Herkes sizin kadar cesur olamaz."

Beren'i koruması öfkeyle nefes vermeme neden oldu. Dişlerimi öylesine sıktım ki bir an için kırılacaklarından korktum. Sıkıca sıkıtığım yumruğum yüzünden tırnaklarım avuç içlerime batarak canımı acıttı ama umurumda değildi.

Benim konuşmama fırsat bırakmadan İdil, "Bence söz konusu Beren olduğunda sen fikrini bu kadar rahat belirtme," dedi doğrudan Serkan'a bakıp. Kısık sesine rağmen oldukça tehditkâr bir havaya bürünmüştü. "Ne dersin?"

Serkan ve Beren'in yüz hatları gerilirken göz ucuyla Atalay'a baktım. Hissettiği acı, konuşulanları dinleyemeyecek kadar meşgul olmasına yetiyordu. Serkan duruşunu dikleştirmeye çalıştı. "Bu konu seni ilgilendirmez."

İdil'in dudakları kıvrıldı. "Öyle bir ilgilendirir ki!"

"Sen de kimsin?" Beren, doğrudan Çınar'a bakarak konuşmuştu. Kahverengi gözleri, Çınar'ı baştan ayağa ilgiyle süzünce vücudumdaki tüm hücreler harekete geçti. Çınar'ı oradan uzaklaştırmak, bir fanusa kilitlemek, bu pisliğin de kafasını duvara sürtmek istedim. Tırnaklarımı Beren'in koluna geçirerek Çınar'dan uzak durması için onu uyarmak üzereydim ama Çınar'ın gözünün önünde böyle bir şeye kalkışıp onu kıskanan kadın rolünü oynamak istemiyordum, rol değil de gerçek olsa bile.

"Ben Çınar." Genç adam, ellerini giydiği siyah montunun ceplerine soktu. Üzerinde aynı renk pantolon ve kazak vardı. Bir insanın bu kadar sıradan kıyafetlerle böyle göz alıcı görünmesi adil değildi.

Serkan, konunun kendinden uzaklaşmasına oldukça sevinmiş gibi görünüyordu. Tüm odağını Çınar'a vererek tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Serkan. Memnun oldum."

Çınar'ın gözlerinden bir gölgenin gelip geçtiğine yemin edebilirdim.

Aralarındaki mesafeyi sakinlik dolu birkaç adımda kapattıktan sonra bir elini cebinden çıkardı. Tokalaşmak için elini uzatacağını düşündüğüm andaysa Serkan'ın suratına yumruğunu indirdi.

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı bir elimle örterken Beren'in cıyıklaması kulaklarımı doldurdu. Serkan acı içinde inleyip geriye sendelerken neredeyse düşecekti ki son anda dengesini korudu. Çınar, Serkan'a doğru birkaç adım daha attığında araya girmek istedim ama genç adam, benden çok daha çevikti. Serkan'ı polarından tutup doğrulttu. Çınar'ın Serkan'ı yakalayan elini gevşetmek için uğraştım ama elleri mengene gibi kaskatı kesilmişti. Konuştuğundaysa öyle farklı biri gibi görünüyordu ki bir an için bu adamı hiç tanımadığımı düşündüm.

"Serkan," dediğinde bakışları öylesine ölümcüldü ki tüylerim diken diken oldu. "Sana küçük bir uyarı, Elisa'nın bulunduğu ortama

girme! Onunla konuşacak haddi kendinde bulma! Eğer birazcık aklın ve yaşama isteğın varsa onun olduğu yerden kendini sakın! Ona dokunmayı aklından bile geçirme çünkü buna kalkışırsan o kolunu kırarım!”

“Çınar,” dedim genç adamı kendine getirmek için. “Şimdi sırası değil.”

Çınar'ın gözleri birkaç saniyeliğine benimkilerle buluştu. O an ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim ve kalbim liseli bir âşık gibi çırpınmaya başladı. Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyordum. İçimde öldüğüne inandığım her şey yeniden hayat buldu ama ben, yaşama tutunmak için var gücüyle savaşılan Elisa Yıldırım artık yaşamdan korkuyordu.

Neden böyle düşündüğüm hakkında bir fikrim yoktu fakat Çınar'ın zihninden geçenleri okuduğunu, bedenimdeki gerilmeyi hissettiğini anladım. Serkan'ı bırakıp geri çekildiğinde ben de ikisinden uzaklaştım.

Serkan'ın bakışları Çınar'la aramda mekik dokuduktan sonra hiçbir şey söylemeden üst kata çıktı. Ona birlikte kalmamız gerektiğini söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki “Ne yaparsa yap-sın,” dedi Çınar son derece sert bir sesle. O sırada İdil ve Beren de Atalay'ın başına gitmiş, yarasıyla ilgileniyorlardı. “İnsanlığını hak etmiyor.”

Bu küçücük alanda, bir anda baş başa kalmış gibiydik. Birbirimize birkaç saniye baktıktan sonra, “Buna hakkın yoktu,” dedim.

Kaşlarını kaldırırken yeşim rengi gözlerinde alaycı bir parıltı yakaladım. “Öyle mi? Sana yaptıklarını unutayım mı yani?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden. “Unut. Neden hatırlayacaksın ki zaten? Ne hakla, ne vasıfla bana yapılanların hesabını soracaksın?” Çınar sertçe yutkunurken âdemelması hareket etti. “İnsan, yalnızca hayatındaki kişi uğruna birinin yakasına yapışır, Çınar. Sen beni kendi elinle ittin. Şimdi Serkan'dan hesap soracak haddi kendinde bulma sakın.”

Çınar burnundan alaycı bir tavırla güldü ama kalp kırıklığını gülüşünde sakladığından öylesine emindim ki sanki bilimsel bir ku-

ramdı bu. Onu incitmiştim. Bundan gurur duymayı ve ödeşmenin verdiği hazzın geleceği anı bekledim.

O an hiç gelmedi.

Göğsüme oturan ağırlığın izin verdiği kadar derin bir nefes aldım ve odağımı Atalay'a çevirdim. Arkadaşımın başına geldiğimde İdil'e, "İyi olacak mı?" diye sordum.

İdil bana hafifçe başını sallayarak yanıt verdikten sonra, "İlk yardım çantasını getirir misin?" diye sordu.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan Beren, "Ben getiririm," dedi ve hızla ayaklandı. Salondan çıktığı gibi İdil'e imalı bir bakış attım. O küçük aklıyla bize yaranmaya çalışıyorsa daha çok beklerdi.

İdil hafifçe omuz silkerek beni anladığını gösterdikten sonra, "Çınar," dedi. "Atalay'ın üstündekileri çıkarmama yardım eder misin?" Çınar, İdil'in söylediklerini yaparken, "Bu arada, ilgilenmemiz gereken bir sorun daha var," dedi. "Yekta ortada yok."

Çınar bıkkınlıkla iç geçirdi. "Muhtemelen dönüşmüş ve kaçmıştır."

Ortama bir sessizlik çöktü. Sanki hepimizin aklından geçen kurşun kadar ağır ihtimal ortamıza düşmüş ve hepimizin kanını dondurmuştu. Beren ilk yardım çantasını getirip İdil'e uzattığında Atalay, "Bize saldıran o şey..." dedi sözünü tamamlamaya çekinerek. "Yekta olabilir mi? Bana bunu yapan ve beni öldürmek için kaçırmaya çalışan, yıllardır dostum olan insan olabilir mi?"

Çınar itiraf etmediği bir gerçeği dile getiriyormuş gibi sikkun göründü. "Bunu söylediğim için benden nefret edeceksiniz ama umarım odur. Çünkü o şeylerden bir tane daha olması düşüncesi çok fena."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordum Çınar'a bakıp.

"Güneş doğmasına yakın yola çıkacağız," dedi Çınar. "İnsan formuna dönüşecektir. O zaman onu arabaya alır ve sonrasına bakarız."

"İyi ama nasıl bulacağız onu?" derken içimdeki korkuyu saklayamadım. "Her yerde olabilir. Küçük bir alandan bahsetmiyoruz ki. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Hem insan formuna dönüş-

tüğünde çıplak olacak. Tamam, fırtına eskisi gibi şiddetli değil ama kıyafetsiz bir insanın direnmesi imkânsız.”

“O artık sıradan bir insan değil, Elisa. Direnci bizden çok daha yüksek. O yüzden sandığından daha fazla vaktimiz var.”

Bu sözleri içime su serperken son derece rahatsız olmama neden oldu. Evet, o artık sıradan bir insan değildi. Açıkçası artık insan olup olmadığı konusu bile tartışılırdı.

İdil çantadan çıkardığı malzemelerle Atalay'ın yarasını temizlerken arkadaşım zaman zaman yüzünü acıyla buruşturdu ama onun dışında tepki vermedi. Yine de sıkığı yumruklarından, ince bir çizgi hâlini alana kadar birleştirdiği dudaklarından canının ne kadar acıdığını görebiliyordum.

İdil işini bitirdiğinde elindeki kirli malzemeleri çöpe atmak için mutfağa ilerledi. “Bize bir kahve yapacağım,” dedi. “Elisa, bana yardım etsene.”

Sesi itiraz kabul etmiyor gibiydi. Hoş, zaten ben de işten kaytarmak değildim çünkü Çınar'ın yanında nefes bile alamıyordum.

Mutfağa girdiğimiz gibi İdil kıkırdayarak bana döndü. “Bu adam senin için deli oluyor.”

Kaşlarımı çattım. “Hiç yardımcı olmuyorsun, İdil.”

“Öyle ama,” dedi dolaptaki kahve kavanozuna uzanırken. “Serkan'a nasıl gözdağı verdi, görmedin mi? Sandığın gibi seni önemsemese neden böyle davransın?”

“Peki,” dedim. “Söylesen, sandığın gibi beni umursuyorsa neden beni gönderdi? Neden başına daha fazla bela almak istemediğini söyleyerek beni sepetledi?”

İdil fincanlara kahve koyarken ben de suyu ısıtmaya giriştim. “O konuda haklısın,” dedi. “Sana yaptığı affedilemez ama bu davranışlarını da göz ardı edemiyorum.”

“Ben de bana yaptıklarını göz ardı edemiyorum.” Bir an için durup derin bir nefes aldım. Söz konusu Çınar olduğunda düşüncelerimi toparlamak çok zordu. “Bak, iddia ettiğin gibi hisleri varsa umurumda değil çünkü bir duyguya değer katan ona sahip çıkmandır.

Benim kalbimi parçalara ayıracak ama Serkan'a iki yumruk salladı diye her şeyi unutup kollarına koşacağım, öyle mi? Rüyasında görür."

İdil tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse neden Çınar'ı Beren'den kıskandın?" Arkadaşıma afallayarak bakınca alayla güldü. "Elisa," dedi. "Seni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyorum ve hissettiklerini bakışlarından az çok anlayabiliyorum. Beren, Çınar'a bakarken onu gözlemlerle boğacaktın az kalsın. Madem onu affetmek gibi bir niyetin yok, niye kıskanıyorsun adamı? Bırak, istediği kadınla istediğini yapsın."

Öfkeden deliye dönmek üzereydim. Daha yeni kavuşmuşken İdil'i kırmak istemiyordum ama bazen sınırlarımda bilerek dolaşıyor gibiydi. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedim dehşete düşerek. "Beren benim eskiden arkadaşım olan ve erkek arkadaşım la yatan, ucuz bir insan. Elbette yanımda gördüğü her erkeğe ağzının suyunu akıtmasına delireceğim, İdil."

"Bana dürüst olmuyorsun," dedi İdil sıcak suyu fincanlara dökerken. Benim hırçınlığıma nazaran o son derece sakindi. "Bari kendine dürüst ol. Mesele Beren falan değil. Mesele Çınar. Evet, Beren konusunda da öfkелisin ama alelade bir kadın da Çınar'a yaklaşırsa aynı tepkiyi verirdin."

İdil gerçekleri suratıma suratıma sıralarken bir an boğuluyormuş gibi hissettim. "Yapma bunu bana, İdil," dedim yalvarırcasına. "Zaten bir şeylerle yüzleşmek canımı çok yakıyor. Bir de sen bu kadar açık olma."

"Yalan mı söyleyeyim yani?"

"Evet," dedim hemen. Arkadaşım bu kadar dürüst olmama hafifçe irileşen gözlerle karşılık verdi. "Gerekirse yalan söyle ama lütfen kalbimi paramparça eden bir adam için iyi sözler sarf etme. Çünkü o orada dururken, aramızda buz dağları dans ederken beni sevdiği ihtimaline tutunamam. Bu beni öldürür. İzin ver, kandırayım kendimi."

İdil sertçe yutkundu, gözlerindeki inat kırıldı ve yerini daha merhametli bir ifade aldı. Hiçbir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı ve bana sımsıkı bir sarılma armağanı etti. Kucaklaşına aynı şekilde karşılık verdiğimde birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülüğünü hissettim.

"Özür dilerim," dedi İdil. "Haklısın. Her şey bu kadar tazeyken kafanı allak bullak edecek şeyler söylememem gerekirdi. O zaman sadece zamana bırak, olur mu? Her şey olacağına varır derler."

Başımı hafifçe salladım. İdil geri çekildiğindeyse yanaklarımı hızla sildim. İdil bana tatlı tatlı gülümserken, "Bu arada," dedi. "Bende sana ait bir şey var."

Bileğini gösterdiğinde hayretle, "Bilekliğim!" diye soludum. İdil, bilekliği kendi bileğinden çıkarıp benimkine takarken, "Nereden buldun bunu?" diye merakla sordum. "Kaybettiğimi sanmıştım."

Bilekliğimi taktığında, "Evin dışında düşürmüşsün," dedi. Ardından dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı. "Seni hatırlatması için bileğimden hiç çıkarmadım ve bilekliği sahibine geri vereceğim günü bekledim. O günler acınası bir hayalden ibaret olmadığı için çok mutluyum." Sıcak bir dokunuşla kolumu okşadı. "İyi ki geldin, Elisa. Sen varken her şey daha kolay."

Gülümsedim. "İyi ki varsın, İdil."

İdil de bana aynı şekilde sıcak bir gülümseme armağan ettikten sonra kahveleri tepsiye yerleştirdi. O sırada içim içimi yiyor, dudaklarımı kemiriyordum. Çınar'dan uzaklaşma düşüncesi iyi gelir zannediyordum ama bana yakın olduğunu bilmek bile vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyordu.

"Haydi," dedi İdil. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Beni arkadaşlarıma yanına gönderdi," dedim sanki bu anı bekliyormuş gibi. "Fakat şimdi Serkan'a yumruk atıp benden uzak durması gerektiğini söylüyor. Nasıl bir mantık bu?"

İdil hafifçe gülümsedi. "Sanırım seni terk ederken olayları bu kadar detaylı kavrayamadı."

"Umurumda değil," dedim kollarımı göğsümün altında birleştirerek. "O zaman olayları detaylıca kavrayıp bir karara varsaymış. Ahmak herif!"

İdil kahve dolu tepsiyi bana uzatırken, "Sen bunları götür," dedi. "Ben de kahvenin yanında yiyecek bir şeyler getireceğim."

Başımı hafifçe salladıktan sonra salona döndüm. Çınar tekli koltukta oturuyor, Atalay üçlü koltukta uzanıyor, Beren'se onun tam

yanında bekliyordu. İçeri girdiğimde Beren'in Çınar'a bir şeyler söylediğini, Çınar'ın ise umursamaz bir ifadeyle başka şeylerle ilgilendiğini görünce tepemin taşı attı.

Daha önce birini bu kadar kıskanabileceğimi düşünmemiştim.

"Sohbetinizi böldüm sanırım," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. Beren benim geldiğimi görür görmez bakışlarını kaçırdı ve sessizliğe gömüldü. "Ee, Beren? Ne diyordun?"

Beren bir şey söyleyemeyecek kadar afallamış görünüyordu. Korkuyla bakan kahverengi gözleri Atalay'a dokundu. Çınar o sırada, "Önemli bir şey değildi," dedi. Yeşim rengi gözlerinin altındaki torbalar ne kadar yorgun olduğunu niteliyordu. "Bu ormanda uzun süre nasıl yaşadığımı falan sordu."

"Ne güzel," dedim bakışlarımı Beren'den ayırmadan. "Ne güzel."

Bakışlarımdaki bir şey, Beren'in vücudundan elektrik geçmiş gibi görünmesine neden oldu. Çatlayan dudaklarını kemirdikten sonra sanki burada olmaya dayanamıyormuş gibi aniden ayaklandı ve "Ben bir lavaboya gideyim," dedi.

Tam yanımdan geçtiği sırada ayağımı hafifçe önüne atıp bacaklarının benimkine dolanmasına sebep oldum. Genç kadın kendini iki seksen yerde uzanırken bulunca şok içinde bana baktı.

Kaşlarımı kaldırdım ve yapay bir merhametle, "Beren," deyip dudaklarımı büzdüm. "İyi misin? Biraz dikkat et, güzelim."

Beren hiçbir şey söylemedi, öfkeyle soluyarak ayaklandı ve koşar adım üst kata çıktı. O sırada hissettiğim tatmin duygusunu gizlemem çok zordu. Dudağımın kenarı yukarı kıvrılırken Çınar'la göz göze geldim.

Gülümsüyordu. Gözlerini benden bir an bile ayırmadan...

Kahretsin! Otokontrolümü kaybetmiş, içimdeki kıskanç cadıyı ortaya çıkarmış ve Çınar'a olan hislerimi belli etmiştim. Hoş, ona karşı hissettiğim duygularımdan arındığımı düşündüğünü zaten sanmıyordum ama onu deli gibi kıskandığımı bilmeseydi çok daha iyi olurdu.

Bakışlarımı kaçırıp elimdeki tepsiyi sehpaye koydum. O sırada beni dikkatle izleyen Atalay, "Elisa," dedi. "Beren'le bir sıkıntınız mı var?"

Gözlerimi kırıştırdım, içimi bir panik dalgası kaplamıştı. "Neden böyle düşündün?"

Omuz silkti. "Bilmem. Ona bakışların soğuk gibi. Gizlemeye çalışıyormuş da beceremiyormuşsun gibi hissediyorum."

Ona her şeyi anlatmayı istedim. Kelimeler dilimin ucuna geldi ama dudaklarımı aralamadım ve onları hapsettim. Her gerçek ortaya çıkmalıydı ancak her şeyin bir zamanı vardı. İlk işimiz Yekta'yı bulmak, sonrakiyse Atalay'ın iyileşmesini sağlamaktı.

"Bir sorunumuz yok," dedim. "Sen iyileşmene bak."

"Emin misin? Bana her şeyi anlatabilirsin; bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye güvence verdim. "Anlatmaya değer bir şey olduğunda koşarak sana geleceğimden emin olabilirsiniz."

Atalay başını hafifçe salladı. "Peki," dedi. "Zaten çok fazla şey yaşıyorken bir de ben zorlamak istemiyorum seni."

Dudaklarımda cılız bir tebessüm peyda oldu. "Burada yaralı yatan ve anlayışa ihtiyacı olan ben değilim sanki, ne dersin?"

Atalay kıkırdadı. "Beni merak etme," dedi elini havada sallayıp. "İyileşeceğim işte." Ardından Çınar'a baktı ve gözleri merakla kavruldu. "Sizin hikâyeniz ne peki?" dedi. "Nasıl tanıştınız?"

Yaşananları tüm detaylarıyla İdil'e anlatmıştım fakat aynı sözleri Atalay'a sarf etmek için vakit bulamamıştım. Bu yüzden vereceği tepkiye kendimi hazırlayarak, "Aslında çok karışık," diye lafa giriştim. "Çınar beni bir süreliğine kaçırmış olabilir."

Atalay'ın tüm yüz hatları gerildi ve yorgun düşmüş bedenine rağmen doğrulmaya yeltendi. O sırada İdil elinde bir tabak kurabiyeyle mutfaktan geliyordu.

"Ne dedin sen?" Atalay öfkeli bakışlarını Çınar'a çevirdi. "Benim arkadaşımı..."

Omuzlarından tutup onu tekrar yatırdım. “Sakin ol,” dedim. Birini germek istemiyorsak bu pek doğru bir giriş cümlesi değildi anlaşılır. “Bana yardım ediyordu aslında.”

Benim ciddiyetime rağmen İdil son derece eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Aman, Elisa,” diye dalga geçti. “Tutma küçük enişteyi.”

Atalay eline geçen ilk şeyi, yani köşeye düşmüş sehpa örtüsünü İdil’e fırlattı. Örtü İdil’e ulaşmadan havada süzülünce arkadaşım alaycı bir kahkaha koyuverdi.

“Aslında Elisa birini öldürdüğüme şahit olduğunu sandı,” diye açıkladı Çınar. Gözlerindeki parıltı biraz eğlendiğini gösterir gibiydi. “Oysa ben Duru’ya, yani kız kardeşime dönüşümünü geciktirmek için ateş etmişim. Kısmen işe yarasa da çok etkili olmamıştı.”

Atalay’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kendi kardeşine ateş etmek zorunda mı kaldın?”

Çınar’ın yaşadığı çaresizlik dile getirilince daha da ağırlaştı sanki. Sertçe yutkunup ikili koltuktaki İdil’in yanına otururken kendimi onun yerine koymamak çok zordu. Her ne olursa olsun, ondan nefret etmem için gereken her şeyi yapsa bile yüreğimdeki sevgi ve merhameti ondan esirgeyemiyordum.

Onun kalbinin kırılmasına dayanamıyordum. Oysa benim kalbimin parçalara ayrılmasının yegâne sebebiydi.

Çınar hafifçe başını sallamak dışında tepki vermeyince İdil, genç adamın konuşmak istemediğini anlamış olacaktı ki “Yani evimize kötü birini almadık,” diyerek Atalay’a döndü. “Bizim gibi ne yapacağımızı bilemeyen zavallı birini aldık.”

Çınar alayla burnundan güldü. “Sağ ol ya, içimi açtın.”

Atalay bir an için durup düşündükten sonra derin bir nefes aldı. “Bunu duyduğuma çok memnun oldum çünkü kalksaydım da bu hâlde dayak yerdim muhtemelen.” Ardından Çınar’a bakarak hemen ekledi: “Zavallı olma kısmından bahsetmiyorum, yanlış anlama. O kısım beni hiç memnun etmedi.”

İdil gözlerini kıstı. “İnanmıyorum, Atalay. Adamcağıza nasıl zavallı dersin?”

Atalay'ın ağız bir karış açıldı. "Ben öyle bir şey söylemek istemedim," diye kendini açıklamaya koyuldu. "Sadece durumdan memnun oldum çünkü... Hey! Ayrıca Çınar'a *zavallı* diyen de sendin."

İdil'in dudakları sahte bir şaşkınlıkla aralandı. "Kuru iftira! Ben asla öyle bir şey demem."

Atalay beklentiyle bize döndü. "Siz söyleyin," dedi. "İlk o söylemedi mi?"

Başımı hafifçe iki yana sallarken ne kadar eğlendiğimi gizlemem mümkün değildi. "Ben İdil'den böyle bir şey duymadım. Biliyorsun, gerçekleri gizlemeyecek kadar dürüst biriyim."

Atalay bana şaşkınlıkla baktıktan sonra beklenti dolu bakışlarını Çınar'a çevirdi ama genç adamın omuz silktiğini görünce ikinci bir hayal kırıklığı dalgası suratına çarptı. "Ben de İdil'in ağızından böyle bir kelime duymadım."

Atalay burnundan soluyup bir çocuk gibi küstü. "Domuzlar!" diye soludu. "Aklınız sıra benimle alay ediyorsunuz."

İdil'le ben kıkırdarken gözlerim içten bir şekilde gülümseyen Çınar'a dokundu. Bir an için öyle tasasız görünmüştü ki bu anın bir portresini çizebilmeyi istedim. Çınar böyle gülüyorken, sevdikleri için endişe etmiyorken ve en önemlisi yanımdayken.

Beni bırakmasaydı yaşayabileceğimiz hayat buydu aslında. Sevdiğimiz insanlarla gülüp eğlendiğimiz anlarla doldurabilirdik bu hayatı. Birbirimize sığınabilirdik, birbirimizi koruyabilirdik. Düştüğümüzde, diğerimiz kaldırmak için orada olurdu. Belki de bunların hiçbiri olmazdı, kim bilir? Belki de anlaşılmaz ve yollarımızı ayırdık.

Ama en azından denemiş olurduk. En azından duygularımıza bir şans vermiş olurduk.

Çınar'ın gözleri de benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi bir an için sekteye uğradı. Sanki hissettiğim hayal kırıklığını bir şekilde onun yüreğine akıtmayı başarmıştım. Bir şekilde ruhumu okumuş gibi hissediyordum.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken bakışlarını ilk kaçıran o oldu. Belki ruhumda okuduğu şey her neyse ondan memnun olma-

miştı, bilmiyordum ancak bildiğim tek bir şey vardı: Her ne okuduy-
sa bu onun eseri idi.

Sohbet ederek, ne yapacağımızı planlayarak saatleri devirdikten
sonra güneş, ağaçların ardında yavaş yavaş kendini göstermeye başla-
dı. Çınar ayaklanıp, "Yekta'yı aramaya başlamamız gerekiyor," dedi-
ğinde ben de onunla ayaklandım.

"Ben de geleceğim."

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Buna gerek yok."

"Geleceğim," diye basturdım. Çınar itiraz etmek üzere dudakla-
rını aralamıştı ki "Lütfen," diye onu susturdum. "Burada böyle bek-
leyemem."

Çınar kısa bir tereddüdün ardından başını hafifçe salladı ve ses-
sizce kapıya yöneldi. O sırada İdil, derin bir uykuda olan Atalay'ın
başında bekliyordu. "Güzel haberlerle gel," dedi.

"Öyle yapacağım."

İdil'le vedalaştıktan sonra üstüme montumu giydim ve Çınar'ın
peşinden arabasına ilerledim. Çınar şoför koltuğuna otururken ben
de ön koltuğa oturdum. Çınar arabayı hızla çalıştırıp yola koyuldu-
ğunda gerginlikle dudaklarımı kemiriyordum. Sürekli dışarıyı izli-
yor, aniden tüm karın erimesi için dua ediyordum. Çınar her ne
kadar Yekta'nın daha dayanıklı bir bedene sahip olduğunu söylese de
endişelenmemem imkânsızdı.

"Merak etme," dedi Çınar. Gözlerini yoldan ayırmamasına rağ-
men hissettiğim gerginliği nasıl sezdiğini anlayamadım. "Arkadaşını
sağ salim bulacağız."

Derin bir nefes aldım. "Keşke ben de bu kadar emin olabilsem."

"Emin ol," derken sesi kendinden son derece emindi. "Ona hiç-
bir şey olmayacak, bana güven."

Kelimelerime pranga vurmak istedim ama öyle doluydum ki
cümleler ben daha farkında olmadan dudaklarımdan döküldü.
"Bunu en son yaptığımda işler benim için pek iyi gitmedi."

Çınar bana bakmak için birkaç saniyelğine bakışlarını yoldan
çektığında gözlerimi kaçırmadan ona dik dik baktım. Yeşim gözle-

rindeki buğulu ifade, hislerini başarılı bir şekilde maskeleye de onu şaşırttığımı hissediyordum.

“Bana kızgın olmanı anlıyorum,” dedi tekrar yola odaklanarak. “Ama en azından şimdilik bir şeyleri rafa kaldıramaz mısın?”

Burnumdan soluyarak alayla güldüm. “Beren ve Serkan da aynı talepte bulundu. Çok merak ediyorum, insanları incitip incitip sakin kalmasını bekleme haddini kendinizde nasıl buluyorsunuz?”

Çınar’ın çenesi, dişlerini sıkıldığını açık edecek şekilde gerildi. “Beni onlarla kıyaslayarak haksızlık ediyorsun.”

“Senin bana ettiğin haksızlık kadar kimseye haksızlık edemem.”

“Bana istediğin kadar kız, bağır ama yaşananlar benim için kolaymış gibi davranma.”

Tek kaşımı kaldırıp genç adamın öfkeli çehresine baktım. “Ama benden gayet kolaylıkla vazgeçmiştin, Çınar. Bana doğru dürüst bir açıklama bile borçlu olmadığını söylemiş, bu kadar derdinin arasında benimle uğraşmak istemediğini dile getirmiştin. Eh, işler senin için kolaylaşmıştır herhâlde.”

Çınar’ın bakışları kırgın bir hâl alırken bir an için sessizliğe gömüldü. O sırada bakışlarımı camdan dışarı odakladım ve yanağımın içini ısırarak, akmak için direnen gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Yalnız kaldığımda saatler boyu gözyaşı dökebilirdim ama bu adamın önünde bir daha güçsüz duruma düşmek istemiyordum.

“Özür dilerim.”

Dikkatimi Çınar’a verdiğimde bakışlarını tamamen yola kilitlemişti ama akli sanki başka bir yerdeydi. Direksiyonu sıkıca kavrayan ellerinin boğumları beyazlamıştı.

Elimi havada salladım. “Bunu daha önce de söyledin, Çınar. İnan bana, özrün umurumda bile değil.”

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Demek benden nefret ediyorsun artık, öyle mi?”

Keşke ona kalbimi açıp gösterebilseydim. Eminim çok mutlu olurdu.

“Nefret çok güçlü bir duygu,” diye yanıtladım sorusunu. “Ama seni görmeyen bana acı verdiği de bir gerçek.”

“Böyle olmasını istememiştim.”

Sabırımın eşiğindeyken bozulan sınırlarım yüzünden küçük bir kahkaha koyuverdim. “Ne olmasını istemiştin, söyler misin?”

“Seni incitmek, bu kadar hayal kırıklığına uğratmak istememiştim, Elisa.”

Sanki içinde bulunduğum anı reddetmek ister gibi başımı hafifçe iki yana salladım. “Tüm bunların senin için sürpriz olduğunu söyleme lütfen. Ne bekliyordun ki? Beni kanatlarım olduğuna inandırdın, Çınar. Gökyüzüne yükselmeye teşvik ettin ve tam bulutların üzerine çıkmışken aniden kanatlarımı kesip attın. Bir daha uçabileceğime olan inancımı kaybedeceğimi hiç mi düşünmedin?”

Çınar'ın göğsü hızla inip kalkerken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Bir an için bakışlarında pişmanlığın gelip geçtiğini gördüm ama bu o kadar hızlı oldu ki hayal gördüğümü sandım. “Ne kadar özür dilersem dileyeyim, beni asla bağışlamayacaksın.”

“Sen olsan kendine merhamet gösterir miydin?”

Sorum aramıza tüm ağırlığıyla çöktü. Ne Çınar'ın cevap vermeye cesareti vardı ne de benim bir cevap duymak için ısrarcı olmaya. Sessizlik aramızda uzayıp giderken dikkatimi yola, Yekta'dan bir iz bulmaya verdim.

Ne kadar süre geçtiğinden emin değildim ama Çınar aniden durunca bedenim sarsıldı. Merakla Çınar'a dönüp, “Ne oldu?” diye telaşla sordum.

“Sanırım bir adam gördüm. Muhtemelen Yekta.”

Hızla etrafıma bakınırken Çınar arka koltuktan kırmızı, ince bir battaniye aldı. Arabadan indiğinde ben de kemerime uzanmıştım ki “Sen gelme,” diye beni uyardı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Nedenmiş o?”

Sabrı tükeniyor gibiydi. “Adam çıplak.”

Dudaklarımı çocuksu bir edayla büzdüm. “Başka erkekleri görmem seni kıskandırıyor mu? Ne tatlısın!”

“En azından kıskançlığım yüzünden el âleme çelme takmıyorum ya, ona bak sen.” Yüz ifadem öfkeyle gerildi. İşin kötüsü, sahiden de verecek bir cevabımın olmamasıydı. “Hemen dönerim.”

Arabanın kapısını kapattığında öfkeyle arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Beklemek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu ama bir şekilde başa çıkmayı başardım. Birkaç dakika sonra yan aynadan sırtında Yekta'yı taşıyan Çınar'ı gördüğümde hızla arabadan indim. Arka kapıyı açtım ve Çınar'ın baygın bir hâldeki arkadaşımı arka koltuğa yatırmasını izledim. Arabadan aldığı kırmızı battaniyeyi Yekta'nın beline sıkıca bağlamıştı. Arkadaşım o kadar derin bir uykudaydı ki sanki yüzlerce yıl uyuyacakmış gibi hissettim.

Çınar arabanın kapısını kapattıktan sonra birkaç saniye boşluğa bakakaldı. Hareketlerinde bir değişim hissedince, "Neyin var?" diye meraklanarak sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Aynı kâbusu yeniden gördüğünü hissettiğin oldu mu hiç?"

Dakikalar önce sözlerimi zehirli bir ok misali acımasızca sapladığım bu adama önleyemediğim bir merhametle baktım. "Er ya da geç uyanacağız, Çınar," dediğimde kendimden emindim. "Söz veriyorum."

**BÖLÜM
VI**

Atalay Kılıç

Başta yürümemi bile güçleştiren acı, içtiğim ağrı kesiciler sayesinde artık daha katlanılabilir seviyedeydi ancak yine de yaralarım hareketlerimi kısıtlıyor, özgürce davranmama engel oluyordu. Tüm bu süre zarfında İdil, yorgunluğuna rağmen bir an bile başımdan ayrılmamış, ne zaman ihtiyacım olsa yardımcı olmak için kolları sıvamıştı.

İdil...

Genç kadın sarhoş olup beni öptüğünden beri bu konuyu düşünmemek için direniyordum ama ne zaman ona baksam anılar zihnimde bir çiçek gibi açıveriyordu. Düşünmekten kaçtığım her şey, görmemek için direndiğim tüm anılar birden üzerime çullanıyordu.

İdil'le iyi bir arkadaşlığımız vardı. Ne zaman başım sıkışsa yanımda olmuştu. Başta bana soğuk davrandığını düşünüyordum ama bu düşüncem gitgide silinmişti. Aramızın çok iyi olduğundan kuşkum yoktu.

Sonra bir gün birkaç kadeh içmiş ve bana hisleri olduğunu itiraf etmişti.

İdil'e yaşananları ve bana söylediklerini elbette anlatmayacaktım, anlatamazdım. Bu, onu utançtan öldürürdü ama kendi düşüncelerimi de zincirlemeyi beceremiyordum. İdil meselesi kafamı allak bullak ediyordu ve bu durumla tek başıma nasıl savaşaçağımı bilmiyordum.

Tekli koltuğa rahatça kurulan İdil, "İyi misin?" diye sordu. "Biraz dalgın görünüyorsun."

Kahverengi gözleri merakla harmanlanmış bir ilgiyle bana bakarken başını hafifçe yana eğdi. Yüzünde o kadar saf bir ifade vardı ki gülümsememek iştenden bile değildi. Gözlerim bir an için dudaklarına kayınca zihnimde o akşamın görüntüleri nefes aldı ve son derece gergin bir şekilde bakışlarımı kaçırdım. Sanki İdil bir bakışımдан zihnimi okuyabilecekmiş gibi diken üzerindeydim.

"Hiç," dedim omuz silkip rahat görünmeye çalışarak. Zihnimi başka şeylerle meşgul etmek için, "Beren'le Elisa'nın arasında bir so-

run mu var?” diye sordum. “Elisa’ya karşı çok ısrarcı olmak istemedim ama kıza nefretle bakıyordum resmen.”

İdil’in duruşu dikleşti, yüz hatları gerildi ve ben o an bir şey yaşadığından, bundan İdil’in de haberi olduğundan neredeyse emin oldum. Ancak genç kadın, kendini takdire şayan bir hızla topladı, onu hazırlıksız yakalamamın verdiği afallamayı üzerinden attı ve suratına bir maske geçirdi.

“Bilmem,” dedi son derece rahat bir şekilde. “Belki sana öyle gelmiştir, belki de gerçekten haklısındır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Elisa sana bir şey söylemedi yani, öyle mi?”

“Öyle,” dedi kendinden emin görünerek.

“Ama siz son derece yakınsınız. Neden senden bir şey saklasın ki?”

İdil huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Belki Beren’le ben de arkadaş olduğum için bazı şeyleri söylemek istememiştir. Aynı arkadaş grubunda olduğumuz için sorunu varsa bile bireysel halletmeyi seçer herhâlde. Aksi takdirde benim de Beren’e olumsuz düşünceler beslememi istemez.”

Bir süredir aklımı kurcalayan düşünceyi dile getirdim: “Sorun da bu ya, İdil,” derken dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sen de sanki Beren’den pek hoşlanmıyor gibisin.”

Bir an bunun nedeninin Elisa değil, bana olan duyguları olabileceği ihtimali zihnime çöktü ve gülüşüm yavaşça soldu. Neyse ki İdil ne kadar afalladığımı fark etmemişti.

“Öyle bir şey yok,” diyerek güvence verdi ama içimden bir ses pek de dürüst olmadığını fısıldıyordu. “Her şey yolunda. Lütfen sen yalnızca iyileşmeye odaklan.”

“Ama...”

“Bak,” derken sabrı tükeniyor gibiydi. Sarf ettiği her bir kelimedeki sesi gitgide yükseldi. “Bir sorunumuz varsa bile yetişkin insanlarız. Kendi aramızda hallederiz. O yüzden lütfen beni daha fazla sorguya çekmeyi bırak ve iyileşmene bak.”

Saf öfkesini hissettiğimde teslim olan suçlular gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Ben yaralıyım,” dedim İdil’i merhametinden vurmak için. “Lütfen üzerime daha fazla gelme ve bana kızma.”

Vicdan azabı çektirme girişimlerim işe yaramış olmalıydı ki genç kadının ifadesi yumuşadı ama bakışlarını kaçırırken, “Domuz herif,” diye söylenmeyi eksik etmedi.

Kısa bir gülüşmenin ardından, “Bu arada,” dedim daha ciddi bir konuya geçerek. “O şey...” Bir an durup düşündüm. “Ya da Yekta... Her neyse, beni alıp gitmeye kalktığı anda peşimden geldiğin için teşekkür ederim. Herkesin yapabileceği bir şey değil bu.”

İdil saatlerdir duygularına yön vermeye çalışıyordu ve şimdi duyguları ilk kez dışarı sızmak için bir çatlak bulmuş olmalıydı. Gözleri buğulanırken bakışlarını kaçırdı. “Sen de benim için aynısını yapmıştın,” dedi. “O şey bize saldırıp Yekta’yı yaraladığında kendini benim önüme siper etmiştin.”

Kâbustan farksız geceyi hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. O şeyi İdil’e yaklaşırken görünce beynimden vurulmuşa dönmüştüm. İdil’e bir şey olacağı korkusu beni öylesine ele geçirmişti ki beynimdeki tüm düşünceler silinmiş, geriye sadece İdil’i kurtarmamı söyleyen o ses kalmıştı. Sonrasındaysa daha ne olduğunu anlamadan kendimi İdil’in önünde, çivili sopamı sallarken bulmuştum.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmeden o şeyle burun buruna gelerek belki de aptallıktan başka bir şey yapmamıştım ama umurumda değildi. Bugün olsa yine kendimi İdil’in önüne atardım.

“Yine de teşekkür etmek istiyorum,” dedim şimdiki ana dönerek. “Herkesin yapabileceği bir iş değil bu.”

Kimseyi kıyaslayamazdım, neticede herkesin yapısı farklıydı ama İdil eski bir tüfikle peşimden koşarken Beren’in evden çıkmaması, güvenli alanda yaşanacakları izlemekle yetinmesi detayını atlayamıyordum. Neticede benimle olan İdil değil, Beren’di ama ne zaman başım sıkışsa canını dişine takan, bana desteğini sunmak için her zaman orada olan İdil oluyordu.

Bu düşünce bir an için komik geldi. Evet, Beren’le birlikteydik ama ilişkimiz biteli çok oluyordu. Artık ona baktığımda âşık olduğum insanı değil, sıradan bir kadın görüyordum. Üstelik onun da farklı bir şey görmediğinden içten içe emindim. Bu hissin normalde

beni üzmesi gerekirdi ama Beren o kadar uzun süre önce aramıza yılmıyacak bir duvar örmüştü ki artık bir şeyleri çoktan kabullenmişim.

“Rica ederim,” dedi İdil, beni düşüncelerimden sıyrıp çekerken.

“İdil...”

“Efendim?”

“Biliyor musun, seni görmek bana huzur veriyor.”

Ben daha ne olduğunu anlamadan kelimeler dudaklarımdan dökülmüş, karşımdaki genç kadının yanaklarının al al olmasına neden olmuştu. İdil gözlerini kaçıtırırken, “Seni görmek de,” diye geveledi.

Bu utangaç hallerini izlerken dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Ne kadar tatlı olduğundan haberi var mıydı acaba?

Merdivenden adım seslerinin yükseldiğini duyduğumuzda ikimiz de o tarafa döndük. Beren, yorgun adımlarla yanımıza gelip kendini koltuğa bıraktı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başımı hafifçe iki yana salladım. O sırada İdil, “Ben buradayım zaten,” derken son derece uykulu görünüyordu. “Sen yukarı çık. Bir şey olursa ben ilgilenirim.”

Beren’in sesi ikimizi de şaşırtacak kadar sertti. “Hayır, İdil!” dedi mesafe dolu bir bakış atarak. “Bir şey olursa ben ilgilenirim. Malum, benim erkek arkadaşım.”

İdil kaşlarını hafifçe kaldırırken yüzündeki sakinlik silindi ve yerini saf bir meydan okuma aldı. “Öyle mi, Beren?” dedi. “O şey Atalay’ı öldürmeye kalktığında da bu küçük detayı hatırlayıp köşede korkak bir fare gibi saklanmasaydın keşke.”

Beren’in sabrı tükeniyor gibiydi. “Korktum, tamam mı? Biliyorum, bir tepki vermem gerekiyordu ama emin olamadım o an. Yekta’yı nasıl kurtarmıştım, unuttunuz mu? Çünkü o an korkuma hâkim olabildim ama o şeyi yeniden karşımda görünce ne yapacağımı şaşırdım.”

Bu konuda az da olsa hakkı vardı. Yekta’nın ısırıldığı gece yaptıklarını düşünüp bir an için sessiz kaldım.

O sırada İdil, “Aslında,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla. “Sen istediğinde son derece cesaret gerektiren işlere kalkışabilen bir kızsın. Şimdi ne oldu da ürkek bir ceylana döndün?”

Gözlerimi kısarken bakışlarım Beren'le İdil arasında dolandı. İdil'in bir şeyi ima ettiği aşikârdı ama ne olduğundan emin olamadım. Bahsettiği her neyse Beren'in sertçe yutkunmasına ve bakışlarını kaçırmasına neden olmuştu.

Birkaç saniye sonra, "Atalay," dedi. "Yukarı çıkabilecek misin? Yatakta daha rahat edersin."

Hafifçe başımı salladım. Koltuk her ne kadar iş görse de bir yatak kadar rahat olamazdı. Hem Elisa güneş doğduktan sonra hiçbir yaratığın etrafımızda olamayacağını güvencesini de vermişti. Dolayısıyla biraz güç toplamak iyi olabilirdi.

Beren ayaklanıp yanıma geldi, elimi sıkıca kavrayarak doğrulmama yardım etti. Ağrılarım azaldıysa da tamamen dinmiş değildi. Doğrulurken birinin yardımı fena olmazdı.

Oturur hâlde İdil'e baktım. "Yanımda olduğun için yeniden teşekkür ederim," dediğimde dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen de biraz uyu lütfen. Sana, dinlenmiş ve kendini toparlamış hâlinle ihtiyacım var."

Yanımda duran Beren hiçbir şey demedi ama bakışlarından öfkelenildiğini anlamak zor değildi.

Yukarı çıktığımda Beren lavaboya gitti. O sırada ben de hızla üstümü değiştirdim. Eskiden genç kadının beni görmesini umursamazdım ama artık birbirimizin yanında soyunup giyinecek samimiyetimiz olmadığını hissediyordum.

Beren lavabodan döndüğünde beni çoktan yatağa yatmış, yarı uyuklar vaziyette buldu. Bir hışımla yanımdaki boşluğa kurulumurken, "Bir ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermek yerine kafamı kurcalayan bir soruyu dile getirdim: "İdil'e neden öyle davrandın, Beren? Bu kadar sert çıkışmanı hak edecek bir şey yapmadı."

Beren'in suratındaki ifade ciddileşti. "Şimdi de onu mu koruyorsun bana?"

"Korumak değil," dedim. "Olanı dile getiriyorum. Kadın sürekli yanımdaydı. Elinden gelen her şeyi yaptı ve sen birden ona çıkışmaya başladın."

Beren kollarını göğsünün altında birleştirip sırtını yatak başlığına yasladı. “Sana olan bakışları hoşuma gitmiyor,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. İdil bana hislerini itiraf etmese gülüp geçeceğim bu düşünce, o an dudaklarımın yukarı kıvrılmasını bile sağlamadı.

“Böyle düşünme,” diye geçiştirdim. “O sadece yardım etmeye çalışıyor.”

Beren inatla başını iki yana salladı. “Kesinlikle öyle olduğunu düşünmüyorum.”

Eğer Beren’le ilişkimiz gayet yolunda gitseydi kıskançlığını tatlı bile bulabilirdim ama nedense bu çıkışlarının temel sebebi olduğuma inanmıyordum. Sesimin mesafeli çıkmasını önleyemeyerek, “Söyle misin, Beren?” dedim. “Asıl sorun ne? Gerçekten de sevgilisini kıskanan normal bir kadın mısın?”

Afallayarak bana baktı. “Ne demek şimdi bu?”

“Daha düne kadar ilişkimiz berbattı. Bana karşı buz dağı kadar soğuktun. Sana geçmişte anlattığım şeylerden beni vurma konusunda çekinmiyordun. Şimdiyse beni kıskandığına öylece inanmamı mı bekliyorsun?” Başımı hafifçe iki yana salladım. “Hayır, Beren. Sen kuşun kafesten kaçtığını düşünüp inat yapıyorsun sadece ama ben senin hırs yapabileceğin bir hedef değilim. Aşağıda tartışma uzamasın diye karışmak istemedim ama bir daha beni kıskanıyormuş ya da önemsiyormuş gibi yapıp ne kendini ne de beni kandır.”

Beren’in dudakları titredi. Üzüldüğü için mutlu hissetmiyordum ama birinin gerçekleri itiraf etmesi gerekiyordu. Beren’in beni sevdiği falan yoktu. Yalnızca bir çocuk gibi düşünüyordu. Ben onun oyuncuğuydım; uzun süre oynamadığı, rafa kaldırıp tozlanmaya terk ettiği. Oysa şimdi başka bir çocuğun bana ilgi gösterdiğini düşünüyordu ve birden favori oyuncuğu olmuştum.

Hayır, bunu istemiyordum. Beren’in ne istediğini bilmeyen hâllerinden sıkılganlık çok olmuştu.

“Atalay,” dedi kısa bir süre duraksamanın ardından. “Yaşananları telafi etmemizin hiç mi yolu yok?”

Afallayarak ona baktım. “Ne olsun istiyorsun, Beren?” dedim hayretler içinde. “Beni çok uzun bir süre ittin ve şimdi sıcak bir davranış gösterdin diye her şeyi unutacak mıyım?” Başımı olumsuz

anlamda iki yana salladım. “İkimiz de bu ilişki biteli çok olduğunun farkındayız.

Beren öfkeyle nefes verdi. “Her şeyi bu kadar kolay silmene inanmıyorum.”

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Tartışmaktan yorulmuştum zira artık Beren’le tartışmak bile keyif vermiyordu. “Yapma ama, Beren,” diye söylendim. “Her şeyin suçunu bana yıkamazsın.”

“Her şeyin suçunu sana yıkmıyorum,” dedi. “Sadece sana zeytin dalı uzatıyorum ve reddedilmesini beklemiyordum.”

Sabırım gitgide tükeniyordu. “Öyle mi? Söyler misin, neden daha önce uzatmadın bu zeytin dalını? Neden kalbimi kırdığını daha önce dile getirip yanımda olmak için gayret göstermedin? Çünkü senin olan bir şeyi kaybedeceğine inandın ilk kez. O yüzden lütfen konuşmayı kes artık.”

Beren’in dudakları titredi, gözleri buğulandı ama o gözyaşlarının sebebi olduğuma bir türlü inanasım gelmedi. Onunla hiçbir zaman düz giden bir ilişkimiz olmamıştı. Zaman zaman büyük tartışmalar yaşar, bu inişli çıkışlı hâllerimizin ilişkimizin dinamiğini koruduğunu dile getirip kendimizi avuturduk.

Oysa şimdi yanıldığımızı görüyordum. Sevgi böyle bir şey değildi. Elbette tartışmalar olacaktı ama bunu bir alışkanlık hâline getirmek zehirliydi.

Zihnimden geçen bu düşünceler yavaşça yasak bir bölgeye, İdil’e kaydı. Bir an kendimi, *İdil’le birlikte olsaydım nasıl bir hayat yaşardım*, diye düşünürken buldum. Bu düşünceler yanlıştı ama bir o kadar da karşı konulması imkânsızdı.

Onun gibi bir kadınla olmak isterdim. Her zaman yanımda olan ve gözümü karartıp yanına koşacağım bir kadın... Beni sevdiğini gözlerinde gördüğüm, bana kızsız bile kıyamadığını hissettiğim, elimi tutsa sevmeye doyamayacağım bir kadın...

Bir an şimşek çarpmış gibi irkildim. Gözlerimi sımsıkı yumup bu düşünceleri reddettim. Kafam iyice allak bullak olmuştu ve İdil’i düşünmenin kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Beren avaklandı. Sanırım aramızdaki soğuk rüzgârlar katlanamavacağı kadar canını sıkmaya başlamıştı. "Ben mutfağa ineceğim, bir şey istiyor musun?" dedi.

"Sadece su istiyorum. İdil."

Beren'in yüzü gerilirken gözlerinden öyle bir ifade geçti ki bir an için üzerime saldıracağını sandım. Bu öfkesini garipseyerek gözlerimi kırıştırdım, kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

"Ne dedin sen?"

Aklım iyice karıştırmıştı. "Su istedim."

"Hayır." dedi sabırsızca. "Bana ne dedin?"

Yüzüne aval aval bakarken. "Ne söylediğini anlamıyorum," dedim. Kafamda kocaman soru işaretleri belirmeye başlamıştı.

Beren öfkeyle soludu. "*İdil*. Atalay. Bana az önce *İdil* diye seslendin."

Dudaklarım şaşkınlıktan hafifçe aralanırken boğazım kurudu. Gerçekten de ona İdil'in adıyla mı seslenmişim? Oysa Beren dediğimden çok emindim. Yine de genç kadının gözlerinde öyle bir öfke, öyle bir aşağılanmışlık vardı ki yanlış duyması olanaksız görünüyordu.

"Ben..." dedim ama Beren sözümün devamını dinlemeden bir hışımla arkasını döndü ve beni yalnız bıraktı.

Elisa Yıldırım

Yekta'yı planladığımız gibi Serkan'ın evine değil, son anda karar değiştirerek Çınar'ın evine getirmiştik. Arkadaşım, onu bulduğumuzdan beri yarı baygın hâlde uyukluyor, ara sıra gözlerini açıyor ve tekrar uykuya dalıyordu. O kadar yorgun ve bitkin görünüyordu ki onun için endişelenmeden edemiyordum.

Çınar, Yekta'yı üst kattaki odalardan birine yatırdıktan sonra aşağı indi. "O iyi," dedi merakla ona baktığımı görünce. "Merak etme."

"Çok fazla yorgun değil mi sence de?" derken yanağımın içini ısırardım. "Duru da böyle miydi?"

Çınar geniş koltukta yanıma oturunca bir an için alanım işgal edilmiş gibi hissettim ki bu his, onun evinde olduğumuzu düşünürsek son derece komikti. Çınar bende yarattığı hislerden habersizce

konuştı: “İlk dönüşümleri biraz sancılıydı,” dedi uzaklara dalıp. “Yekta gibi sürekli uyuklar vaziyetteydi ama Yekta’da durum ne olur, bilemiyorum. Belki de bu hâlleri sandığımızdan uzun sürer. Ya da belki de hemen toparlar. Kestirmesi güç.”

Başımı hafifçe sallayıp sessizliğe gömüldüm. O sırada Çınar hafifçe başını yana eğdi. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedim öyle hissetmesem de. “İyiyim.”

“Hiç öyle görünmüyorsun.”

Sözlerinin iyi niyetli olduğunu bilsem de ondan gelen iyilik bile beni öfkeliendiriyordu. “Ne bekliyorsun, Çınar?” dedim kısık ancak mesafeli bir sesle. “Dün beni ormanın ortasında bıraktığında evi bulmak için dört döndüm. Ondan sonra da Duru’ya ulaşmak için telefonun çekeceği bir nokta aradık. Gece saldırıya uğramamızdan ve güneş doğana kadar hiç uyumamamdan bahsetmiyorum bile. Yani biraz hırpalanmış olmaya hakkım var, değil mi?”

Çınar ifadesiz tutmaya çalıştığı ancak pek başarılı olamayan gözlerle bana bakarken sessizce dinledi. Ardından derin bir nefes alıp hiçbir şey söylemeden ayaklandı.

“Hey,” diye seslendim. “Nereye gidiyorsun?”

Bir ayağını merdivenin basamağına atmışken son anda durup bana döndü. “Banyoyu hazırlayacağım,” dedi. “Dolapta da çorba vardı. Banyo yaptıktan sonra ısıtırim, içersin. Ondan sonra da biraz uyuyup kendine gelersin.”

İçimde patlamaya hazır bir volkan vardı ve her yeri yakıp kül etmeyeceğinin garantisini daha fazla veremezdim. “Bazen benimle dalga geçtiğini düşünüyorum.”

“Neden seninle dalga geçeyim?”

“Önce beni terk ettin, benimle uğraşmak istemediğini söyledin ama şimdi benim iyiliğim için bir şeyler yapıyorsun. Seni anlamamı zorlaştırıyorsun ve buna hakkın yok.”

Çınar derin bir nefes aldı. Yanakları hafifçe pembeleşirken, “Seninle bir ilişki içinde olamamam, zarar görmene göz yumabileceğim anlamına gelmiyor, Elisa. Senin mutsuzluğun bana zevk vermiyor.”

“Teşekkür ederim, Çınar,” dedim alayla. “O kadar iyisin ki bu iyiliğini nasıl ödeyebileceğimi düşünüp duracağım.”

“Rica ederim,” dedi aynı şekilde iğneleyerek. “Şimdi üst kata çıkacağım, sen de o sırada iyiliğimin karşılığını nasıl vereceğini düşün.”

Çınar sanki beni çileden çıkarmamış gibi sakince üst kata çıkarırken öfkeyle dişlerimi sıktım. Çınar her zaman alaycı bir mizaca sahip olmuştu ve onu, usta olduğu bir oyunda nasıl yeneceğimi bilemiyordum. Ne zaman sinirini bozmak istesem daha büyük bir hamleyle karşımda belirliyordu.

Huysuz bir çocuk gibi kendi kendime söylendim: “Şu hareketlerin bile seni yerden yere vurmam için sebepken neden senden nefret edemiyorum acaba?”

Çınar tekrar aşağı inip banyonun hazır olduğunu söylediğinde üst kata çıktım. Sıcak suyun altına girip vücudumdaki tüm kiri akıttım. Bir yandan da şaşırmadan edemedim, daha dün bu insanı bir daha görmeyeceğimden emindim. Oysa şimdi o alt katta bana çorba ısıtırken ben burada banyosunu kullanıyordum.

Duştan sonra kendi kıyafetlerimi çamaşır makinesine atarken Çınar’ın benim için bıraktığı beyaz eşofmanı ve koyu yeşil *sweatshirt* giydim. Kıyafetler bana o kadar bol gelmişti ki bir an içlerinde kaybolmak üzereymişim gibi hissettim. Saçlarımı kuruttuktan sonra alt kata indim.

Çınar bir kâse çorbayı mutfak masasına bırakırken televizyondan yükselen ses dikkatimi çekti. *Kung Fu Panda*’nın ilk filmi oynuyordu. Bir an dudaklarım titreşti. Çok kısa bir zaman önce bu filmi Çınar’la birlikte izliyordum. Bana sataşlıyordu, gülüyordu ve arkadaşımıymışım gibi davranıyordu.

Mutfağa yönelip sandalyeye oturdum ve kâsedeki çorbayı içmeye başladım. Çınar’ın elinde gerçekten yetenek vardı. Bir çorbayı bile inanılmaz derecede lezzetli yapabiliyordu.

Film dönerken farkında bile olmadan yüksek sesle, “Tai Lung için üzülüyorum,” diye mırıldandım. Bu filmi ilk izlediğimde de aklımdan geçen düşüncelerdi bunlar.

Çınar o sırada tezgâhı temizlemekle meşgul olduğu için sırtı bana dönüktü ama aniden başını çevirip bakışlarını benimkilere kilitledi. Dudaklarının kenarı yukarı doğru dans eder gibiydi.

“Bakıyorum da isimlerini ezberlemişsin.”

Çınar'ın da birlikte film izlediğimiz anları anımsadığı düşüncesi kalbimin boğazımda atmasına neden oldu. Gözlerimi Çınar'dan kaçırarak önümdeki çorbaya odaklandım. "Aklımda kalmış işte," diye geveledim. "Önemli bir şey değil."

Çınar tekrar tezgâhı silmeye odaklandı fakat bir şekilde, yüzünü görmesem de gülümsediğinden emindim.

Gülümsemesinin sebebi olmak içimi böylesine ısıtırken nasıl ruhumun buz kesmesine neden olabilirdi?

Çorbamı hızla içtikten sonra Çınar, "Sen benim odama çık istersen," dedi. Hemen, "Olmaz," diye karşılık verdim. Onun özel alanına girmek bende yeni yaralar açabilirdi, üstelik henüz hiçbir yarama doğru dürüst iyileştirememişken. "Ben salonda biraz uzanırım. Zaten uyuma gibi bir arzum yok."

Çınar ani yükselişime hafifçe gözlerini kısarak tepki verdi. Ardından başını hafifçe salladı. "Peki, nasıl istersen."

Salona geçip uzandım ve televizyonda akan filmi izlemeye başladım. O kadar yorgundum ki üçlü koltuğa uzandıktan sadece dakikalar sonra üzerime bir ağırlık çöktü. Sanki tüm evren benim gözlerime yüklenmişti. Gözlerimi yavaşça kapattım ve uykunun beni kucaklamasına izin verdim.

Çınar Aktunç

O kadar güzeldi ki...

Dağılmış nemli saçları, hafifçe aralanmış dudakları, gördüğü rüya her neyse onun yüzünden arada bir hafifçe çatılan kaşlarıyla onu sabaha kadar izleyebilirdim.

Bir an için bu anın portresine sahip olmak istedim. Elisa böyle şirin uyuyorken, bana kırgınlıkla bakmıyorken ve en önemlisi yanımdayken.

Ona haksızlık ettiğimi biliyordum ancak kendime bir türlü engel olamıyordum. Genç kadını birden terk ediyor ama çok kısa bir süre sonra onun iyiliği için bir şeyler yapmaya yelteniyordum. Haklıydı, davranışlarım tutarsız ve kafa karıştırıcıydı ama bu kadından bir türlü uzak duramıyordum.

Yavaşça yerimden kalktım ve Elisa'nın uzandığı koltuktaki küçük boşluğa oturdum. Tasasız yüzüne düşen birkaç saç tutamını kenara

çektim ve parmağımı yanağında gezdirdim. Bakışlarım dudaklarına kaydığında anılar zihnimde hayat buldu. Çok kısa bir süre öncesine kadar bu dudakları öpebiliyordum. Çok kısa bir süre önce Elisa bana bu hakkı tanımıştı ve ben onu yüzüstü bırakmıştım.

Onun kalbini kırmayı hiç istememiştim. Onunla uğraşmak istemediğimi söylediğimde hayatımın en büyük yalanı dilime dolanmıştı fakat düştüğüm kedi fare oyununa onu da alet etmek, onu da tehlikenin içine çekmek istemiyordum. Babam buraya geldiğinde bunu yapmam gerektiğinden emin olmuştum çünkü bana öyle bir bakışı vardı ki burada bir kadının yaşadığını bir şekilde bildiğinden neredeyse emindim.

Ve eğer Elisa'nın kılına zarar gelseydi bu dünyayı yakardım. Bir insanı bu kadar kısa süredir tanımama rağmen nasıl ona böyle bağlanabilirdim?

“Seni özledim, Elisa ve sen tam karşımdasın. Ne garip, değil mi?” Elisa hafifçe yerinde kıpırdanırken öne eğilip şakaklarına bir öpücük kondurdum. Bahar bahçesi gibi kokuyordu. Bu şampuan ya da sabundan kaynaklanan bir koku değildi. Elisa'ya özgü bir kokuydu ve ben koklamaya asla doyamayacaktım.

Yerimden kalkıp genç kadını kollarımın arasına aldım ve üst kata, odama taşıdım. Uyandığında beni buna pişman edecekti ama koltukta iki büklüm yatmasına gönlüm razı gelmiyordu. Genç kadını yatağıma yatırdım, üstünü örttüm.

Ve o odadan çıkarken kokusunun her yere sinmesini umdum.

**BÖLÜM
VII**

Elisa Yıldırım

Oldukça rahat bir yatakta, tanıdık bir koku etrafımı sarmış hâlde uyandığımda kaç saattir uyduğumdan bihaberdim. Bir yandan kalkmak istesem de henüz gözlerimi açmaya hazır değildim. Bedenim dinlenmesine rağmen hâlâ yorgun hissediyor, günlerce yorganlara sarılmayı arzuluyordum.

Sonra bilincim yavaş yavaş kontrolü eline aldı. Zihnimdeki dağınık yapboz parçaları birden tamamlandı ve irkilerek bu tanıdık kokunun Çınar'a ait olduğunu fark ettim. Neredeyse bir kâbus görmüş gibi hızla dirseklerimden destek alarak doğrulduğumda Çınar'ın odasında, tek başıma olduğumu gördüm. Odası tıpkı hatırladığım gibiydi. Çarşafar onun kokusunu içine hapsetmişti sanki. Öyle ki eğilip yastığa burnumu bastırmamak için kendimi zor tuttum.

İçimde kabaran öfke, dişlerimi sertçe sıkıkmama neden oldu. Çınar'ın kafasına göre davranmasından, kararlarımı ezip geçmesinden bıkmıştım. Bir an yanımda olacağına söz vermesi, sözünü tutamayıp beni soğukkanlılıkla terk etmesi ve sonra o kötü şeyleri hiç yaşamamışız gibi merhamet göstermesi beni çılgına çeviriyordu.

Üstümdeki yorganı tekmeleyerek yatağın ucuna fırlattım. Beni buraya kendi isteğim dışında getirmemiş olsaydı yatağını toplamayı bile düşünebilirdim ama o bana nezaket göstermiyorsa ben de ona göstermeyecektim.

Odayı terk edip alt kata inen merdivene geldiğimde Çınar salonda oturuyor, kitap okuyordu fakat bakışları o kadar dalgındı ki aklını tamamıyla kitaba verip vermediğinden emin olamadım. Koyu kahverengi saçları dağılmıştı ama bu asla pasaklı durmuyordu. Bir jilet kadar keskin yüz hatlarında kirli sakalı göze çarpıyordu.

Ona bağırıp tüm keyfini kaçırmak istesem de yumruklarımı sıkıp hiçbir şey söylememekle ve yanından geçip sessizce koltuğa oturmakla yetindim. Kollarımı bir çocuk gibi göğsümün altında birleştirdim ve sesi tamamen kısık olan ancak görüntünün akıp gittiği televizyona gözlerimi diktim.

Çınar'ın bu süre zarfında göz ucuyla beni izlediğini fark etsem de kafamı çevirmeyince genç adam en sonunda derin bir nefes aldı. "Bana kızdın mı?"

Burnumdan alayla güldüm. "Neden kızayım ki? Sadece kafamı allak bullak ediyorsun. Ben daha kendi hislerimi çözemiyorken sen kendi karışıklığınla her şeyi daha da berbat ediyorsun." Gözlerimi onunkilere diktim. Yeşim rengi gözlerinde saf bir dikkat vardı. Kısılmış gözleri dudaklarımdan dökülen kelimeleri ilgiyle dinlediğinin göstergesiydi. "Bir karar verdin, Çınar. Beni bıraktın ve bu kararın arkasında dur. Senin üç kuruşluk iyilik şovlarına ihtiyacım yok."

Derin bir nefes alırken bakışlarını kaçırdı. "İhtiyacın olduğu için yapmadım, Elisa," dedi yavaşça, kelimeleri özenle seçerek. "Sadece koltukta çok rahatsız görünüyordun."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Koltukta rahatsız uyumama razı gelmeyecek kadar bana kıyamayan bir adamın, beni ormanın ortasında terk etmesi sence de ironik değil mi?"

Çınar'ın dudakları hafifçe aralandı, ardından tekrar kapandı. Ona olan öfkem biraz bile dinmemiştii ve görünen o ki dinmeyecekti de. Beni bir çöpmüşüm gibi öylece bırakışını asla unutmuyacaktım.

"Böylesi daha iyiydi, Elisa," dedi. "Anlamıyorsun ama senin iyiliğin için de..."

İşaret parmağımı öfkeyle ona doğrulttuğumda kelimeler boğazına dizildi. "Sakın!" dedim kısık ama sert çıkan bir sesle. "Ben senin hayatındaki denklemde fazlalıktım, Çınar ve beni terk etmenin tek sebebi bu. O yüzden sakın bunu benim iyiliğim için yaptığını söyleme. Bahanelerin arkasına saklanma."

Aniden öfkeyle kalkınca şaşkınlıkla geri çekildim ve gözlerimi kırıştırdım. Çınar salonun ortasında volta atarken artık o kadar da sakin görünmüyordu. "Senin için her şey çok kolay, Elisa," diye sordu. "Her şey çocuk oyuncağı."

Ani çıkışının yarattığı şoku üzerimden attığımda en az onun kadar kızgındım. Ayağa kalkıp tam karşısında durdum. "Hiçbir zaman masalarda yaşayan biri olmadım, Çınar. Bunu en iyi senin bilmen gerekirdi." Ona yaşadıklarımın bir kısmını anlattığımı, nasıl dertleştiğimi ve kalbimdeki çatlakları görmesine nasıl izin verdiğimi anım-

sadım. "Ama sen savaşımdan pes etmeyi tercih ettin. Zorlukların arkasına sığınıp korkaklığının esiri oldun. Denemedin bile."

"Denedim," dedi samimiyetle. "Yemin ederim ki denedim, Elisa."

Sinirden kıkırdadım. "Öyle mi? Bana da beni terk ettin gibi gelmişti. Bunu bildiğim iyi oldu."

Çınar sanki anlaşılması zor bir denklemin ortasına düşmüşüz gibi başını öfkeyle yukarı kaldırdı, ellerini yüzüne örttü. "Yeter artık," dediğinde sesi o kadar yorgun geldi ki bir an için inadım kırılacak, buz tutan yüreğim eriyecek gibi hissettim. "Neden seni hiç sevmemişim gibi konuşuyorsun?"

Ani sözleri bir an taş kesilmeme, öylece kalmama neden oldu. Ellerini yüzünden çekti ve tekrar bana baktı. "Hayatıma ilmek ilmek işledin, Elisa. Her yerdesin. Gözümü kapatıp uykuya daldığımda, bir şeye odaklanmak istediğimde ya da zihnimi boşaltmayı dilediğimde. Sesin, kokun, kahkahan, bakışların... Her yerde."

Boğazım kurudu. Öfkeyle yere vurduğum ayaklarım artık beni taşıyacak kadar güçlü değildi.

Çınar derin bir nefes aldı. "Biz... Ben..." Kelimeleri toparlamakta güçlük çekti. "Sevebilirim sandım. Birine yüreğimi açabilirim diye umdum."

Öylece durdum ve sözlerinin benim için ne anlam ifade ettiğini düşündüm. Kafam allak bullak olmuştu, kalbim sıkıştıyordu. Bir yanım kollarına atlamak istiyordu, diğer yanımsa ona dokunamayacak kadar kırgındı. Sözleri içtendi ve bu bir an için ona güvenebileceğimi hissetmeme neden oldu fakat bu his geldiği gibi saliseler içinde yok oldu. Ona en son güvendiğimde beni buna pişman etmemiş miydi?

Çınar bana savunmasızmış da benim elimde dünyanın en büyük silahı varmış gibi gerginlikle bakıyordu. Sonunda derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım:

"Sözlerine inanmak istiyorum, Çınar. Senin için değil, kendim için. Çünkü geçirdiğimiz bu kısacık zamanda bende öyle duygular uyandırdın ki bunun bir yalandan ibaret olduğunu kabullenmek istemiyorum. Bana dokunuşunda, beni öpüşünde hislerinin samimi olduğunu düşünmek istiyorum."

"Öyleydin."

“O zaman neden beni bıraktın? Hem de ben senin için her şeyi göze almışken.”

Çınar bir an için durdu. Söylemek istediği çok şey varmış da kendini dizginlemesi gerekiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Bu küçük hareketi bile birçok şeyi çözmeme yeterdi.

“Şu an bana anlatmadığın şeyler var, farkındayım.” Bir an için duraksadım. “Ama bunları sormayacağım, anlatman için çabalamayacağım, Çınar. Artık senin için savaşmayacağım çünkü sen benim için aynısını yapmadın.”

Çınar’ın çenesi sıkıldığı dişleri yüzünden olsa gerek, son derece gergindi. “Biliyor musun?” dediğimde sesim, benim bile zor duyduğum şekilde kısık çıkmıştı ama Çınar’ın beni duyduğundan emindim. “Yapabilirdik. En azından deneyebilirdik.”

“Çok zor...”

“Bana sarılabılırdin, Çınar. Bana tutunabilirdin ama sen beni itmeyi seçtin. Üstelik sana ne kadar ihtiyacım olduğunu umursamadın.”

“Elisa.”

Bir elini bana doğru uzatıp bir adım attı ama o tek bir adımla, sanki tüm sınırlarım ihlal edilmiş gibi irkilerek geri çekildim. Çınar olduğu yerde kaskatı kesildi ve kısa bir duraklamanın ardından tekrar geri çekildi.

“Çınar,” diye karşılık verdim. “Bir daha bana iyilik yapma, hakkımı savunmak için eski erkek arkadaşına saldırma, rahatım için beni oradan oraya taşıma. Senden tek bir isteğim var: Sadece dostlarımı bu cehennemden çıkarmama yardım et ve sonra yapmaya devam ettiğin şeyi yap: Hangi ateşte yandığımı umursama.”

Çınar’ın göğsü hızla inip kalkarken, “Peki, Elisa,” dedi. Gözlerini benimkilere sabitlemesi zaman almıştı. “Bundan sonra her şey istediğin gibi olacak. Seni önemsemeyeceğim, iyilik yapmak için bile seni rahatsız etmeyeceğim. İki yabancı olacağız.”

Birlikte animasyon filmi izleyen, saçma laf dalaşlarına giren, birbirine yüreğini açan, şarkılar söyleyen ve birbirine tutkulu öpücükler veren iki yabancı.

Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı.

Söylemek istediğim her şey mühürlenmiş dudaklarımı yakıyordu sanki. Dile gelmemiş kelimelerin bıraktığı acı tat geçsin diye sertçe yutkundum ama hiçbir etkisi olmadı.

“Bölüyor muyum?”

Dalgınlıkla başımı çevirdim ve merdivenin ucunda bekleyen Yekta'ya baktım. “Hayır.” Bakışlarım tekrar Çınar'a çevrildi ve birden az önce yaşadığım şeyin farkına vardım.

Bakışlarımı yeniden merdivene doğru hızla çevirdiğimde Yekta orada durmuş, bilmişlikle gülümsüyordu. Yeşil gözlerinin altı hafifçe morarmıştı ama eskisine nazaran çok daha dinç görünüyordu. Üstünde yalnızca siyah bir eşofman altı oluşu, son derece yapılı vücudunu gözler önüne seriyordu.

“Yekta!”

Yekta bir şey söylemek yerine sarılmam için kollarını iki yana açmakla yetindi. Çınar'la yaşadığım tartışmanın verdiği burukluk ve mutsuzluk hâlâ sürerken, Yekta'yı ayakta ve sapasağlam görmenin verdiği huzurla afalladım. Hiç düşünmeden arkadaşıma koşarken gözlerim yanıyor, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Yekta'ya sımsıkı bir sarılma armağan ettikten sonra geri çekildim. Birbirimize bakarken gözlerimiz ışıldıyordu. “Öldün sandım.”

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha koyuverdi. “Aynı şeyi benim söylemem gerekmez mi?”

Yaşadığımız trajikomik olaylar sinirimizi o kadar bozmuştu ki bir an için karşı karşıya durup kahkahalara gömüldük. İçinde bulunduğumuz andan çıkmaya pek niyetimiz yoktu, ta ki Çınar'ın boğazını temizlemesinin sesini duyana kadar.

Bakışlarımızı Çınar'a sabitlediğimde yüzü son derece ifadesizdi ama memnun görünmüyor, mesafeli bakışları bir Yekta'ya bir bana dokunuyordu. Yekta'yla arasında bir köprü kurmam gerektiğini hissettim. “Yekta,” dedim arkadaşıma dönüp. “Bu Çınar. Seni birlikte bulduk ve buraya getirdik.”

Yekta tokalaşmak için elini uzattığında, Çınar karşısındaki genç adamı kısaca inceledi ve o da aynı şekilde elini uzattı. “Teşekkür ederim,” dedi Yekta.

Çınar başını hafifçe salladıktan sonra, "Yaşananları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yekta'nın gözleri kısıldı. Bu konular ayakta konuşulmayacak kadar ağırdı. O yüzden arkadaşımı koltuklara yönlendirdim. Üç kişilik koltuklardan birine oturduğunda yanına kuruldu. Çınar da tekli koltuğa oturmuş, bir bileği dizine gelecek şekilde bacak bacak üstüne atmıştı.

"Değişik bir soru," diye yanıtladı sonunda. "Yaşananları net hatırladığımı söyleyemem, görüntüler kesik kesik. Sanki bir rüya görüyordum. Davranışlarıma anlam veremiyordum ama engel de olamıyordum. Görüntüler zihnimin gerisinde, buğulu bir perdenin arkasında sanki. Gerçekten rüya mı gördüm yoksa bir şeyleri yaşadım mı, emin olamıyorum." Yekta'nın hüznü dolu gözleri benimkilere sabitlendi. "Bana ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. Bakışlarımı kaçırmak istemesem de çok zordu ve söyleyeceklerimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Çınar'dan destek almayı düşündüm ama Yekta benim arkadaşımdaydı ve yaşanan her şeyi tüm çıplaklığıyla ona anlatma sorumluluğu bana aitti.

"Isırıldığın gece sana saldıran şeyi hatırlıyor musun?"

Arkadaşımın yüzü bembeyaz kesildi. "Asla unutmam."

"Bu canavarın ne kadar insan dışı olduğunu sana anlatmama gerek yok o zaman. Sorun şu ki bu yaratık bir çeşit zehir taşıyor, Yekta. Eğer ısırılırsan..." derin bir nefes aldım. "Onlardan birine dönüşüyorsun."

Yekta gözlerini kırptırdı. Gözümün önünde allak bullak olmasını, kendini toparlamaya çalışmasını izledim. "Yani ben o şeye mi dönüştüm?"

Başımı hafifçe salladım.

Yekta sertçe yutkundu. Güçlü kalmaya çalışıyordu ama yaşadıkları, sindirmesi çok zor şeylerdi. "Peki," dedi. Ardından umutla bana baktı. "Ama bir daha o şeye dönüşmeyeceğim, değil mi? Bir kere oldu ve bitti."

Siktir! Bu kadarı çok zordu. Evet, Yekta'ya gerekli açıklamayı yapmak benim sorumluluğumdaydı ama onu böyle umut dolu, kork-

muş ve kendinden iğrenmiş bir hâlde görmek kelimelerimin dudaklarından dökülmesine engel oluyordu.

Destek ister gibi Çınar'a baktım. Anında mesajı alıp doğruldu. Dirseklerini dizlerine yasladı ve "Yekta," diyerek arkadaşımın dikkatini çekti. "Senin için zor olduğunu biliyorum."

Yekta başını güçsüzlükle iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorsun."

"İnan bana, benden daha iyi kimse bilemez. O şeyin ısırtığı hayatımızı mahvetti ve aylardır bizi bu ormana hapsetti." Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim, o da bu lanet şey tarafından ısırıldı. Isırıldığı gecedan bu yana, her gece dönüşüyor."

Yekta bir an nefes alamadı. "Her gece mi? Bana da bu mu olacak?"

Hafifçe başını salladı. "Evet."

"Peki," dedi Yekta. "Dönüştüğümde tam olarak ne oluyor?"

Çınar kısa bir tereddütten sonra, "Sana açık olacağım," diye konuşmaya başladı. "Bu şey ne insan ne de hayvan. Ona dönüştüğünde insansı zekâyâ hâlâ sahip olacaksın. Belki karşında bir insan olduğunu fark edeceksin ama umursamayacaksın. O kişi en yakınının da olsa, o an düşüneceğin tek şey onu avlamak olacak."

Yekta kaşlarını çattı. "Avlamak mı? Ne avlaması, Çınar? Bir insana asla zarar vermem ben. Hele ki sevdiğim birine. İmkânı yok!"

"Dün gece Atalay'ı kaçırmaya kalktın."

Çınar'ın söylediği kısacık cümle, Yekta'nın beyninden vurulmuşâ dönmesine yetti de arttı bile. Arkadaşım gözlerini kırıştırdı. "Bunu asla yapmam."

"Onu yemek üzere kaçırmaya kalktın," diye yineledi Çınar. Bir an böylesine vicdansız olduğu için onu tokatlamak istedim ama yapılacak en doğru şey kartları açık oynamaktı, biliyordum. "Ve sonra arkadaşını yaraladın."

"Belki de o değildir," dedim cılız sesimle. "Belki de Yekta kaçıp gitmiştir ve sonrasında..."

Çınar başını yana eğip bana baktı. "Sen yapma bari, Elisa. Bunun çok absürt bir tesadüf olacağını ikimiz de biliyoruz."

Yekta bakışlarını salonun ortasındaki sehpa sabitledi. Tüm düşüncelerinden arınmış gibi etrafa boş bakışlarla bakıyor, aynı şeyleri tekrarlıyordu: "Asla yapmam. Atalay'a asla zarar vermem. Böyle bir hayvana dönüşmem."

"Yekta, Atalay'a asla zarar vermez." Çınar son derece mesafeli ses tonuyla Yekta'yı kendine getirdi. "Ama o şey sen değildin, Yekta. Senin bedenini kullanan bir şeytandı. Tek amacı kan olan bir şeytan. O yüzden belki acımasızca gelecek, belki sana zaman tanımadığım için beni suçlayacaksın ama doğrudan söyleyeyim: Durumu kabul etmek ve önlem almak zorundasın."

Yekta iyice şaşkın göründü. "Önlem mi? Ne gibi?"

Çınar derin bir nefes aldı. "Kız kardeşimin ısırdığından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Yekta hafifçe başını salladı. "Bahçemde, yerin altında bodruma benzer bir yer var. Oraya parmaklıklar yaptırдық. Her gece oraya giriyor. Bir kişilik daha yer var."

Yekta şok içinde Çınar'a bakakaldı. Bakışlarında artık biraz öfke de vardı, neredeyse burnundan soluyordu. "Bir hayvan gibi kendimi hapsedeyim, öyle mi?"

Yekta'nın öfkeli tavrı, Çınar'ın da gerilmesine neden oldu. "Hapsetme, Yekta. Gece çöksün ve dışarıda dolaş. Belki bu sefer şansın yaver gider de bilincin yerindeyken bir dostunun kalbini sökersin, ne dersin?"

Ağzım bir karış açılırken Çınar'ın bu kadar acımasız oluşuna hayret ettim ve "Çınar," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. Sert sesimle Yekta'dan bakışlarını çektiğinde hafifçe gözlerimi irileştirerek onu azarladım. Hemen ardından Yekta'nın omzuna dokundum. Arkadaşım anında bana döndü. "Senin için zor görüldüğünün farkındayım, Yekta ama kimse seni hayvan yerine koymuyor. Yalnızca mecburi bir tedbir bu. Hem başka türlü bir şey söz konusu olsa Çınar, bunu kendi kardeşine yapar mıydı?"

Yekta o kadar afallamıştı ki bir an zihniyle dili arasındaki perde kalktı. "Ne bileyim?" dedi masumca. "Onu tanımıyorum ki."

Bu hâline kıkırdadım. "Emin olabilirsin ki yapmazdı," dedim ona güvence vererek. "Ben tanıyorum onu çünkü."

Yekta'nın gardı düşer gibi oldu. Çınar'ı hiç tanımasa da bana duyduğu güveni ağır basıyordu. "Peki," dedi sonunda. "Şimdi ne olacak? Burada mı kalacağım?"

Çınar başını salladı. "Bir süre."

"Ne kadar bir süre?"

Çınar sessiz kaldı.

Yekta başını arkaya yatırıp histerik bir kahkaha attı. Hemen ardından ayağa kalkıp salonda bir ileri bir geri turlamaya başladı. "Bana sakın buraya hapsoldüğümü söyleme."

"Başka şansın yok."

Çınar'a ikinci kez şok içinde baktım. Bana aynı şekilde meydan okuyarak baktı.

Aramızdaki sessiz savaştan habersiz olan Yekta, "Haydi oradan!" diye tersledi Çınar'ı. "Benim bir hayatım var; okulum, hayallerim var. Hepsini benden öylece alamazsın."

"Bir yabancıyla yaşama fikri benim hoşuma gidiyor mu sence?" Yekta bir an duraksadı. Sanırım o an işlerin Çınar için de ne kadar zor olduğunu fark etmişti. "Ama başka şansım yok, Yekta. Başka insanlara zarar verme ihtimalinin önüne geçmek zorundayız. Kimse seni bir yere tıkmak istemiyor ama ne yapabiliriz? Daha iyi bir fikrin varsa değerlendirmeye açığım."

Yekta tüm gücü tükenmiş gibi koltuğa çöktü. Gözlerini kapatıp kendine birkaç saniye tanıdıktan sonra Çınar'a döndü. "Isırılan kardeşin," dedi. "Kaş yaşında?"

"On dokuzuna girecek."

"Okulu ne yaptı peki?"

Çınar huzursuzca ensesini kaşıdı. "Dondurmak zorunda kaldı."

Yekta'nın göğsü hızla inip kalktı. Sadece kendisi için değil, artık tanımadığı bu insan için de üzüldüğünü hissedebiliyordum. Düşüncelerimde beni yanıltmayarak, "Ne yazık," diye mırıldandı kendi kendine. "İkimizin de hayatı mahvolmuş."

"Mutlaka bir yolu vardır," dedi Çınar. "Evet, şimdi işlerin kötü görüldüğünün farkındayım ama her zehrin bir panzehri olmak zorunda."

Yekta düşünceli görünüyordu. Anlatılanlar hiç hoşuna gitmemişti ama en azından şimdilik durumu kabullenmişti. Kısa bir sürenin ardından, sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndü. "Elisa," dedi. "Sana neler oldu? Neden kaçtın o evden?"

Aynı şeyleri anlatmak çok zor geliyordu ama derin bir nefes aldım. "Sana anlatacağım," dedim. "Ama Atalay'a henüz söylemeyeceğine söz vermelisin. Şu an yaralı ve bir süre beklemek istiyorum." Yekta tamamen söyleyeceklerime odaklanmış gibiydi. "Serkan beni aldattı," dedim tek seferde. "Beren'le."

Yekta bir an için nefes alamadı. Hemen ardından dirseğini dizine, çenesini de birleştirdiği ellerinin üstüne sabitledi. "Siktir!" diye mırıldandı. "Bunca zamandır İdil haklıydı!"

Şaşıрма sırası bendeydi. "Sana şüphelerinden bahsetti mi?"

Yekta gözlerini kırıştırdı. "Aramızda geçenleri sana anlatmadı mı?" Başımı iki yana sallayınca derin bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Bana söyledi ve ben..." Gözlerini sımsıkı yumdu. Açtığındaysa zümrüt yeşili gözleri çakmak çakmaktı. "Sanırım İdil'den ciddi bir özür dilemem gerekiyor."

"Ona ne söyledin, Yekta?"

Arkadaşımın yanakları hafifçe pembeleşti. "Bunu konuşmasak daha iyi."

Üstüne gitmek istesem de bunun, ikisi arasında halledilmesi gereken bir konu olduğuna kanaat getirdim. "Peki," dedim geri adım atarak. "Ama şunu unutma, İdil seni sever ve kıyamaz. Her ne söylediyse günlünü mutlaka alacağından eminim."

Yekta'nın omuzları düştü. "Keşke ben de o kadar emin olsam." Ardından irkildi. "Dur biraz, senden bahsediyorduk. Konuyu değiştirmeyelim."

O gece yaşananları hatırlamak midemi bulandırmıştı ama konuşmaya devam ettim: "O gece ikisini Serkan'ın odasında bastım. Takdir edersin ki pek edepli bir görüntüleri yoktu." Şakayla karışık ona baktım ama Yekta'yı hiç bu kadar ciddi görmemişim. Ben de anlatmaya devam ettim: "O ikisini öyle görünce... Ne yapacağımı şaşırdım. Serkan beni içeri çekti ve kendi kılıcını kurtarmak için bir şeyler geveledi. Aptal, sözleri arasında Beren'le birkaç kere birlikte olduğunu itiraf etti. O an beynimden vurulmuşa döndüm, Yekta."

Ne yapacağımı bilemedim. Ben de arkama bakmadan oradan kaçarcasına uzaklaştım. Kendimi kar fırtınasının ortasına attım. Sanki her şeyi, herkesi arkamda bırakabilirmişim gibi. Ne komik, değil mi?”

Kısa bir nefes aldım. Yaşananlar şimdi bile o kadar ağır geliyordu ki o zamanlar nasıl ayakta kalabildiğime hayret ettim.

Duraksamam biraz uzun sürünce Yekta beni konuşmaya teşvik etti. “Peki, sonra?”

“Sonra,” diye devam ettim. “Ormanda bir silah sesi duydum ve sesin geldiği yöne gittim. Biliyorum, aptalca ama eski sevgilisini, en yakın arkadaşlarından biriyle basmış bir kadından mantıklı hareketler beklemek haksızlık olurdu, değil mi? Her neyse, sesin kaynağını bulduğumda bir adamın bir kadına ateş ettiğini gördüm. Kaçmaya yeltendim ama adam beni yakaladı ve evinde hapsetti.”

Yekta öfkeyle soludu. “Kim bu şerefsiz?”

Çınar boğazını temizledi. “Şerefsiz demesek? Belki iyi biridir.”

Yekta bir karış açılmış ağızla Çınar’a bakarken öfkelenmesine fırsat vermeden, “Ama öyle değilmiş,” dedim. “Meğer Çınar, bahsettiği ısırılan kız kardeşine ateş ediyormuş. O gece elinden kaçmış ve ormanda dönüşmesini geciktirmeye çalışıyormuş. Aslında tek amacı kardeşini güvenli bir alana götürmeye çalışmış, Yekta.”

Yekta kısa bir duraksamanın ardından sordu: “Yani canını acıtmak, bizim gibilerin dönüşmesini engelliyor, öyle mi?”

Çınar gözlerini kısıp geçmişin anılarına daldı. “Tamamen engellediğini söylemek güç olur ama Duru’ya ateş etmemin bana epeyce zaman kazandırdığını söyleyebilirim.”

Yekta biraz sakinleşir gibi oldu ancak bakışları hâlâ soru işaretleriyle doluydu. Yaşananlara anlam veremese de artık bir şeyleri sindirmeye başlamıştı. Hemen ardından gözlerini kısıtı. “Siz ikiniz tam olarak nesiniz yani? Rehine ve haydut mu?”

Çınar’la ağızımız bir karış açık kaldı. Hemen ardından karşımdaki genç adam sinirleri bozuk bir şekilde kıkırdadı. “Biliyor musun, Yekta?” dedi. “Bu konu bizim de uzunca bir süre kafamızı kurcaladı.”

Duruşumu dik tutmaya çalıştım. “Ama artık bir sonuca vardık,” derken Çınar’ın gülüşü kulaklarımda çınlıyordu. Keşke gülüşü biraz çirkin olsaydı. “Hiçbir şeyiz.”

Yekta bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Fikrimi açıkça belirtmek istiyorum ama nedense senin gazabına uğrayacakmışım gibi hissediyorum."

Öfkeyle soludum. "O zaman o çeneni kapalı tut, Yekta. Çok büyük bir fikir değil, ne dersin?"

Yekta ellerini masum suçlular gibi iki yana kaldırdı. "Sevişmek isteyen iki insanın her zaman bunu yapmasından yanayım."

Yanımdaki yastığı kafasına geçirdim.

Yekta ellerini kendine siper ederken bir kahkaha koyuverdi. O sırada Çınar, hafifçe pembeleşen yanaklarla bakışlarını kaçırmış, gülümsemesini gizlemeye uğraşıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Yekta. "Ne yaparsan yap ama olmaz böyle. Arada bir öp bari şu adamı. Bak, arkadaşına evini de açtı hem."

Dişlerimi sıktım. "Bazen seninle arkadaş olduğum için kendimden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Aptal konuşmalarına bir son ver!"

"Özür dilerim," dedi geri çekilip. Bu sefer öncesine nazaran daha samimi görünüyordu. "Sadece aşırı tepki verdiğin için sana bulaşmak istedim." Bir an aklına bir şey gelmiş gibi kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. "Ben tam bir aptalım," dedi sonunda.

Beni utandırmasını kastettiğini düşünüp, "Evet," dedim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun artık."

Elini önemsiz bir detay varmış gibi havada savuşturdu. "Hayır," dedi. "Ondan bahsetmiyorum." Sonra bana döndü. "Söyler misin, Serkan dururken nasıl olur da Atalay'a saldırırım?"

Bu yorumu kıkırdamana neden oldu. Biraz yumuşadığımı hissediyordum. "Onun eti bozuktur zaten," diye takıldım. "Doğru tercih yapmışsın."

Bedenini bir çocuk gibi iki yana sallarken dudaklarını iştahla yaladı. "Atalay'ın yahnisi de ne güzel gider şimdi!" Kendi esprisine güldükten sonra yeniden duraksadı ve merakla Çınar'a baktı. "Kafayı mı yiyorum?"

Çınar burnundan güldü. "Boş ver. Hangimiz yemiyoruz ki?"

Yekta derin bir nefes aldı. "Sanırım haklısın."

Tam o sırada kapı aniden açıldı ve cıvıl cıvıl bir kadın içeri girdi. Tıpkı onu en son gördüğüm zamanki gibiydi. Abisinininki gibi koyu kahverengi saçları sağlıklı parlıyordu. Yaptığı makyaj sayesinde kahverengi gözleri oldukça dikkat çekici bir hâle gelmişti.

"Mer..."

Kelimeleri dudaklarından daha tam dökülmeden, Duru'nun gözleri direkt Yekta'ninkileri buldu. Sanki biz orada yoktuk, ikisi hariç tüm evren silinmiş gibi bir yoğunluk vardı genç kadının bakışlarında. Ne olduğunu anlamak için başımı Yekta'ya çevirdim ama o da aynı Duru gibi, sisli gözlerle bakıyordu ona. Dişlerini sıkıştığını fark ettim ve gözlerim kısıldı.

İkisi de birbirine öfkeli gibiydi ama... Neden?

"Merhaba, Duru," dedi Çınar aradaki soğukluğu kırmak için. Ancak bakışları Yekta ile kız kardeşi arasında mekik dokuyordu. Gergin bedeni her şeye hazırlıklı olduğunun göstergesiydi. "Otursana."

Duru sanki bizi yeni fark etmiş gibi önce abisine, ardından bana baktı. Gözlerini kırıştırdı, yutkunmaya çalıştı. Duruşunu dikleştirmeye ve kendini toparlamaya çalıştı ama beceremedi.

"Misafiriniz olduğunu bilseydim sonra gelirdim."

Çınar anlayışlı olmaya çalıştı. "Misafir sayılmaz," dedi. "En azından kısa süreli bir misafir sayılmaz. Bir süre bizimle kalacak."

Duru şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle nefes verdi. "Nasıl yani? Neden?"

Abisinin kaşları çatıldı. "Çünkü mecbur, Duru. Bodrumdaki kafeste kalacak."

Duru'nun ağzı hayretle açıldı. "*Benim kafesim.*"

Kelimeleri öylesine bastırarak, öylesine insani olmayan bir sahiplenmeyle söylemişti ki bir an kaşları çatıldı. Hemen ardından Çınar'la göz göze geldik. Hayır, bu hissettikleri şey her neyse aynı türde oldukları içindi.

Çınar aklımdan geçenleri okumuş gibi göründü ve dudak hareketleriyle, *içgüdü*, dedi. Hafifçe başımı sallamak dışında tepki vermedim.

O sırada ilk kez konuşan Yekta'nın sesi duyuldu. Konuştuğunda o kadar mesafeli, o kadar soğuktu ki daha önce kimseyle böyle konuştuğuna şahit olmamıştım. Kısa bir süre önce hâline üzülen, yaşadığı talihsizlikleri kendininkilerle eş gören adam gitmişti sanki.

"Duru'ydu, değil mi?" Duru, arkadaşşıma baktı ama ne bir baş sallaması ne de bir sözcükle onu onayladı. Öfkeyle sıkıldığı yumruklarını, kasılan bedenini fark etmemek imkânsızdı. Yekta ise geri adım atmadı. "Senin olan hiçbir şeyde gözüm yok, istemiyorum."

"Nereden bileceğim?"

Yekta burnundan soludu. "Asla yalan söylemem ben!"

Ortamdaki gerilimin gitgide arttığını hissedince, "İkiniz de durun!" diye araya girdim. Sesim son derece sertti. Aniden ayaklandım ve bir Duru'ya bir Yekta'ya bakarken ikisini nasıl kontrol altına alacağımı düşündüm. "Bakın, hissettiğiniz bu şey tamamen kanınızda dolaşan zehirden kaynaklanıyor olmalı. Hayvani içgüdülerinize, bölgesi işgal altında olan yırtıcı bir hayvan gibi davranmak isteyen tarafınıza yeniliyorsunuz. Kendinizi kontrol altına almayı öğrenmelisiniz yoksa hiç istemediğimiz şeylerin yaşanmasının önünü alamayız."

İkisi de sessizce beni dinledi. Sanki söylediklerimi kafalarında tartıyorlardı. Ardından Duru yavaşça kapıyı kapattı ve koltuklardan birine oturdu. Yekta'dan olabildiğince uzağa...

İkisi de sessizliğe gömülmüştü. Söylediklerimden kesinlikle hoşlanmamışlardı fakat bir şekilde mantıklarına hitap etmeyi başarmıştım. Derin bir nefes aldım ve kelimelerimi akıllarına kazımak için otoriter bir tavırla konuşmaya devam ettim: "Ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebilirim," dedim ikisine bakarak. "Ama içinizdeki o sesi bastırmaya çalışmak zorundasınız."

Duru derin bir nefes verip yüzünü avuçlarına gömdü. Sesini çıkarmasa da genç kadının kendi içinde büyük savaşlar verdiğini görebiliyordum. "Duru," dedim anlayışla. "Neler hissettiğini lütfen anlat."

Duru kısa bir duraksamanın ardından, "Bu şey," diye konuşmaya başladı. "Bilmiyorum. Sanki o..." Yekta'ya kaçamak bir bakış attı. "Her an evime saldıracakmış, her şeyi parçalayacakmış ve beni de öldürecekmiş gibi hissediyorum."

Pekâlâ. Bu iş hiç kolay olmayacaktı.

Yekta'ya döndüm. "Peki, sen?"

Yekta gözlerini kaçırdı, oyunu kuralına göre oynaması gerektiğini fark etmiş olmalıydı ki "O," dedi Duru'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra. "Her an beni yok etmek isteyecekmiş gibi hissediyorum."

Duru kaşlarını çattı. "Bu ne cüret?" diye parladı. "Asla öyle bir şey yapmam ben!"

Yekta kaşlarını kaldırdı. "Farkında mısın, bilmiyorum ama az önce beni evini yok etmek ve seni öldürmekle suçladın."

Duru dudaklarını araladı ve hemen ardından tekrar kapattı. Anlaşılan genç adamın haklı olduğunu fark etmişti.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Sürünün başına geçmek isteyen iki hayvan," diye söze başladım. "Savaşmayı hiç bırakmazlar." İkisi de şaşkınca bana baktı. "Biliyorum, bu ses beyninizde yankılanıp duruyor ve bunun ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebilirim ama insan kalmak için çırpınan o sese kulak verin ve kendinizi zorlayın." Bir an duraksadım. "Hatta buna hemen başlayabiliriz. Duru?" Genç kadın bana baktı. "Yekta'nın yanına oturur musun?"

İtiraz etmek üzere dudaklarını aralamıştı ki sert bakışlarımı fark etti ve kendisini kurtarması için abisine baktı. Ancak Çınar'dan da yardım gelmeyeceğini anlayınca gerginlikle nefes verdi ve ayaklandı. Yekta'nın yanına otururken arkadaşım taş kesilmişti.

Tam karşılına geçip birkaç saniye bekledim. Yaptığım aptalca olabilirdi ama daha iyi bir teknik bilmiyordum. "Pekâlâ," dedim derin bir nefes alıp. Duru'ya döndüm. "Yekta, korktuğun gibi mi davrandı?"

Duru somurtarak başını salladı. "Peki." Yekta'ya döndüm. "Duru sana saldırdı mı?"

Yekta sertçe yutkundu. "Hayır ama içten içe istediğine eminim."

"Tabii ki istiyorum," dedi genç kadın. Dürüstlüğü şaşkına dönmemeye neden oldu. "Çünkü ben yapmazsam sen yapacaktıydın gibi hissediyorum."

"Ama ikiniz de birbirinizin umurunda değilsiniz," dedi Çınar. Bu açık bilgi Duru ve Yekta'yı gafil avlarken birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. "Hiçbir zaman da zarar vermeyeceksiniz. Tabii, kendi-

nizi korumanızı söyleyen o sese yenilir ve karşınızdakine saldırırsanız durum başka.”

“Şöyle yapalım,” dedim yeniden dikkatleri üzerime çekerek. “Canınız ne zaman sikkın olursa bana ya da Çınar’a gelin. Size destek olmanın bir yolunu mutlaka buluruz.”

Duru, şımarık bir çocuk gibi suratını buruşturdu. “Kendimi evcilik oynuyormuşuz gibi hissediyorum. Sizler anne ve babasınız, bizse sürekli didişip duran kardeşleriz.”

Yekta, Duru’nun minik esprisine nefes vererek güldü ama gözlerindeki temkin hâlâ yok olmuş değildi. Görünen o ki uzun bir süre de yok olmayacaktı.

“Zaten sabahtan beri aralarında saçma bir cinsel çekim var,” diye söylendi kendi kendine. “Bir de sen böyle deyince midem kalktı.”

Yanaklarım öfkeyle karışık bir utançla kızarıırken Çınar’ın bastırmaya çalıştığı kıkırtılarını duydum ve burnumdan soluyarak ona döndüm. Tepki vermesi gerektiğini ima eden bir sesle, “Çınar!” diye söyledim.

Çınar boğazını temizleyip kendini toparladı ve bir an, sadece kısacık bir an için meseleyi ciddiyetle ele alacağını sandım. Ancak o beni her zamanki gibi şaşırtmayı başardı. “Yekta!” dedi sahte bir öfkeyle. “Doğru mola paspasına!”

Yekta’nın kafasına geçirmek için kullandığım yastığı kapıp Çınar’ın suratına fırlattım.

“Hey!” Duru ciddi görünmeye çalışsa da yaşananları son derece komik bulduğu her hâlden anlaşılıyordu. “İyice abarttınız, kesin artık!” Bana göz kırptı. “Ben senin tarafındayım, merak etme.”

“Teşekkür ederim,” derken öfkem o kadar büyüktü ki kulaklarımdan alevler çıkarmama ramak kaldığını hissediyordum. “Destegini ara sıra abini döverek de gösterebilir misin?”

Duru bir an için şaka yaptığımı sanıp kıkırdadıktan sonra ciddiyetimi görünce gözlerini kırıştırdı. Hemen ardından gözleri kocaman irileşirken abisine baktı. “Bunu yapabilir miyim?” diye sordu. “Çocukken kafama attığın koltuğun intikamını alabilir miyim?”

Yekta’yla şoke olmuş bir şekilde Çınar’a bakakaldık. O sırada genç adam, “Koltuğun ona gelmeyeceğinden emindim, yemin ede-

rim,” diye kendini savundu. “Gözünü korkutmak istemiştım sadece.”

Yekta'yla dehşet dolu bakışmalarımız sıcak kıkırdamalara dönüştü.

Bir an, sadece bir an için huzur dolu bir an yaşadık.

Ve sonra bu his tuzla buz oldu.

Gözüm pencereye takıldı ve dışarıda bir adamın topallayarak yürüdüğünü gördüm. Üzerinde hiçbir şey yoktu, çıtırçıtlıktı. Sol eliyle sağ kaburgasını tutuyor, buruşan suratı acı içinde olduğunu haykırıyordu.

Dudaklarım dehşetle aralandı ve bir an için donup kaldım, nefes bile alamadım. O sırada Çınar nereye baktığımı fark etmiş ve benim gördüğümü görmüş olmalıydı ki “Siktir!” diye mırıldandı. “Neler oluyor lan?”

Kalbim boğazımda atarken koşarak evden çıktık. Önde Çınar, arkada ben, var gücümüzle adama yardım etmek için ilerledik. Adam otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı. Kahverengi gözlerinde yer yer gri noktalar olduğunu fark etmek bir an için kanımı dondurdu.

Hemen ardından gözlerim tırnaklarına dokundu. Bir insana ait olamayacak kadar sivri, bir hayvana ait olamayacak kadar minik tırnaklarına.

Adamın Çınar'a yaklaştığını görünce kalbimin durduğunu sandım bir an. Hissettiğim korku içimi kasıp kavurdu ancak Çınar benim kadar dikkatli değildi ve ben daha onu uyurma fırsatı bulmadan adamın yanında bitti.

Neyse ki korktuğum olmadı, adam Çınar'a saldırmadı ya da ona zarar vermek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Bunun yerine beni daha da dehşete düşüren bir şey yaptı: Acı içinde Çınar'ın kollarına yığıldı.

Kan... Her yerde kan vardı.

Çınar genç adamı, “Tamam,” diyerek sakinleştirmeye çalıştı. “İyi olacaksın.”

Sesi titredi. Yalan söylemeyi hiç beceremezdi zaten.

Çınar'ın yanına diz çöktüm ve adamın yaralarına bakmaya başladım. Vücudunun çeşitli noktalarında derin izler vardı. Pençe izleri.

“Onlardan biri,” diye fısıldadım yalnızca Çınar'ın duyabileceği bir şekilde. Genç adam başını hafifçe sallamakla yetindi. O kadar soğukkanlıydı ki her şeyi çoktan fark ettiğini o an anladım.

Çınar'ın kollarındaki adam bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı. “Kendini yorma,” diye mırıldandım ama beni dinlemedi. Çınar'ın elini sıkıca kavradı. Gözleri o kadar yoğundu ki sanki zihnini okumamız için yalvardığını hissettim. En sonunda çatlamış dudaklarından birkaç cılız kelime döküldü.

“Pandora'nın Kalbi...”

Kaşlarım çatılırken hafifçe geri çekildim. Adam hemen ardından derin bir nefes koyuverdi ve gözleri yavaşça kapandı. Bir daha da hareket etmedi.

Pandora'nın Kalbi mi? Bu ne anlama geliyordu?

Tüylerim diken diken olurken tepemizde bekleyen Yekta ve Duru'ya baktım. Öylece kalakalmış, Çınar'ın kollarında yatan ölü bedene bakıyorlardı. Gözlerindeki dehşet ve korkuyu anlamak hiç zor değildi.

Yekta en sonunda, “Bu neydi şimdi?” diye mırıldandı.

“Bilmiyorum,” dedi Çınar. Gözlerinde öyle bir kara bulut vardı ki ilk kez ne düşündüğünü okumakta bu kadar zorlanıyordum. “Ama nedense yaşadığımız her şeyin anahtarıymış gibi hissediyorum.”

**BÖLÜM
VIII**

İdil Öztürk

Beren ve Atalay üst kata çıktıktan sadece birkaç dakika sonra karşımda Beren'i görünce şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Genç kadının gözlerinde öyle bir öfke, öyle bir hayal kırıklığı vardı ki gözlerimi kıstım. "Senin ne işin var burada?"

Öfkeyle soludu. "Sana ne?"

Kaşlarımı kaldırdım. Ona bu söylediklerini yedirebilir, yerden yere vurabilirdim ama tavrındaki bir şey dikkatimi çekti ve genç kadın karşımdaki koltuğa otururken gözlerimi kısıp dikkatle onu inceledim.

Beren böyle karşımda otururken, onun gerçek yüzünü böylesine görüyorken eski zamanları düşünmemek ve aptallığıma yanmamak çok zordu. Evet, geçmişi değiştiremezdim ve en iyisi yoluma bakmaktı fakat elimde değildi. Nasıl bu kadar akılsız olabilmişim? Karşımda bir yılan süzülürken nasıl olmuştu da onu kanatsız bir melek olarak görmüştüm?

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

Gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım. Anlaşılan sonunda ikimiz de kartları açık oynamaya karar vermiştik.

"Bunu nasıl yapabildin, Beren? Elisa bizim arkadaşımızdı. Onun gözünün içine baka baka sevgilisine sokulurken nasıl oldu da miden kalkmadı?"

Beren bakışlarını kaçırды. Yanakları al al olmuştu. Görünen o ki az da olsa utanma duygusuna sahipti ama hiçbirinin önemi yoktu artık.

"Serkan bana aralarının pek iyi olmadığını söylemişti. Artık Elisa'yı istemediğini dile getirip duruyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Elisa, bize Serkan'ın kendisiyle yatmak için onu nasıl zorladığından bahsetti ve bu durumdan nasıl sıyrılabacağıyla ilgili öneri istedi." Gözlerimi kıstım. O zaman dikkatimi çekmeyen küçük bir nüans, şimdi canımı sıkacak koca bir dağa dönüşmüştü. Hissettiğim öfke yüzünden dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı. "Ve

sen o gün ona ayrılmasını önermiştin. Neden bu kadar kolay kestirip attığını anlamamış, sonrasında bunu arkadaşının iyiliği için yaptığını düşünmüştüm. Meğer sen kendine yol yapıyormuşsun.”

Beren derin bir nefes aldı. Dediklerimi onaylamasa da sessizliği yeterli bir cevaptı.

“Nasıl, Beren?” diye sorumu yineledim.

“Bilmiyorum, tamam mı?” diye parladı. “Başta Serkan’la aramda bir şey yoktu ama sonra... Zaman içinde ona karşı bir çekim hissetmeye başladım ve bu his, yasak olan bu şey beni öylesine kendine bağladı ki... Bir adrenalın tutkununun paraşütle atlaması gibiydi hissettiğim şey. Yakalanma korkusu, kalbimin deli gibi atmasına sebep oluyordu.”

Beren’in bu kadar açık olmasını beklemiyordum ama iyi ki olmuştu. O konuştuğunda mide bulantım arttı.

Gözlerimi kıstım. “Atalay’ı seviyorsan, onun dışında bir erkeğin sana dokunması neden seni heyecanlandırır ki?”

“Bilmem,” dedi omuz silkerek. “Sen söyle. Ne de olsa aramızdaki ilişkiye benden daha çok hâkimsin.”

Beren bu sözleriyle şüphelerimi doğrulamış oldu. Daha en başından, bir şekilde Atalay’a olan hislerimi biliyordu. Gizlemek için her şeyi yapmıştım. Hatta bu işi bir dönem o kadar abartmıştım ki Atalay ondan pek hazzetmediğimi düşünmüştü.

Hislerimi reddetmeye yeltenmedim. “Belki arkadaşının sevgilisinin koynuna girmekle uğraşmak yerine sevgiline odaklanman gerekiyor, Beren. Böylece her insan gibi sen de kendi ilişkine hâkim olabilirsin.”

Beren dudaklarını büzdü. “Kendini benden üstün görüyorsun, İdil ama senin benden ne farkın var, söylesene.”

Derin bir nefes aldım. Kanımdaki öfke gitgide kaynamaya devam etti ve ben daha ne kadar kendimi tutabileceğimden emin değildim. “Duygular ve eylemler farklıdır, Beren,” dedim. “Duygularına yön veremezsin ama davranışların tamamen senin kontrolündedir. İma ettiğin şeyi reddetmeyeceğim, bir süredir Atalay’a âşığım. Bana her baktığında kalbimin eridiğini hissediyorum fakat o bunu görmüyor. Sence kör olduğu için mi? Hayır, Beren. Görmüyor çünkü ben buna

asla izin vermedim. Senin sevgilin olduğu için. Benim için bir kadını inciten birinin, benim kalbimi de kırmakta tereddüt etmeyeceğini bildiğim için. Ve ondan uzak durdum.”

Beren hafifçe kıkırdadı. “Gözlerimin içine bakarak sevgilime aşkını sürdürdün, İdil. Onu öpmek istedin, onunla birlikte olmanın hayalini kurdun, değil mi?”

Sessiz kaldım. Cevabı ikimiz de biliyorduk zaten.

“Ve şimdi, günün sonunda sevgilime deli gibi kapılmana rağmen tek kötü ben oluyorum, öyle mi? Gülünç olma.” Hafifçe öne eğildi. “Beni yargılayabilirsin ama kendi kafanda yarattığın o mahkemede kendini aklamaya cüret etme sakın. Benim yaptığım daha kötü olabilir ama bu seni aklamaz.”

Dişlerimi sıktım ve hafifçe öne eğildim. “Senin istediğin ne Atalay ne de Serkan, değil mi?” dediğimde Beren gafil avlanarak gözlerini kırptırdı. “Sen yalnızca arkadaşlarına ait olan her şeyi almaya çalışan doyumsuz bir kız çocuğusun.”

“Öyle bir şey yok.”

“O yüzden mi Çınar’a onu yiyecekmiş gibi baktın?” Beren öfkeyle bakışlarını kaçırdı. Onu yakaladığımı anlamıştı. “Önce Serkan, şimdi Çınar. Senin sorunun erkeklerle değil, senin sorunun Elisa’yla. Sen sadece onun istediği erkeklerin peşinden koşan, acınası bir süs köpeğisin.”

Beren derin bir nefes aldı. Sözlerim genç kadını yaralıyordu ancak umurumda değildi. Kırık kalbinin çatırtıları gözlerine yansılıkça insanüstü bir zevk duyuyordum.

“Ancak sana kötü bir haberim var, Beren. Çınar kendini tamamen Elisa’ya kaptırmış durumda. Üstelik daha birlikte bile değiller. Senin Serkan’la defalarca birlikte olmana rağmen elde edemediğin bir sadakat bu. Sen, kendini Serkan’ın istediği tek kadın olduğuna ikna ederken o, Elisa’nın peşinde dolaşıyordu” Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. “Bazen sana acıyorum, biliyor musun? Sen, kızın her şeyini elinden almak için uğraştın ama senin kendini hırpalayıp elde edemediğin sadakat, ona altın tepside sunuldu.”

Dürüst olmak gerekirse Çınar’ı pek tanımiyordum ve arkadaşım-la arasında geçenler göz önünde bulundurulduğunda onun hakkın-

da bu kadar iyimser konuşmam yanıltıcı olabilirdi fakat sohbetini paylaştığım o kısacık zaman diliminde Elisa'ya bakışlarını görmüştüm. Eğer bir insana sadece bakarak o insanı öpmek mümkün olsaydı, genç adam hiç şüphesiz bunu başarırdı.

"Aslında o sadakati elde edememiş değilim, İdil," derken Beren'in dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi fakat tebessümü gözlerine ulaşmadı. "Unuttun mu, benim sevgilim hâlâ bana sadık."

Dudaklarımı yukarı kıvırdım. Genç kadın moralimi bozmak için kullanabileceği tek silahı kullanıyordu. Neredeyse başarılı da oluyordu ancak son anda Atalay'ın söylediklerini anımsadım. "Sen o sadakati kaybedeli çok oldu, Beren. İkimiz de biliyoruz ki sizin ilişkiniz bitti artık."

Beren'in dudaklarındaki tebessüm anında soldu. "Sana bir şey mi söyledi?"

Arkama yaslandım. Şimdi aynı silahı kullanma sırası bendeydi. "Belki söylemiştir, belki de söylememiştir. Kim bilebilir?"

"Benimle oyun oynama, İdil."

Kıkırdadım ama öfke doluydum. "Neden? Sen hepimizle oyun oynadın ya! Hepimizin gözüne bakıp arkadaşımızmış gibi davrandın ya!"

"Atalay'la olmana izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes aldım. Ona bir cevap vermek üzere dudaklarımı aralamıştım ki aklımda beliren tek bir mantıklı soru içimdeki tüm öfkeyi silip süpürdü. Sakince, "Ne yaşandı, Beren?" diye solum. Ani sakinliğim genç kadında ufak bir şaşkınlık etkisi yaratırken gözlerini kırıştırdı. "Atalay'la aranda ne geçti de birden bana parladın?"

Beren öfkeyle nefes alıp vermeye başladı. Sözlerimi reddetmek ya da kabul etmek için efor sarf etmese de gözlerinin ardında yanan ateşi görebiliyordum.

Kıskançlık ateşiydi bu.

Kalbim yeniden çarpmaya başladı fakat bu sefer öfkeyle değil, heyecanla. Beren, bunca zaman Atalay'a olan hislerimden şüpheleniyordu ve şimdiye kadar beni açıkça karşısına alma ihtiyacı hissetmemiştir. Çünkü onun için hiçbir zaman bir tehdit olmamıştım.

Öyleyse artık durum değişmiş miydi? O yüzden mi bu kadar öfkeliydi?

Beren, zihnimin içinde birbirini tamamlayan yapboz parçalarını fark etmiş ve bu durumdan çok rahatsız olmuş gibi homurdandı ve öfkeyle ayaklandı. Hemen ardından mutfağa, benden olabildiğince uzağa gitti.

O gittiğinde dudaklarım hafif bir gülümsemeye taçlandı.

Atalay'la bir şansım olabilir miydi?

*

Gün boyu Beren'le köşe kapmaca oynamış, zamanın çoğunu odamda geçirmiş ve genç kadınla yaşadığım konuşmayı düşünüp durmuştum. Bana nasıl bir düşmanlık ve kıskançlıkla baktığını hatırladıkça kalbimde minik bir umut peyda oluyordu. Kendime, Beren ne kadar aşağılık bir insan olursa olsun, Atalay'la ilgili yanlış umutlara kapılmamam gerektiğini haykırıp duruyordum ama zihnimin feryatları yüreğime bir türlü ulaşmıyordu.

Ben bu adamı seviyordum işte. Hislerimin bedelini daha kaç kere ödemem gerekiyordu? Daha kaç kere parçalanan yüreğime, döktüğüm gözyaşlarına rağmen gülümsemem gerekiyordu?

Duş aldıktan ve saçlarımı kuruladıktan sonra yatağımdaydım oturmuş, kitabımı okuyordum. Üzerimde kalın, siyah bir eşofman altı ve aynı renk *sweatshirt* vardı. Tüfeğim her zamanki gibi sadece saliseler içinde uzanabileceğim kadar yakınımıdaydı.

Gözlerim kelimelerin üzerinde dolaşıyordu ama bir türlü zihnim kitabın sayfalarında kaybolmuyordu. Aklım sürekli Yekta ve Elisa'ya kayıyordu. Acaba ne yapmışlardı? Arkadaşım, Yekta'yı sapasağlam bulmayı başarmış mıydı?

Düşüncelerimi karanlık bulutlardan çekip çıkarmaya çalıştım fakat çok zordu. Bu zor şeyi başardığımda, aklımı Elisa ve Yekta'dan uzaklaştırdığımda bu sefer de Atalay'ın görüntüsü gözümün önüne geldi ve kendimi onu düşünürken buldum. Acaba yaraları daha iyi miydi? Canı acıyor muydu? Ağrı kesiciye ihtiyacı var mıydı?

Sorular beynimi kurcalayıp beni her geçen saniye daha da büyük bir kuvvetle boğarken, yükselen tartışma sesi kulaklarımı doldurdu. Saldırıya uğrama ihtimalimiz yüzünden öylesine gergindim ki sesleri

duyar duymaz irkilerek doğruldum fakat çok geçmeden bu seslerin Beren ve Atalay'a ait olduğunu fark ettim.

Kaşlarım, hissettiğim merakın etkisiyle çatıldı. Ettikleri kavganın konusunu bilmek için kuvvetli bir arzu duysam da yerimden kıpırdamadım, onları dinlemek için herhangi bir girişimde bulunmadım çünkü buna hakkım yoktu. İlerleyen zamanlarda Atalay anlatmak isterse ancak o zaman konunun ne olduğunu öğrenebilirdim.

Fakat tüm bunlarla birlikte, ben de evliya değildim. Hissettiğim merak üzerimde öylesine büyük bir baskı kuruyordu ki bu merakı dağıtmak ve zihnimi az da olsa dinginleştirmek için kulaklıklarımı taktım. Hayal dünyama dalıp başka bir yerde, Atalay ile Beren'den uzakta olduğumu düşünmek için kendimi zorladım fakat birkaç dakika sonra duyduğum kapının çarpma sesi o kadar yüksekti ki kulaklık bile fayda etmemişti.

Kavga sesleri tamamen kesilmiş, sessizlik sağlanmıştı fakat huzurlu bir sessizlikten söz edilemezdi. Sanki her an bir fırtına kopmak üzereymiş gibi rahatsız edici bir sessizlikti bu.

Biraz süre geçtikten sonra dudaklarımı kemirerek doğruldum. Bu olaylara karışmamam gerektiğini bilsem de neler yaşandığını merak ediyordum. Öte yandan Atalay için tasalanmadan da edemiyordum.

Daha fazla yerimde durup kendimi oyalayamayacağımı fark ettiğimde tüfeğimi kaptım, ayaklanıp derin bir nefes verdim ve odadan çıktım. Kapıyı araladığımda Serkan'ın lavabodan çıktığını fark etmiştim. Bir an için aramızda sessiz ve bir o kadar da sert bir bakışma peyda oldu.

Genç adamı baştan aşağı süzdüm. "Beren'e teselli vermeye mi gidiyordun?"

Serkan'ın gözleri korkuyla Atalay'ın odasına dokunduktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Sesini alçalt."

Fısıldayarak sordum: "Beren'e teselli vermeye mi gidiyordun?"

Öfkeyle nefesini verdi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Yalanlayacak değildim. Onun gibi karakteri beş para etmez biriyle yalnızca alay edilebilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kıstım. "Aslında tam olarak dalga geçmek diyemeyiz," diye mırıldan-

dım. “Sonuçta ne zaman arkamızı dönsek birbirinize koşuyormuşsunuz.”

Serkan derin bir nefes aldı. “Bu konuyu seninle konuşacak değilim.”

“Elbette benimle konuşacak değilsin. Neticede bu konu beni ilgilendirmez.” Serkan’ın tek kaş kalktı. Benden böyle bir şey duymayı beklemiyor olmalıydı. Bakışlarım yavaşça Atalay’ın odasına çevrildi. “Ama onu ilgilendirir, öyle değil mi?”

Serkan’ın çenesi kasıldı ve sertçe yutkundu. Gözlerinde bir korku parıltısı peyda olmuştu. “Ona yaşananları anlatacak mısınız?”

Dudaklarımı büzdüm. “Bilmem,” diye mırıldandım. “Canım isterse söylerim, canım istemezse söylemem. Keyfim ve kâhyasına kalmış.”

“Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmamayı ne zaman öğreneceksin, İdil?”

Arsızlığı karşısında kıkırdadım. “Siktir git oradan, hamam böceği seni.”

Hakaretim karşısında Serkan’ın ağzı bir karış açıldı. Ardından öfkeyle soludu ve odasına ilerledi. Yüzündeki aşağılanmayı görmek dudaklarımı bir an için yukarı kıvrırdı. Hemen ardından Elisa kaybolduğunda ve Serkan’a saydırdığımda Atalay’ın söyledikleri aklıma düştü. Genç adamın üstüne bu kadar gidersem hırçınlaşacağından ve bize zarar vermeye kalkacağından endişe ediyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bundan sonra attığım her bir adımda daha da dikkatli olmalı, arkama daha sık bakmalıydım.

Şimdilik bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp Atalay’ın odasına ilerledim. Kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra içeri girdim.

Atalay hafifçe dik konumlandığı yastıklara sırtını yaslamış, elinde bir kitap tutuyordu. Yüzündeki ifadeden canının ne kadar sikkın olduğu anlaşılıyordu ama beni görünce dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve gözleri sevecen bir ifadeyle ışıldadı. O kadar güzel gülümsüyordu ki ona bakarken sırtımmamak elde değildi.

“Hoş geldin,” dedi ben içeri girerken. Öfkeli olmasını beklemiştim ama daha ziyade hâlinde ve tavrında hissedilir bir yorgunluk vardı. “Sanırım tartışmamız, senin odana kadar uzandı.”

Atalay’ın yanındaki küçük boşluğa otururken, “Doğrusu kulaklık takmama rağmen sizi yok saymam imkânsızdı,” diye itiraf ettim. Ardından gözlerimi inceleyici bir edayla hafifçe kıstım. “İyi misin sen?”

Başını hafifçe salladı. “Bazen yapılması gerekeni yapmak ya da söylenmesi gerekenleri söylemek, insanı can sıkıcı durumlara sokabiliyor.”

Kaşlarım hafifçe çatılırken, “Nasıl yani?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Beren’le aramızdaki ilişkiyi az çok hepiniz biliyorsunuz,” diye anlatmaya başladı. “Başta bu ilişkinin beni iyileştirdiğini düşündüm ama zaman içinde ne kadar yanıldığımı, bir ayrılıp bir barışmanın insanı ne kadar yorduğunu fark ettim. Son zamanlarda aramız oldukça bozuktu, sana da biraz bahsetmiştim.”

Başımı hafifçe salladım.

“Tüm bu sorunları Beren’le paylaştım. Anlattıklarımı pek hoş karşılamadı çünkü o, ilişkimizin kurtarılacağına inanıyordu.” Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ne absürt bir hayal!”

Gözlerimi kırıştıtırırken, “Bir saniye,” dedim şaşırarak. “İlişkinizin kurtarılamayacağını mi düşünüyorsun?”

Başını hafifçe salladı. “Ona ayrılmamızın en doğrusu olduğunu, bu şekilde bir yere varamayacağımızı söyledim.”

Dudaklarım hafifçe aralanırken ne düşüneceğimi bilemez hâldeydim. Bu zamana kadar Atalay ve Beren’in ayrıldığını, Atalay’ın beni fark ettiğini ve Beren’in beni bağışladığını düşlemiş; sonra da böyle hayaller kurduğum için sabahlara kadar gözyaşı dökmüştüm. Şimdi sevinmeliydim, değil mi? Ayağa kalkmalı ve zil takip oynamalıydim.

Oysa hissettiğim şey, Atalay için endişelenmekten öte değildi. “Peki, bu sana ne hissettiriyor?”

Sorumu zihninde evirip çevirirken birkaç saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. “Biliyor musun, İdil?” dedi en sonunda. “Aslında biz çok uzun bir süre önce ayrılmıştık, yalnızca nedense ikimiz de dile geti-

remedik bu durumu. Birlikte olmak bizi eskisi gibi mutlu etmiyordu, eskisi gibi içimizi ısıtmıyordu. Eskiden edindiğin ama artık zevk vermeyen bir alışkanlık gibiydi aramızdaki şey. Beni o kadar uzun süredir itiyordu ve ilişkimiz o kadar uzun bir süredir beni yoruyordu ki ona ayrılmak istediğimi söylediğimde hissettiğim tek bir şey vardı: Rahatlama.” Gözlerini tekrar benimkilere sabitledi. “Bu çok mu kötü bir şey, İdil? Onca vakit geçirdiğin insandan ayrılmak ve acı çekmemek çok mu nankörce?”

“Hayır, Atalay,” derken samimiydim. “Kendini nankör olarak nitelendiremezsin.”

“Ama...”

“Bak, aranızda ne yaşadığını en iyi ikiniz bilebilirsiniz ama bir insan sırf geçmişte seni mutlu etti diye bugün sende yarattığı kalp kırıklıklarına katlanmak ya da onun için gözyaşı dökmek zorunda olduğunu düşünme.”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sanırım haklısın. Kafam son günlerde o kadar karışık ki ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırdım sanırım.”

“Ama yine de kendine haksızlık etmemelisin,” diye düşüncelerimi samimiyetle dile getirdim. “Kimse bir gün sevgisinin biteceğini öngörerek ya da bir gün ayrılacaklarını planlayarak bir ilişkiye başlamaz. Zaman bizi bu noktaya getirir ve bu da bizim suçumuz değildir.”

“Biliyorum, biliyorum ama yaşarken işler daha farklı geliyor insana. Yine de teşekkür ederim, bunları duymak iyi geldi.”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. “Rica ederim.” Hemen ardından az önce söylediği şey zihnime düşünce, “Bu arada,” dedim. “Kafan neden karışık?”

Atalay bakışlarını kaçırırken gözlerinde bir perde belirdi sanki. O perde o kadar kalındı ki ardındaki duyguları okumam neredeyse olanaksızdı.

Neredeyse.

Başımı hafifçe yana yatırdım ve gözlerimi onunkilere sabitledim. “Neler oluyor, Atalay?”

Bana bakarken gözlerinde oluşan buğulu ifade bir an için nefesimin kesilmesine neden oldu. Ne düşündüğünü çözemedim ama bakışları o kadar yoğundu ki boğazımın kuruduğunu hissettim. Sanki biri yüzümün dibine soba tutuyormuş gibi sıcak basmıştı.

Şu yaşıma kadar utangaç biri olmamıştım fakat o an yanaklarıma hücum eden kanı hissedebiliyordum.

“Biliyor musun, İdil?” derken sesi kısıktı. “Bunu ben de bilmiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Bir yanım oradan kalkıp gitmek isterken diğer yanım işi kurcalama taraftarıydı. Kurcalamak isteyen yanımı dinledim. “Nasıl yani?”

Önce bir şey söyleyecek gibi dudaklarını araladı. Hemen ardından kelimeler ona acı veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve başını iki yana salladı. “Bunları daha sonra konuşuruz.”

Atalay’a itiraz etmeyi deli gibi istesem de üsteleryerek dikkat çekmek, duygularım konusunda Atalay’ı şüphelendirmek istemiyordum. Bu yüzden hâlimden hiç memnun olmayarak başımı salladım ve “Yaraların ne durumda?” diye sorarak konuyu değiştirdim. “Daha iyi misin?”

Bakışlarındaki pus dağılırken dudaklarında eskisini aratmayacak bir gülümseme belirdi. Aramızda oluşan, sebebini bilmediğim ve tanımlayamadığım o ağır hava çoktan dağılmıştı fakat ilginçtir ki üzölmeli miydim yoksa rahatlamalı mıydım, emin olamadım.

Başını hafifçe salladı. “Ağrı kesiciler iyi geldi. Evet, hareket ettikçe yaralarım biraz sızlıyor fakat yatağa hapsedmiyor en azından. Birkaç güne tamamen iyileşirim.”

Yüreğim rahatlamayla ferahladı. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedim düşüncelerimi dile getirerek. “Zaten Yekta ve Elisa için endişeleniyorum. Bir de sana bir şey olması düşüncesi pek katlanılır değil.”

Atalay’ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Elisa’ya bir şey olmaz, kendi başının çaresine bakar o. Haftalarca yaşamayı başarması buna en büyük örnek değil mi?” Kısa bir an duraksayıp derin bir nefes aldı. Gülümsemesi yavaşça solarken, “Yekta...” diye mırıldandı. “Evet, iyi şeyler yaşamadı ama eminim ki bir yolunu bulacağız.”

Söylediklerine inanmak istiyordum ama onun kadar iyimser olamıyordum. Yine de gözlerinde beliren birkaç umut zerreciği, düşüncelerimi dile getirmemin önünde kuvvetli bir engel oluşturdu. Atalay'ı üzmemek istemiyordum.

“Umarım haklısındır,” dedim.

“Hem,” dedi Atalay yeniden şakacı bir mizaçla. “Şu yanındaki adam da ona bayağı düşkün görünüyordu. Elisa'ya bir şey olmasına izin vereceğini sanmıyorum.”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Aralarındaki bu ilişki her neyse, onun nasıl sonlanacağıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu fakat bu konuda Atalay'a katılmak zorundaydım.

Çınar'ın yeşim rengi gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki sanki ne olursa olsun, Elisa'yı korumak için savaşırdı. Bu, kendini feda etmek anlamına gelse bile.

“Aynı şeyi düşünüyoruz,” dedim başımı hafifçe sallayarak. Gözlerimi kısıp genç adama baktım. “Sence aralarında ne olacak?”

Başını arkaya yatırıp kahkaha attı. “Şimdi de dedikoduya mı başladık?”

İşaret parmağımı suratına doğrultup sözlerini düzelttim: “*Durum değerlendirmesi* diyelim biz şuna.”

Atalay, gülümsemesini bastırmak için olsa gerek, dudaklarını birbirine bastırdı. Ciddi kalmaya çalıştığını görebiliyordum ancak gözlerinden ne kadar eğlendiği okunuyordu. “Çınar iyi birine benziyor,” dedi en sonunda. “Tanışmaları pek romantik olmayabilir ama arkadaşımıza değer veriyor.” Dudakları hüznle yukarı kıvrıldı. “Serkan'dan sonra Elisa'ya ilaç gibi gelebilir.”

“Ben de böyle düşünüyorum,” diyerek başımı salladım. “Bir yandan da böyle düşünmekten çekiniyorum çünkü Serkan'la ilişkilerini de ilk zamanlar desteklemiş, Elisa'yı mutlu edeceğini düşünmüştüm. Ama sonucu hepimiz gördük.” Öfkeyle soludum. “Erkeklerin karakterleri çok değişik,” diye mırıldandım kendi kendime. “Hareketlerine akıl sır ermiyor.”

Atalay'ın tek kaşı kalkarken, “Öyle mi, İdil Hanım?” diye sordu. “Peki, benim karakterim hakkında ne düşünüyorsun?”

Konunun birden Atalay'a çekilmesi afallamama neden olmuştu. Bir an ağızımın kuruduğunu hissettikten sonra derin bir nefes aldım ve her zamanki gibi davranmaya çalıştım. "İyi birisin."

Kakırdadı ve bir an için kalbimin eridiğini hissettim. "Çok resekkürler ama biraz daha detay bekliyordum."

Atalay karşımda beklentiyle dururken düşünceler birbirinin ardında sıralanıyordu. Onu tanıyordum hatta belki de kendimden bile iyi tanıyordum fakat o an öyle bir bakışı vardı ki doğru kelimeleri seçmekte güçlük çekiyordum.

Gözleri, çocukken annemden dinlediğim ve beni hayallere sürükleyen masallar gibiydi.

"İyi birisin," diye yineledim. "Yüreğindeki ışığa kapılıp gidiyorsun ama bir bakmışsın ki karanlığı bile aydınlık sanıvermişsin." Kaşlarını hafifçe kaldırmak dışında tepki vermesini bekledim fakat o sessiz kaldı. "Dalgalarla boğuştuktan sonra dinlenilecek bir liman gibisin. Sanki birini öldürsem bile beni yargılamayacakmışsın gibi güven veriyorsun."

Atalay'ın bakışları yeniden yoğunlaşırken aramızdaki sohbetin nereye gittiğini bir an için kestiremedim ve bu bilinmezlik beni öylesine korkuttu ki aniden ayaklandım. Ne garip kadındım! Daha önce eşi benzerine rastlanmamış bir varlığın ardından koşabiliyordum ama söz konusu bir adamla konuşmak olduğunda arkama bakmadan kaçışım geliyordu.

"Her neyse," dedim elimi havada sallayıp şakacı görünmeye çalışarak. O da gülümser zannetmiştim ama dudakları yukarı bile kıvrılmadı. Tek yaptığı çözülmeyi bekleyen bir bulmacaymışım gibi bana bakmaktı. "Daha sonra konuşuruz."

Bana söyleyeceği çok şey olduğunu biliyordum, bunu gözlerimde görebiliyordum ama başını hafifçe sallamakla ve "Peki," demekle yetindi. Ardından ayakları gibi oldu. Refleks olarak one eğilip koluna uzandım ama "Ben hallederim," dedi gülümseyerek. "Su içmeye mutfığa gideceğim."

"İstersen ben getireyim."

"Buna hiç gerek yok," dedi. Şimdi tamamen ayakta, tam karşımda duruyordu. Yüzü hissettiği sancıyla zaman zaman buruşsa da bu-

nan dışında sorunsuz görünüyordu. "Biraz yürümek istiyorum hem Tüm gün yattım resmen."

Başımı varta eğdim. "Fena mı, Atalay? Biraz dinlenmiş oldun işte."

Birlikte yavaşça kapıya doğru ilerlerken, "Öyle diyorsun ama aynı seni başına gelse seni bir saat bile olduğun yerde tutamayız."

Muhtemelen haklıydı. Bu yüzden kıkırdamak dışında tepki vermedim.

Tam o an alt kattan gelen gürültülü bir kırılma sesi kulakları doldurdu.

Kalbim boğazımda atarken elimdeki tüfeği sıkıca kavradım fakat daha nişan alma fırsatı bulamadan Atalay kolumu sertçe çekerek beni kapıdan uzağa, dolabın yanındaki küçük boşluğa sürükledi. O kadar çevik ve hızlı davranmıştı ki yaralandığını unutacak gibi oldum.

Genç adam sırtımı duvara yaslayınca cıyakladım ama tam o an Atalay eliyle dudaklarımı örttü ve işaret parmağını dudaklarının üstüne götürerek sessiz olmamı işaret etti. Bu hareketi başka bir zaman yapsa kahkaha bile atabilirdim çünkü ağzımı kapatarak başka bir seçenek bırakmamıştı zaten.

Atalay gözlerini kısmış, tüm dikkatini alt kattan gelecek seslere odaklamışken ben dışarıya, pencereden süzülen cılız güneş ışığına baktım. Güneş henüz batmamıştı. Bu da Elisa'nın söyledikleriyle ters düşüyordu fakat içinde bulunduğumuz durum o kadar karmaşıktı ki önlem almamak ve her ihtimali göz önünde bulundurmamak aptallık olurdu.

Gürültü koptuktan birkaç saniye sonra Beren'in küfrederek söylendiğini duyduğumda gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Ancak hissettiğim rahatlama, sadece birkaç saniye sonra yakıcı bir heyecana dönüştü.

Atalay'ın vücudu benimkine yakındı, fazla yakın. Bedeni benimkiyle öylesine bütünleşmişti ki hatlarını hissetmemem olanaksızdı. Hararetle çarpan kalbi neredeyse kulaklarımda çınlıyordu.

Ve Atalay, sesin kaynağını öğrenmemize rağmen geri çekilmemişti.

Gözlerimi hafifçe, neredeyse korkarak araladım. Atalay'ın ela gözleri benimkileri delip geçiyordu. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Böyle anlamlı, böyle yoğun ve neredeyse... Arzu dolu.

Dudağımı örten ellerini yavaşça çektiğinde, kendimi kalkanını kaybetmiş bir savaşçı gibi hissettim. Dizlerim beni taşıyacak kadar güçlü değildi, kalbim delicesine atıyordu ve ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Atalay o kadar yakındı ki nefesi benimkine karışıyordu. Hafifçe uzansam hayallerini kurduğum dudakların tadına bakma fırsatı bulacaktım. Yalnızca bir adım ileri gidecek cesaretim olsa kendimi onda kaybedecektim.

Aramızdaki bu mesafe hem aşılması çok güç hem de çok kolay görünüyordu.

Atalay başını hafifçe eğdiğinde sanki bu an için yaratılmışım gibi başımı yukarı kaldırdım. Beni öpmesi için hangi ateşlerde kavrulduğumdan haberi bile yoktu fakat yüreğimi kasıp kavuran korkuyu bir türlü yok sayamıyordum. İstedğim gibi davranamıyor, cesurca hareket edemiyordum.

Atalay'ın dudakları gitgide benimkilere yaklaşırken heyecandan bayılmak üzereydim. Başım dönüyor, gözlerimin önünde milyarlarca küçük nokta belirliyordu. Olduğum yere yığılmamak için Atalay'ın kollarına tutundum fakat ondan biraz olsun uzaklaşamadım. Uzaklaşamazdım.

Atalay'ın dudakları benimkine hafifçe sürterken içim titredi. Gözlerim kendiliğinden kapanırken mırıldandım ve sesim bana bile güçsüz geldi.

“Atalay.”

“İdil.”

Atalay'ın sesi de en az benim kadar karışık olduğunu hissettiriyordu. Sanki o da ne yapacağını şaşırılmış gibi yalnızca yüreğindeki sesi dinliyordu. Dudaklarını benimkilere hafifçe dokundurduktan sonra geri çekildi. Sanki tepkimi ölçmek, öpücüğünü arzulayıp arzulamadığımı görmek ister gibiydi.

Geri çekildiği an sadece birkaç salise için gözlerimi hafifçe araladım.

Atalay orada ne gördü, bilmiyordum ancak her ne gördüyse ellerini yanaklarıma yerleştirmesine, aniden öne atılmasına ve dudaklarıyla dudaklarımı örtmesine sebep olmuştu.

Başlarda yumuşak olan öpücüğü gitgide derinleşti. Dudakları talepkâr, neredeyse yok ediciydi. Dili dudaklarımı aralarken kulaklarıma bir inleme ulaştı. Bu inlemenin benden çıktığını anlamam birkaç saniyemi almıştı. Utangaç yanım geri çekilmek istedi ama genç adam beni böylesine açlıkla öperken bunu aklımdan geçiremezdim bile.

Bu zamana kadar Atalay'ı öptüğümü düşünmüş, yaşanacakların hayalini kurarak uykuya dalmıştım ve şimdi görüyordum ki bu öpücük hayal ettiğim gibi değildi.

Çok daha iyisiydi.

Atalay'ın dudakları benimkilerle kusursuzca dans ederken ona ayak uydurmaya çalıştım fakat o kadar afallamış ve heyecanlanmıştım ki bunu ne kadar başardığım tartışılırdı. Yine de tıpkı onun gibi ben de duramıyordum. Kollarımı genç adamın beline sardım. Çok yakındık ama yeterli gelmiyordu.

Atalay dudaklarını benimkilerden ayırdığında bir an afalladım, itiraz etmek üzere dudaklarımı aralamıştım ki genç adam çenemden boynuma bir öpücük yolu çizince itirazlarım dudaklarımdan dökülediler bile.

Atalay beni yok ediyor, sonra da küllerimden yeniden doğmamı sağlıyordu.

Bir elini *sweatshirt*ümün altına soktuğunda ve elinin tenimde gezdiğini hissettiğimde ürkerek iç çektim. Sanki bir hız trenine binmişim. Yaşanacaklar beni korkutuyor ama aynı zamanda delicesine heyecanlandırıyordu. Öte yandan bir kere kalkıştığım bu işin geri dönüşü yoktu.

Çok küçük bir hareketti ama irkildiğimi gören Atalay anında durdu. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda çekinerek bana baktığını gördüm. Tepkimi bekliyor, öpücüğünün hoşuma gidip gitmediğini tartmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Yaşadığımız bu şeyin hoşuma gitmeyeceğine ihtimal dahi veriyorsa aptal olmalıydı.

Konuşmadan önce dudaklarını yaladığında bakışlarım bir saniyeliğine oraya takıldı. Tadını şimdiden özlemiştim. “Özür dilerim,” diye mırıldandı nefes nefese. “Ben...”

Başımı iki yana salladım. Bir yanım ağırdan almam gerektiğini söylerken diğer yanım canının cehenneme olduğunu haykırıyordu. “Özür dilemene gerek yok. Hâlimden şikâyetçi değildim.”

Atalay rahatlamış göründü, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ama yine de beni yeniden öpmek için bir girişimde bulunmadı. Bunun bende hayal kırıklığı yarattığını reddedemedim ama bir yandan da iyi olmuştu. Bu adam beni tekrar öperse kendimi kaybedebilir ve bir daha bulamayabilirdim. Oysa şimdi biraz uzak durup bu yaşadığımızı mantıklı bir zemine oturtma ihtiyacı hissediyordum. Üstelik cevaplanması gereken çok sorum vardı. Evet, Atalay Beren’le ilişkisini sonlandırmıştı ama yeni bir ilişkiye bu kadar hızlı yelken açması mantıklı mıydı? Atalay asla öyle bir adam değildi fakat istemeden de olsa beni yara bandı olarak görmeye kalkar mıydı?

Hayır, İdil. Her ne kadar bunu istemesen de birkaç adım geri çekilmeli ve yaşadıklarını değerlendirmelisin.

Ellerimi göğsüne koyup hafifçe ittirmem, geri çekilmesi için yeterli oldu. Az önceki samimiyetimize nazaran bu birkaç santim uzaklık canımı yakıyordu ama kafamı toparlamak zorundaydım ve çevremde Atalay varken bu pek mümkün olmayacaktı.

“Ben...” diye mırıldandım kapıyı gösterip. “Gidip işlerimi falan halledeyim.”

Atalay başını hafifçe salladı. “Ben de bir şeyler yaparım işte.”

Boğazımdaki kuruluğu gidermek için sertçe yutkundum fakat faydası olmadı. Titreyen dizlerimi zorlayıp adımlarımı sürdürerek kapıya ilerledim.

Oradan çıktığımdaysa allak bullaktım.

**BÖLÜM
IX**

Elisa Yıldırım

Yaşananların şoku hepimizi öyle sert sarsmıştı ki Çınar'ın salonunda otururken dördümüzden de ses çıkmıyordu. Hepimiz yaşananları belirli bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyor, uzun uğraşlarımıza rağmen başarısız oluyorduk.

En sonunda içi içine sığmayan ve telaşla konuşan Duru oldu. "Pandora'nın Kalbi," diye mırıldandı. "Ne demek şimdi bu?"

Bu soruyu kendimize defalarca sormuştuk ama elle tutulur bir cevabımız yoktu. İnternette yaptığımız araştırmalar da mitolojide geçen Pandora adlı bir kadın dışında hiçbir sonuç vermemişti. Büyükannem tam bir mitoloji âşığı olduğu için bu kadının adını duymuştum.

Efsaneye göre yaratılan ilk kadın Pandora, kendisine Zeus tarafından hediye edilen ve asla açmaması söylenen kutuyu -bazı kaynaklarda kavanoz olarak geçiyordu- merakına yenik düşüp açıyor, kutunun içine gizlenmiş kötülüklerin etrafa saçılmasına sebep oluyordu: Hastalık, ölüm, kıskançlık... Pandora tüm kötülükleri evrene saçtıktan sonra kutunun içinde beyaz, cılız bir ışık kaldığını fark ediyordu. Fark ettiği bu ışık umuttu.

"Bir çeşit şifre olabilir mi?" diye mırıldandım. Düşünmekten başım çatlıyordu.

Çınar söylediklerimi değerlendirdi. "Tam olarak neyin şifresi?"

Burnumdan soludum. "Ne bileyim ben, Çınar? Cengizhan'ın mezarının şifresi mesela."

Çınar onu terslemem karşısında öfkeyle bana baktı. İkimiz de birbirimize sabır gösterecek durumda değildik. O sırada birbirimize nasıl diklendiğimizi fark etmeyen Duru burnunu kırıştırdı. "O mezar henüz bulunamadı bile."

Dayanamayıp derin bir nefes aldım. "Yalvarırım, varsayımları bu kadar büyütmeyin yoksa bu ekiple bir arpa boyu yol katedemeyiz."

Duru onu azarlamam karşısında huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Her gün anlamsız kelimelerin manasını çözmeye çalışmıyorum, biraz daha anlayış lütfen.”

Gergin ruh hâlime rağmen Duru'nun böyle çocuksu davranışı gülümsememe neden oldu. Öte yandan ona yersiz çıkışım için suçlu hissettim. Hepimizin kafası karıştıktı, abisine olan hıncımı kızcağızdan çıkarmamalıydım.

O sırada ara sıra yaptığımız sohbetlerin çoğunda sessiz kalan Yekta'nın gözleri kısıldı. Onu daha önce hiç bu kadar düşünceli görmemiştim. “Ya da bir yerin merkezi anlamına gelebilir mi?” diye sordu. “Yani adam bize bir şifreden değil de bir yerden bahsediyor olabilir mi?”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Mantıksız değildi, aksine oldukça olası bir varsayımdı fakat yine de sorularımızı cevaplandırmaya yetmiyordu. Öyle olsa bile tam olarak nasıl bir yer söz konusuydu?

“Keşke birkaç dakika daha yaşasaydı,” diye homurdandı Duru.

Yekta tek kaşını kaldırıp yanında oturan Duru'ya baktı. “Bu sözler kulağa biraz bencilce gelmiyor mu sence de?” dedi. “Özellikle adamın arka bahçede öylece yattığını göz önünde bulunduracak olursak.”

Duru hafifçe ürperdi. “Sahi,” diye mırıldandı. “O adamı ne yapacağız? Dibimizde bir cesetle yaşama düşüncesi feci korkutuyor beni.”

Yekta gözlerini kısıp bana baktı ve dehşet içinde, “Hâlâ kendini düşünüyor,” dedi dudaklarını oynatarak.

Ona küçük bir gülümseme armağan ettikten sonra Duru'ya dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Duru, bence ölümlerden ziyade yaşayan varlıklardan çekinmemiz gereken evredeyiz.”

Duru hiçbir şey söylemedi ama yine de korkusunu gözlerinde görebiliyordum. Ne garipti! İstese hepimizi paramparça edebilecek bir güç taşımaya rağmen etrafa ürkek bakışlar atıyordu.

O sırada Çınar aniden ayaklandı. Tüm vücudundan gerginlik yayılıyordu, bedeni kaskatıydı. Yeşim rengi gözlerine, hissettiklerini kusursuzca gizleyen bir perde çekmişti fakat yine de diken üstünde olduğu anlaşılıyordu ve ben onun için endişelenmeden edemiyordum.

Elisa Yıldırım

Yaşananların şoku hepimizi öyle sert sarsmıştı ki Çınar'ın salonunda otururken dördümüzden de ses çıkmıyordu. Hepimiz yaşananları belirli bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyor, uzun uğraşlarımıza rağmen başarısız oluyorduk.

En sonunda içi içine sığmayan ve telaşla konuşan Duru oldu. "Pandora'nın Kalbi," diye mırıldandı. "Ne demek şimdi bu?"

Bu soruyu kendimize defalarca sormuştuk ama elle tutulur bir cevabımız yoktu. İnternette yaptığımız araştırmalar da mitolojide geçen Pandora adlı bir kadın dışında hiçbir sonuç vermemişti. Büyükanem tam bir mitoloji âşığı olduğu için bu kadının adını duymuştum.

Efsaneye göre yaratılan ilk kadın Pandora, kendisine Zeus tarafından hediye edilen ve asla açmaması söylenen kutuyu -bazı kaynaklarda kavanoz olarak geçiyordu- merakına yenik düşüp açıyor, kutunun içine gizlenmiş kötülüklerin etrafa saçılmasına sebep oluyordu: Hastalık, ölüm, kıskançlık... Pandora tüm kötülükleri evrene saçtıktan sonra kutunun içinde beyaz, cılız bir ışık kaldığını fark ediyordu. Fark ettiği bu ışık umuttu.

"Bir çeşit şifre olabilir mi?" diye mırıldandım. Düşünmekten başım çatlıyordu.

Çınar söylediklerimi değerlendirdi. "Tam olarak neyin şifresi?"

Burnumdan soludum. "Ne bileyim ben, Çınar? Cengizhan'ın mezarının şifresi mesela."

Çınar onu terslemem karşısında öfkeyle bana baktı. İkimiz de birbirimize sabır gösterecek durumda değildik. O sırada birbirimize nasıl dıklendiğimizi fark etmeyen Duru burnunu kıristırdı. "O mezar henüz bulunamadı bile."

Dayanamayıp derin bir nefes aldım. "Yalvarırım, varsayımları bu kadar büyütmeyin yoksa bu ekiple bir arpa boyu yol katedemeyiz."

Duru onu azarlamam karşısında huzursuzca yerinde kıpırdandı. “Her gün anlamsız kelimelerin manasını çözmeye çalışmıyorum, biraz daha anlayış lütfen.”

Gergin ruh hâlime rağmen Duru'nun böyle çocuksu davranışı gülümsememe neden oldu. Öte yandan ona yersiz çıkışım için suçlu hissettim. Hepimizin kafası karıştı, abisine olan hıncımı kızcağızdan çıkarmamalıydım.

O sırada ara sıra yaptığımız sohbetlerin çoğunda sessiz kalan Yekta'nın gözleri kısıldı. Onu daha önce hiç bu kadar düşünceli görmemiştim. “Ya da bir yerin merkezi anlamına gelebilir mi?” diye sordu. “Yani adam bize bir şifreden değil de bir yerden bahsediyor olabilir mi?”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Mantıksız değildi, aksine oldukça olası bir varsayımdı fakat yine de sorularımızı cevaplandırmaya yetmiyordu. Öyle olsa bile tam olarak nasıl bir yer söz konusuydu?

“Keşke birkaç dakika daha yaşasaydı,” diye homurdandı Duru.

Yekta tek kaşını kaldırıp yanında oturan Duru'ya baktı. “Bu sözler kulağa biraz bencilce gelmiyor mu sence de?” dedi. “Özellikle adamın arka bahçede öylece yattığını göz önünde bulunduracak olursak.”

Duru hafifçe ürperdi. “Sahi,” diye mırıldandı. “O adamı ne yapacağız? Dibimizde bir cesetle yaşama düşüncesi feci korkutuyor beni.”

Yekta gözlerini kısıp bana baktı ve dehşet içinde, “Hâlâ kendini düşünüyor,” dedi dudaklarını oynatarak.

Ona küçük bir gülümseme armağan ettikten sonra Duru'ya dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Duru, bence ölülerden ziyade yaşayan varlıklardan çekinmemiz gereken evredeyiz.”

Duru hiçbir şey söylemedi ama yine de korkusunu gözlerinde görebiliyordum. Ne garipti! İstese hepimizi paramparça edebilecek bir güç taşımasına rağmen etrafa ürkek bakışlar atıyordu.

O sırada Çınar aniden ayaklandı. Tüm vücudundan gerginlik yayılıyordu, bedeni kaskatıydı. Yeşim rengi gözlerine, hissettiklerini kusursuzca gizleyen bir perde çekmişti fakat yine de diken üstünde olduğu anlaşılıyordu ve ben onun için endişelenmeden edemiyordum.

“Yaşananları çözüme ulaştırmanın tek bir yolu var,” dedi dikkatleri üzerine çekerek. “Neler olduğunu araştırmalı, ormanda bir çeşit geziye çıkmalıyım.”

Duru, “Nasıl yani?” diye sorup abisinin niyetini anlamaya çalışırken ben, bu işte tek başıyım gibi konuşmasına takılmıştım. Eğer bir ton tehlikeyle yalnız başına yüzleşmesine izin vereceğimi sanıyorsa avucunu yalardı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Çınar. “Ama bu kadar yaratığın bir kaynağı olmalı. Bu zamana kadar sınırlı aramalarımız sonuç vermedi fakat artık anlamını bilmesek de küçük bir ipucumuz var. Yaşananları sorgulamamız gerektiğinin daha net bir işareti olamazdı.”

“İyi ama babam ormanda gezintilere çıkıyordu zaten,” dedi Duru. “Kayda değer bir şey olsa bize söylerdi.”

“O bir şey aramıyordu, Duru. Yalnızca tehlike arz edebilecek herhangi bir durum söz konusu olabilir mi diye bakınıyordu.”

“Pekâlâ,” dedim omuzlarımı dikleştirip. “Ne zaman ormanı araştıracağız peki?”

Kelimelerimi özellikle vurgulamış, kendimi de işin içine katmıştım. Çınar bu çabamı fark edip bir süre bana baktıktan sonra, “Bunu yalnız yapmam gerekiyor,” dedi.

Tek kaşım öfkeyle havaya kalktı. Bu adamın beni her geçen gün bir öncekine nazaran daha fazla sinirlendirmeyi nasıl başardığını anlamıyordum. “Nedenmiş o?”

“Tehlikeli olabilir.”

Alayla burnumdan soludum. “Şimdiye kadar hiç tehlikeye bulaşmamıştık zaten, haklısın.”

“Anlamıyorsun, Elisa,” derken öfkesi bir volkan gibi patlamak üzereydi. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve bir şey bulduğumda buna pişman olabilirim.”

Ayağa kalktım ve karşısına geçtim. “Beni arka planda tutup her şeyi tek başına yapmana müsaade etmeyeceğim.”

Gözleri daha da koyulaşır gibi oldu. Bakışları o kadar sertti ki ilk kez karşısında bir adım geri çekilmek istedim. Ama kendimi toparladım ve yerimde kıvıldamadım.

“Bunu son kez tekrar edeceğim,” dediğinde sesindeki kızgınlık tenime battı. “Burada kalacaksın.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Bunu son kez tekrar edeceğim,” dedim onu beceriksizce taklit ederek. “Tek başına hiçbir yere gitmiyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Kim engel olacakmış bana?”

Öfkeyle dişlerimi sıktım. “Biliyor musun, suratına bir yumruk indirmeden durmayı başardığım her bir saniye için bana ödül vermeliler.”

“İltifatların için teşekkürler,” dedi kapıya doğru ilerlerken.

Tam kapı koluna uzanmıştı ki hızla birkaç adım atıp önüne geçtim. Çınar'ın tek başına bir şeylere kalkışacağı düşüncesinin verdiği korku gözümü karartmıştı.

Aramızdaki mesafe sadece santimlerle ölçülüyordu ama o kadar endişeliydim, o kadar öfkeliydim ki gözüm hiçbir şey görmedi. “Yeter artık, Elisa. Çocuklaşma.”

O kadar öfkeliydim ki hararetle nefes alıp verirken ateş saçan gözlerle Çınar'a baktım ve bir süre konuşmadım.

“Şey,” dedi Duru dikkatleri üzerine çekerek. “Yekta, üst kata gelse.”

Yekta'nın kaşları çatıldı. “Neden?”

“Sana bir şey gösterecektim ya.”

Yekta iyice şaşırılmış göründü. “Anlamadım, ne gösterecektin?”

Duru irice açtığı gözlerini Yekta'ya dikmekle yetindi. O an Yekta'nın zihnindeki yapboz parçaları bir araya gelmiş gibiydi. “Ah, tabii,” diye mırıldandı. “Evet, evet, o şey.”

İkisi üst kata çıkarken gözlerimi yeniden Çınar'a diktim. Bakışlarını bir an bile benden ayırmamıştı. Ciddi yüzü, duygudan eser barındırmıyordu. Benden oldukça uzundu ve çok yakındı. Bu yüzden gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

“Asıl sen çocuklaşma,” diye karşı çıktım. Birbirimize bu kadar yakınken nasıl kavga etmeyi başardığımızı anlayamıyordum ama ikimizin de geri adım atmaya niyeti yoktu. “Kendini sürekli öne atıp

kahramancılık oynamaya çalışıyorsun ama gerçek bir kahraman, karşısındakinin fikirlerine önem verir.”

“Kahraman olmak ya da fikirlerin umurunda değil,” diye parladığında gözlerimi kırıştırdım. “Burada kalacaksın.”

“Hayır.”

Kapıyı sertçe çekip aralamıştı ki var gücümle ittirip kapının çarparak kapanmasına neden oldum.

Çınar gözlerini kapatıp hiddetle nefesini verdi. “Ani bir hareket yapıp seni incitmek istemiyorum, Elisa. Bu yüzden çekil önümden!”

“Rüyada görürsün!”

“İstedğin kadar itiraz et,” dediğinde ikimiz de öfkeden köpürüyorduk. “Bu evden bir adım bile dışarı çıkmayacaksın ve ben dönene kadar burada bekleyeceksin.”

Dişlerimi öyle sıktım ki bir an kırılacaklarından korktum. “Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seninle geleceğim. Sana ayak bağı falan olmam, işleri zorlaştırmam ve olur da bir tehlikeyle karşılaşsak kendi başımın çaresine bakarım.”

Kaşları çatıldı. “Bana ayak bağı olmandan falan korkmuyorum.”

“Öyleyse problem ne?”

“Burada kalacaksın, Elisa çünkü saçının teline bile zarar gelirse aklımı kaybederim!”

“Burada kalmayacağım!” diye bağırırken yumruklarımı öfkeyle sıkıyordum. “Sen kendini böylesine büyük bir tehlikeye atarken güvende olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Tek başıma güvende olmaktansa seninle birlikte ölümle burun buruna gelmeyi tercih ederim. O yüzden şu sikik suratına bir yumruk atmadan önce beni anla ve seninle gelmeme engel olmaktan vazgeç!”

Birbirimizi boğazlamanın eşiğindeyken dudaklarımızdan dökülen ani itiraflarla afalladık. O an ilk kez Çınar’ın bu kadar yakınımında olmasından nefret ettim çünkü bana böylesine buğulu gözlerle bakıyorken, az önce söyledikleri kulaklarımda çınliyorken ve bakışları dudaklarıma kayıp duruyorken onu öpmemeyi arzulamak çok zordu.

Neyim vardı benim? Ona benden uzak durmasını söylemişim. O da söylediklerimi kabul etmiş ve iki yabancı olacağımızın güvencesini vermişti. Oysa şimdi söylediklerimizle yaptıklarımız hiç uyumuyordu.

Beni kendime getirmesini umarak yanağımın içini ısırdım.

Hiç faydası olmadı.

O seni yarı yolda bıraktı, kızım. Ona tekrar güvenemezsin.

Bu sözlere tutunmaya çalıştım ama zihnimin çok gerisinden geliyor gibiydiler. Çınar'ın tek başına tehlikeye atlayacağı düşüncesi, mantığımı silip süpürmüş olmalıydı.

Az önce ettiğim küfür aklıma gelince, "Affedersin," dedim. Biryandan da aramızdaki elektriği yok etmeye çalışıyordum. "Öyle demek istemedim."

Gözleri kısıldı. Orada bir yerde eğlendiğine dair birkaç parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. "Tam olarak ne için özür diliyorsun? Benimle olmak istediğini söylediğin için mi yoksa suratımla ilgili olanlar için mi?"

Yanaklarımın kızardığından emindim. "Suratınla ilgili olanlar. Yüzünü seviyorum."

Keşke bunu söylemeseydim.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bir şey söylemesini bekledim fakat Çınar sessizlik yemini etmişti sanki. Bakışlarında bir çeşit büyü olmalıydı zira ondan kaçmak istememe rağmen gözlerimi biraz bile kaçırmaya cesaret edemiyordum.

Başını hafifçe öne eğdiğinde kalbimin tüm bedenimde attığını hissettim. Takmaya alışık olduğu maskesi bile artık duygularını kusursuzca örtemiyor, hissettiği çaresizliğin gözler önünde olmasını engelleyemiyordu. Bana bakarken bana hasret kaldığını hissediyordum. Ondaki yayılan enerji tenime çarpıyordu.

O kadar yakındı ki odunsu parfümünün kokusunu içime çekebiliyordum. Güzel kokuyordu. Bu kokunun etrafımı sarmasını arzuladım, hiç şikâyet etmezdim.

Çınar bana gitgide yaklaşırken geri çekilmek istedim ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, Güneş'e çekilen Ikarus gibi kendimi

Çınar'a sürüklenirken buluyordum. Arzularıma söz geçirememem bir yandan kendimi güçsüz hissetmeme, diğer yandan göğsüme bir ağrı çökmesine neden oluyordu. Fakat bir açıdan da onu böyle, bana muhtaç görmek koşulsuz bir gücü elimde tutuyormuşum gibi hissetmemi sağlıyordu.

“Bana böyle yaklaşmaya hakkın yok.”

Sesimi sert tutmaya çalışmıştım ama titremesine mâni olamamıştım. Başını hafifçe sallarken yeşim rengi gözlerinde bir ateşin peyda olduğuna yemin edebilirdim.

“Haklısın,” dedi. “Yok.” Derin bir nefes aldı. “Ama sana yalvarırsam, seni bir kere daha öpmeme izin verir misin?”

Yüzlerimizin arasında birkaç santim ya vardı ya yoktu. Onu itmeliydim ve böyle küstah olduğu için azarlamalıydım ama yapamıyordum.

Alnı benimkine değdiğinde içim titredi. İstese dudaklarıma uzanabilirdi ama o aramızdaki mesafeyi acı verici derecede kısa tutmasına rağmen bir hamle yapmıyor, onayımı bekliyordu.

“Neden olmadı, Elisa?” diye mırıldanırken gözlerimiz kapalıydı. “Neden senden uzak kalmam için tonla sebepim varken sende takılı kaldım?”

Avuç içlerim terliyor, bütün vücudum kırmızı alarm veriyordu. Bir eliyle belimi sarıp beni kendine çektiğinde iç çektim fakat ürkeklikten değil, Çınar'da kaybolmak istediğimden.

“Sana güvenmek çok yüksekte yere çakılmama neden oldu, Çınar,” dediğimde nefes nefeseydim. Kalbimdeki kırıklar canımı o kadar yakıyordu ki gözlerim doldu. “Kalbimi çok kırdın.”

Bir elini enseme götürdü, diğer elinin başparmağıyla yanağımı okşadı. “İnan bana, paramparça olan bendim.”

Birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü. “Seni affetmiş değilim.”

Başını hafifçe salladı. Yeşim rengi gözlerinde saf anlayış ve sevgi vardı. Gözlerimi kıstım. Bir insan, karşısında dünyanın en değerli varlığı varmış gibi baktığı birini nasıl böylesine incitirdi?

Bakışı ruhumu delip geçti.

“Öp beni, Çınar.”

İkinci kez tekrarlamama gerek yoktu.

Çınar öne eğildi ve dudakları, dudaklarımı büyük bir açlıkla örttü. Bir eliyle saçlarımı hafifçe çekiştirirken diğeriyle beni sıkıca sarıyordu. Sanki yüzyıllardır açlık çekiyormuş gibi, her geçen saniye derinleşen bir öpücükle ruhumu fethediyordu.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırduğımda hafifçe inledi. Gözlerimi açmasam da dudaklarıma çarpan gülümsemesini hissettim. Hemen ardından benden birkaç saniye olsa da uzaklaşmak acı veriyormuş gibi yeniden dudaklarıma uzandı.

Bana dokunuşunda, öpüşünde bir şey gizliydi. Vahşi bir şey. Sahiplenen bir şey.

Çınar'ın elleri bedenimde gezinince beni ilk ve son kez öptüğü anı düşünüp irkildim. O zaman bedenimin bir çeşit kirlenmeyle kaplandığını düşünmüş, suçluluk duygusuyla yanıp kavrulmuştum. Şimdi de öyle hissedeceğimden ürkmüştüm ama henüz böyle bir his belirmemişi. Arzuladığım tek şey yanımda uzun süre kalmasıydı.

Yine de o kısacık duraklamam karşısında hafifçe geri çekildi ancak konuştuğunda dudakları benimkine çarpacak kadar yakındı hâlâ. “Seni incittim mi, güzelim?”

Boğazım kurudu, başımı iki yana salladım çünkü konuşabileceğimi sanmıyordum. İncinme, hissettiğim son şey bile olamazdı ancak Çınar yine de sorgulamayı bırakmadı. “Öyleyse neden...”

Öne eğildim ve sözlerini öpücüğümle böldüm. Bana ayak uydurması için yalnızca birkaç salise yetmişti. Dudakları benimkilerin üzerinde hareket ederken vücudunu benimkine yasladı. Bedeninin gücü karşısında kendimi minicik hissettim ama bu iriliği beni ürkütmeden çok kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum fakat en sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Çınar'ın alını benimkine yaslanmıştı, gözlerimiz kapalıydı. Öpüşmemizi sonlandırsak da ikimizin de bu anı sonlandırmaya cesareti yoktu ancak bir şekilde geri çekilmeyi başardık. Yine de yüzlerimiz bu kadar yakınken gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

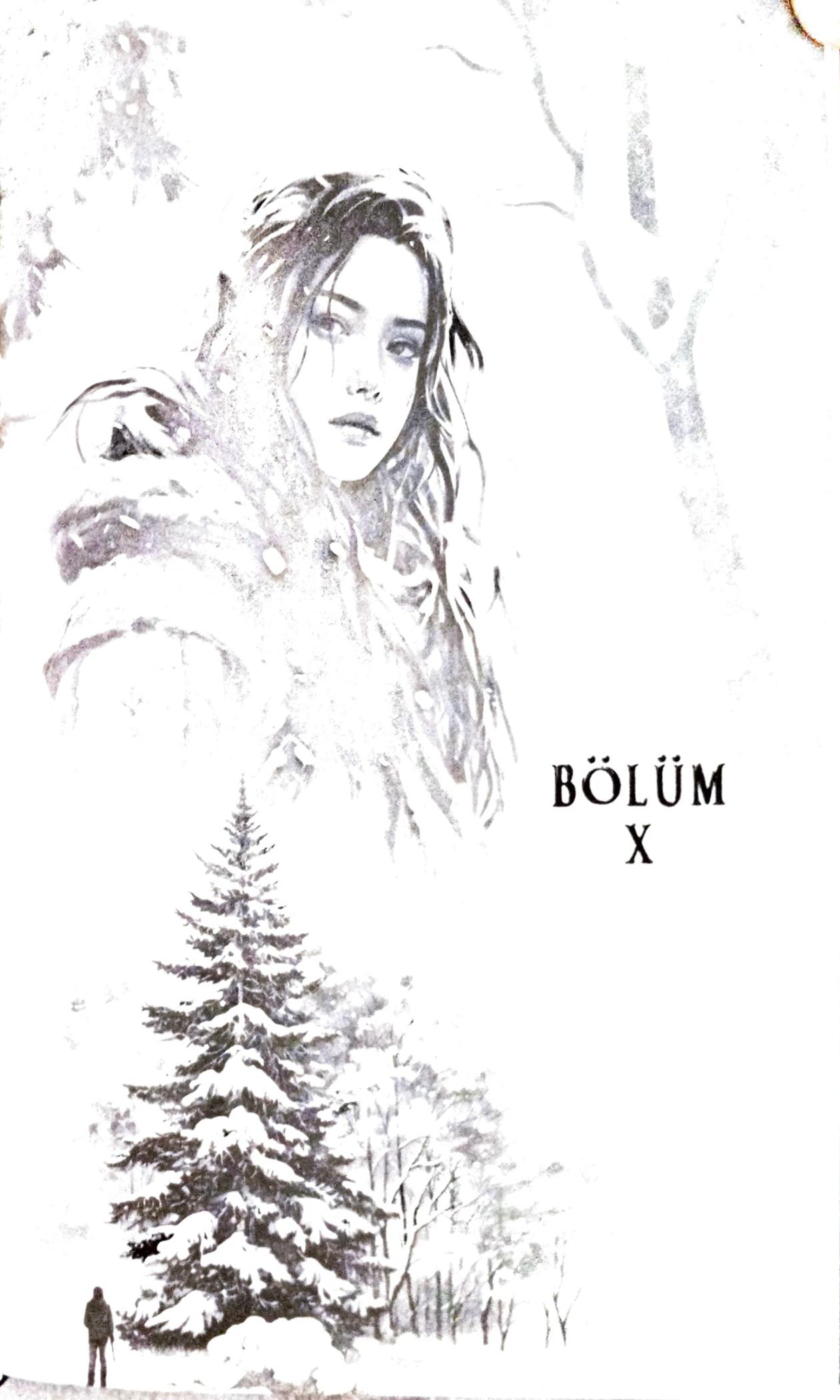
Ah, Elisa. Kendini neye bulaştırdın böyle?

Çınar'ın dudasının köşesi hafifçe yukarı kıvrılınca yeniden onu öpme dürtüsüyle savaşmam gerekmişti ancak onu böyle bilmiş bilmiş gülümserken görünce öfkemi diri tuttum.

“Senden nefret ediyorum.”

“Bu koca bir yalan.”

Haklıydı.

BÖLÜM
X

Duru Atasoy

Üst katta, çok yakın bir zamana kadar Elisa'nın kaldığı odada bir yabancıyla oturmak kendi evimde misafirmişim gibi hissedip gerilmeme neden oluyordu. İçine düştüğüm tüm bu garip olaylara ek olarak hissettiğim hayvani içgüdü ya da adı artık her neyse zih-nime hükmetmeye çalışıyor ve bu adama dikkat etmem gerektiğini söylüyordu. Elisa'nın söylediklerini kendime defalarca tekrar edip bu sesi bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Bir noktaya kadar başarılı oluyor da sayılırdım ama ne zaman bu adamla göz göze gelsem ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyordu.

Sebebi içgüdü ya da değil, Yekta beni korkutuyordu.

Ben yatakta otururken Yekta da sandalyeye yayılmış, elindeki küçük topu duvara vurup geri yakalıyor, vakit öldürüyordu. Alt kattaki tartışma sesleri bir süreliğine kulaklarımızı doldururken onları dinlememek çok zordu fakat Elisa ile abim tartışmayı bıraktığında sessizliği dinlemek daha da zorlaşmıştı.

Başta Elisa'ya karşı ön yargılarım olsa da onu sevmiyor değilim. İyi bir kızdı ve her ne kadar reddederse reddetsin, abime baktığında ona ne kadar değer verdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Üstelik arkasına bakmadan polise koşması gerekmesine rağmen onda bana güven veren bir şeyler vardı. Zaten bu yüzden ona telefon numaramı vermiştim.

İkisini içten içe çok yakıştıırıyordum çünkü abimi daha önce bir kadına böyle bakarken görmemiştim. Annemin ölümünden sonra o kadar sessizleşmiş ve o kadar yalnızlaşmıştı ki bir daha gözlerinde sevgi emaresi görmeyeceğimden korkmaya başlamıştım.

Ve sonra Elisa çıkagelmişti.

Fakat söz konusu abimle ilişkileri olduğunda neyin doğru olduğunu bir türlü kestiremiyordum. İlk olarak abim bu ormandan ayrılamıyordu ve bunun tek sebebi bendim. Ona ne kadar ısrar edersem edeyim, beni bırakmayacağından emindim. Hâl böyle-

ken yanında kalamayacak bir kadınla ilişkiyi ne kadar yürütebilirdi? Abimi geçtim, Elisa böyle bir ilişkiyi kaldırıabilir miydi?

Omuzlarım suçluluk duygusuyla çöktü. Bazen hiç var olmama-yı diliyordum.

Ortamdaki sessizlik o kadar uzayıp gitti ki en sonunda bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. "Tartışmayı kesmeleri iyi bir şey," diye yersiz bir yorumda bulundum. "Umarım aralarındaki problemi konuşarak hallederler."

Yekta duvara fırlattığı topu yakaladıktan sonra yan gözle bana baktı. Bakışlarındaki mesafeye rağmen dudağının bir kenarı alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Gerçekten anlamadın mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

"Şu anda alt katta muhtemelen sevişiyorlardır, Duru."

Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederken bakışlarımı kaçırdım. "Her zaman bu kadar açık sözlü müsündür?"

Ona bakmasam da hafifçe güldüğünü duydum. "Sen her zaman bu kadar utangaç mısındır?"

"Söz konusu kardeşinin cinsel hayatı olduğunda bence herkes biraz çekingen olmalı."

Tekrar ona baktığımda önemsiz bir şey söylüyormuşum gibi omuz silktilti. "Birbirlerinden etkileniyorlar belli ki. Bir şeyler yaşamaları düşüncesi neden seni bu kadar geriyor ki?"

"Beni germiyor," diye karşı çıktım. "Sadece ilgimi çekmiyor ve konuşmamıza gerek yok."

"İnsan doğası bu, çok da büyütmeye gerek yok."

Onu daha görmeden içimde oluşan nefretten miydi, bilmiyordum ama bu kadar rahat davranması sinirlerimi bozmuştu. İşin ironik yanı, ben de çok utangaç ya da ahlak abidesi sayılmıyordum. Yine de kendimi, "Arsız," diye elli yaşındaki teyzeler gibi söylenirken buldum.

Oturduğu dönen sandalyeyi yavaşça bana çevirdiğinde dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme yer etmişti. "Bunu kadınlar-

dan çok sık duyuyorum. Genelde bu huyuma minnettar oluyorlar.” Göz kırptığında yaptığı ima dişlerimi öfkeyle sıkmama neden oldu.

“Biliyor musun, seni zaten parçalara ayırmak için bahane arıyorken yerinde olsam benimle laubalice konuşmazdım.”

Bir an için mahcup göründü fakat hemen ardından kendini toparladı. Dudaklarına görünmez bir fermuar çekti ve topu yeniden duvarda sektirmeye odaklandı.

Hiç tanımadığınız ve içten içe sizi öldürmek istediğinden kuşkulandığınız biriyle aynı odada kalmak çok zordu. Ama hissettiğim düşmanlık onu yalnız bırakacak kadar güvenmeme engel oluyordu. Bu yüzden yatağın üzerindeyken pencereye döndüm ve dışarıdaki manzarayı izlemeye başladım. Sıkıcı olsa da Yekta’yla dışışmekten iyiydi.

“Nasıl ısırıldın?”

Dakikalar sonra sorduğu bu soru, zihnimin köşesine atmak için direndiğim anıları yeniden gün yüzüne çıkardı. Bakışlarımı ona çevirmesem de dikkatle beni dinlediğinden emindim çünkü artık top sektirme sesi kulaklarıma ulaşmıyordu.

“Aldatılmıştım,” diye mırıldandım o günü hatırlayıp. “Sinirlerim bozulmuştu ve ormanda yürüyüş yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Biraz turladıktan sonra kayboldum, telefonum da çekmiyordu. Biliyorsun, bu bölgede nadir yerlerde telefon çekiyor.”

Tepki vermeyince ona döndüm. Kısılan gözleri dikkatle, sanki her bir ayrıntıyı zihnine kazımak istermiş gibi beni izliyordu. Bakışları en savunmasız hâlimi görebiliyormuş gibi hissettirince rahatsız olup yeniden dışarı odaklandım.

“Sonra abimin sesini duydum,” diye mırıldandım. “Nihayet beni bulduklarını düşünmüştüm ki o şey karşıma çıktı ve ben...” Gözlerim buğulandı. Neden böyle bir soru sormuştu ki şimdi? “O gün öleceğimden çok emindim.” Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. “Peki, sen?”

Derin bir nefes aldı. Şimdi bakışlarını kaçıрма sırası ondaydı. “Kâbus gibi bir geceydi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki. Bir şeyin bizi burada tutmak istediğini anlamıştık, arabamız parçalanmıştı. Yine de kendimi böyle bir saldırıya hazırlayamamıştım. Bir bakmışım, vücudumu yakıp yok eden bir kasırgayla yaşamaya çalışıyorum.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı. Daha önce birini bu kadar iyi anladığımı hatırlamıyordum.

“Peki, bu zehrin zayıflamaya başladığını hissettiğin oldu mu?” diye sordu aniden. “Belki de vücudun zamanla zehre alışmaya ya da onu atmaya başlamıştır. Elisa ve abin her gece dönüştüğünü ve şimdilik ellerinden bir şey gelmediğini söylediler ama insan, bedenini en iyi kendisi tanır. Vücudunda değişim hissettiğin oldu mu hiç?”

“Vücudumda hissettiğim tek değişim son zamanlarda çıkan göbeğim.”

Gözlerini kıstı ve başını hafifçe yana eğdi. “Alay etme benimle.”

Bir an kendimi vicdansız hissettim. Neticede daha yeni ısırılmıştı ve kafası çok karıştıktı. Isırıldığım ilk zamanlarda hissettiklerimi, yaşadığım korkuyu ve çaresizliği hatırladığımda biraz daha anlayışlı olmaya karar verdim.

“Üzgünüm. Umut beslemeni anlıyorum ve takdir de ediyorum ama yapacak hiçbir şeyimiz yok, Yekta. Burada kısılıp kaldık. Vücudumuz bu zehri atamayacak ve her gece dönüşeceğiz.”

Yekta gözlerini kırptırdı. Elini öfkeyle saçlarının arasından geçirirken sandalyede geriye yaslandı ve bir anlığına karın kaslarını gözler önüne serdi.

Takdir etmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum.

“Bu hiç mantıklı gelmiyor,” diye söylendi onu süzdüğümünden habersizce. “Eğer bu yaratıklar özlerinde insansa ve bir şekilde virüsü başkalarından kaptıysa, o zaman bizi bu hâle getiren virüs nasıl oluştu?”

Derin bir nefes aldım. “Daha önce defalarca kendime sordüğüm, cevap alamadığım ve beni kafayı yeme eşiğine getiren sorular

bunlar. O yüzden kendine bir iyilik yap ve zihninin bunlara bulaşmasına engel ol.”

Kaşları kalktı. “Bunları konuşmayacaksak ne konuşacağız?”

Omuz silktim. “İnan ki umurumda değil. Sadece bu konular midemi bulandırıyor artık.”

Kısa bir duraksama eşliğinde beni inceledikten sonra, “Peki,” dedi. “Abinle sima olarak birkaç nokta dışında pek benzemiyorsunuz,” diye bir yorumda bulundu. “Sen annene mi çekmişsin yoksa babana mı?”

“Aslında,” dedim olabildiğince açık olmaya çalışarak. Bu konular beni nedense hep germiştir. “Çınar’la babalarımız farklı, annelerimiz bir. O yüzden çok benzetmemiş olabilirsin.”

Yekta’nın kaşları havaya kalktı. “Gerçekten mi? Ama Türk dizilerinde gördüğümüz üvey kardeş zorbalıklarının hiçbiri yok sizde.”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. “Birbirimize kardeş olarak zorbalık yapar mıyız? Evet. Üvey muamelesi yapar mıyız? Asla. Çınar benim abim, kanım. Bir başka babadan olması umurumda değil. Hem bu bahsettiğimiz tanımlar biyolojik çerçeveden ibaret. Benim babam yıllarca abime de baktı ve abim, onu babası olarak gördü. Hatırlıyorum, küçükken evimize her şeyden mutlaka iki tane alınırdı. Babam, bazen abimi dışarı çıkarır ve şu erkek saçmalıklarıyla vakit öldürürlerdi.”

Yekta’nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Baban, anneni çok sevmiş olmalı,” dediğinde yüreğimin hafiflediğini hissettim. Bir yabancıнын bile birkaç sözcükten bunu çıkarması kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. Annemle babamın sevgisini kanıtlamışım gibi yersiz bir duyguya kapılmıştım.

“Neden böyle söyledin?”

“Erkeklerin kendi çocuklarına bile doğru dürüst babalık yapmadığı bu dünyada, yalnızca aşk bir adamı kendine ait olmayan bir çocuğa kusursuz babalık yapmaya itebilir.”

Gülümsedim. “Güzel sözlerin için teşekkürler ama dediğim gibi, Çınar babamın da çocuğu.”

“Sizin adınıza sevindim,” dedi. “Gerçekten aile olmuşsunuz.”

Sözleri o kadar samimiydi ki kaşlarım huzursuzca çatıldı. Onun iyi biri olduğunu söyleyen insansı yanımla düşmanım olduğunu söyleyen tarafım dur durak bilmez bir savaş hâlindeydi.

“Sen anlat bakalım,” dedim. “Ailen ne yapıyor?”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Bende seninki gibi pembe masallar yok.”

Huzursuzca kıpırdandım. Girmemesi gereken yasaklı topraklara ayak basan bir kâşif gibi hissetmekten kendimi alamadım. “Anlatmak istemiyorsan sorun değil.”

“Anlatırım,” dedi umursamazca omuz silkerek ama gözlerinden ne kadar kırgın olduğunu görebiliyordum. “Annem ve babam avukat, nedense benim de avukat olacağımla ilgili hayallere kapıldılar ancak benim kafam basmadı. Sonra da sanki bu benim suçummuş gibi bana mesafeli davranmaya, başarılarımı önemsememeye başladılar.”

“Ne yaptın da avukat olmak istediğini düşündüler ki?”

“Sorun da bu!” diye parladı. “Hiçbir şey! Bende avukat olacak ne sabır var ne enerji. Piç kurusunun teki müvekkilime bok atmaya kalkarsa onu parçalara ayırırım ben.” Kollarını iki yana açıp kaslarını mümkünmüş gibi daha da gözler önüne serdi. “Sen söyle, sence benden böyle sabırlı biri olur mu?”

Suratımı iğrentiyle buruşturdum. Daha doğrusu denedim. “Sadece kaslarını gözüme sokmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum.”

Gülümsemesi genişledi. “Sanki şimdiye kadar hiç bakmamışsın gibi.”

Yakalanmanın verdiği utanç, yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Bir şey söylemek, saçma bir bahane uydurmak için dudaklarımı araladım ama neyse ki tam o anda alt kattaki dış kapının çarpıldığını duyduk.

İkimiz de kaşlarımızı çatarak birbirimize baktık. İçten içe konunun dağılmasına minnettardım ama bunu çaktırmamak için ra-

hat bir tavır takınmaya çalışarak omuz silktim. “Kırıştırmamışlar, yanılmışsın.”

Kendinden emin duruşu sarsılmadı. “En azından öpüşmüşlerdir, bahse var mısın?”

Cevap vermek yerine gözlerimi devirdim ve tekrar dışarı baktım. Elisa ve abim, abimin arabasına doğru ilerliyorlardı. Birbirleriyle konuşmamaya, birbirlerine bakmamaya özen gösterir gibi bir hâlleri vardı. Dudaklarımı büzdüm. Aralarında bir şey olmuş gibi görünüyordu. Sanırım kabul etmek istemesem de Yekta'nın söylediklerinde haklılık payı vardı.

Yatağın yanında bir ağırlık hissettiğimde başımı sağa çevirdim. Yekta pencereye doğru eğilmiş, dikkatimi çeken şeye bakıyordu. Bana bu kadar yakın olması kesinlikle hoşuma gitmemiş, tüm içgüdülerimin kırmızı alarm vermesine neden olmuştu. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama genç adam durumu fark etmemiş, fark ettiyse de umursamamış gibi görünüyordu.

“Gerçekten de ormanda bir şeyler arayacaklar,” diye mırıldandı kendi kendine.

Bakışlarımı ondan ayırmak için çabalamam gerekmişti. İçimde susmayan bir ses, gözlerimi ondan ayırmamamı ve her an tetikte olmamı söylüyordu.

Kendi türünden bir başkasına olan zaafımı fark ettiğimde şaşırmadan edememiştim. Böyle bir şeyin varlığına ihtimal bile vermezdim. Meraklanmadan edemiyordum, acaba daha kaç özelliğim vardı henüz keşfedemediğim?

Abim ve Elisa arabaya binip ilerlemeye başladıklarında, “Onları tek başına bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyor,” diye söylendi. “Biz de yanlarında gitmeliydik.”

“Yaşananlar benim de hoşuma gitmiyor,” diye ona destek verdim. “Ama eğer aramaları sandıklarından uzun sürerse ve güneş battığında biz eve henüz varamamış ve kafese girmemiş olursak...” Lafımın devamını getirmedim zira ikimizin de ihtiyacı yoktu.

Yekta öfkeyle nefesini verdi, duygularını benim yanımda böyle yansıtmayı yanlış bir hareketti. Ani çıkışları onu tehlike olarak gö-

ren tarafımı beslemekten başka bir işe yaramıyordu. “Bu gece kafese tıkilacağım,” dedi sığıdığı dişlerinin arasından. “Bir hayvan gibi.”

Bakışlarımı yavaşça ona çevirdiğimde o da bana baktı. Dudaklarımın titremesini engellemek istedim ama başaramadım. Evet, katlandığım muamele buydu. Aylardır bir hayvan gibi kafese tıkılıyordum, hem de her gece. Bedenim değişiyordu, kanın kokusu tatlı geliyordu, insan etine diş geçirmek isteyen tarafım bir türlü susmuyordu.

“Ben...” diye mırıldandı Yekta. Sanırım kırdığı potun farkına yeni varmıştı. “Öyle demek istemedim, özür dilerim.”

Burnumdan güldüm. “Neden özür diliyorsun ki? Haksız sayılmazsın.”

Yekta dudaklarını araladı ama sonra çöken omuzları ve pes ettiği belli eden bir solukla başını öne eğdi. “Sana bir ton güzel söz söyleyecektim fakat hepsi çok yersiz geldi. Eğer aklımdakileri söylersem yalan söylüyormuşum gibi hissedecektim çünkü biz artık buyuz: Tehlikeli birer hayvan.”

Sözleri tenime keskin bir diken gibi batsa da dudaklarıma cılız bir gülümseme yerleştirdim. Bu laflar bir başkasının dudaklarından dökülse alınabilirdim fakat benimle aynı durumda olan biri zavallılığımıza yandığında ona kızasım gelmiyordu.

“Hep böyle mi olacak?” diye sordu. “Üniversiteye gitmeyecek misin mesela? Hiç kimseyle tanışmayacak, dost edinmeyecek misin? Burada tek başına çürüyüp gidecek misin?”

Gözlerimi kıstım. “Kendine sormaktan korktuğun soruları bana sunma.”

Sözlerim, onun gözle görülür bir şekilde afallamasına neden olunca ayaklandım. Onunla yan yana oturmaya daha fazla katlanabileceğimden emin değildim. Her an bana saldırmasını beklemek çok yorucuydu, üstelik adamın beni umursadığı bile yoktu.

“Alt kata inelim,” dedim onu da davet ederek. Yakınında olmak istemesem de bu adamın benim bölgemde tek başına dolaşmasına göz yumacak değildim.

“Duru.” Tam kapının önündeyken ses tonundaki bir şey beni durdurdu ve bakışlarım ona çevrildi. “Kendini kontrol etmeyi denedin mi hiç? Yani dönüştüğünde.”

Kaşlarım çatıldı. Soruş tarzından nedense hoşlanmamıştım. Başımı iki yana salladım. “Bu mümkün değil, Yekta. Gece çöktüğünde bedenimiz, ruhumuz biz olmaktan çıkıyor. Bizi biz yapan her şey silinip yok oluyor ve gün ışığıyla birlikte yeniden doğuyor.”

“Bu, benim sorumun cevabı değildi,” dedi. “Kendini kontrol etmeyi denedin mi? Büyük hedeflerden bahsetmiyorum, bunlar şimdilik bizi çok zorlar fakat en azından öfkemi başka bir şeye yönlendirmeyi amaçladın mı?”

Sertçe yutkundum. “Başlarda kontrol edemediğim bir hız trenideymişim gibi hissetmekten kendimi alamamıştım. Görüntüler parça parça zihnimde yer ediyor fakat yaptığım şeylerin farkında olsam da anlamsız bulduğumu, yapmak istemediğimi hatırlıyorum. Yine de zihnim o kadar dolu oluyordu ki onunla savaştığım gücü kendimde bulamıyordum.”

“Peki, sonra? Sonrasında hiç denemedin mi kendini kontrol etmeyi?”

“Aslında böyle bir şeyi denememe hiç gerek olmadı. Dönüşümlerimde hep yalnızdım.”

“Ama şimdi yanında biri olacak.”

Kaşlarım çatıldı. “Gözlerindeki parıltıdan hiç hoşlanmadım.”

Yekta'nın zihninde gezen yüzlerce tilki sanki somut bir varlık-mış gibi karşımda belirmişti. “Belki, Duru,” dedi hafifçe öne eğilip. “Sadece *belki*, dönüştüğünde kendini kontrol edebilirsin. Az ya da çok. Bunun sana getireceği gücün farkında değil misin?”

Bahsettiğimiz o kadar büyük bir gücü ki afallayıp geri çekilmemek çok zordu. Yine de dik durmayı başardığım için kendimi tebrik ediyordum.

Yekta bana saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca cevap bekleyerek baktıktan sonra, “Yapabilir miyiz?” diye soludum.

“Bilmiyorum,” diyerek dürüst oldu. “Ama kendimizi kontrol etmeyi ve öfkemizi yönlendirmeyi başarırırsak, en azından kimseye saldırmama konusunda kendimizi tutabilecek raddeye gelirsek özgürlüğümüze pranga vurmamız anlamsızlaşır.”

“Pekâlâ,” dedim sertçe yutkunurken. “Bu gece kafese girdiğimizde aklındaki neyse deneyelim.”

En fazla ne kaybedebilirdik ki? Yaşanabilecek en kötü olay, Yekta'nın haksız çıkması ve benim her zaman yaptığım gibi kafes hayatına devam etmem olurdu. Ama eğer Yekta haklıysa ve ben az da olsa içimdeki canavara hükmetmeyi başarırırsam... İşte, o zaman her şey değişirdi.

Elisa Yıldırım

Çınar'la saatler süren araba yolculuğumuz oldukça sessiz geçmişti. Ne zaman bir konu açmak, can sıkıcı sessizliği öldürmek için ona dönsem aklıma öpüşmemiz geliyordu ve kızarak yerime siniyordum. Onu öpmeyi istemiştim fakat bu eylemim, beraberinde birçok soru işareti getirmişti.

Ona kıyamıyordum. Kalbim, ona hissettiğim sevgiyle dolup taşıyordu. Bu öyle bir sevgiydi ki bazen beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Öte yandan mantığımı söküp atmam, beni nasıl terk ettiğini anımsamamam imkânsızdı. Tüm duyguları aynı anda yaşıyordum ve bu durum dengemi bozuyor, davranışlarıma yansıyor.

Aramalarımız, uzun uğraşlarımıza rağmen sonuç vermemişti. İşin kötü tarafı, ne aradığımızı bilmeden arayışta olduğumuz için bir süre sonra avare gibi dolaşmak dışında elimizden bir şey gelmemeye başlamıştı. Yine de evde oturmaktan, saldırıya uğramayı diken üstünde beklemektense böylesi kat kat daha iyiydi.

Güneş battıktan sonra, “Artık geri dönmeliyiz,” dedim Çınar'a. “Kim bilir, Duru ve Yekta ne yapmıştır?”

“Merak etme,” diyerek güvence verdi. “Duru, Yekta'ya yol göstermiştir. Elinden gelen yardımı yapmıştır, başlarının çaresine bakarlar.”

“Emin misin? Onları en son bıraktığımızda birbirlerini öldürmeye kalkışmayacaklarına ikna olmaya çalışıyorlardı.”

Suratını buruşturdu. “Tat kaçırın bir hatırlatma oldu fakat eminim. Kardeşimi tanıyorum; ne kadar gergin olursa olsun, yardıma muhtaç birine asla sırtını dönmez.”

“Ben de böyle düşünüyorum,” diye ona katıldım. “Ama içinden gelen dürtüye engel olamıyorsa Duru’yu suçlayamayız.” Çınar’ın bir şey demesine fırsat bırakmadan bakışlarımı pencereye odakladım. “Umarım ikisi de içgüdüleriyle başa çıkmayı başarmıştır.”

“Umarım.”

“Bu arada Serkan’ın evine de uğramamız gerekiyor,” dedim aniden. Serkan’ın adını duyar duymaz Çınar’ın yüzü gerildi. “İdil ve Atalay neler olduğundan habersiz, öylece bekliyorlar.” Kısa bir duraksamanın ardından sesli düşündüm: “Acaba Beren ve Serkan ne yapıyor?”

Çınar yan gözle bana baktı. “Neden umursuyorsun?”

“Umursamıyorum,” dedim. “Sadece İdil’e sorun çıkarmamalarını umuyorum.”

Çınar cevap vermeden delici bakışlarını yola dikti. Onunla tanışalı çok uzun bir süre olmamıştı fakat yine de ne hissettiğini hareketlerinden okuyabiliyordum. Öfkeliydi, eski sevgilimin adının geçmesi bile onu çılgına çeviriyordu fakat bu huyu, sinirlenmeme neden oldu.

“Eğer beni kıskanıyorsan neden onun evine gitmem için beni terk ettin ki?”

Homurdandı. “Başka şansım yoktu.”

Burnumdan soluyarak güldüm. “Bazen seni boğazlamamak için kendimi çok zor tutuyorum, biliyor musun?”

Başını hafifçe salladı ve her zamanki sinir bozucu tavrıyla cevap verdi: “Bunu sık sık dile getiriyorsun zaten.”

Dilimin ucuna bir sürü soru geldi fakat kendime verdiğim sözü hatırladım: Çınar için savaşmayacaktım. O beni yarı yolda bırakmıştı ve tekrar merhamet gösterirsem o merhametin kurbanı olabi-

lirdim. Beni terk etmiş, arkasında bir harabe bırakmıştı. İkinci kez terk ederse o harabenin esamesi bile okunmayabilirdi.

Yine de bu düşünceler zihnimden geçerken Çınar'ın dudaklarına hasret kalmadan, kendimi yeniden onda kaybetmeyi arzulamadan edemedim.

“Bana ne düşündüğünü söyle.”

Bakışlarımı Çınar'a çevirdiğimde gözlerini yoldan ayırmamıştı. Yine de bir şekilde enerjimdeki değişimi fark etmeyi başarmıştı. “Hayır.”

“Elisa.”

Başımı tekrar önüme çevirdim. Sesinde öyle bir şey gizliydi ki dudaklarıma ne kadar kilit vurursam vurayım, anahtarı ondaymış gibi hissediyordum.

“Nasıl oluyor da sana bu kadar kırgınken, senden nefret etmek için tonla sebebim varken seni öpmeyi arzulayabiliyorum?”

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrılınca yorgun bir gülümseme bahşetti bana. “Bunu ben de kendime soruyorum. Seninle birlikte olmamak için çok fazla sebebim var. Öncelikle bu ormanda hayatımı idame ettirmek zorundayım ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ayrıca babamın, herhangi birine aile sırtımızdan bahsetmemi pek hoş karşılayacağını sanmıyorum.” Bir an duraksadı, direksiyonu kavrayan elleri sıkılaştı ve o an kelimelerini olabildiğince sansürlediğini anladım. “Yine de kendimi bir şekilde senin yanında buluyorum.”

Başını bana çevirdiğinde orada daha önce eşi benzerine rastlamadığım bir yumuşaklık vardı. “İşin kötüsü ne, biliyor musun? Şu an senin yanında olmamın tek sebebi arkadaşın falan değil. Adım kadar eminim ki hiçbir sorunun olmadan eve dönmeyi başarsaydın bile ben seni mutlaka bulurdum. Er ya da geç. Çünkü bir parçamı kendi arzumuyla ellerine bıraktım ve o parça olmadan daima eksik kalacağım.”

Çınar'ın samimi sözleri beni her seferinde gafil avlıyordu. Dudaklarım titrerken güçsüzlüğüme lanet okudum fakat o da benim kadar kırgın görünüyordu.

“Elisa,” dedi kısa bir an yola baktıktan sonra tekrar bana dönüp. “Özür dilesem beni bağışlar mısın?”

Alayla güldüm ama gözlerim dolmuştu. “Neden? Beni yeniden yarı yolda bırakman için mi?”

“Seni incitmeyi hiç istemediğim için.”

Dişlerimi sıktım. “Bana söylediklerini unutmadım. Bir an güçsüz düşüp seni öpmem bunu değiştirmez.”

“Biliyorum. Ne hissedeceğini bilemeyeceğin kadar aklını karıştırdığımı da biliyorum.”

“Ama umursamıyorsun.”

“Sandığından daha çok umursuyorum.”

Gözlerimden firar eden birkaç damla yaşı hızla sildim. “Biliyor musun, bir şansımız vardı. Güzel bir hayat sürmek için, en azından denemek için şansımız vardı.”

Aniden frene basınca bir an öne gidip koltuğa yeniden sertçe yaslandım. Bana döndüğünde gözlerinde anlamını çözemediğim bir buğu vardı.

“Hâlâ var.”

Aniden öne eğilip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Onu her öptüğümde nasıl bir öncekinden daha zayıf düşebilirdim? Nasıl oluyordu da o öpücük, beni her seferinde yok edip aynı zamanda yaşam verebilirdi?

Çınar’ın dudakları benimkilerin üzerinde kusursuzca hareket ederken bir an donup kaldım. Bedenim ona karşılık vermeyi deli gibi arzuluyor, mantığımı susturmak için çaba sarf ediyordu. Tek istediğim onda kaybolmak ve böylece kendimi bulmaktı.

Fakat ikinci kez duygularıma yenik düşemezdim.

Onu sertçe ittiğimde irileşen gözlerle, afallayarak bana baktı ama suratına tokadı yapıştırdığım anda olduğu kadar şaşkın görünemezdi.

“Sakin!” dedim o öpücüğün sonsuza dek sürmesini içten içe dileysem de. “Bir daha ben istemeden beni öpmeye kalkma.”

Hafifçe kızaran yanağını tutup bir çocuk masumiyetiyle bana baktığında içim acıdı. Kalbim o kadar kırıldı ki bir an milyonlarca parçaya ayrıldığını sandım. Kollarımı Çınar’a sarmamak, onu bağışladığımı söylememek için kendimi zor tuttum.

“Peki,” dedi geri çekilirken. “Özür dilerim.”

Arabayı yeniden çalıştırdı ve eve gidene kadar ikimizden de çıt çıkmadı. Fakat ne kadar sessiz kalırsak kalalım, zihinlerimizin içinde bir savaş döndüğünü hissediyordum.

Çınar arabayı evin önünde durdurduğunda etrafa bakındım. Umduğum gibi sessizlik hâkimdi. Yine de diken üstünde durmak, her türlü tehlikeye dikkat kesilmemek çok zordu.

Çınar anahtarıyla kapıyı açtıktan sonra birlikte içeri girdik.

Fakat birinin bizi beklediğinden habersizdik.

İçeride bizi bekleyen adamın öfkeli bakışları Çınar’la aramda mekik dokuduktan sonra Çınar’da takılı kaldı. “Hoş geldin, oğlum. Ben de seni bekliyordum.”

**BÖLÜM
XI**

Karşımdaki adam bir yetmiş beş boylarında, hafif kelleşmiş, kahverengi gözlü bir adamdı. Onu dikkatli incelediğimde yüz hatlarının Duru'yu andırdığını görebiliyordum fakat aralarında bir kan bağı olmamasına rağmen Çınar'la olan benzerliği de yadsınamazdı. Fiziksel bir benzerlik değildi bu fakat adam her hareketiyle Çınar'ın bir kopyasıydı sanki. Aynı delici bakışlar, aynı hafifçe kalkık çene, aynı vakur bakışlar...

Çınar'ın vücudu gerildi, omuzları dikleşti. Sevecen parıldamasına alışık olduğum yeşim rengi gözlerinde buz gibi bir mesafe vardı. "Elisa," dedi bana bakmadan. "Yukarı çık."

Bir yanım itiraz etmek, onu içine düştüğü bu durumda tek başına savaşmak üzere terk etmemek ve babasına açıklama yapmak istiyordu. Diğer yanım ise yukarı çıkmamı, bu meseleyi baba ve oğulun kendi arasında halletmesi gerektiğini fısıldıyordu.

İstemedem de olsa Çınar'ın sözünü dinledim. Ağır adımlarla üst kata, uzun bir süredir kaldığım odaya ilerledim. Alt katta neler olduğunu ve ne konuşulduğunu dinlemem için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

Odanın içinde turlarken yüksek sesle mırıldandım: "Sakın, Elisa. Sakın dinlemeye kalkma. Bu yalnızca ikisinin arasında kalması gereken ciddi bir konu."

Kendimi ahlaklı olmak için çabalamaya ittikten sadece dakikalar sonra bir baktım ki kapıyı hafifçe aralamış, alt katta konuşulanları dinlemek için dikkat kesiliyordum.

Çınar Aktunç

Babamın, görmeye alışık olduğum o evladına kıyamayan bakışlarından eser yoktu. Bana her zaman şefkatle bakan gözlerinde sapa-sağlam bir duvar vardı. Yaptığım yaramazlıklara göz yuman, kıyamayan adam çok uzaklara göç etmiş gibi hissediyordum.

Babamın suratı iğrenmeyle buruştu. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Sözlerinden çok bakışlarındaki ve sesindeki sertlik canımı acıtmıştı. “Kimseye söylemez,” dedim Elisa’yı kastederek.

Alayla kaşlarını yukarı kaldırdı. “Öyle mi? Nereden bileceğim bunu? Bir grup insan, kızımı benden almaya kalkarsa nasıl engel olacağım onlara?”

“Baba,” dedim tüm içtenliğimle bana inanmasını umarak. “Duru senin kızın olduğu kadar benim kardeşim. Onu tehlikeye atacak kimseyi yanımda barındırmam, kimseye kefil olmam.”

Söylediklerim babamın kulağına ulaşmıyor gibiydi. “Gerçekten bu kadar zayıf mısın?” diye soludu. “Kadının biri bacaklarını açtı diye tüm gardını nasıl indirirsin?”

Hissettiğim ilk şey büyük bir öfke oldu. Karşımdakinin kim olduğu umurumda değildi. Her kim olursa olsun, kimsenin Elisa hakkında böyle konuşmasına müsaade edemezdim. İçimde biriken öfke koca bir yangına dönüşmesin diye yumruklarımı sıktım, kendime hâkim olmaya çalıştım fakat faydası olmadı.

Hissettiğim ikinci şeyse endişeydi. Eğer Elisa, babamın böyle konuştuğunu duyarsa kendini çok kötü hissederdi. Onu ilk öptüğümde nasıl gerildiğini anımsadım. Nedenini bilmesem de bu konularda bir hassasiyeti vardı ve bu noktadan vurulmasına, incinmesine göz yumamazdım.

“Onun hakkında konuşurken kelimelerini dikkatli seç, baba. Seni ikinci kez uyarmayacağım.”

Kaşları hafifçe kalktı ve ilk kez beni oğlu olarak değil, genç bir adam olarak gördüğünü hissettim. Bir kadına bağlı, onun için herkesi silebilecek kadar gözü dönebilecek bir adam.

“Ona âşık mı oldun yani?” diye soludu, sanki bu acınası ve çok gülünç bir ihtimalmiş gibi. “Onunla mutlu mesut yaşayacağını, sıradan bir hayatın olacağını falan mı umdun?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Kızımı tehlikeye atıyorsa ilgilendirir.”

"Sana söylediğim şey de bu," derken sesimdeki soğukluk beni bile ürpertti. "Yaşananları kimseye anlatmayacak, bunun güvencesini veriyorum. Daha ne yapabilirim?"

İflah olacak gibi değildi. "O kadına hiç güvenmiyorum."

"Ona değil, benim sözlerime ve seçimlerime güveneceksin zaten. Elisa ailemiz için bir tehlike oluşturmuyor, bitti!"

Çocukken evde top oynarken babamın çok sevdiği, antika bir vazoyu paramparça etmişim. O zaman öylesine küplere binmiş ki bir daha ne yaparsam yapayım, onu böyle kızgın göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Görünen o ki bu büyük bir yanılıydı.

"Kim olduğu umurumda değil. Bir başkasına aile sırtımızdan söz edemezsin. O kadından derhâl kurtulacaksın."

Kaşlarım çatıldı. Kalbim Elisa'yı kaybetme korkusuyla irkildi. Bunu bir kere yapmaya yeltenmişim ve sonucu, ikimiz için de iyi olmamıştı.

"Hayır."

Babamın kaşları çatıldı. "Ne dedin sen?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken arkasında çiçekler bırakıyordu sanki. "Hayır," derken bu sözcüklerin beni bu kadar rahatlatmasına hayret ettim. "Onu terk etmeyi bir kere denedim, beceremedim. Onu bir daha bırakmayacağım. Onu seviyorum."

Daha duygularımı Elisa'ya bile doğru dürüst itiraf edememişken dudaklarımdan aniden dökülen bu kelimeler irkilmeme neden oldu. Fakat özgürleştiren bir yanı da vardı.

"Sevgin umurumda değil," dedi babam, bir adamın evladıyla konuşurken takınacağı en acımasız tonla. "O kadından kurtulacaksın dedim sana."

"Anneme öyle bağlıydın ki beni anlayacağını ummuştum."

Onu zayıf noktasından yakalamışım. "Annemi bu işe karıştıрма. O da çocuklarının güvende olmasını isterdi."

“Gerçekten mi, baba? O bunu mu isterdi yoksa sen kendi beccilliklerini bu şekilde düşünüp meşru kılmayı daha mı kolay buluyorsun?”

“Sakin!” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Benimle böyle konuşmaya cüret etme.”

Aramızdaki gerginlik gitgide artıyordu. İkimiz de pişman olacağımız bir şey söylemenin veya yapmanın eşiğindeydik.

“Elisa, senin için sıradan biri olabilir ama benim için değil,” derken sesimdeki mesafe aramıza tüm ağırlığıyla çöktü. “Ondan uzak kalmaya niyetim yok fakat için rahat etsin diye tekrar edeceğim, o bir tehlike oluşturmuyor.”

“Alt tarafı bir kadın,” diye çıkıştı. “Yeniden birine âşık olabilir, sorunlarımız düzeldiğinde başkasını sevebilirsin. Nedir bu takıntın?”

Başımı yukarı kaldırıp derin bir nefes aldım. Beni anlamamaya o kadar odaklanmıştı ki sakın kalmak çok zordu. “Mesele bir başkasıyla olmak değil, Elisa’yla olmak. O sıradan bir kadın değil. Bunu kaç kere söylemem gerekiyor?” Öfkeyle odada turlamaya başladığında ekledim: “Ama bu, beni iyi bir evlat yapacaksa söyleyeyim; onu terk etmeyi denedim. Bu evde birinin yaşadığını anladığını ve ona zarar vermeye kalkacağını düşünüp korktum ve ondan uzaklaştım. Sonuç ne oldu, söyleyeyim mi? İkimiz de birbirimizi harap ettik.”

Burnundan güldü ancak bu içten bir gülüş değildi. “Doğru düşünmüşsün.”

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken kanım dondu. Yüreğim Elisa’yı koruma, sarıp sarmalama ihtiyacıyla kavruluyordu. Konuştuğumdaysa kendi sesimdeki tehlike ürpermeme neden oldu.

“Sakin, baba! Elisa’nın tek bir kılına zarar vermeye kalkarsan karşında beni bulursun.”

Babam dudaklarını birbirine bastırdı. İkimiz de birbirimizi ilk kez böyle görüyorduk. “O kadın, kızıma zarar verecek en ufak bir şey yaparsa, o zaman sen beni karşında bulursun, oğlum.”

“Yapmayacak.”

“Umarım yanılmazsın çünkü o gün gelirse kimseye merhamet etmem.”

Bunlar, öfkeyle evimden çıkmadan ve kapımı çarpmadan önce söylediği son sözlerdi. Beni orada tek başıma bıraktığında, içimde geri dönülemez bir üzüntü oluşmuştu. Fakat yine de doğru olanı yaptığımı hissediyordum.

Elisa Yıldırım

Onu terk etmeyi bir kere denedim, beceremedim. Onu bir daha bırakmayacağım.

Elisa'nın tek bir kılına zarar vermeye kalkarsan karşında beni bulursun.

Onu seviyorum.

Çınar'ın babasının benim hakkımda söylediği hadsiz sözler midemi bulandırırken Çınar'dan duyduklarım ruhuma şifa olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla donup kalmış bir şekilde yatağa otururken sesi zihnimde defalarca dolandı.

Beni, uğraşılması gereken bir sorun olarak gördüğü için terk ettiğini düşünmüştüm. Oysa Çınar'ın amacı en başından beri beni korumaktı.

Kalbim boğazımda atıyordu. O sözleri söylerken paramparça olan asıl kişi olduğunu söylemişti. Neden bahsettiği konusunda hiç ısrarcı olmamıştım. Oysa şimdi her şey mantık çerçevesine oturuyordu.

Alt katta kapının sertçe çarpıldığını duyduğumda bile hareket edemedim. Daha ne yapacağımı düşünemiyorken Çınar'la yüzleşmeye hazır mıydım, emin olmak güçtü. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki üst kata çıkmadı.

Dakikalar birbirini kovalayıp saatlere evrilirken öylece durmuş, dışarıda artık o kadar şiddetle yağmayan kar tanelerini izliyordum. O kadar aheste aheste düşüyorlardı ki içime huzur aşıladılar. Ne garipti, sanki ölümle burun buruna değilmişiz gibi.

Odadan yalnızca bir kere, lavaboya gitmek için çıkmıştım. Oradaki diş fırçamı her zamanki yerinde görünce kalbimin ağrımadığını söylesem yalan söylemiş olurum.

Bedenim yorgun düştüğünde daha fazla dayanamayıp yatağa uzandım ve kalın yorgana sarıldım. Hâlâ üzerimde Çınar'ın bana oldukça bol gelen kıyafetleri vardı fakat en azından sıcak tutuyorlardı.

Uyku tüm ağırlığıyla bedenime çökmeye çalışırken odanın dışından yükselen ayak seslerini duymamla irkildim. Birden yorgunluğum geçmiş, dikkat kesilmiştim. Kapı yavaşça aralandığında boğazım kupkuruydu.

Çınar kapının önünde tüm heybeti ve yorgun bakışlarıyla bana baktı. Üzerinde siyah bir eşofman altı ile siyah, bol bir tişört vardı. Omuzları sanki milyonlarca kilo yük taşıyormuş gibi çökmüştü.

Bana doğru ağır aksak adımlarla yaklaşırken yavaşça doğruldum. En sonunda yatağın yanında durup bana baktı.

“Elisa,” derken sesi çatallaşmıştı. “Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama bu gece seninle uyumama izin verir misin?”

Hakkın var, Çınar. Sen farkında olmasan da beni yok etmeye bile hakkın var ve ben, bunu sana kendi ellerimle verdim.

Hiçbir şey söylemedim, gerek de yoktu zaten. Bunun yerine yaptığım tek şey yatakta hafifçe kenara kaymak oldu. Sağ kolumun üstüne uzandığımda o da yavaşça yattı, bana doğru döndü ve gözlerini kapattı. Bir şeyler söyleme arzusuyla yanıp tutuşsam da ona alan tanımak, o konuşana kadar hazır olmak istedim ve gözlerimi kapattım.

Ne kadar öyle kaldık, bilmiyordum. Çınar'ın kokusu burnuma dolarken, sıcaklığı etrafımı sararken zaman algıyı yitirmemek çok zordu. Çok yorgundum, bedenim bitap düşmüştü fakat bu değerli anı uyuyarak heba etmek istemiyordum.

“Ne kadarını duydun?”

Gözlerimi hafifçe araladığımda ok gibi saplanan bakışlarının esiri oldum. İtiraf etmekten kaçınısam da “Birçoğunu,” demekten kendimi alamadım. “Sizi dinlemek istememiştim ama merakıma engel olamadım.”

Başını hafifçe salladı. Başka tepki vermeyince şaşırarak, “Bana kızmadın mı?” diye sordum.

“Sana öfkelenmek benim için zor bir meziyet, Elisa.”

Elimi uzatıp yanağına yerleştirdiğimde derin bir nefes aldı. Sanki ruhunda yaralar vardı ve dokunuşum onları iyileştirmişti. “Bana neden anlatmadın?”

“Eğer seni tehlikeye atmak istemediğimi söyleseydim beni asla bırakmazdın.”

“Evet.”

“Sana bir şey olmasına asla müsaade etmem. Bu, benden nefret etmen anlamına gelse bile seni korumak için her şeyi yaparım, Elisa. Bu, kendimi yok etmek anlamına gelse bile yaparım bunu.”

“Yine de yaptığın şey yanlış,” diye karşı çıkarken sözlerinin içtenliği karşısında gözlerimi kırıştırdım. Daha önce böyle sevilmemiştim. Daha önce kimse benim için kendini ateşe atmaya hazır olduğunu hissettirmemişti. “Ben bir yetişkinim, Çınar. Kimin yanında kalıp kalmayacağıma kendim karar veririm ve seçimim ne olursa olsun, bana saygı göstermen gerekir.”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Biliyorum ama yine de seni korumak isteyen yanıma söz geçiremedim.”

“Sakın bir daha böyle bir şeye yeltenme.” Sesimin sert çıkması için uğraşsam da içten içe yalvarıyordum. Bir daha beni bırakmaması için yakarıyordum.

Bir şey söylemek yerine derin bir nefes aldı ve alnını alnıma yaslayana kadar bana sokuldu. Bir kolu bedenime dolanmış, beni kendine çekmişti. Ben de mümkünmüş gibi ona daha da sokuluyor, bana daha sıkı sarılmasını diliyordum.

Bana yüzyıllar gibi gelen dakikaların sonunda hafifçe hareket ettiğini hissettim. Gözlerimi açmasam da beni öpmek için öne uzandığını hissedebiliyordum fakat son anda durdu.

Kaşlarım çatıldı, sorunu anlamak için geri çekildim ve gözlerimi araladım.

Yorgunluğuna rağmen yeşim rengi gözlerinde eğlenceli, yaramaz bir parıltı vardı. “Şimdi seni öpersem beni tokatlamayacağına söz verir misin?”

Kıkırdadım. “Asla bilemezsin.”

Çınar gülümsedi ve bir an kötü olan ne varsa önemini yitirdi.

Hâl böyleyken uzanıp da onu öpmemek haksızlık olurdu.

Bir an afalladı fakat öpücüğüme ayak uydurması için çok kısa bir süre geçmesi yetmişti. Dudakları beni tüketiyor, içine çekiyor ve her bir parçamı özüksüyordu. Beni kısa bir süre önce öpmemiş gibi açlık doluydu. Sanki yaşamı buna bağıymış gibi her geçen saniye öpücüğü derinleşiyordu.

Bedeni bedenime baskı yaptığında yavaşça sırtüstü yattım. Üstüm çıkarken dudaklarımı bir an olsun ayırmadı. Dirseklerini başımın iki yanına yerleştirdiğinde kollarımı Çınar'a sıkıca sardım.

Bu adam beni sadece öperek mahvedebiliyordu. Bu korkutucu olmalıydı belki ama güvende hissettiriyordu.

Bedeni hareket etti, bacaklarımın arasında ereksiyonunu hissettim ve bir an kalbimin çıkacağını saldı. Geri çekilip irileşmiş gözlerle Çınar'a baktım fakat gözlerini sınıksıkı yumup başını yanımdaki yastıklara gömdü. Üzerimden hâlâ kalkmamıştı.

“Ben... Bunu halletmeye çalışacağım,” dedi nefes nefese. “Benlik bir şey değil; yemin ederim, ona sözüm geçmiyor.”

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Vücudunun bir kısmından, ayrı bir bireymiş gibi bahsetmesini komik bulmuştum fakat bir yandan da utanmadan edemedim.

“Seni suçlamıyorum, Çınar.”

Nefes alıp verışı aynı hızla devam ediyordu. O an yakıcı bir düşünce zihnime çöktü.

Yüreğim, geçmişimi Çınar'a itiraf etme arzusuyla yanıp kavruldu.

Bu isteğin nereden çıktığını bilmiyordum, çok ani çarpmıştı ama dört sene önce yaşananları ona anlatmak, anlatıp kurtulmak istedim. Bunu Çınar'la paylaşmak yanlış gelmiyordu. Beni anlayacağını ve hayal kırıklıklarımı paylaşacağını biliyordum fakat bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Daha önce kimseye yaşadıklarımı anlatmamıştım.

Bu olayın kurbanıydım ama yıllardır sanki suçluymuş gibi utanarak, acımı kapalı kapıların ardında yaşayarak atlatmaya çalışıyordum.

“Güzelim, neden ağlıyorsun?”

Çınar sorana kadar şakaklarımdan süzülen yaşları fark etmemiştim. Çınar'ın bakışları suçlulukla kavrulurken suratı asıldı. "Özür dilerim, çok özür di..."

"Seninle bir şey paylaşmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Çınar'ın bakışları değişti. Sertçe yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. Bende değişen bir şeyler vardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Çınar farkına varmıştı. Sessizce eski yerine uzanırken dikkatle beni inceledi.

"Bir erkek arkadaşım vardı."

"Ne zaman?"

"Dört sene önce." Gözleri kısıldı fakat bir şey söylemedi. "Ondan çok hoşlanıyordum. Ders sonrası etütlere kalıyorduk, sürekli bakışıyorduk. Tam bir *on yedi yaş aşkı* işte. Aptalca, kusurları görmezden gelen, pervasız bir sevgi. O genelde alkollü partilere çok sık katılırdı. İçki içmesi sorun değildi ama gittiği partilerde uyuşturucu kullanıldığını duymuştum. Ne zaman bağımlı arkadaşlarıyla buluşacak olsa içim korku ve huzursuzlukla dolardı ama onu bir türlü bırakmazdım. Ben olmasam, onu iyiliğe çekmek için çabalayan biri hayatında olmasa kaybolacağını düşünürdüm. Hayatın bana öğrettiği en büyük ders bu sanırım: İnsan yalnızca kendinin şifacısı olabilir."

Derin bir nefes almak için duraksadım. "Bu şekilde birkaç ay geçirdik. Onun yanındayken o kadar eğleniyordum ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Birkaç kez evine gitmişim, annesiyle bile tanışmışım. Sonra bir gün beni bir partiye davet etti."

Dudaklarımdan birkaç hıçkırık kaçtığında Çınar'ın alınma dokunan dudaklarını hissettim. "Bebeğim," diye fısıldadı. "Kendini zorlamak zorunda değilsin. Sonra da konuşabiliriz."

Başımı iki yana salladım. Anlatması zordu ama dudaklarımdan dökülen her bir kelime az da olsa bedenimi saran zinciri gevşetiyormuş gibi hissediyordum. Zor da olsa kendimi topladım. "Başta o partiye katılmayı hiç istemedim ama bunun o türden bir parti olmadığını, yalnızca birkaç bira içip dağıtacağımızı söyledi ve ben ona inandım. Kahretsin... Ona *inandım*."

Çınar'ın nefes alıp verışı hızlandı ama bir şey söylemedi.

“Partide başta her şey güzel gidiyordu. Gerçekten de görünürde uyuşturucu kullanan kimse yoktu. Bir an güvende olduğumu, sevgiyle ve arkadaşlarımla keyifli vakit geçireceğimi, günün sonunda evime döneceğimi düşündüm. Sonra...” Kalbim sıkıştı ama konuşmaya devam ettim: “Başım dönmeye başladı.”

Çınar’ın gözlerine bakamıyordum artık. Bu yüzden bakışlarımı göğsüne sabitledim. Hissettiğim kavurucu utanç, sözlerimi sansürlemek zorundaymışım gibi hissettiriyordu.

Daha ne kadar yapmadığım bir günahın utancını duyacaktım?

“Çok bir şey içmemiştim,” diye anlatmayı sürdürdüm. “Ama kendimi o kadar kötü hissediyordum ki... Midem bulanıyordu ama kusamıyordum, adım atarken bedenim zonkluyordu. Aklım başımdan gitmişti sanki, sağlıklı düşünemiyordum. İçkime hap atıldığını çok sonra anladım. Sonra o... Yani erkek arkadaşım, bana arkadaşının üst katta bir odası olduğunu söyledi ve biraz dinlenmemi önerdi. Birlikte yukarı çıktık ve...”

Bedenimi saran şiddetli gözyaşları yüzünden sözlerimin devamını getiremedim. Sanki yıllardır kalbime bir hançer saplıydı ve ben onu tutup çekmeye henüz cesaret edebilmişim.

Çınar’ın kaskatı kesilmiş göğsüne sokuldum. Birkaç saniye sonra bedenimi saran bir kol, başımı okşayan sıcak bir el hissettim.

“Canım acımişti, Çınar,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Çok acımişti ve ben ona engel olamadım. Ona neden *dur* diyemedim?”

Kurtulmak için yıllarca uğraştığım hatıralar yeniden zihnime çöktü.

Bekle, garip hissediyorum. Canım yanıyor.

Merak etme, birazdan geçer.

Lütfen dur artık. Bunu istemiyorum!

“Elisa, sakın.” Çınar’ın kendinden emin sesi, kaybolduğum anıları bir bıçak gibi kesti. “Sakın kendini suçlama çünkü sen bir kabahat işlemedin. Sen hâlâ o kusursuz, pırıl pırıl genç kadınsın. O zaman da öyleydin, on yedi yaşında da eşsiz bir elmastın. Yalvarırım o kızı suçlama çünkü onun tek yaptığı iyi bir kalbe sahip olmaktı.”

Bunları yıllardır kendime söylemeye çalışıyordum ama Çınar'dan, böylesine güvendiğim ve sevdiğim insandan bunları duymak o kadar iyi gelmişti ki...

Keşke... Keşke on yedi yaşındaki o kıza sımsıkı sarılabilsedim.

“O olaydan sonra evden kaçtım,” derken gözyaşlarım eskisi kadar şiddetli olmasa da akmaya devam ediyordu. “Kaçarken ona polise gideceğimi, bunu yanına bırakmayacağımı söyledim. Fakat o kadar yorgundum ki hatırladığım son şey, karanlık bir sokakta kaldırıma çöktüğümdü. Bir çöp poşeti gibi, insani hiçbir özellik taşıımıyormuşum gibi.”

“Sonra ne oldu?”

“Beni bir kadın polis buldu. Ne olduğunu hemen anladı, biliyor musun? Belki bir erkek bana baksa, kafası güzel bir genç kız görürdü ama onun tek bir bakışı yaşananları çözmesine yetmişti. Ona anlatmama gerek bile kalmadı. Bir baktım ki bana sarılıyor ve güvende olduğumu söylüyor, benim için gözyaşı döküyor. Üstelik profesyonel olması için aldığı onca eğitimden sonra.”

O kadının sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Bağır, Elisa. Avazın çıktığı kadar bağır çünkü haklı olan sensin. Utanılacak bir şey yapmadın.

“O şerefsiz...” dedi Çınar sıktığı dişlerinin arasından. “O pisliğe ne oldu peki?”

“Ben partiden ayrıldıktan sonra o da bir hışımla çıkmış. Sanırım korkmuş, arabaya atlayıp gazı köklemiş, kaçmaya yeltenmiş. Kafası da güzelmiş. Ardından bariyerlere çarpıp kaza yapmış, biliyor musun, Çınar? Öyle büyük bir kaza yapmış ki bedeni paramparça olmuş.”

“Keşke yaşasaydı,” dedi ölümcül bir sesle. “Onu parçalara ayıran kişi olmaktan büyük bir zevk duyardım.”

Sesindeki ciddiyet şaka yapmadığının en net göstergesiydi.

“O yüzden sana dokunduğumda, beni ilk öptüğünde kendimi kötü hissettim. Sanki yapmamam gereken bir şey yapıyormuş gibiydim. Biliyorum, bu sana da haksızlık. Belki sen böyle bir ilişki istemiyorsun ve...”

“Elisa.” Çenemi hafifçe yukarı kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. Yeşim rengi gözleri dolmuş, hafifçe kızarmıştı. “Seni seviyorum.”

Bu, duygularını açıkça itiraf ettiği ilk seferdi. Gözyaşlarım süzülürken onun gözlerinden de birkaç damlanın firar ettiğini fark ettim.

“Kalbim senindir, Elisa. Onunla istediğini yapabilir, onu parçalara ayırabilirsin ve bunun için bir bahane sunman bile gerekmez.” Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Her şey sen nasıl istiyorsan öyle olacak, güzelim. Birlikte olmak için beklemek mi istiyorsun? Sonsuza dek bekleyeceğim. Bana sarılmak mı istiyorsun? Kollarım çoktan açılmış olacak. Derdini benimle paylaşmayı mı arzuluyorsun? Dinlemek için can atacağım.”

Daha önce bu kadar hafiflediğimi hatırlamıyordum. Çınar’ın içten sözleri ruhumu delip geçiyordu. Sanki ciddi olduğunu anlamam için içten içe bana yalvarıyordu.

Sanki bunca yıldır arayıştaydım, farkında bile olmadan yüreğimin diğer kısmını arıyordum ve sonunda bulmuştum.

“Sebebi ne olursa olsun,” dediğimde konuştuğumu çok sonra idrak edebildim. “Beni bir daha sakın bırakma, Çınar.”

Kıkırdadı. “Bunu yaparsam benim için dua eder misin? Muhtemelen ölmüşümdür.” Pazısına sertçe geçirdiğimde kıkırdaması kahkahalara evrildi. “Özür dilerim, biraz sinirlendin galiba.”

“Bana bir söz ver,” dedim ciddiyetle. “Benden sonra öleceksin.”

“Kafayı mı yedin?” dedi şoke olmuş bakışlarla bana bakarken. “Nasıl acı içinde yaşarım, bir fikrin var mı?”

“Beni hiç ilgilendirmez. Söz ver.”

Bir an somurttu. “Tamam, tamam, söz vermeyeyim ama senin için bir şeyler yapmaya çalışırım.”

Burnumdan soluyarak güldüm. “Sağ ol, aptal şey.”

Gülümsemesi genişlerken burnunu benimkine sürttü. Bu küçük hareketi ona olan tüm öfkemi silip süpürmeye yetmişti. Kendimi yeniden ona sarılırken, kokusunu içime çekerken ve onda kaybolurken buldum.

“Çınar,” dedim aniden. “Senin soyadın ne?”

Çınar bir an durdu, hemen ardından bir kahkaha attı. “Bilmiyorsun, değil mi?”

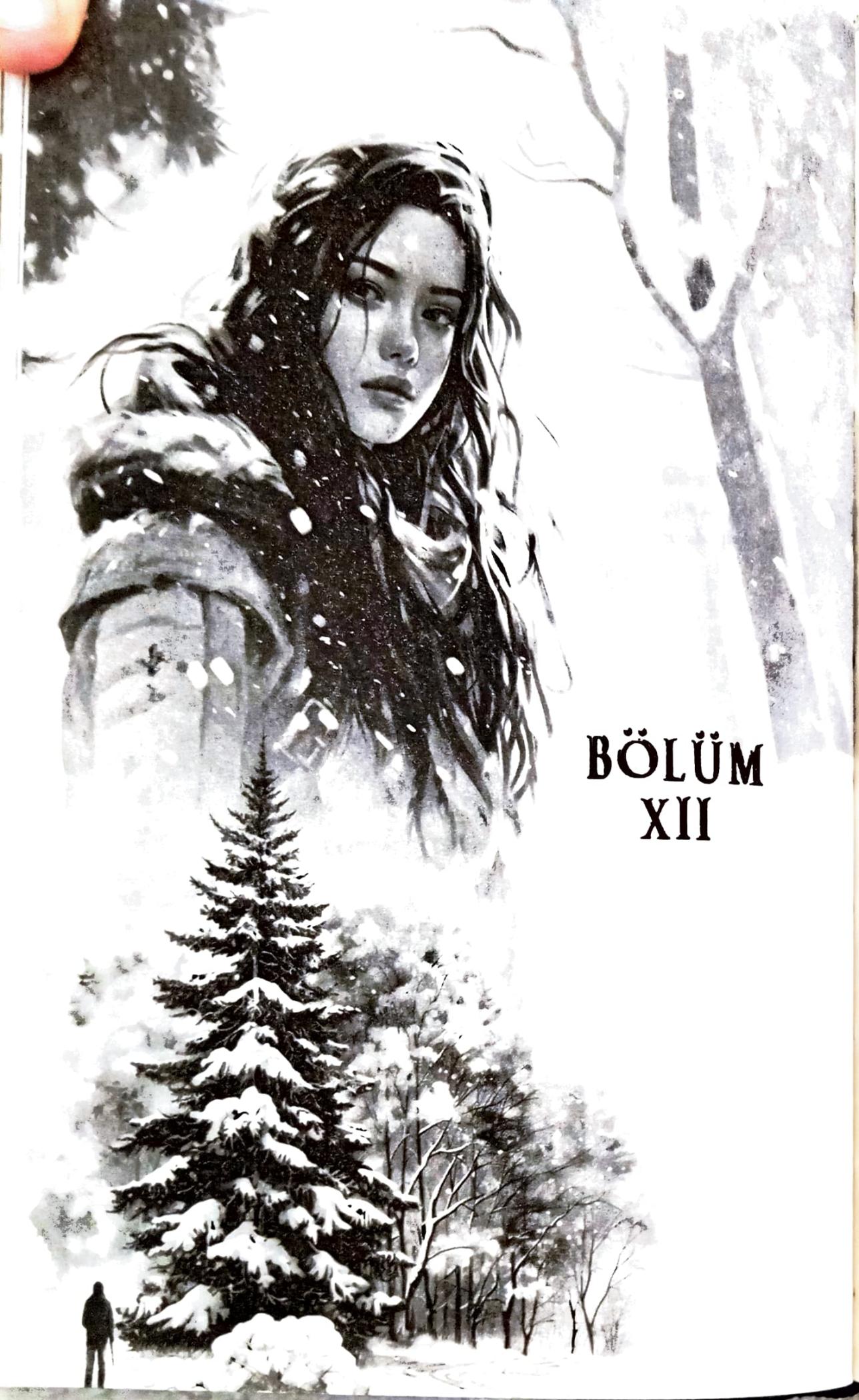
Başımı iki yana salladım. “Birbirimize hiç söylemedik ki.”

“Aktunç,” dedi. “Çınar Aktunç.”

“Benimki de Yıldırım.”

“Elisa Yıldırım,” diye mırıldandı bir çeşit şiir okuyormuş gibi. Adım dudaklarında güzel bir tat bırakmış gibi gülümsedikten sonra bana baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

O gece saatlerce sohbet ederek, birbirimiz hakkında en saçma detayları barındıran sorular sorarak saatleri devirdik. Uyku beni kucağına aldığı anda güneş, yeryüzünü ufak ufak ziyaret etmeye başlamıştı. Hava soğuktu fakat Çınar'ın kolları beni sararken, bedenim de kalbim de sıcaktı.

**BÖLÜM
XII**

O Sırada

Yekta Arslan

Güneş batmaya yaklaştığında Duru'yla birlikte kendimizi evlerinin arka bahçesinde, yerin altında bulunan kafeslere tıkmıştık. Buraya adım atar atmaz buradan, her gece bir hayvan gibi kafese tıklılmaktan nefret etmiştim ama hislerimi Duru'yla paylaşmadım. Bu aptallığı bir kere yapmış, onu yeterince incitmişim zaten. Neyse ki aynı durumda olduğumuz için sözlerime alınmamıştı. Yine de bizi bir hayvan olarak nitelendirmem, onun canını fazlasıyla sıkıyordu.

Kafesin kapısını kilitledikten sonra anahtarı olabildiğince uzağı-mıza attık ancak bu hareketimiz yersizdi. Vahşi bir hayvan sükûnet içinde anahtar aramazdı. Fakat Duru, önlem almaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Yerde öylece otururken bakışlarım sağ tarafımdaki Duru'ya kaydı. Kendi bölmesinde benden olabildiğince uzağa oturmuş, ayaklarını kendine çekmiş ve kollarını dizlerine yaslamıştı. Bakışları uzaklara dalıyor, zaman zaman düşünceli bir ifadeyle dudaklarını ısırıyordu.

Bir an kendimi onu incelerken buldum. Koyu kahverengi saçları o kadar sağlıklı görünüyordu ki sanki ışıldıyordu. Kahverengi gözleri neredeyse tamamen karanlık bir ortamda olduğumuzdan olsa gerek koyulaşmıştı. Ne çok zayıf bir kadındı ne de şişmandı. Güzel, hokka gibi bir burnu vardı.

Duru ona diktiğim bakışlarımı yakalayıp kaşlarını çattı. "Neden bakıyorsun?"

"Bakacak başka bir şeyim yok çünkü."

Öfkeyle mırıldanıp bakışlarını kaçırdı. Ondan yayılan enerjiyi öyle kuvvetli hissediyordum ki sanki duyguları sadece onu değil, beni de sarmalıyordu. Bu, aynı ortamda olduğum birinin duygu değişimini incelemeye benzemiyordu. Bu başka bir şeydi, çok başka.

"Gerginsin."

"Bunu anlamak senin için zor olmalı, tebrik ederim."

Alaycı tavrı hoşuma gitmemişti ama umursamadım. “Aklından neler geçiyor?”

Duru dudaklarını hararetle araladı, muhtemelen beni yeniden tersleyecekti ama bir şey onu durdurdu. Düşüncelerini toparlamak için bakışlarını kaçırdı.

Aslında onu böylesine geren şeyin ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Evet, varlığım ona huzursuzluk veriyordu ama bunun yanı sıra dönüştükten sonra kendimizi kontrol etmeyi çabalamamız gerektiğini söylediğim andan beri son derece rahatsız görünüyordu. Yeni bir seçeneğin varlığı, bir bilinmezliğin ortasına düşme ihtimali onu huzursuz ediyordu belki de.

Hararetili tavrı yerini dinginliğe bırakırken omuz silkti. “Sanırım korkuyorum.”

Gözlerimi hafifçe kıstım. Bu pek beklemediğim bir cevaptı. “Neden?”

“Ya yanılırsan? Ya bu şeyi kontrol etmek imkânsızsa?”

“O zaman ne kaybederiz ki?”

“Umudumuzu.”

Bir an öylece kalakaldım. Son derece haklı bir gerginlik sebebiydi ve ben buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Oturduğum yerden ayağa kalkıp, bizi ayıran parmaklıklara ilerledim. Ona yaklaştığımı gören Duru’nun yüz hatları gerildi. Aramızda aşılması imkânsız bir engel olması umurunda değil gibiydi.

“Öyle bile olsa, şu an umudumuzdan daha büyük bir bedel ödüyoruz zaten.”

“Neymiş o?”

“Özgürlüğümüz.”

Duru’nun gözleri birkaç saniyeliğine benimkilere takılıp kaldı. Ne düşündüğünü anlayamasam da ne hissettiğini çok net bir şekilde okuyabiliyordum ve ne gariptir ki onu yeni tanımış olmam bunu zorlaştırmıyordu.

Bana güvenmek ve bundan pişman olmamak istiyordu.

En sonunda bakışlarını kaçırın o oldu. “Umarım haklı çıkarsın, Yekta.”

Çoğunluğu sessizlik içinde geçen dakikalar birbirini hızlı bir şekilde kovaladı. Buradayken zaman akıp gitmek bilmiyordu fakat sonra bir şeyler değişti.

Güneş batmıştı. Yerin metrelerce altında olup olmamam önemli değildi, bunu hissedebiliyordum. Kafesin köşesine gittiğimde kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki sesini duyabiliyordum. Kendi bedenime karşı hassaslaşmıştım, damarlarımda akan kanı bile duyuyordum sanki.

O sırada Duru'ya baktım. Kendi bölmesinin en köşesine yerleşmiş, cenin pozisyonu almıştı. Kafası dizlerine yaslıydı ve hararetle nefes alıp veriyordu.

“Duru,” diye seslendim.

“Siktir git!”

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Bu ucube, ciğeri beş para etmez bu kadın bana hakaret etmeye nasıl cüret edebilirdi?

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bu hisler bana ait değildi. Onları zihnimden söküp atmalı ve eski Yekta olmalıydım.

“Öfkeni yönlendirmelisin,” dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından ancak daha kendi öfke durumumu kontrol edemiyorken bir başkasına telkinde bulunmak komik gelmişti. “Konuştuklarımızı unutma. Aylardır bunu yaşıyorsun, kendine hâkim olabilirsin.”

“Yapamam.”

Sesi acı içinde, sanki biri canını yakıyormuş gibi geliyordu fakat bir yandan hissettiği öfke sivri dikenler gibi tenime battı. “Yapabilirsin, Duru. Sandığından daha güçlüsün.”

“Öfkem beni yok ediyor, onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum!”

Bedenimin değişmeye başladığını hissediyordum. Dizlerimdeki gücün tükendiğini hissedince yere çöküp dirseklerimi yere, alnımı da birleştirdiğim ellerime yasladım. Sanki kemiklerim, bedenimin içinde hareket hâlindeydi. Bu canımı yakıyordu ama yakması gerektiği kadar değil.

Kendini topla. Duru'nun sana ihtiyacı var.

Bu dönüşme işlerinde Duru benden daha tecrübeliydi ama ne-dense ne yapması gerektiğini bilmeyen oydu ve ona elini uzatması gereken kişi olduğunu hissedemiyordum. Derin nefesler alıp verdim.

Bırak, acı içinde kıvransın. Zaten sana saldırmak için yer arıyor. Şanslıysan ölüp gider.

Bir elimle şakaklarıma vururken kendimi kontrol edemeyip, "Sus!" diye bağırdım. Zihnimde dolaşan bu düşünce, bu sinsî fısıltı beni deli ediyordu. Bu adam olmak istemiyordum, bu canavar olmak istemiyordum.

Duru'ya yardım etmek istiyordum.

O sırada Duru'nun afallayarak konuştuğunu duydum: "Bir şey demedim ki."

"Ben... Özür dilerim. Seninle konuşmuyordum." Beni anlamadığından emindim ama umurumda değildi.

O an Çınar'ın anlattıkları aklıma geldi. Duru'nun dönüşümünü engellemek için onu vurduğundan, bunun da dönüşmesini yavaşlatmada etkisi olduğundan bahsetmişti.

Başımı kaldırıp etrafa bakındım ve bir şey, bana yardımı dokunacak herhangi bir şey aradım fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Son anda farkına vardığım bir şey dışında...

Bastığımız zemin tamamen taştan oluşuyordu. Bu kusurlu, zaman içinde hırpalanmış ve bazı yerleri sivrilmiş bir zemindi. Düşünceler zihnimde hızla yerini alırken kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes aldım.

Bilincimin yerinde olması lazımdı. İkimizin de bilincime ihtiyacı vardı.

Elimi sivri taşlara sertçe sürttüğümde dişlerimin arasından acıyla bir nefes aldım. Kanım tüm avucuma ve yere bulaşırken Duru'ya baktım. Gözlerini sımsıkı yummuştu, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Yapabilirsin," diye kendi kendine tekrar ediyordu. "Sandığından daha güçlüsün."

“Öfkeni kontrol altında tut, Duru. Bunu başardın, hislerini bir kafese tıkip bana saldırmamayı başardın.”

Elimi yeniden, bu sefer daha sert taşlara sürttüğümde hissettiğim acı yüzünden dolan gözlerimi sımsıkı yumdum. Ellerim o kadar kötü yaralanmışken bunu yapmam mantıklı değildi belki ama dönüşmemi sağlayan şey her neyse, sanki yaramı iyileştirmek için kollarımla sıvamıştı ve bedenimi değiştirme işini şimdilik rafa kaldırmıştı.

“Evet,” dedi nefes nefese. Gücü tükenmiş gibi yavaşça yere yattı ancak hâlâ cenin pozisyonundaydı. “Yaptım. Kendimi kontrol ettim.”

“Dönüştüğünde de kendini kontrol edebilirsin. Bunu tekrar et.”

Duru'nun dudaklarından bir hıçkırık döküldü. O kadar çaresizdi ki ona daha fazla yardımım dokunmasını isterdim. “Duru,” dedim kendini toparlaması için. “Tekrar et.”

Duru hıçkırıkları içinde konuşmaya çalıştı: “Dönüştüğümde de kendimi kontrol edebilirim.”

“Kendin için, özgürlüğün için ama en çok da abin için.” Bir an dikkat kesildi, onu dikkatle incelediğimde afallamış bir şekilde gözlerini kırptığını gördüm.

Dudaklarım zafer sarhoşluğuyla yukarı kıvrıldı. Çınar'ı kullanmayı neden akıl edememişim?

“Abinin senin yüzünden burada kalmasını istemiyorsun, değil mi?” diye sordum. Başını hızla, masumiyetini kanıtlamak isteyen bir çocuk gibi iki yana salladı ve bu hâli, her ne kadar itiraf etmek istemesem de tatlı görünüyordu. “O zaman çabalayacaksın. O senin için nasıl savaşırsa, sen de onun için savaşacaksın.”

Tam o an bedenim yeni bir hareketlenmeyle sarsıldı. Ayağımın altındaki zemin titredi, yer çekimi benim için anlamını yitiriyor gibiydi. Artık kokular daha keskindi. Gözlerimin önünde milyarlarca siyah nokta belirmişti. Nefes aldığım ciğerlerim artık bana yetmiyor gibi hissettim.

Başımı parmaklıklara doğru kaldırdığımdaysa müthiş bir öfke duydum.

Beni buraya hapsetmişlerdi.

Beni buraya tıkmaya cüret etmişlerdi.

Çınar'ın onunla kalmamı söyleyen sesi zihnimde yankılandı. O kim oluyordu da bana emir veriyordu? O piç kurusu kendini ne sanıyordu da bana ne yapacağımı söyleme haddini kendinde buluyordu?

Onu paramparça etmeliydim. Vaktim varken kalbini göğsünden söküp almalıydim. Yaşamayı hak etmiyordu.

Tırnaklarımın uzadığını hissettim ve tam o an onları bir ete geçirmek için korkunç bir arzu duydum. Dişlerim taze bir kan arayışıyla, âdeta açlıkla kavruluyordu.

“Hayır,” dedim kendi kendime. Yeniden şakaklarıma vurdum, bir yandan da elimi taşlara sürtüyordum ama eskisi kadar faydası olmuyordu. Panik içindeydim, bedenim değişecekti. “Şimdi olmaz.”

“Yekta.” Adımı bir başkasının sesinden duymamla irkildim. Konuşan kişi Duru'yu anımsatıyordu ama sesi daha hırıltılıydı. Bir yandan da kontrolünü az da olsa ele alabilmiş gibiydi. “Bunu yapabilirsin, sakın olmalısın.”

Kanım öfkeyle kaynadı. Bu kadın benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl benimle ilgili böyle emin konuşurdu? Nasıl benimle ilgili olumlu ya da olumsuz bir tahminde bulunmaya kalkardı?

“Beni tanıyorsun,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

“Belki ama bu şeyi kontrol edecek biri varsa o da sensin.” Duru bir an duraksadı ve ben bir şekilde arayışta olduğunu anladım. Beni motive edecek bir şey bulmak için zihnini çalıştırıyordu. “Annenle babanı düşün.”

Öfkeyle soludum. “Bana inanmayan iki pisliği ne diye düşünecekmişim?”

“Onlar yanılıyordu.”

Afalladım.

Gözlerimi kırıştıtırıp başımı yasladığım yerden hafifçe kaldırdım. Genç kadın yerde yatıyor, bana bakıyordu. Gözyaşları bedenini ele geçirmişti, ter içindeki göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Onlar sende fazlasını göremeyerek yanıldılar.” Gözlerini sımsıkı yumdu. O an daha uzun görüldüğünü fark ettim. “Yanıldılar,” diye

tekrarladı aklını toplamaya çalışarak. Ardından tekrar bana baktı. “Sen bu zehre, kendine kafa tutacak kadar cesur bir adamsın.”

Görüşüm gitgide bulanıklaşıyordu. Baş dönmem ve mide bulan-tım artıyordu. Öte yandan bedenimdeki değişim canımı yakıyordu ve artık değil elimi taşa sürtmenin, koparmanın bile bana faydası ola-cağını sanmıyordum. Duru da benden aşağı kalır görünmüyordu. O da dönüşmenin eşiğindediydi fakat son anda dudaklarından bir feryat dökmeyi becerdi:

“Sen daha fazlasısın.”

Ben daha fazlasıyım.

Ertesi Sabah

Elisa Yıldırım

İçimde kıpırdayan bir mutlulukla uyanmalı uzun zaman ol-muştu. Gözlerimi yavaşça açtığımda kendimi hiç bu kadar dinç ve dinlenmiş hissetmediğimi düşündüm. Kollarım Çınar'ın bedenine sarılı, başım onun göğsüne gömülüydü. O da bana sımsıkı sarılmıştı ve o kadar derin uyuyordu ki yüzyıllarca uyanmayacağını sandım bir an.

Hafifçe geri çekilmeye yeltendim ama irkilerek uyandı ve kafası karışmış hâlde yeşim rengi gözlerini bana dikti. Uyku mahmurluğu hâlâ gözlerini perdeliyordu.

Suçluluk duygusuyla dudaklarımı büzdüm. “Seni uyandırdım mı?”

Uykunun getirdiği kafa karışıklığını üstünden attıktan sonra göz-lerini yeniden kapattı ve beni kendine çekti. “Sarılısana bana.”

Kıkırdayıp onu itmeye çalıştım ama o kadar iriydi ki kendimi etten bir kafeste hissetmeme neden oldu. “Kahvaltı hazırlamamız gerekiyor daha.”

“Hayır, gerekmiyor.”

Tembelliği gülümsememe neden oldu fakat kelimenin tam anla-mıyla berbat bir hâlde olduğumu anımsamamla gülümsemem soldu. Saçlarım darmadağınktı, şişmiş gözlerim çapaklanmıştı.

Dudaklarımdaki gülümsemenin silindiğini anında fark etti. Bazen bu kadar dikkatli olduğu için içten içe lanet okuyordum. “Ne oldu?”

Kıstığı gözleri o kadar inceleyiciydi ki yalan söylesem de anlayacağını hissettim. bu yüzden gerçeklerden kaçınmak manasız geldi. “Şu an berbat görünüyorum.”

Önce birkaç saniyelğine gözlerime baktı. Hayat dolu bir kahkaha patlatarak bir elini alnına yasladı ve yavaşça sırtüstü döndü. Benimle alay etmesine bozulsam da böyle güzel gülmesi kalbimi pelte gibi eritti. “Dalga geçmen bitti mi?”

“Hayır,” deyip kahkaha atmaya devam etti.

Karın boşluğunu çimdiklediğimdeyse dudaklarını birbirine bastırıp bana döndü. Gülümsemesini zapt etmek için uğraşmasına rağmen gözleri hâlâ ışıltıyordu fakat ben somurtmaya devam ettim. “Domuzluk ediyorsun.”

Gülümsemesi genişledi. “Seni çok seviyorum.”

Dudaklarım hafifçe aralandı, gözlerim irileşti ve yanaklarımın alev aldığını hissettim. Öfkemi diri tutmak için bakışlarımı kaçır-maya çalıştım çünkü ona bakarsam gardımı indireceğimden endişe ediyordum. Oysa, sanırım çoktan gardımı kendi ellerimle rafa kaldırmıştım.

Başımı çevirdiğim yöne doğru kafasını eğdi. “Utandın mı?”

“Git başımdan.”

Kıkırdadı. Onu uzun süredir bu kadar mutlu görmemiştim. “Neden bunu duymak seni utandırıyor ki?” diye bulaşmayı sürdürdü.

“Yürü git.”

Fakat o bana iyice yaklaştı. Sıcaklığı bedenimi iyice sarana kadar bedenini benimkine bastırdı. “Utanınca çok güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Onu itmeye çalıştım ama dudaklarımdan bir kahkaha dökülmesini engelleyemedim. “Git dedim!”

“Bana bir öpücük verirsen giderim.”

Dudaklarını benimkilere uzatınca kaçmaya yeltendim ama sadece saniyeler içinde üzerime çıkıp beni gıdıklamaya başlayınca çılgınlıklarım odada yankılandı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da beni bırakması için yalvarıyordum.

Sonra ikimiz de hissettiğim şeyle durduk. Çınar kaskatı kesildi ve irileşen gözlerle bana baktı. Son derece şaşkın görünüyordu, neredeyse mahcuptu. Vereceğim tepkiden ve yanlış bir şey yapmaktan ne kadar ürktüğünü anladığımda bu güçlü adam üzerinde böyle bir etkim olmasına hayret ettim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

“O kaba şeyi benden uzak tut.”

İşi şakaya vurmam onu rahatlatmış gibi omuzları rahatlamayla gevşedi. “O ve ben bitirim ikiliyiz.”

Dudaklarım bir kıkırdamayla yukarı kıvrıldı. Çınar’ı ittiğimde bu sefer itiraz etmeden bir çuval gibi yanıma yığıldı. “Sabah uyanınca biraz şey oluyor da...”

“Sus artık.”

“Tamam.”

Benden olabildiğince uzaklaşırken kahkaha atmamak için tüm irademi zorlamam gerekmişti. Fakat aklıma gelen bir düşünceyle tüm enerjim uçup gitti. Zihnimden geçen düşünceleri kendime saklamak istedim ama Çınar’a içimi dökmezsem patlayacakmışım gibi geldi.

“Baban ne olacak, Çınar? Sence bizi kabullendi mi?”

“Başka şansı yok.”

Bakışlarımı kaçırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Çınar’ın babası -dün gece adının Tayfun olduğunu öğrenmiştim- tam bir pislikti. Benim hakkımda söylediği şeyler yenilir yutulur cinsten değildi. Öyle ki başka şartlarda olsak mutlaka yakasına yapıştırdım ama baba ve oğulun arasının açılma sebebi olma düşüncesi bile huzursuz hissetmeme neden oluyordu.

Yanaklarıma yerleşen bir çift el hissettiğimde gözlerimi kırıştıtarak Çınar’a baktım. “Güzelim,” diye mırıldandı. Sesi bir ninni kadar yumuşaktı. “Ne oldu? Ne sıkı canını?”

Konuşmadan önce kelimeleri zihnimde topladım. “Bunun için pişman olmanı istemiyorum,” dedim. “Babanı karşına aldığına pişman olmanı ve gelecekte bunun faturasını bana kesmeni istemiyorum çünkü buna dayanamam.”

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken yavaşça saçlarımı okşadı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Neyi?”

“Burada kalmanı senin için istemiyorum, Elisa. Kendim için istiyorum.” Burnuma kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük kondurdu. “Sen elimde kalan tek güzel şeysin ve senden vazgeçmek istemiyorum.”

Ben daha ne diyeceğimi bilemeden bana sımsıkı bir sarılma armağan etti. Beni göğsüne bastırdıktan hemen sonra saçlarıma gömülen burnunu hissettim.

“O da zamanla alışacaktır. Seni tanıdıkça seni sevecektir ve beni anlayacaktır. Tıpkı Duru gibi.”

İkimiz de bir an donup kaldık.

Hafifçe çekilip Çınar’a baktım. Boğazım panikle kurduğunda hislerimin yansımaları onun gözlerinde de görebiliyordum.

O ikisini tamamen unutmuştuk.

“Siktir!” diye soludum farkında olmadan. O sırada Çınar üzerimizdeki yorganı çoktan atmış, ayaklanmıştı.

Duru Atasoy

Gözlerimde öyle bir ağırlık vardı ki göz kapaklarımı güçlükle araladım. Her sabah alışık olduğum hafif ağrılar yüzünden yüzümü buruşturdum. Bütün kemiklerim sızlıyordu ki bir gecede ne kadar hareket ettiğini, yeni bir forma büründüğümü düşünürsek bu çok da sürpriz sayılmazdı. Fakat yaklaşık yarım saat sonra bu ağrılar dinliyordu. En azından bu kadarına minnet etmeliydim.

Yerimde yavaşça sırtüstü dönerken gözlerimi araladım ve yanımdaki kafeste duran bir beden daha fark etmemle afalladım. Yekta sanki tüm dertlerinden arınmış gibi huzur içinde, derin bir uyku çekiyordu.

Ve çıplak.

Ve sırtüstü yatar hâlde.

Çığlık atmak için aralanan dudaklarımı bir elimle örterek sessizliği korudum. Almak üzere olduğum nefes ciğerlerimde bir yerlerde kalmıştı. Utanarak başımı çevirdim. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Biri suratımın dibine bir soba tutmuş gibi sıcak basmıştı.

Yalvarırım, Yekta. Yalvarırım abim gelene kadar uyanma.

Öfkeyle soludum ve oturur vaziyete gelip Yekta'ya arkamı döndüm. Bacaklarımı kendime çekerek olabildiğince az yer kaplamaya çalıştım. Dün geceden kalma, parçalanmış kumaşlarla sırtımı kapatmaya çalıştım. En iyisi değildi ama idare ederdi.

Başımı çevirip etrafa bir göz attım ama hiçbir şey bulamayacağımı biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla aptaldım. Bize kıyafet koymayı nasıl akıl edememiştim?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Panikle kendime haksızlık etmemeliydim. Neticede abim ya da babam bir gün önceden benim için mutlaka yakınımaya kıyafet koyardı ve kendi işimi kendim halletmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Dün de o kadar gergindim ve kendimi kontrol etmeye o kadar odaklanmıştım ki aklımdan çıkmış olmalıydı.

Yine de, "Salak!" diye söylendim kendi kendime. "Her şeyi unutmanı anlarım ama bunu nasıl unuttun?"

Yan kafesten Yekta'nın sesi gelince tüylerim diken diken oldu. Hareket ettiğini duyduğumda da sanki görüntüsü gözlerimin önüne gelebilirmiş gibi gözlerimi sımsıkı yumdum ve Yekta'nın nefes alıp verişini dinledim. İçimden uyanmaması için dua etmeye devam ediyordum.

Fakat dualarım işe yaramamıştı.

Önce bir gerinme sesi duydum, ardından tiz bir cıyıklama. "Duru!" dedi Yekta, sesinden ne kadar memnuniyetsiz olduğu anlaşılıyordu. "Git, üzerine bir şeyler giy!"

Dişlerimi öfkeyle sıktım ve homurdanmadan edemedim. "Bu dâhiyane fikir neden benim aklıma gelmedi acaba?"

Yekta'nın hareket ettiğini duydum. Bir süre sonra sesi kesildi. Merakıma yenik düşüp arkama kaçamak bir bakış attığımdaysa

onun da benim gibi sırtını dönmüş olduğunu gördüm. Bakışlarımı hızla önüme çevirecektim ki bir an için gözler önüne serilen sırt kaslarını incelemeyi edemedim. Çocuksu ve alaycı mizacına rağmen bu kadar iri bir bedene sahip olmasına hayret etmemek çok zordu.

İşin kötü tarafı, bunu her ne kadar itiraf etmek istemesem de oldukça dikkat çekici bir vücudu vardı.

“Bana baktığını hissediyorum.”

Sanki suçüstü yakalanmış bir hırsızmışım gibi bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. Hissettiğim mahcubiyet yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

İşe yaramayacağını bilsem de sesimi kontrol altına almaya çalıştım. “Yanlış hissediyorsun.”

“Öyleyse kalbinin atışı neden hızlandı?”

Söylediği söz, hissettiğim duyguları silip süpürürken kaşlarım merakla çatıldı. “Kalbimin atışını duyabiliyor musun?”

Yekta bir an duraksadı. Konuşurken sesi hissettiği hayreti açık ediyordu. “Sen benimkini duyamıyor musun?”

“Hayır.”

Sanki bir çeşit yarıştaymışız gibi kıskançlık duymuştum. Neler oluyordu? Ben daha uzun süredir dönüşüyordum ve içine battığım bataklık hakkında daha fazla fikir sahibi olmam gerekirdi. Oysa Yekta her ağzını açtığı anda varlığından bihaber olduğum ihtimalleri önüme diziyordu.

“Eminim yapabiliyorsundur,” dedi aklımdan geçenleri bilmeden. “Gözlerini kapatıp odaklanmaya, etrafındaki sesleri dinlemeye çalış.”

“Sadece iki kere dönüştüğüne inanmak çok zor.”

“Bedenini hiç dinlemiyorsun, onu tanımaya çalışmıyorsun ve sonra ben çok ileride oluyorum, öyle mi? Hayır, Duru. Sen hiç adım atmıyorsun ki.”

Sözleri o kadar doğrudu ki rahatsız olmama neden oldu. Tarif ettiği gibi gözlerimi kapattım ve birkaç saniye bekledim. Fakat hiçbir şey yoktu. Ne kalp atışı ne de başka bir şey kulaklarıma ulaşıyordu.

“Olmuyor işte! Neden senin kalbini duyamıyorum?”

“Daha kalbimin atmasına bile fırsat tanımadın be kadın!” diye söylendi. “Biraz sabırlı ol. Annenin karnında dokuz ay nasıl durdun sen?”

Azarlamasına öfkelensem de beni bir miktar kendime getirdiğini reddedemedim. Derin bir nefes aldım, gözlerimi yeniden kapattım ve bekledim. Yekta'nın tarif ettiği gibi bedenime kulak vermeye, bana anlatacaklarını dinlemeye çalıştım.

Yaklaşık on dakika sonra çevremdeki birçok ses kulağıma daha yüksek gelmeye başlayınca heyecanla gülümsedim. Isırıldıktan sonra bedenimde değişimler olduğunu hissetmişim. Daha dinç biri olmuşum, boyum bir miktar uzamıştı ama duyularımda bir değişim olduğunu nedense hiç düşünmemişim.

Kıkırdadığımı duyan Yekta, “Sanırım işler yolunda gidiyor,” diye bir tahminde bulundu.

“Evet,” dedim elma şekeri almış bir çocuk mutluluğuyla. “Kalbinin sesini duydum.”

“Senin adına sevindim.”

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Rahatsız edici olmayan ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissettiğim bir tür sessizlikti bu.

“Bu arada, dün gece için teşekkür ederim.”

Konuştuğunda sesi şaşkın çıkıyordu. “Ne için?”

“Bana olan desteğin için,” derken ben de onun kadar şaşkındım. Gerçekten dün gece bana ne kadar yardımı dokunduğunun farkında değil miydi?

“Ah, o mu? Pek de önemli bir şey değil.”

“Benim için önemi büyük.”

“İçin rahat olsun, bana borçlu kalmadın.” Neden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı çattım. Neyse ki sormama fırsat bırakmadan konuşmaya devam etti: “Sen de bana oldukça destek çıktın.”

Gözlerimi kısıp dün geceyi anımsamaya çalıştım. O kadar gerindim, öfkem beni öylesine ele geçirmişti ki kelimeleri mantıklı bir şekilde bir araya getirebildiğimden şüpheliydim. Yine de ona yardımcı olma düşüncesi iyi gelmişti.

“Dün gece ne olduğunu hatırlıyor musun? Dürtülerine yön veremeyi becerdiğin oldu mu hiç?”

Sorusu karşısında bir an düşündüm. Anılar her zaman hızla gelmiyordu. Bazen gece yaşananları parça parça hatırlıyordum fakat dün gece yaşananların bir kısmı zihnimde hâlâ canlıydı.

“Bu bir zafer sayılmalı mı, emin değilim,” dedim kararsızlıkla.

“Gönder gelsin.”

“Dün buradan kaçmak için parmaklıklara saldırmayı düşündüm. Aslında bunu hep yapıyorum fakat bir sonuç alamıyorum. Ancak dün gece...” Bir an duraksadım. “Dün gece öfkeni yönlendirmekle ilgili söylediklerini anımsadığımı hatırlıyorum. Zihnimde sürekli sesin dolaşıyordu. O sesi dinlemeye çalıştım ve parmaklıklara saldırmak yerine duvarı yumrukladım.”

“Deli misin sen?”

Sesi o kadar içten ve hararetle çıktı ki boş bulunup arkamı döndüm. Tam o sırada o da bana dönmüştü. “Bu ne kadar önemli bir şey, farkında değil misin? Bugün öfkeni yönlendirdin, yarın öfkeni dindirmeyi deneyebilirsin.” Benden daha hevesli ve mutlu görünüyordu. “Bu işler her zaman adım adım yürür.”

En az onun kadar kendimi kaptırmıştım. Heyecan içinde soludum. “Sahiden öyle mi düşünüyorsun? Sence gerçekten kendimize engel olmanın bir yolunu bulabilir miyiz?”

“Temennim bu yönde,” derken zümrüt yeşili gözlerinde kararlılık parıltısı vardı. “Ama bu sonucu almasak bile hayal kırıklığına uğrama çünkü...” Gözleri yavaşça bedenimde gezinirken sözcükler boğazında asılı kaldı.

Onun bu tepkisi, bir an için unuttuğum küçük bir detayı yeniden hatırlamama yardımcı oldu: İkimiz de çıplaktık.

Aynı anda önümüze döndüğümüzde utançtan ölmek üzereydim. Tam şu an yer yarılabilirdi ve seve seve içine girerdim. Bir deve kuşu gibi yüzümü ellerimin arasına gömdüğümde Yekta'nın sesini duydum: “Bu da...” Sesi o kadar tiz çıkmıştı ki konuşmaya devam etmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Bu da bir başarı sonuçta. Kendine bir noktaya kadar engel olmak yani. Nokta küçük ya da büyük olabilir, bu çok önemli değil. Yani önemli ama...”

“Yalvarırım sus artık.”

“Bence de.”

Utanç verici dakikalar birbirini kovaladıktan sonra kapı nihayet açıldığında kurtuluşun geldiğini düşünüp sevinmeli miydim yoksa bu kadar geç geldiği için abimi boğazlamalı mıydım, emin olamadım. Artık ortamdaki utanç verici hava kısmen dağılmış olmasına rağmen ellerimi yüzümden çekmeye gücüm yetmemişti.

“Duru, Yekta!” diyen sesini duydum abimin. “Üstünüze bir şeyler giysenize!”

Öfkeyle tiz bir çığlık attım. “Neden herkes keyfi olarak çıplak kaldığımı düşünüyor?”

“Çınar, neler oluyor?” Elisa'nın sesini duymamla bayılacak gibi oldum. Bu sabah daha utanç verici olabilir miydi acaba?

“Elisa, çıplağım!” diye bağırdı Yekta. “Kocan kızmazsa gel.”

Başımı hafifçe kaldırdığımda abimi öfkeden kıpkırmızı bir suratla görmek, ortamdaki gergin havayı komple söküp attı. Dayanamayıp bir kahkaha patlattım.

“Ee, aşağı iniyorum o zaman,” dedi Elisa. Sesinden gülümsediğini anlamak mümkündü. “Çınar, senin için de sorun yoktur, değil mi?”

Çınar burnundan soluyarak merdivenlere odaklandı. Yüzünde saf bir endişe vardı. “Elisa, bir adım daha atayım deme sakın!”

“Sence ciddi olabilir mi, aptal?” diye seslendim abime. Onunla bu şekilde saygısızca konuşmak âdetim değildi ama beni bu kadar geç hatırladığı için ona kızgındım.

Abim suratını buruştururken Elisa'nın kahkahasını duydum. “Ben giyecek bir şeyler getireyim en iyisi.”

Yekta homurdandı. “Sanırım bu, tüm ömrümde duyduğum en güzel şey.”

Elisa gider gitmez abimin ciddi ve tehditkâr sesini duydum. “Yekta, arkana bakayım dersin gözlerini oyarım.”

“Çok meraklısıyım sanki.”

“Pardon,” dedim kaşlarımı çatıp. Egom zedelenmişti. “Herkes benim gibi bir afetin meraklısıdır, reddetme şimdi bunu.”

“Çınar, kardeşine söyle, benimle flört etmesin.”

Ağzım bir karış açıldı. “Ben öyle bir şey...”

“İkiniz de kesin sesinizi!” Kısa bir duraksamanın ardından abimin, “Duru,” dediğini duyunca ona döndüm. Mahremiyet duygumu zedelememek için bana tam bir bakış atmıyordu. “Geç geldiğimiz için özür dilerim, uyuyakalmışım.”

Yekta şakacı bir edayla söylendi: “Sanki Elisa’yla takılıp bizi unutun gibi geldi bana ama inanmış gibi yapacağım.”

Abim burnundan soludu. “Sen her şeye karışacak mısın böyle?”

“Öyle oldu mu, olmadı mı, ondan haber ver.”

Abim öfkelense de gülümsemeden edemedim. Yekta’yı pek tanı mıyordum fakat şu anda Çınar’a bulaşmasının, onu öfkeliendirmesinin tek amacının ortamı yumuşatmak ve az önce yaşadığımız utanç verici anı hafızalarımızdan silmek olduğunu içten içe biliyordum.

Abim tekrar bana döndü. “Kendimi affettirmek için güzel bir kahvaltı hazırlayacağım sana.”

Önce derin bir nefes aldım, sonra rahatlamayla omuzlarım çöktü. “Umarım her zaman yaptığın o leziz omletten yaparsın.”

**BÖLÜM
XIII**

Elisa Yıldırım

Yekta, Duru ve Çınar'la kahvaltı ederken hayatımın en eğlenceli sabahlarından birini geçirdiğimi düşündüm. Duru onu unuttuğumuz için abisine ve bana laf sokunca Çınar utanarak bakışlarını kaçırıyordu. Bense sanki bana laf soktuğunu anlamamış gibi davranıyor, başka şeylerden söz ediyordum. Yekta'ysa hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Önemsemediği tek şey Çınar'ın biraz daha sucuk yapıp yapamayacağıydı. Bir an için kendimi sıcak bir yuvada hissetmeden edememiştim.

Ancak tüm bu keyifli zamanımıza rağmen tat kaçırın bazı gerçeklerle yüzleşmek zorundaydık. Bu yüzden kahvaltının sonuna doğru, "Serkan'ın evine gitmeliyiz," dedim. "İdil ve Atalay hâlâ bizden bir haber bekliyorlar."

Çınar'ın dudaklarındaki gülümseme, eski erkek arkadaşımın adını duyunca sekteye uğrasa da başını hafifçe salladı. "Haklısın. Bugün gider ve yaşananlardan onları da haberdar ederim."

Duru bir abisine bir bana baktıktan sonra, "Diğer evde saldırıya uğradılarsa orası pek güvenli değil demektir," dedi çekinerek. Abisinin gerginliği öyle artmıştı ki ortamdaki havanın ağırlaştığını hissediyordum. "Buraya gelmeleri gerekmez mi?"

Çınar'ın tek kaşı havaya kalktı, gözleri kısıldı. "Buraya gelmesi gerekenler tam olarak kim sence?"

Duru omuzlarını düşürdü. "Yapma ama abi. Tamam, Elisa'nın eski sevgilisinden ben de nefret ediyorum ama göz göre göre adamı ölüme mi terk edeceğiz?"

Çınar dümdüz bir şekilde kardeşine baktı. Görünen o ki bunda bir sorun görmüyordu.

Duru'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Böyle bir niyetin yok, değil mi?"

"Yaşamayı hak etmiyor."

Yekta açılan konudan rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı fakat bir yorumda bulunmadı. Ne kadar rahat bir karakteri olduğunu göz

önünde bulundurduğumda böyle gerildiğini görmek rahatsız hissetmememe neden olmuştu.

“Bak,” dedi Duru. “Ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum ama birini ölüme terk etmek bambaşka bir şeydir. Sen bir insana kıyamazsın ki. Hatırlasana, sırf bu yüzden Elisa’yı öldürmedin.” Bana kısa bir bakış attı. “Seni seviyorum, tatlım. Lütfen kişisel algılama.”

Burnumdan güldüm. “Sağ ol ya.”

Çınar sandalyesinde arkaya yaslandı, kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Rahat görüntüsüne rağmen ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. Yeşim rengi gözleri çakmak çakmak parlıyordu.

“Elisa’ya zarar vermek istememiştım, Duru,” dedi sonunda. “Çünkü o hiçbir suçu olmayan, masum bir genç kadındı fakat Serkan öyle değil. Sevgilime zarar veren bir orospu çocuğuna kucak açacak değilim.”

Boğazım kururken öylece Çınar’a bakakaldım. Kalbim boğazımda bir yerde atıyor, midemde kelebekler kanat çırpıyordu. Zıplamak, küçük bir çocuk gibi sevinç çığlıkları atmak istiyordum fakat o kadar şaşkındım ki tek yaptığım o sandalyede oturup Çınar’a bakmaktı. Yaşadığımız onca zorluk ve kalp kırıklığının ardından ilişkimizi böyle sahiplenmesi içimi ısıtmıştı.

Yekta’nın dudakları tepkimi görünce yukarı kıvrıldı. “Galiba sevgili olmanız gibi küçük bir detaydan Elisa’nın haberi yok.”

Üzerimdeki şaşkınlığı atıp Yekta’ya gülümsediğimde Çınar gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Sanki bu konunun aramızda hiç dile getirilmediğini ilk kez fark ediyormuş gibi afallamıştı.

“Bu konuyu sonra konuşursunuz,” dedi Duru ellerini çırpıp. “Romantik repliklerinize şahit olmak istemiyorum.” Tekrar abisine odaklandı. “Serkan buraya gelecek mi, gelmeyecek mi?”

Çınar bir elini ensesine götürdü. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Yeşim rengi gözlerinde öylesine kalın bir perde vardı ki ardını göremiyor, duygularını okuyamıyordum. “Sen nasıl istersen öyle olsun, Elisa,” dedi tek nefeste.

Onun bu konudaki arzusuna, Serkan'a olan nefretine rağmen kontrolü tamamen bana bırakışı gözlerimi şaşkınca kırıpştırmama neden oldu. "O ikisini evinde ağırlamak canını sıkmayacak mı?"

Omuz silkti. "Mutluluktan dört döneceğimi söyleyemem ama fırtına yavaşladı zaten. Birkaç gün burada kalabilirler, sonra da onları evlerine göndeririz."

Bir anda masadaki herkesin odak noktası oldum. Herkes vereceğim cevabı merakla beklerken omuzlarımı dikleştirdim. Kendime düşünmek için birkaç saniye süre tanıdıktan sonra derin bir nefes aldım.

"Beren ve Serkan'ın güvende olmasını istiyorum."

Çınar'ın çenesi kasıldı ancak başını hafifçe sallamak dışında tepki vermedi. O sırada cevabıma şaşırarak Yekta hafifçe irileşmiş gözlerle sordu: "Onlara bir zarar gelmemesini isteyecek kadar iyi niyetli olmana şaşırmadan edemedim. Benim başıma gelse senin kadar merhametli olur muydum, emin değilim."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Ne merhameti, Yekta?" diye sorduğumda arkadaşım bir an afalladı. Hafifçe öne eğildim. "O ikisinin iyi olmasını istiyorum. İyi olsunlar ki gözlerinin içine baka baka Atalay'a gerçekleri söyleyebileyim. İyi olsunlar ki Atalay'la birlikte onlardan hesap sorabileyim." Öfkeyle soludum. "Bana yapılabilecek bir süre sessiz kalmam, aptal bir kız gibi susup oturacağım anlamına mı geliyor sence?"

Yekta kaşlarını hafifçe kaldırdı, sessizce beni süzdü. O an karşısındaki kadınla aylar önce arkadaş olduğu kadın arasında dağlar kadar fark görüp görmediğini düşündüm.

O sırada Duru kıkırdadı. "Benden büyük bir yılan göremem diyordum fakat tacımı sana devretmeye karar verdim."

Bu sözü ortamdaki ağırlaşmış havayı yumuşatırken gülümsedim. "Teşekkür ederim, sanırım."

Kahvaltımız devam ederken arada bir Yekta'nın inceleyici bakışlarını yakaladım. Bana hem bir dost sevecenliğiyle hem de bir yabancıyla tanışmış birinin meraklı gözleriyle bakıyordu. İçten içe ona hak vermemek elde değildi. Bir şekilde hâlâ eski Elisa'ydım. Merhametli, sevecen ve olaylara iyi yönden bakmaya çalışan Elisa. Fakat öte yan-

dan artık daha sert köşelerim vardı. Eskisi kadar yumuşak değildim. Bazen zihnimden öyle düşünceler geçiyordu ki kendimden korkuyordum.

Çınar'a olan sevgimi reddedemezdim. Beni korumak için benden ayrıldığını biliyor ve artık onu suçlamıyordum fakat beni terk edişi benim için bir dönüm noktasıydı ve sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Beni değiştirmiş, hamurumu yeniden yoğurmuştu. Aynı kahverengi gözlere sahiptim ama bakışlarım farklı birine aitti.

Ve garip bir şekilde bu insanı sevmiştim.

Ama ona bu şekilde kavuşmak ruhumu incitmiyor desem yalan söylemiş olurum.

Kahvaltımızı yapıp etrafı toparladıktan sonra Çınar, Serkan'ın evine gitmek için yola koyuldu. Evden çıktıktan sonra arabaya kadar ona eşlik ettim. Dışarı çıktığımızda yüzüme çarpan sert rüzgâr, kahverengi saçlarımın havada savrulmasına neden oldu.

Arabanın önüne geldiğimizde Çınar'ın karşısında durdum ve ellerimi arkamda birleştirdim. "Teşekkür ederim," dedim samimi bir minnetle. "Arkadaşlarımı burada ağırlamak zorunda değildin, evine çökmüş gibi olduk."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Kendini kötü hissetme, Elisa. Hangi erkek, sevdiği kadının geçmişindeki bir adamla aynı çatı altında kalma onurunu reddeder ki?"

Hafifçe karnına vurduğumda gülümsemesi içten bir kıkırdamaya dönüştü. "Domuzluk etme."

Aramızdaki mesafeyi tek bir adımla kapatıp dağılan saçlarımı yüzümden çekti ve ellerini yanaklarıma yerleştirdi. Bir an yüzüm küçükmüş gibi hissettim. "Onunla aynı evde kalmanın seni huzursuz etmeyeceğinden emin misin?" diye sorarken son derece ciddiydi. "O pisliğin sana yaptıkları..." Lafının devamını getiremedi. "Bunun, senin için zor olacağını farkındayım ve..."

Başımı hafifçe salladım. "Beni merak etme. Serkan benim için artık hiçbir şey ifade etmiyor." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Benden ziyade onun burada olması asıl senin için problem olacak."

Bana bakarken Çınar'ın gözleri tehlikeli bir parıltıyla parıladı. "O adamın burada kalmasını kabul etmem, varlığına tahammül edeceğim anlamına gelmiyor."

Gözlerim hafifçe kısıldı. Sözleri kafamı karıştırmıştı. "Nasıl yani?"

"Seninle konuşmaya, sana dokunmaya kalkarsa onu mahvederim, Elisa. Bu sefer tek bir yumrukla kurtulamaz. Onu parçalara ayırırım ve bunu yaparken tek bir saniye bile tereddüt etmem."

Sözleri o kadar net, bakışları o kadar keskindi ki ağzım kurudu. Onu daha önce bu kadar ciddi görmemiştim. Amacı sözlerine inanıp inanmamam değildi, istenmeyen ihtimaller gerçekleşirse yapacaklarını önceden haber veriyordu sadece.

Öte yandan Serkan'ı tanıyordum. Olanları Atalay'a anlatmamdan deli gibi korkuyordu ve bir şekilde benimle iletişime geçecek, susmam için yalvaracaktı. Ancak bunu gözlerinden alev saçan bu adama nasıl anlatacağımı bilemiyordum. "Benimle konuşmak isteyecektir."

Dudakları tehditkâr bir edayla yukarı kıvrıldı. "Umarım ister."

"Çınar, ona ben de öfkeliyim ama şimdilik sakın olmanı isteyeceğim."

Çınar tekrar gülümsedi ancak bu sefer gülümsemesi yumuşak, sevgi doluydu. Rüzgâr yüzünden yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Güzelim, tutamayacağım hiçbir söz vermem ben."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Anlaşılan Çınar'ı, Serkan'a zarar vermemeye meyilli olmak konusunda ikna etmek yakın gelecekte pek mümkün değildi.

Genç adamın başparmağı yanağımda gezince yeniden ona baktım. Gözlerime odaklanmış gözleri birkaç kez dudaklarıma dokununca aramızdaki gergin hava bir buhar olup dağıldı ve ikimiz de kendimizi öylece gülümserken bulduk.

Dudaklarıma doğru başını eğince aniden geri çekildim. Elinden şekeri alınmış çocuk gibi mutsuzlukla kaşlarını çattı ve bu hâli gülümsememin genişlemesine neden oldu. "İyi alıştın sen de."

Bana doğru birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Dudakları birkaç santim ötemde duracak şekilde yaklaşmıştı. “Bu bir sorun mu?”

Omuz silktim ve hafifçe geri çekildim. Ancak geri çekilmeme rağmen hafifçe uzansam dudaklarım onunkileri bulacak kadar yakındı. “Belki de.”

“Öyle mi? Sakıncası yoksa nedenini öğrenebilir miyim?”

“Öncesinde seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var,” dedim. “Şu sevgililik meselesi gibi mesela.”

Çınar gözlerini kırıştırdı, gülümsemesi titrer gibi oldu. Beni çözmeye çalışırken, “Ne yani?” diye soludu. Rahat bir tavır takınmaya çalışıyordu ancak gerginliğini az da olsa belli ediyordu. “Sevgili değil miyiz?”

“Bilmem,” dedim. “Henüz bir teklif almadım.”

Çınar birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. Ardından kaşlarını kaldırdı ve dudaklarına bir tebessüm yerleşirken başını salladı. “Peki,” dedi. “Bunu halledeceğim.”

Kıkırdadım. “Halletsen iyi olur çünkü senin gibi ince ruhlu bir adamdan romantik bir şeyler bekliyorum.”

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha patlattı. “Biliyor musun, Elisa,” derken gözleri ışıldıyordu. “Daha önce beklentilerini bu kadar açıkça dile getiren biriyle tanışmamıştım.” Derin bir nefes aldı ve aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı. “Peki, şu an seni öpmem yasak mı?”

Hayır, lütfen öp beni!

“Evet, elbette,” derken ikimiz de yalan söylediğimin farkındaydık.

Başını hafifçe sallarken gülümsemesini örtmek ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Hafifçe geri çekilir gibi oldu. “Peki madem.”

Montundan tutup onu kendime çektiğimde ve dudaklarına uzanmak için parmak uçlarımda yükseldiğimde bir kahkaha patlattı.

Çınar’ı uğurlayıp eve döndükten sonra Yekta ve Duru’yu salonda sessizce oturur hâlde buldum. Yekta televizyonda akıp giden filme dalmıştı, Duru’ysa uzandığı üçlü koltukta telefonuna indirdiği bir oyun oynuyordu. İkisini kavga etmeden görmek bir an rahatça nefes

almama neden oldu. Aşmaları gereken çok yol olduğunun farkındaydım fakat bu kadar kısa sürede katettikleri yol da pek yadsınamazdı.

İçeri girdiğimde Duru yan bir bakış attı. “Abimi, o pisliği öldürmemeye ikna ettin mi?” diye sordu ben Yekta’nın yanına otururken. “Umarım cevabın *hayır* olur.”

Burnumdan güldüm ve televizyona odaklanmış gibi görünmeye çalışan Yekta’nın dudaklarının belli belirsiz yukarı kıvrıldığını fark ettim. “Denedim fakat pek başarılı olacaktım gibi görünmüyor,” diye itiraf ettim.

Duru derin bir nefes alıp tekrar telefonundaki oyununa döndü. “Seni takdir ettiğimi söylemeliyim,” dedi ciddiyetle. “Ben eski erkek arkadaşımın aynı çatı altında kaldığını hayal bile edemiyorum, sadece düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyor.”

Arkama yaslandım. “Benim için de pek kolay olduğu söylene-
mez.”

Yekta yavaşça bana döndü. “Yaşananları Atalay’a ne zaman anlatmayı düşünüyorsun?”

Söyleyişinde çekingen bir tavır vardı. Bu yüzden gözlerimi kısıtım. “Söylememem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Ne?” dedi şaşırılmış bir şekilde. “Asla böyle bir şey düşünmüyorum. O ikisi size bir yanlış yaptı ve sonuçlarıyla yüzleşmeliler. Yıllardır hepimizi aptal yerine koymuşlar.”

“Öyleyse neden bu kadar rahatsız görünüyorsun?”

Göz ucuyla Duru’nun oyununu bıraktığını, koltuğunda yan dönüp Yekta’ya baktığını gördüm. O sırada Yekta derin bir nefes aldı. “Rahatsız değilim,” dedi. “Sadece Atalay’ın bu durumu öğrendiğinde yapacakları beni ürkütüyor.” Bakışlarını bana çevirdi. “Onu öldürebilir, Elisa. Ciddiyim. Serkan bu kadar korkmakta haksız değil çünkü Atalay sizin gördüğünüz gibi yumuşak bir adam değil. Onu en iyi biz tanıyoruz.”

Duru’nun alayla güldüğünü duyduğumuzda ikimiz de ona baktık. “Sevgilisiyle yattığına göre Atalay’ı o kadar da iyi tanıyıyormuş anlaşılır.”

Yekta bir an duraksadı. “Bunu ben de düşünüyordum,” dedi en sonunda. “Nasıl cesaret edebilmiş de böyle bir şeye kalkabilmiş?”

“Erkekler işte,” dedi Duru daha rahat yatacak şekilde dönerken. Ses tonu bariz bir iğneleme barındırıyordu. “Ne istediğini bilmeyen şımarık çocuklar hepsi.”

Yekta'nın tek kaşı havaya kalktı. “Abin ya da baban da mı öyle yani?”

Duru öyle bir baktı ki birini bakışlarıyla öldürmek mümkün olsa hiç şüphesiz genç kadın şu anda arkadaşımı lime lime ederdi. “Biliyor musun, Yekta?” derken sesi son derece mesafeliydi. “Bazen nerede durman gerektiğini bilmiyorsun.”

Yekta rahat bir tavırla omuz silkip arkasına yaslandı ama hissettiği öfke neredeyse tenime batacak kadar somuttu. “Ben sadece söylediklerinden çıkarım yaptım, hepsi bu.”

Duru öfkeyle ayaklanıp üst kata çıktığında Yekta'nın omuzları çöktü. Artık rol yapmasına gerek kalmamıştı. Onun gidişinin ardından Yekta'ya, “Biraz sert olmadı mı sence de?” diye sordum. “Neticede sana hakaret etmeye çalışmamıştı.”

Derin, düşünceli bir şekilde nefes aldı. “Onun bana olan nefretini hafife alıyorsun, Elisa,” derken son derece rahatsız olduğunu hissettim, neredeyse üzgündü. “Evet, aramızdaki buzları eritmeye çabalyoruz. Aslında önemli adımlar da attık ama biraz daha zamana ihtiyacımız var.”

Başımı olumlu anlamda salladım. En azından Yekta'da gözlemlediğim kadarıyla, Duru'yla arasına set çekmek istemiyordu fakat Duru'dan saldırı niteliğinde en ufak bir davranış görse kendini savunmak için pençelerini çıkarıyordu. İşin kötü tarafı, ikisi de davranışlarını pek kontrol edemiyordu.

Derin bir nefes aldım. Bu konuyla ilgili yapabileceğim her şeyi yapmıştım ve şimdi topu onlara atmam gerekiyordu. Elimden gelen tek şey, ikisi için en iyisini ummaktı.

Konuyu değiştirmek için, “En azından İdil'i göreceğiz,” dedim. “Belki eski günlerdeki gibi oluruz, kim bilir?”

Yekta'nın suratı yeniden düştü. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki bunun artık imkânsız olduğuna inanıyor gibiydi. İçime bir

kurt düşmemesi imkânsızdı. “Yekta,” dedim gözlerimi kısıp. “Sorun ne?”

“İdil’i görmeyi çok istiyorum,” dedi. “Ama ona biraz ayıp ettim.” Derin bir nefes aldı. “İşleri sıçır batırdım, Elisa ve beni affedip affetmeyeceğinden emin değilim.”

O kadar çaresiz görünüyordu ki tasalanmadan edemedim. “Saçmalama,” dedim tüm samimiyetimle. “İdil bizi sever. Ne yapmış olursan ol, seni mutlaka affedecektir.” Bana ümitsiz bir bakış attı ve bir an bu konuda bu kadar emin olmamam gerektiğini hissettim. Şüpheyle, “Yekta,” diye soludum. “Aranızda ne geçti?”

Yekta çatlamış dudaklarını yaladıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Sanki benimle göz göze gelmek ona acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Utanç içinde görünüyordu.

“İstemedenden de olsa onu duygularından, âşık olduğu kişiden vurdum, Elisa.” Gözlerim kısıldı, Yekta’yı anlamakta güçlük çektim. Bu hâlîm arkadaşımı eğlendirmiş olmalıydı ki başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. “Nasıl bu kadar kör olabildik, hayret edici doğrusu.”

Kaşlarım çatıldı. “Daha açık konuş.”

“İdil,” dedi. “Bana sevgilisi olan bir adamdan hoşlandığını anlatmıştı. Benim bu konu üzerinde pek düşünmeyeceğimi, tavsiye verip geçeceğimi sanıyordu ama onun hakkında kafa yoracak kadar onu önemsiyorum.” Yekta, hâlâ büyük resmi göremediğimi fark edince, “Düşün, Elisa,” dedi. “İdil’in çevresini az çok biliyoruz. Âşık olabileceği kadar yakın olduğu ancak sevgilisi olan, bu yüzden vicdan azabı duyabileceği kim var?”

Bazen gözümüzün önündeki cevapları bulabilmek için önce açıkça sorulmuş bir soruya ihtiyaç oluyordu ve Yekta o soruyu gözler önüne sermişti.

Kafamda şimşeklerin çakması sadece birkaç saniye sürdü.

“Atalay,” dedim irileşmiş gözlerimle. “İdil, bunca zamandır Atalay’a mı âşıktı yani?”

Başını hafifçe salladı. “Bana bir ipucu verdiğinde onu izlememek, hareketlerini gözlemlememek benim için imkânsızdı. Her bir bakışı

meğer o kadar anlamlıymış ki daha önce fark etmediğime şaşırdım. Bu konuyu konuştuğumuzda da... Biraz kırıcı bir üslup kullandım.”

Daha fazlasını sormak istedim fakat Yekta âdeta kapalı bir kutu gibiydi ve bu kadarını bile ağzından zar zor aldığım için onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Yaşananları öğrenmek için yanıp kavulsam da geri adım atmalıydım.

“Umarım...” dedim konuyu kapatarak. “Her ne söylediyse kendini affettirebilirsin, Yekta.”

Onun da tek arzusu buymuş gibi derin bir nefes aldı. “Umarım.”

İdil Öztürk

Kapımız çalındığında ve karşımda Çınar'ı gördüğümde sevinç gözyaşlarına boğulmakla oradan oraya zıplamak arasında kaldım. Ömrümde sadece bir kere gördüğüm bir adamın karşımda belirmesine bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi.

“Yalvarırım bana iyi haberlerle gelmiş ol,” dedim kapıyı açar açmaz, onu içeri bile davet etmeden.

Dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yekta iyi,” dedi. “Sağlıklı, tek parça ve hâlâ son derece sinir bozucu.” Dudaklarım titredi, neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Onunla aramızda ne geçmiş olursa olsun, o hâlâ benim biricik dostumdu ve öyle kalmaya devam edecekti.

“Onu görmeye gidebilir miyiz?” diye sordum.

Çınar başını hafifçe salladı. “Elbette,” dedi. “Sizi almaya geldim zaten.”

Kaşlarım merakla çatıldı ama daha soru sorma fırsatı bulamadan arkamdan gelen bir ses işittim: “Bizi mi?”

Arkamı döndüğümde Beren'i gördüm. Toz pembe bir *sweatshirt* ile siyah bir tayt giymişti. Kum sarısı kıvrıcık saçları dağınık bir topuz altında toplanmıştı. Ev hâliyle bile son derece dikkat çekici göründüğünü itiraf etmeliydim.

Çınar başını sallarken soğuk ve mesafeliydi. “Evet,” dedi. “Burada güvende değilsiniz ve hepiniz bir süre benim evimde kalacaksınız. Fırtına dindikten sonra da bir şekilde evinize ulaşmanızı sağlarım.”

Çınar'ın içeri girmesi için geri çekilirken, "Hepiniz tanımına Serkan ve Beren de dâhil mi?" diye sordum. "Malum, ikisi de Elisa'ya ihanet edecek kadar karakersizler. Elisa onları yanında istemese yerden göğe kadar haklı olur."

Beren'in yanında sanki çok olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi hakaret etmem genç kadını şaşkına çevirmişti. Çınar'ın dudakları bu tavrım karşısında hafifçe yukarı kıvrıldı fakat ortamdaki havayı daha fazla germemek için sükûnet içinde konuştu: "Elisa bir sorun olmayacağını söyledi," dedi. "Ona danışmadan iş yapmam."

Çınar'ı takdir ederek Beren'e döndüm. "Ne kadar iyi bir adam, değil mi?" diye soludum. "Adım atmadan önce Elisa'ya soruyor."

Mesajım açıldı: *Arkadaşımın erkeğinden uzak dur!*

"İsterseniz siz eşyalarınızı toparlayın," dedi Çınar. "Ben burada sizi beklerim."

Yekta'yı görme ihtimalinin verdiği heyecan, Beren'e duyduğum nefretten kısa bir süreliğine sıyrılmama neden oldu. Dudaklarım hayat dolu bir gülümsemeye yukarı kıvrılırken vücudumdaki kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim ve koşarak üst kata çıktım. Tam o an Atalay odasından çıktı.

"İdil," dedi. "Neler oluyor?"

"Çınar geldi," derken içim içime sığmıyordu. "Yekta iyiymiş. Şimdi onu görmeye gideceğiz. Çınar bir süre onda kalmamızı çünkü buranın pek güvenli olmadığını söylüyor."

"Bizi bırakıp gidecek misiniz?"

Bakışlarımı çevirdiğimde Serkan'ın kapısının önünde korkuyla bize baktığını gördüm. Tam bir hamam böceği gibiydi. Ona en büyük arzusunun bu olduğunu söylemek istesem de vakit kaybetmemek için, "Hayır," dedim. "Elisa ve Çınar seni de davet ediyorlar. Yarım saate hazır olsan iyi edersin."

Serkan hızlıca kapısını kapatırken gözlerimi devirdim. Bir insan kendini daha ne kadar küçük düşürebilirdi? Hayret etmeden edemedim. Tekrar Atalay'a döndüğümde onu bana gülümserken yakaladım.

Hissettiğim utanç yüzünden bedenim ısınırken gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Sinirlenince ne kadar tatlı olduğundan haberin var mı acaba?”

İltifatı beni gafil avlarken gülümseyip bakışlarımı kaçırdım. San-ki ilk kez bir erkekle çıkıyormuş gibi utanıyor, Atalay'ın gözlerine bakamıyordum. Gözlerindeki bir şey ruhumun derinliklerini, en karanlık arzularımı görüyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Öte yandan öpüşmemizden beri doğru dürüst konuşmamıştık ve bu da şu anki durumu mümkünmüş gibi daha da garipleştirmişti.

Birkaç adım geri geri giderken, “Aşağıda görüşürüz,” dedim.

Gülümsemesi genişledi. Utandığımı anlamıştı. “Görüşürüz.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra tüm eşyalarımı toplamış, bavulumu tıktırmıştım. Zaman zaman uyuşuk bir insan olsam da şu an o kadar sabırsızdım ki işlerimi çabucak halletmişim. Bundan haftalar önce hevesle topladığım bavulu bu şartlarda yeniden taşımak bir miktar hüzünlenmeme neden olsa da aldırış etmedim. Yekta'yı görecektim ve önemli olan tek şey buydu.

Merdivenin başına geldiğimde aşağıda konuşan Çınar'ın sesini duydum ve bir an duraksadım. “Kaba davranmak istemiyorum ama benimle muhatap olma.”

Sesi son derece sert, bir buz dağı kadar soğuktu. Kaşlarım iyice çatılırken bu sefer Beren'in sesini duydum: “Ama ben sadece konu açmak istemişim.”

“İsteme, Beren. Ne zannediyorsun ki? Seninle uzun uzun muhabbete dalacağımı mı? Elisa'nın canını yakan birini insandan sayacağımı mı?” Kısa bir duraksama oldu. “Yoksa Serkan gibi iradesiz bir piç kurusu olacağımı mı?”

Beren'in kekeleydiğini duydum. “Be-beni yanlış anladın.”

Alaycı bir gülme sesi yükseldi. “Hayır, Beren. Seni son derece doğru anladım. Bu hareketlerine bir son ver. Size evimi açmamın tek sebebi Elisa'nın böyle arzu etmesi. Bundan başka bir anlam çıkarma. Eğer bir daha bana farklı bir şekilde yaklaştığını hissedersen durumu Elisa'yla paylaşırım ve seni, onun elinden almak için kılıcı bile kıpırdatmam.”

Dudaklarım yukarı kıvrılırken yüreğim huzur dolu bir rahatlamayla gevşedi. Elisa'yı çok seviyordum, benim için çok kıymetliydi ve kendisine sadakatle bağlı bir adamı hak ediyordu. Görünen o ki sonunda aradığını bulmuştu.

Çınar kusursuz bir adam olmayabilirdi. Elisa'yı terk etmesi kesinlikle gözümde ciddi anlamda düşüşe geçmesine neden olmuştu ama onun için eski sevgilisini evinde ağırlamayı kabul etmesi ve bir başka kadına böyle sert bir şekilde set çekmesi artı puan toplamasına neden oluyordu.

Duyacağımı duymuştum. Zavallı Çınar'ı Beren'in elinden kurtarma vakti gelmişti.

Bavulumu bilerek yere çarparak, yüksek sesle oflayarak alt kata indiğimde konuşmalar bir anda kesildi. Aşağı indiğimde iki çift meraklı gözün odak noktasıydım. Bavulumu yere bıraktıktan sonra nefes nefese doğruldum. O sırada Çınar soru sormadan bana yaklaşmış, bavulumu taşımak için uzanmıştı.

"Teşekkürler," dedim nezaket gereği bile taşımayı önermeden. "Sen taşımasan kalbim çok kırılırdı." Bakışlarımı Beren'e çevirdim. "Beren," diye soludum. "Ne oldu? Yüzünden düşen bin parça. Sanki biri seni çok sert bir şekilde reddetmiş ve sen de tüm ezikliğine kalakalmış gibisin."

Beren neye uğradığını şaşırmış bir şekilde bana bakarken Çınar'ın gözleri irileşti. Anlaşılan benden bu kadar net bir çıkış beklemiyordu.

Beren'in göğsü hızlıca nefes alıp verdiği için hareket ediyordu. En sonunda, "Beş dakikaya geliyorum," diye koşar adım üst kata çıktı. O sırada yanaklarına düşen birkaç damla yaş göz ucuyla fark etmiştim.

Çınar bavulumu alıp dışarı götürürken, "Biraz ağır oldu sanki," dedi fakat yine de keyiflendiği belliydi.

Omuz silktim. "Arsızın teki zaten. Merak etme, yakında yine sana sırnaşır."

Bavulumu arabanın bagajına koyarken, "Bir insan nasıl bu kadar doyumsuz olabilir?" diye soludu. "Bütün erkekler ona tapsın istiyor. Dünyanın etrafında döndüğüne kendini öyle inandırmış ki aksi bir

düşünce hayal kırıklığı yaşamasına neden oluyor. Nasıl arkadaş oldunuz bununla siz?”

“Biliyor musun, Çınar, bu soruyu ben de kendime sık sık soruyorum ve bir cevap veremiyorum. İnsan sevdiği kişiye karşı kör oluyor sanırım. Ona yakinken gerçekleri göremiyor. Oysa bir şeyi en objektif şekilde algılamak için zaman zaman geri çekilmek gerekiyor.”

Başını hafifçe salladı. Birkaç dakika onunla sohbet ettikten sonra evden Atalay, Beren ve Serkan çıktı. Çınar, Atalay'a bir baş selamı armağan ettikten sonra öfkeyle şoför koltuğuna ilerledi. Görünen o ki Serkan'ın ona yaklaşmasına bile tahammül edemiyordu.

Diğerleri bavullarını arabanın bagajına yerleştirdikten sonra hep birlikte arabada yerimizi aldık. İşin kötü tarafı şuydu ki Atalay, yaraları yüzünden ön koltukta, koltuğu hafifçe yatırıp yolculuk etmek istediği için tüm yolu arka koltukta, Beren ve Serkan'ın ortasında geçirmek zorunda kalmıştım.

Ne muhteşem üçlü ama!

Tüm yolu küçük bir çocuk gibi somurtarak, zaman zaman Çınar ve Atalay'la konuşarak geçirmiş; bunun dışında sessiz kalmıştım. Çınar'ın evinin önüne geldiğimizdeyse aniden ışık saçtım.

Beren'i itekleyerek arabadan çıktıktan sonra kelimenin tam anlamıyla eve doğru koştum. Hemen kapıyı yumruklamak için yanıp tutuşuyordum fakat tam o an kapı açılınca afalladım ve olduğum yerde kalakaldım.

Yekta tüm gülümsemesiyle karşımdaydı. Kesinlikle öncesine nazaran daha iriydi fakat hâlâ aynı adamdı. Aynı ışıldayan gözler, aynı müstehzi gülüş, aynı dudak bükme... Aramızdaki kırgınlığa rağmen o hâlâ canım arkadaşım Yekta'ydı.

Bir an dudaklarım titredi. Onu bu şekilde sağlıklı görmek hem çok mutlu olmama hem de bastırılmış korkularımın gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Buğulanan gözlerimle Yekta'ya baktığımda onun da en az benim kadar duygusal olduğunu gördüm. Bu koca adamın ağlamak üzere olduğunu fark etmek bir an tebessüm etme neden oldu.

Ben adım atamayacak kadar afallamışken aramızdaki mesafeyi Yekta bir çırpıda kapattı ve bana sıcak bir sarılma bahşetti. “Özür dilerim. İdil,” oldu ilk sözleri. “Beni affeder misin?”

Nasıl affetmezdim ki? Ölmek üzere olduğunu düşünüp bunca telaşa kapılmışken, ondan kurtulmamızı söyleyen Serkan’a direnmişken ve şimdi onu yeniden sapaşğlam karşımda görüyorken nasıl öfkemi diri tutabilirdim?

“Affederim,” dedim ona sarılırken. “Ama beni çok kırdın, Yekta.”

“Biliyorum,” dedi. “Özür dilerim.”

Sarılmamız bittiğinde Atalay’a yöneldi. Arkadaşım, Çınar’ın yardımıyla yavaş adımlar atıyordu. Atalay’ı bu hâlde görünce Yekta’nın gülümsemesi yavaşça soldu. Cildi mermer gibi bembeyaz kesilirken göğsü hızla inip kalktı.

“Atalay,” diye kekeledi. “Kardeşim, ben... Çok üzgünüm. İstemedim...”

Atalay’ın dudaklarında anlayışlı bir gülümseme peyda oldu. Öne atılıp Yekta’ya samimi bir şekilde sarıldı. “Sorun değil, Yekta,” dedi. “Özür dilenecek bir şey yapmadın sen.”

Yekta geri çekildiğinde gözleri dolmuştu. Bakışlarında hissedilir bir utanç vardı. “Benim yüzümden...”

“Kendinde değildin,” diye kestirip attı Atalay. “Kendini böyle bir şey için suçlayamazsın.”

Yekta ikna olmamış gibi dolu gözler eşliğinde arkadaşımın bakarken Elisa’nın sesi duyuldu. “Gerçekten, Yekta!” diye söylendi. “*Drama Queen*¹ olmaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

Yanıma geldiğinde önce Atalay’a sıcak bir sarılma bahşetti. Geri çekildiğinde gözleri ışıldıyordu. Tam yanımda durup bir kolunu omzuma attığında arkadaşımın beline sarıldım. “Seni görmek güzel,” dedi doğrudan Atalay’a bakıp.

Atalay bir çocuk gibi Elisa’nın saçlarını karıştırdı. “Seni de.”

Bir an bu anda takılı kalmak istedim. Hepimiz hayattayken, zorlukları atlatmışken ve sonunda rahat bir nefes alabiliyorken. Ancak

¹İngilizce: Drama kraliçesi. (Editör Notu)

bu imkânsızdı ve ne acıdır ki güzel olan şeyler hep imkânsızlıklarda saklı olurdu.

Elisa'nın bakışları Beren ve Serkan'a kaydığında bedeninin kas-katı kesildiğini hissettim. Ona destek olmak için sırtını okşasam da fayda etmedi. Bakışlarını kaçırıp derin bir nefes aldı. "Neyse," dedi. "İçeri geçelim artık."

Beni bırakıp içeri geçerken hepimiz ona eşlik ettik. Bu esnada Çınar'ın, Serkan'ın yanından geçerken ona ölümcül bakışlar gönderdiğini hissettim. Bu tavırla neyi amaçladığından emin değildim. Elisa'ya bakmaması gerektiğini mi söylüyordu yoksa ona bakıp bakmadığını mı kontrol ediyordu? İki türlü de son derece ölümcül bir tavır takındığını söylemem gerekirdi.

Derin bir nefes aldım. Burada, aynı çatı altında kalmak hepimiz için enteresan bir deneyim olacaktı.

*

Çınar'ın kardeşi Duru son derece orijinal bir karakterdi. Kızla sohbet etmek çok eğlenceliydi. Oldukça neşeli, cıvılcıvılcı bir genç kadındı. Onunla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamak olanaksızdı. Fakat hepimize sıcak bir yaklaşım sergilerken Yekta'ya bakışları zaman zaman o kadar soğuk oluyordu ki benim bile içim üşüyordu. Aralarında bir tartışma olup olmadığını Elisa'ya sorduğumdaysa arkadaşım, bunun hayvani içgüdüyle bir alakası olduğunu söyledi. Anlattığına göre Duru, bölgesi ele geçirilen bir lider gibi hissediyormuş. Yekta'ysa kendisine saldırılmak üzere olduğunu hissedip önce davranma arzusuyla yanıp kavruluyormuş.

Ona aralarında basit bir cinsel çekim olup olamayacağımı sorduğumda Elisa kolumu çimdikledi ve beni Yekta'yla fazla yakın olmakla suçladı. Ona göre bu cümle fazla *Yektavariydi*.

Öte yandan Elisa, nedenini bilmediğim bir şekilde bana sürekli ona anlatmak istediğim bir şeyler olup olmadığını soruyordu. Aslında onunla paylaşmak istediğim çok şey vardı. Özellikle Atalay'la öpüşmemin her bir detayını anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama şu an ne yeriye ne de zamanı. Bu yüzden onu sürekli reddettim fakat onu her reddettiğimde bana gönül koyar gibi gözlerini devirdi.

Bunlar dışında gün şaşırtıcı derecede sakin geçti. Beren ve Çınar'ın konuşmasına şahit olduğumu Elisa'ya anlatmayı şimdilik rafa kaldırmayı tercih ettim çünkü arkadaşım bu konuşmadan habersizken bile Beren'i çiğ çiğ yemek üzereydi. Öte yandan Çınar da sergilemesi gereken bir duruş sergilemişti zaten.

Yatma vakti geldiğinde gün sona erdiği için neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Bir an kimin nerede yatacağıyla ilgili kısa bir polemik yaşasak da Çınar'ın evi hepimize yetmişti. Yekta ve Duru zaten kafeslerinde kalıyorlardı. Çınar ve Atalay, Çınar'ın odasında kalacaktı. Ben ve Elisa da üst kattaki diğer odada kalacaktık. Beren ve Serkan da salonda kalacaklardı.

O ikisini baş başa bırakma düşüncesi midemin iğrentiyle burkulmasına neden oluyordu fakat ne onların yanında yatmaya gönüllüydüm ne de bunun bir arkadaşımın başına gelmesini dilerdim.

Dişlerimi fırçalayıp pijamamı giydikten sonra yatağa kuruldum, o sırada kapı açıldı. Elisa'yı görmeyi bekleyerek kapıya dönmüştüm ki Atalay'la karşılaşınca gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

“Atalay,” dedim. “Odaları karıştırdın sanırım.”

Yanakları bir çocuk gibi al al olurken, “Aslında karıştırmadım,” dedi. “Çınar, beni odada istemediğini kibarca belli etti.”

Gözlerim hafifçe irileşti. “Kibarca mı?”

Omuz silkti. “Benim gibi kılı bir herifle yatmaktansa sevgilisiyle olmayı tercih edermiş.”

Gözlerimi kırıştırdım. Elisa bana sormadan asla böyle bir şey yapmaz, Atalay'ı yanıma göndermezdi. Tabii, eğer...

Gözlerimi kapatıp aptallığıma öfkelenerek soludum. Nasıl fark edememiş, nasıl düşünememiştim ki? Elisa bugün sürekli bir şeyler ima edip durmuş, istediği cevabı alamayınca somurtmuştu. Belli ki Yekta'yla aralarında bir konuşma geçmişti ve şimdi de beni cezalandırıyordu.

Şey... Belki de ödüllendiriyordur.

İçimdeki sinsi sese küfredip susmasını emrettim.

“İyi misin, İdil?” Atalay'ın sesi, beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Başımı hafifçe salladım. Ona içimden geçenleri nasıl söyleyebilirdim ki? “İyiyim,” dedim. “Gelsene içeri.”

Benden onay almanın verdiği rahatlamayla içeri girip kapıyı kapatırken yatağın yanında durdu. Yastıklardan birini kapıp, “Ben yerde yatarım,” dedi. “Sen rahatsız olacaksan...”

Gözlerimi devirip yatakta kenara kaydım. “Saçmalama, Atalay,” derken son derece doğal davranmaya çalışsam da utançtan ölüyordum. “Burada ikimize de yetecek kadar yer var.”

Atalay kısa bir duraksamanın ardından, “Peki,” diye soludu. En az benim kadar gergin görünüyordu. Yavaşça yatağa otururken ben çoktan uzanmış, arkamı dönmüş, gözlerimi sınıksız yummuştum fakat uykunun, önümüzdeki saatlerde bana uğrayacağını pek sanmıyordum.

Dakikalar su gibi akıp giderken odada sessizlik kol geziyordu. Bir süre sonra Atalay’ın düzenli nefes alıp verdiğini duyduğumda uyuduğunu düşünüp rahatladım ve onun gibi huzurla uyuyabilmeyi diledim. Biraz daha süre geçtiğindeyse uyuşan kolum yüzünden yavaşça sırtüstü yattım. O an Atalay’ın bana dönmüş olduğunu gördüğümde o kadar heyecanlandım ki neredeyse kalbime inecekti. Ne ara dönmüştü? Onu neden duymamıştım?

Parmaklarımı yorgana sıkı sıkı geçirirken bakışlarımı tavana sabitledim. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum fakat âşık olduğum adam yanımda uyurken bu çok zordu.

“Neden korkuyorsun?”

Atalay’ın sesi, sessizliği bir bıçak gibi kestiğinde irkildim. Kalbimin ritmi anında değişmiş, mümkünmüş gibi daha da hızlanmıştı. Bir elimi çılgınca atan kalbime yerleştirirken, “Atalay,” dedim nefes nefese. “Beni ürküttün.”

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Affedersin,” dedi. Hemen ardından sorusunu yineledi: “Dışarıdaki şeyler mi seni korkutuyor?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, korktuğum falan yok.”

“Öyleyse neden bu kadar huzursuzsun?” Kaşları hafifçe çatıldı. “Benden dolayı mı?” Kısa bir duraksamanın ardından samimiyetle, “Affedersin,” dedi. “Sanırım alt katta...”

“Atalay,” diye sözünü kestim. “Burada olduğun için huzursuz değilim.”

Kaşları hafifçe çatılırken bana çözülmesi güç bir bilmeceymişim gibi baktı. “Öyleyse problem ne?”

Önce düşüncelerimi kendime saklamayı, sonra olabildiğince sansürlemeyi düşündüm fakat birden ikisi de oldukça manasız geldi. Atalay beni çok uzun bir süredir tanıyordu. Özellikle son zamanlarda aramızdaki iletişim iyice derinleşmişti ve yalan söylemekten böylesine aciz olduğum bir konuda beni kısıktırak ele geçirirdi.

“Sadece aramızda olanlardan sonra burada olmak tuhaf hissettiriyor,” diye itiraf ederken bakışlarımı kaçırdım fakat göz ucuyla dudacağının yukarı kıvrıldığını görür gibi oldum.

“İyi anlamda mı?” diye sorarken sesinde yaramaz bir tını vardı.

Gözlerim tavana sabitliyken, “Kötü anlamda değil,” diye kaçamak bir yanıt verdim.

İçten bir gülüş duyduğumda daha fazla dayanamayıp ona döndüm. Açık kahverengi saçları dağılmıştı ancak bu dağınıklık, paspal bir görüntü çizmekten çok uzaktı. Ela gözleri içten bir neşeyle parılıyordu.

Bu kadar gülmesine bozulmak istesem de tebessümü kalbimi pelte gibi eritirken bunu nasıl başarabilirdim? Yine de dik durmak için elimden gelen her şeyi yaparak, “Seni bu kadar güldürdüğüme sevindim,” dedim.

Atalay’ın gülümsemesi genişledi. “Beni her zaman gülümsetiyorsun.”

Boğazımın kurduğunu hissedince bakışlarımı yeniden tavana sabitledim ama yüzümde gezinen gözlerini hissediyordum. Sanki her bir noktayı ezberlemek istiyormuş gibi beni dikkatle inceliyordu.

Sessizlik uzayıp gidince, “Beren’le konuştunuz mu?” diye sordum fakat bu soru dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Öpüştüğünüz adama eski sevgilisini sual etmek pek mantıklı bir hareket sayılmazdı.

Ancak Atalay, "Hayır, İdil," diye sorumu cevaplarırken durumu garipsememiş gibiydi. "Onunla konuşmadık ve konuşmayacağız da. İçin rahat olsun."

Öfkeyle irileşen gözlerimi Atalay'a çevirdim. "Neden içim rahat olacaktı?" diye çıktım. "İstedığınızı yapın, umurumda bile değil." *Yalancı.*

"Öyle mi?" Atalay'ın bana yaklaştığını hissettiğimde kalbim yerinden çıkacaktı sanki.

"Öyle," dedim gururu elden bırakmayarak. "Kendini o kadar da önemseme."

"Senin için önemli değilim yani." Bu cümle kulağa bir varsayımdan çok soru gibi geliyordu.

"Değilsin," derken sesimin titremesine engel olamadım. Bana yaklaştığını her hissettiğimde ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu, hissettiğim heyecan yüzünden bedenim kaskatı kesiliyordu.

Atalay bana iyice sokuldu. Tekrar konuştuğunda nefesi kulağıma çarpıyordu. "İdil," dediğinde adımları öyle şiirsel bir tınıyla söylemişti ki içim titredi. İhtiyaçla, neredeyse açlıkla. "Bana, beni istemediğini söyle."

Meydan okumasını kabul etmek istedim fakat kelimeler dilimin ucuna bile gelmedi. Atalay'ın bir elini belime sardığını hissettiğimdeyse kalbim duracaktı neredeyse.

Zorlukla, "Seni..." diye mırıldandım fakat Atalay'ın eli tişörtümün altına girince sözcükler havada asılı kaldı. Atalay dirseğinden destek alıp hafifçe doğrulduğunda ona baktım. Yüzünde sinir bozucu bir sırıtma yer edinmişti.

"Evet," dedi soru sorarcasına. Eli gitgide yukarı çıkarken değil konuşmak, nefes almaktan bile aciz hissediyordum. Sütyen giymediğim için eli kolayca göğsüme ulaştı. Bu hareketi beni tamamen nefessiz bırakmıştı. Kulağıma, birinin inlemesine benzer bir ses ulaşınca şaşırdım. Sesin bana ait olduğunu ise birkaç saniye sonra kavrayabilmişim.

Tişörtümü yavaşça yukarı kaldırdığında göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bedenim ihtiyaç doluydu. Bir yandan ürküyor, bir yandan

daha fazlasını arzuluyordum. Sanki bir çeşit hız trenindeydim ve artık durmayı arzulamam düşünülemezdi bile.

Atalay tişörtümü çenemin altına kadar çekince göğüslerim tamamen ortaya çıkmış oldu. Bir an utandım, beni çirkin görüp görmeyeceğinden endişe ettim fakat bana bakarken gözlerinde öyle bir hayranlık vardı ki bu endişem sadece saliseler içinde yok oldu.

Atalay öne eğilip dilini tenimde gezdirdiğinde sırtım bir yay gibi kıvrıldı. Dili meme ucumda alay edercesine gezinirken aklımı yitirmenin eşiğine gelmişim. Bedenimin bu kadar hızlı tepki vermesine hayret ettim. Atalay'ın tek bir dokunuşu bile kontrolümü kaybetme yetiyordu.

"İdil." Atalay'ın sesini duyduğumda ona baktım. Gözleri saf bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. "Lafının devamını getirmeyecek misin?"

Boğazım kurudu, aklım karışmıştı. "Hangi lafım?"

Dişlerini göstererek sırtıttığında bayılacak gibi oldum. Yavaşça yukarı geldi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim ötedeydi. "Yalan söylemeyi hiç beceremezsin zaten."

Öne atılıp dudaklarını ağızla, büyük bir arzuyla öptüm. Öpücüğüme sadece saliseler içinde karşılık verdi. Beni tüketiyor, yok ediyor, sonra da küllerimden yeniden doğmamı sağlıyordu. Beni bir harabeye çeviriyordu fakat onun da darmaduman olduğunu hissediyordum.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Birbirimize şaşkın bakışlar atıyorduk fakat öpüşmemiz, arzumuzun önüne geçmek şöyle dursun; onu daha da körüklemişti.

Atalay'ın öpücükleri boynumdan aşağıya bir yol çizerken etrafımızdaki tüm hava çekilmiş gibi hissettim. Başım dönüyor, gözlerimin önünde milyarlarca yıldız patlıyordu. Aklım karman çormandı. Kendime ve ona zaman tanımak isteyen tarafım sessizliğe gömülmüştü ya da ben, onu duyamayacak kadar kendimi kaybetmişim.

Dili göbek deliğime ulaştığında pijamamı çekiştiren ellerini hissettim. Tüm bunlar çok fazla geliyordu ama bir türlü kendimi durduramıyordum.

Belimi yukarı kaldırdığımda Atalay, pijamamı iç çamaşırla birlikte çıkardı. Elindeki kumaş parçalarını bir köşeye attıktan sonra

dizlerinin üzerinde doğruldu ve bakışlarını bedenimde gezdirdi. Bir yandan utanmama rağmen arzu dolu bakışları beni tahrik ediyor, beni sabaha kadar incelemesini istememe neden oluyordu.

Atalay sonunda yavaşça eğildi, ayak bileklerimi sıkıca kavrayıp iki yana açtığında bir an için nefesim kesildi. Kalbim atmaya bırakmıştı ya da o kadar hızlı atıyordu ki artık onu duyamıyordum. Nefesini bacaklarımın arasında hissedecek kadar yaklaştığında bayılmak üzereydim.

Dilinin bacaklarımın arasına hafifçe dokunduğunu hissettiğimdeyse dudaklarımdan öyle yüksek bir inleme döküldü ki bir elimi dudaklarıma bastırmak zorunda kaldım. Gözlerimi utançla sımsıkı yumdum. Biri bizi duyabilir miydi?

“Ellerini ağzından çek, İdil.”

Konuşan Atalay’dı ama sesi öyle baskındı ki bir an onu tanımak güç gelmişti. “A-ama...” diye kekeledim. Konuşmayı ne ara unuttum? “Sesimiz duyulabilir ve...”

“Umurumda değil. Seni duymak istiyorum.”

İçten sesi ikinci kez düşünmeme fırsat tanımadı. Dilini tekrar hissettiğimde gözlerimi sımsıkı yumdum. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum fakat çok zordu. Atalay’sa benimle âdeta alay ediyor gibi sadece hafif dokunuşlarla bana işkence ediyordu. Yalnızca beni çıldırtmaya yetecek kadar zevk veriyor, daha fazlası için yanıp kül olmama neden oluyordu. Oysa sabrımın son demlerinde olduğumun farkında bile değildi.

“Atalay,” diye soludum nefes nefese. “Lütfen...” Tüm dünyanın döndüğünü hissedince lafımın devamını getiremedim. Hoş, ne söylemek istediğimden bile emin değildim.

“Lütfen ne?”

Dili bir kez daha bacaklarımın arasında alay edercesine dolaştığında dudaklarımdan bir inleme döküldü. Onun oyunlarına katlanacak hâlîm kalmamıştı artık. Bir elimi öne uzatıp başını sertçe kendime doğru çektiğimde dudaklarındaki şeytani gülümsemeyi son anda fark ettim.

Bu anı beklediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Dili beni özümserken, bana en büyük zevklerden birini bahşederken bedenim kasıldı. Atalay'ın diline parmakları da eklenince iyice kontrolümü kaybettim. Tüm dünya geri çekilmiş ve yalnızca biz kalmışız gibi hissettim. Bacaklarımın arasında hissettiğim zevk patlaması tüm bedenime yayıldığında vücudum titremelerle sarsıldı. Refleks olarak bir elimi, dudaklarımı kapatmak üzere hareket ettiriyordum ki Atalay bunu hissetmiş gibi sertçe bileğimi kavradı.

Titremeler sonunda geçmişti fakat hâlâ bitap hâldeydim. Atalay'ın yavaşça bana yaklaştığını gördüğümde benim aksime son derece enerji dolu olduğunu fark ettim. Gözleri hâlâ fark edilir bir açlıkla yanıp kavruluyordu. Bir elim giydiği eşofmana uzandı fakat vücudumun lastiği bile çekiştiremeyecek kadar jöleye döndüğünü hissediyordum. Vücudumdaki tüm güç çekilmiş gibiydi.

Atalay'ın dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Anlaşılan bende yarattığı zevk patlamaları gururunu okşamıştı. Üstünü çıkarmak için geri çekildiğinde gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Yavaşça üzerini çıkarırken bana, karşısında bir sanat eseri varmış gibi hayranlık ve karanlık bir arzuyla bakıyordu.

İkimiz de tamamen çıplak kaldığımızda yeniden üstümdeydi. Bedenimi öpücüklere boğuyordu. Ellerim çıplak sırtında gezerken onu mümkünmüş gibi kendime daha çok bastırdım. Bedenlerimiz iç içeydi ama yeterli gelmiyordu.

“İdil,” dedi güçsüzce. “İdil, İdil...”

Adımı, ruhunu dinginleştiren ama aynı zamanda onu alevlere sürükleyen bir tekerleme gibi tekrar etti. Dudaklarımı yeniden açlıkla kapladığında penisini bacaklarımın arasına yerleştirdiğini hissettim fakat son anda, sanki aklına büyük bir sorun gelmiş gibi durup geri çekildi.

“Prezervatifim yok.”

Gözlerimi hafifçe açtım. “Ciddi misin?”

Neredeyse ayıplar gibi söylediğim şeye alayla kaşlarını kaldırarak kendini savunmaya geçti. “Buraya bunun için gelmemiştim, İdil.”

Kıkırdadım. “Ne asilsin!” Mutsuzlukla somurtuyordu ki uzanıp dilimi dudaklarında gezdirdim. “Doğum kontrol hapi kullanıyorum, Atalay. Sorun yok.”

Atalay öpücüğüme karşılık verirken sadece birkaç saniyeliğine, "Emin misin?" demek için geri çekildi. Başımı salladığımdaysa ikinci kez sormadı.

Yavaşça içime girdiğinde inlemelerim, dudaklarıma mühürlenmiş dudakları tarafından yutuldu. Önce yavaşça hareket etmiş, ardından hızlanmıştı. Bedeni beni çıldırtacak bir tempoda gidip gelirken şakaklarımdan birkaç damla ter süzüldü. Bütün bedenim zevkle yanıp kavruluyordu. Bacaklarımı beline sardım, sırtına sarılan kollarımı daha da sıkılaştırdım. Atalay'ı her yerimde istiyordum, tüm bedenim onun kokusuyla kaplansın istiyordum.

Bir kolunu belime doladıktan sonra sanki kırk kiloymuşum gibi beni kolayca kaldırıp üstüne oturmamı sağladığında hayretle iç çektim. Zevkten sımsıkı yumduğum gözlerim afallamamla açıldığında Atalay'ın yanan gözleri beni karşıladı. Minik ter damlaları şakaklarından süzülüyordu.

Bu pozisyonda ona bakmak kalbimin ritmiyle ciddi şekilde oynuyor, sağlığımdan endişe etmeme neden oluyordu. Daha önce zevki böylesine doruklarda hissetmemiş, böylesine açlıkla kavrulmamıştım.

Çeneme minik bir öpücük kondurdu. Yumuşak ama bir o kadar da sert, sahiplenici bir öpücüktü bu. "Devam et."

Tüm kontrolü aniden avuçlarıma bırakması boğazımın kurumasına, gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Yine de işleri yönettiğimi hissedemedim. Üstte olan bendim ama bizi yönlendiren Atalay'dı sanki.

"Ben..." diye mırıldandım. Dizlerim titriyordu, bedenim açlıkla kavruluyordu ve kelimenin tam anlamıyla bitap hâldeydim. "Sen yapsan..."

"İdil," dedi tok bir sesle. "Devam et."

Sertçe yutkunurken yüzünde her zaman tanıdığım adama dair bir emare aradım fakat yoktu. Dışarıda sevecen bir insandı fakat bu odada, bedenimi tüketen karanlık bir ruhtu sanki.

Ellerimi omuzlarına yerleştirip hareket etmeye başladım. Vücudum o kadar hassaslaşmıştı ki dudaklarımdan firar eden inlemelerin önünü kesemiyordum. O sırada Atalay bana gözle görülür bir iştah-

la bakıyor, tenimin onunkine her bir çarpışında gözlerindeki şehvet mümkünmüş gibi daha da artıyordu.

Atalay'ın üzerinde hareket etmeye devam ederken yeniden bir hız trenine bindiğimi, eşsiz zevke yol aldığımı hissettim fakat bu, o kadar ani ve hızlı oldu ki afallamadan edemedim. Bunu durdurmak, bu zevke biraz daha geç ve tadında ulaşmak için direndim ama Atalay sanki bedenimi yüzyıllardır tanıyormuş gibiydi. O kadar doğru hareket ediyordu ki her bir hamlesiyle beni kaçınılmaza daha da yaklaştırıyordu.

Dudaklarıma değen dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim. "Direnme, İdil. Faydasız olacağını ikimiz de biliyoruz."

Beni asıl öfkeliendiren kendini beğenmiş tavrından çok haklı oluydu. "Egoist piç kurusu."

Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni hızla kendine çektiğinde dudaklarımdan bir cıyıklama döküldü ve bu, beni zevk patlamalarına bir adım daha yaklaştırdı. Nefes nefese, irileşmiş gözlerle ona baktığımda gülümsemesinden karanlık bir gölgenin gelip geçtiğine yemin edebilirdim.

Kalbim delicesine çarpıyordu, vücudum hissettiğim zevk yüzünden tüm gücünü kaybetmiş gibiydi ve o kadar hassaslaşmıştım ki daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum. Oysa Atalay ne kadar tükendiğini görmüyor gibiydi. Görse de umursamıyor, bir başka zevk dalgasıyla kaybolmama neden oluyordu.

Bir elini vücutlarımızın birleştiği noktaya getirdiğinde tiz, yüksek bir ses çıkardım. Refleks olarak geri çekilmeye çalıştım ama Atalay'ın belime sıkıca sarılmış kolu beni yerimde tuttu.

"Atalay," derken kollarım omuzlarından sarkıyordu. "Daha fazla dayanabilir miyim, bilmiyorum."

Kafasını hafifçe çevirip gözlerimin içine baktı. "Dayanma öyleyse."

Sözleri sanki beni kontrol altında tutan zincirleri söküp atan bir anahtar gibiydi. Gözlerimi sımsıkı yumup kendimi eşsiz zevkin kollarına bıraktım. İnemelerim dudaklarımdan firar ederken birinin bizi duyup duymayacağını umursamadım bile. Tek düşündüğüm

Atalay'dı. Koskoca evrende var olan tek şey Atalay'dı. Beni göklere çıkarabilecek tek kişi Atalay'dı.

Bedenlerimiz hoyratça hareket ederken bir hız trenine binmiş, son sürat gidiyormuşum hissi tekrar geldi. Zevk patlamaları her an gelebilecek gibi bedenim yeniden ısınmıştı. Çok yakındım, çok yakın...

Çenemi mengene gibi kaplayan bir el hissettiğimde irkilerek gözlerimi açtım. Atalay'ın ela gözleri hem arzuyla hem ciddiyetle harmanlanmıştı. Kaşlarım çatıldı.

“Bir konuya açıklık getirelim mi, güzelim?” derken sesi daha önce ondan hiç duymadığım kadar sertti. “Buradan defolup gittikten sonra bir başka adam sana dokunacak olursa onu paramparça ederim. Kalbini söker, aç köpeklerin önüne atarım ve bunu yaparken sandığının ötesinde zevk alırım.”

Göğsüm hızla inip kalkarken hayretle karşımdaki genç adama bakakaldım. Bu içi boş bir laf değildi, bunu gözlerinde okuyabiliyordum.

Daha önce karşılaşmadığım bu Atalay'la tanışmanın şaşkınlığını yaşarken Atalay yeniden parmaklarını hareket ettirince dudaklarımdan bir inleme daha döküldü. “Anladın mı beni?”

“Bir konuya daha açıklık getirelim,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama orgazma hiç bu kadar yaklaştığımı hissetmemiştim. “Eğer bir başka kadın sana dokunacak olursa o kadın umurumda bile olmaz. Bizzat seni kabak gibi oyarım ve bunu nasıl ustalıkla yaptığıma şaşar kalırsın.”

Dudakları kıvrıldı. Görünen o ki çıkışmamdan hoşlanmıştı. Atalay yeniden hareket ederken boğazım kurudu. “Aksi düşünülebilir miydi zaten?”

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Dakikalar mı? Saatler mi? Günler mi? Zaman algım tamamen yok olmuş gibiydi fakat sonra bedenimde havai fişekler patladı. İkimiz de zirveye koşarken bedenlerimiz aynı anda güçlü bir titremenin esiri oldu. Gecenin sonunda ikimiz de jöleden farksızdık.

Birlikte yatağa yığılırken ikimiz de nefes nefeseydik. Yaşananlar gerçek olamayacak kadar akıllamazdı. Birlikte harikaydık. Bedenlerimizin birbirine bu kadar uyum sağlaması şoke ediciydi.

Dürüst olmak gerekirse harika bir gece geçirmiştım. Fakat bu harika zaman, bana bir ton soru işaretine sebep olmuştu.

“Yine aklından ne tilkiler geçiyor?”

Başımı çevirdiğimde Atalay’ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Eski merhameti ela gözlerini yeniden ziyaret etmişti. Gözlerimi kaçırarak istedim ama beni esir ediyor gibiydi. “Hiç,” diye mırıldandım.

“Berbat bir yalancısın, İdil. Bunu seni sinir etmek için söylemişim.”

Yanaklarım kızarıırken bunu bana söylediği anı düşünmemeye çalıştım. O ise beni kendine çekti ve omzuma bir öpücük kondurdu. Tekrar bana baktığında itiraz kabul etmiyor gibiydi.

“Şimdi ne olacak?” diye soludum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Bu konuyu az çok açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum.”

Birbirimize aittik, konu onun için bu kadar basitti ve çoktan kapanmıştı fakat benim aklımda hâlâ birkaç soru işareti vardı. Açıkça sorma konusunda bir an tereddüt ettim fakat ilişkimizin çekimsizlik yapacağımız aşamayı çoktan geçtiğini düşününce bu hareketim yer-siz geldi. Böylece içimi kemiren sorunun dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. “Bir ilişkiden henüz çıktın,” dedim bu konunun açılmasından son derece rahatsız olarak. “Hemen benimle görüşmeye başlaman hoş olmadı. Zamana ihtiyacın yok mu?”

Atalay dile getirilmemiş endişelerimi hemen anladı. Beren’i unutmak için benimle takılmaya kalkarsa onu lime lime ederdim. “Hayır,” dedi hemen. Ardından derin bir nefes aldı. “İdil,” derken kelimelerini özenle seçtiğini hissettim. Sanki beni incitecek bir şey söylemekten kaçınıyormuş gibiydi ve bu tavrı değerli hissetmeme neden oldu. “Beren’le yeni ayrılmış olmamız, senin için kafa karıştırıcı bir faktör olabilir. Normal bir ilişki içinde olsak şüphe etmekte haklı da olurdun fakat bizim ilişkimiz normal sınırlarının dışına çıkmalı çok olmuştu. Sana anlatıyordum, biliyorsun. Çok uzun bir süre

önce aramızda sevgi namına kalan her şey yok oldu. Bizi birbirimize bağlayan tek şey alışkanlıklarımızdı.”

“Biliyorum,” dedim. “Yine de kafanda soru işareti kaldıysa...”

“Kafamda soru işareti kalsa bu odaya adımımı atmazdım.”

Gözlerine baktım. Her daim kendimi bulduğum o ela gözlerine. Çatık kaşlarının altındaki gözleri öylesine kendinden emin bakıyordu ki tüm şüphelerimi silmek istediğini âdeta kitap okur gibi okuyordum.

Gözlerimi kapatıp pes edercesine nefesimi verdim. “Beni buna pişman etme, Atalay.”

Dudakları rahatlamayla yukarı kıvrıldı ve şakaklarıma bir öpücük kondurdu. “Asla.”

**BÖLÜM
XIV**

Elisa Yıldırım

Ertesi sabah uyandıgımda sırtım Çınar'ın göğsüne yaslıydı ve genç adam, sanki biri çekip alabileceğim gibi bedenimi bir mengene gibi sarmıştı. Bir yandan sırtırken bir yandan da gece boyunca böyle kalıp nasıl tutulmadığımıza şaşırmadan edemedim.

Gece uzun uzun Çınar'la sohbet etmiş, konuşmalarımızın arasında sarılıp uyuyakalmıştık. Birbirimizle ilgili sürekli yeni bir şey öğreniyor, sürekli yeni bir şaşkınlıkla birbirimize bakakalıyorduk. Sanki Çınar, kimsenin bulmadığı bir kara parçasıydı ve ben de onu keşfetmeye can atan hevesli bir kâşiftim.

Lavaboya gitmek için ayaklanmaya yeltendiğimde Çınar'ın kolu belimi daha da sıkı sardı. Henüz uyanmamıştı fakat beni tutuşu o kadar sıkıydı ki elinden kendimi kurtarabileceğimden şüphe ettim.

Hafifçe Çınar'ın omzuna dokunduğumda irkilerek uyandı. İrileşmiş, ürkek gözlerini bana dikti. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Hayır, neden yaralanayım ki?"

"Ben..." Bir an etrafına bakındı. Dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi çevresine inceleyici bakışlar attı. En sonunda kafasında şimşeklerin çaktığını gördüm. Omuzları çöktü ve kendini yeniden yastıklara bırakırken rahat bir nefes verdi. "Rüyaymış."

Ona dönüp koyu kahverengi saçlarını karıştırdım fakat o öylece uzanmaya devam etti. "Rüyalarını süslememe neden olacak kadar çok mu düşünüyorsun beni?"

Gözlerini açmadı ama dudaklarında tembel bir sırıtış yer aldı. "Seni hayatımın merkezine koyacak kadar çok düşünüyorum, Elisa."

Gülümsemem mümkünmüş gibi daha da genişledi. Bu zamana kadar çevremdeki insanlardan sevilmenin insanı gençleştirdiğini, insana hayat verdiğini duymuştum. Hiç böyle bir deneyimim olmadığı için bunu kulaktan dolma bir söylence zannediyordum.

Oysa doğrudu. İnsan sevdiğinin yanında çocuklaşıyor, gençleşiyor, kendini aptal gibi sırtırken buluyordu.

Ona iyice sokulurken kokusunu içime çektim. Dalga geçercesine. "Peki, solucan olsam beni yine sever miydin?" diye sordum.

Çınar bir kahkaha patlatıp gözlerini araladı. Yeşim rengi gözlerinde yıldızları kıskandıracak bir parıltı vardı. O an onun da benimle aynı şeyi hissettiğini, bana olan sevgisinin ruhuna ışık saçtığını anladım.

"Sanırım solucan olsan seni tanımam pek mümkün olmazdı, Elisa."

"Diyelim ki tanıydın, sever miydin?"

Kaşlarını düşünceli bir görüntü çizmeye çalışarak çattı ama ne kadar eğlendiğini görebiliyordum. "Elbette," dedi sonunda. "Seni sevmemek çok zor olurdu."

İğrenir gibi yüzümü buruşturdum. "Sapık herifin tekisin yani," diye soludum. "Solucana da hallenme bir zahmet."

Ağzı bir karış açılırken şimdi kahkaha atma sırası bendeydi. En sonunda gözlerini kıstı. "Sevmezdim deseydim de günü burnumdan getirecektin, değil mi?"

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Aksi düşünülebilir miydi?

Kısa bir sürenin ardından birlikte alt kata inerken tam o sırada Atalay'la İdil de odalarından çıkıyordu. İkisinin de yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Yanakları, hissettikleri utancı simgelercesine pembeleşmişti.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gece bir şeyler yaşanmıştı ve bunu ancak bu kadar açık edebilirlerdi. Çınar'a kaçamak bir bakış attığımda hafifçe irileşmiş gözlerle, daha normal davranmam için uyarıcı bir bakış göndermekle yetindi ve yeniden Atalay'la İdil'e döndü.

Bizi ilk fark eden Atalay oldu ki buna şaşırmadığımı söylesem yalan söylemiş olurum. Arkadaşım tüm dikkatini İdil'e vermişti ve gözünü bir an bile olsun ondan ayırmakta güçlük çekiyor gibiydi.

"Günaydın," derken Atalay'ın ela gözlerinde dost canlısı bir parıltı vardı.

"Günaydın," diye karşılık verdi Çınar.

İkisi alt kata ilerlerken İdil'i kolundan çekiştirdim. Kendini kurtarmaya çalıştı fakat beceremedi. Sanki suç işlemiş gibi bakışlarını kaçıyordu.

“Nedense kardeş kardeş sarılıp uyumadığınız hissine kapılıyorum, İdil,” derken İdil'in yanakları mümkünmüş gibi daha da kızardı. Sertçe yutkundu ve omuzlarını dikleştirip, dik bir duruş sergilemeye çalışarak bana baktı. Ne kadar utangaç olduğunu varsayarsak duruşu takdire şayandı.

“Sırf beni cezalandırmak için Atalay'ı yanıma göndermemeliydin.”

Tek kaşımı kaldırdım ve bahanesi karşısında dudaklarımdan bir kıkırdama dökülmesini engelleyemedim. “Yani odana Atalay girince sen de *dur, şununla yatayım bari*, diye mi düşündün?”

İdil elini ensesine götürürken gülümsüyordu. “Berbat bir bahaneydi, değil mi?”

Omuz silktim. “Sanki biraz.”

İdil'in gülümsemesi solarken bakışlarında suçluluk duygusu belirdi. “Atalay'dan sana bahsetmediğim için bana kırgın mısın?”

Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. “Aslında evet,” dedim açıkça. İdil'le olan yakınlığım, duygularımı gizlememi engelliyordu. “Beni arkadaşın olarak gördüğünü sanmıştım.”

“Öyle zaten,” derken bir elini koluma yerleştirdi. “Söylemeyi çok istedim, sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim.” Tepki vermeden ona baktığımda konuşmayı sürdürdü: “Benim için de hiç kolay değildi, Elisa,” derken sesi hissettiği hüznü yansıtıyordu. “Aynı arkadaş grubunda olduğum adama âşık oldum. Üstelik sevgilisi de aynı gruptaydı. Benim için her şey dile getirilemeyecek kadar karmaşıktı.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Yekta'ya söylemişsin ama.”

“Yekta'ya içinde olduğum durumu hiçbir zaman açıkça dile getirmediğim,” diye yanıtladı. “Sadece temel bir çerçeve oluşturdum çünkü artık duygularım beni boğuyordu. Yasak duygularım zaten içimi yakıp kül ediyordu. Üstüne senin kaybolman, Serkan'la aramızda geçen münakaşalar da bindi. Biriyle konuşmasaydım aklımı yitirirdim herhâlde.”

Derin bir nefes aldım. Şöyle bir bakınca alınganlık etmemin saçma olduğunun farkındaydım. Ben burada, Çınar'ın evinde savaş verirken o da Serkan'la mücadele ediyordu.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılınca İdil'in bakışları rahatlamayla yumuşadı. "Peki, şimdi sevgili misiniz?" diye merakla sordum.

Derin bir nefes alırken düşüncelere daldı. "Aslında bu konuyu açıkça konuşmadık," diye mırıldandı. "Fakat başkalarıyla takılmanın yasak olduğu mesajını birbirimize çok açıkça dile getirdik."

Yanakları kızarınca iğrenerek suratımı buruşturdum. "Dile getiriş biçiminizi sormayı hiç istemiyorum," diye takıldım ona. "Yüzünden her şeyi okur gibiyim."

İdil kıkırdadı ama cevap vermedi.

Alt kata indiğimizde Atalay ve Çınar'ı kahvaltı hazırlarken bulduk. O sırada Yekta, Duru, Beren ve Serkan da salonda oturuyordu. Yekta ve Duru'nun arasında öyle soğuk rüzgârlar esiyordu ki bu içimin titremesine neden oldu. Onları birbirlerinden böylesine nefret ederken görmek beni ürkütüyor, birbirlerine saldırırlarsa ne yapacağımı düşünüp durmama neden oluyordu.

Serkan ve Beren'se birbirleriyle pek ilgilenmiyor gibilerdi. İkisi de derin bir sessizliğe gömülmüştü. Serkan, onları incelediğimi fark edince sessizce beni izlemekle yetindi. Bir şey söylemesini, konuşma talep etmesini bekledim fakat o derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Görünen o ki Çınar'ın yaptığı uyarı işe yaramıştı.

Orada sessizce oturmak bana ağır geldiği için ayaklandım ve mutfağa ilerledim. Bir çift gözün beni izlediğini hissetsem de umursamadan ellerimi arkamda birleştirip Çınar'ın yanında durdum. "Yardım lazım mı?"

Çınar'ın mutfağı salonla birleştirilmiş tarzda dizayn edildiği için konuşmalarımızın salondakiler tarafından duyulma ihtimali yüksekti. Yani Çınar'a sınışmalarımı Serkan da duyabilirdi fakat bu umurunda bile olmadı. Çınar bana bakıp tembelce gülümserken tebesümünün keyfini çıkarmak dışında aklımı bir şeyle meşgul etmedim.

"Bunu tamamen vicdanını rahatlatmak için sordun."

Başımı yana eğdim ve omzumla onu hafifçe ittim. "Beni bu kadar iyi tanıma ama."

"Burada ciddi bir şey yapıyorum," dedi yumurtaları kırarken. "Bana cilve yapıp aklımı çelmeye çalışma."

"Arkadaşlar..." Atalay'ın sesini duyduğumuzda ikimiz de ona döndük. "Burada olduğumun farkındasınız, değil mi? Her an öpüşmenizden korkarak peynir kesmek biraz zor da."

Çınar bir kahkaha atıp işine odaklandı. Ben de zaman zaman ona bulaşarak, zaman zaman da Atalay'a laf atarak ya da küçük işleri hallederek vakit öldürdüm. Çınar çok da geniş olmayan alanda, dibinde durup yer kaplamamdan pek memnun görünmüyordu fakat burada olmam dışındaki diğer ihtimal salona, eski sevgilimin yanına dönmem olduğu için ses de çıkaramıyordu.

Kahvaltılıkları masaya yerleştirdikten sonra Atalay herkesi sofraya çağırırdı. Diğerleri sofraya yönelirken ben de dilimlediğim ekmekleri masaya yerleştirdim. Tam İdil'in yanına oturmak üzereydim ki Çınar'ın sesini duydum: "Elisa." Benimle birlikte birkaç kişi daha ona baktı. "Yanıma otur."

Normal bir zamanda benimle emredici bir üslupla konuştuğu için ona çıkışırdım fakat şu an Çınar'dan yayılan gerginlik bir duman gibi aramızda sinsice dolaşıyor, kendini hissettiriyordu. Eski sevgilimle aynı masada bulunmak, onu patlamaya hazır bir bomba hâline getirmişti.

Sandalyeye kurulduğumdaysa aramızdaki mesafe ona fazla geliyormuş gibi uzandı, sandalyenin alt kısmını tutup kendine çekti. Duru, abisinin gerginliğini tek bir bakışta anlayıp İdil'e yöneldi ve onunla ilgili sorular sorarak konuyu dağıtmaya çalıştı.

Çınar, salatalıkların olduğu tabağı alıp benim tabağıma birkaç dilim bırakmak üzereydi ki sadece onun duyabileceği şekilde ve mesafeli bir tonla, "İstemiyorum," diye fisıldadım.

Hafifçe çatılan kaşlarıyla bana baktı. Hemen ardından derin bir nefes aldı. "Sana biraz fazla mı sert çıktım?"

"Hiçbir sebebin yokken kabalık ettin."

Masada sohbet ilerlerken kimse bizim fisıldaşmalarımızı umursamıyordu. Çınar bedenini hafifçe bana çevirip önüme düşen saçlarını

geriye attı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sana sert çıkıyor gibi görünmek istememiştim. Sadece şu adamla aynı masada kalmak beni çok rahatsız ediyor, tepkilerimi kontrol edemedim.”

Samimi özrü dudaklarımda hafif bir gülümseme oluşmasına neden olurken kendimi suçlu hissetmeden edemedim. “Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Senin evinde böyle...”

“Elisa,” derken masanın altından elimi tuttu. “Burası senin de evin. Benden izin istemene ya da burada kalacak kişiler için vicdan azabı duymana gerek yok.”

Kalbim bir pelte gibi erirken gönlümü bu kadar hızlı almasına hayret ettim. Bende böyle bir etkisi olması korkmama mı yoksa kendimi kollarına bırakmam için cesaretlenmeme mi neden olmalıydı, emin değildim.

Gözlerini hafifçe kıstı. “Sanırım bana kırgın kalma sürenin sonuna geldik.”

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama nafileydi. “Domuz herif.”

“Ben de seni seviyorum, güzelim.”

Kahvaltımız zaman zaman konuşmalarımız haricinde sessizlikle akıp geçmişti. O kadar değişik bir ekiptik ki kimse ne konuşması gerektiğini bilmiyor gibi görünüyordu. Kahvaltı sonrası Duru ve Yekta bulaşıkları topladı. Beren yardımcı olmayı teklif etmişti ama onu geri çevirdim. Bu evde geçici bir misafirdi. Hiçbir şeye dokunmasına tahammül edemezdim.

Salona ilerlerken İdil, “Film mi izleyeceğiz?” diye sordu. Onun peşinden biz de salona ilerliyorduk ki Çınar, merdivenlerin önüne geldiğimizde aniden elimi sıkıca kavradı.

“Biz üst kata çıkacağız,” dedi peşinden beni de sürüklerken. “Öyle planlamıştık.”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha patlattım. “Öyle mi yapmıştık?”

Çınar bana bakıp muzipçe sırıttı. “Evet,” dedi. “Hatta odaya çıkmak için ısrarcı olmuştun, unuttun mu?”

Yekta'nın cıyıklamasını duyduğumda bakışlarımı mutfağa çevirdim. "Ne?" diye soludu arkadaşım. O sırada Duru'nun ona uzattığı tabağı kuruluyordu. Dürüst olmak gerekirse giydiği mutfak önlüğüyle son derece şirin bir portre çiziyordu. "Gündüz gündüz mü yani?"

Duru, pazısına uyarıcı bir şekilde vururken Çınar bakışlarını kaçırıp kıkırdadı. Utancımı gidermek için söylendim ama ortamdaki gülüşmelerin önünü kesemedim.

Tekrar Çınar'a dönerken Serkan'ın delici bakışlarıyla karşılaşmak, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Bakışlarında saf bir nefret vardı. Gözlerindeki sivri oklar tenimi delip geçiyordu sanki.

Onu yok saymaya çalışarak Çınar'a döndüm. Serkan'ın bakışını elbette fark etmemişti. Eğer görseydi Serkan için hiç iyi olmazdı. Bu yüzden onun iyiliği için sessiz kalıp beni üst kata sürüklemesine izin verdim.

Çınar'ın odasına girdikten sonra -belki de artık odamız demeliydim- Çınar kapıyı arkamızdan kapattı. Sırtını kapıya yaslayıp beni kendine çektiğinde dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. Elleri belime sarılmış, beni öpmek için başını öne eğmişti.

"Uzak dur benden," derken başımı geri çevirdim fakat kahkahaların dudaklarımdan dökülmesini önleyemedim. "Yoksa yine suratına bir tokat yemek mi istiyorsun?"

Gücenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Yani seni o kadar özlemişken, o kadar zaman seni öpmemişken bana böyle zalimlik edeceksin, öyle mi?"

Omzuna bir tane vurduğumda gülümsemesi genişledi. Ellerini hâlâ belimdeydi. Beni kendine çekmeye devam edip alnını benimkine yaslamıştı. Gözlerini kapattığını ve gülümsemesinin yavaşça solduğunu fark ettiğimde ben de sessizliğe gömüldüm. Çok değerli bir anı paylaşıyor muyuz gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Elisa," dedi Çınar sessizce. "Senin yanındayken ruhumun dinlendiğini hissediyorum."

Yüzümü hafifçe çekip ona baktığımda karşımda sözlerinin bende yarattığı anlamlardan habersiz, sadece duygularını olabildiğince dile

getirmeye çalışan bir adam vardı. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı, yüreğimin ferahladığını hissettim. Kollarımı boynuna sarıp alnımı tekrar ona yasladım ve gözlerimi kapatıp kendimi onda kaybettim.

“Her zaman yanımda kalacağına söz verir misin, Çınar?” diye solum bir den. Sesimin titrediğini duyunca şaşkınca geri çekildi. Onu suçlayamazdım. Birden bastıran gözyaşları beni de hazırlıksız yakalamıştı. Bir elini yanağıma yerleştirirken başparmağıyla yanağıma süzölen bir damla yaş sildi. “Çünkü ben sana yanışlıkla biraz fazla âşık oldum ve eğer... Eğer sen gidersen...”

Dudaklarında minik bir gülümseme yer etmiş, bakışları sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşamıştı. “Elisa,” diye mırıldandı alçak sesle. “Daha önce nerelerdeydin sen?”

Titreyen dudaklarıma rağmen gülümsedim. “Seni arıyordum, Çınar. Bütün hayatım boyunca bilmeden de olsa kalbimin diğer yarısının peşinden koşuyordum.”

Öne uzanıp şakaklarıma bir öpücük kondururken derin bir nefes aldı. O benim kokumu içine çekerken ben de onda kayboldum. Bu adam benim evimdi, kalbimdi. Onsuz bir saniye bile geçirmek istemiyordum.

Çınar, ona olan sevgimin içimi dolup taşırdığından habersizce, “Bazen sana haksızlık yapıyormuşum gibi geliyor,” diye mırıldandı. Geri çekildiğimde huzursuz bakışlarında takılı kaldım ve bu manzara beni rahatsız etti.

“Neden?”

“Bu ormanda tıklı kaldım, Elisa,” derken dudaklarında hüznölü bir gülümseme yer etti. “Henüz istediğin gibi sıradan çiftlerin hayatını yaşayacak durumda değilim. Diğer çiftler gibi birlikte konsere ya da sinemaya gidemeyiz. Arkadaşlarıyla buluşmana beni davet ettiğinde katılamam. Dışarıda bir dünya var, akıp giden bir dünya bu. Benim şansım yaver gitmedi diye seni de buraya kapatmak hiçbir yönden doğru gelmiyor.”

“Çınar.” Bir elimi yanağına yerleştirdiğimde gözlerini kapattı. “Seninle birlikte zorluklara göğüs germeyi, sorunsuz bir yaşama yeğlerim.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında gözlerini araladı. “Bazen öyle şeyler söylüyorsun ki bana sonsuza dek beni sevdiğini söylemesen inan ki hiç sorun etmem.”

Bir an birbirimize öylece bakıp gülümserken bulduk kendimizi. Konuşmadan, iletişim kurmak için kelimelere ihtiyaç duymadan... Yalnızca bakışlarımızla birbirimize duygularımızı anlattık ve ne şaşırıcıdır ki daha önce bir insanı böylesine net okumamıştım.

Çınar Aktunç hayatımı değiştirmişti ve bunu tek bir gülümsemeyle yaptığının farkında bile değildi.

Yüzüne beklentiyle baktığımı görünce şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi devirip oflarken, “Erkekler,” diye söylendim. Tekrar genç adama baktığımda daha açıklayıcı davrandım: “Bu, beni öpmen gereken an.”

Dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. “Peki, senin aşkından dizlerime kapanıp muhteşem karakterimi övdüğün kısma ne zaman geleceğiz?”

Kendini beğenmişliği gözlerimi kısmama neden oldu. “O kısma hiç gelmeyeceğiz, Çınar.”

Aniden öne eğilip kollarını bedenime sarınca şaşkınlıkla irkildim. Neye uğradığını şaşırıp hâlim, beni sıkıca tutup etrafında çevirmesiyle yumuşadı ve dudaklarımdan cıyıklamayla karışık bir kahkaha döküldü. Çınar odanın ortasında hızla dönerken onun da güldüğünü duydum.

Nihayet durulduğunda ikimiz de nefes nefesydik. Ayaklarım boşlukta sallanıyordu. Çınar’a tepeden bakarken dudaklarımda bilmiş bir gülümseme vardı.

“Bak, senden daha uzunum artık.”

Burnuma minik bir öpücük kondurdu. “Ancak seni gökyüzüne kaldırdığımda.”

Gözlerimi sahte bir kırılganlıkla kıstığımda dudaklarında o sinir bozucu sırtmalarından biri yer etti. “Normalde de aramızda pek bir boy farkı yok zaten.”

“Tabii, tabii,” diye mırıldandı. “Yirmi beş otuz santimin lafı mı olur?”

Beni tutan kollarından birini çimdiklemeye çalıştım ama pek etkilenmiş benzemiyordu. Gülümsemesi bir çiçek gibi açarken yatağa doğru ilerledi. O sırada ayaklarımı boşlukta sallıyor, kollarından kurtulmaya çalışıyordum fakat beni saran güçlü kollarını hareket bile ettirememiştim.

Yatağa arkasını döndü ve ben hâlâ kucağındayken kendini yeni yıkanmış nevresimlerin arasına attı. Ben de onun üstüne düşerken dudaklarımdan cılız bir ses fırrar etti.

“Sana iki seçenek sunacağım,” dedi. Yataktan destek alıp yüzüne bakacak kadar doğrulmuştum fakat hâlâ üzerindeydim. “İlk seçeneğin şu: Burada tüm gün benimle kalacak, benimle vakit geçirecek ve seni öpmeme izin vereceksin.”

Sanki düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzdüm. Oysa ikinci seçenek umurumda bile değildi. “Diğer seçeneğim neymiş peki?”

Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Bunu hiç düşünmemiştim,” diye itiraf etti sonunda. “İlk seçenek seni yeterince tav eder zannediyordum.”

Bir kahkaha patlattım. “O kadar iyi olduğunu düşünüyor musun gerçekten?”

“Bebeğim, lütfen,” dedi bıkkın bir tonla. “Çınar Aktunç’tan bahsediyorsun. Elbette ben en iyisiyim.”

Bu bilmiş tavırları sinirlerimi bozsa da bu huyuna bile tutulmuştum. Yine de omuz silkip, “Bir daha düşün derim,” diye karşılık verdim.

Kaşlarını hayretle kaldırdı. “Bak sen,” derken aniden dönünce cıyakladım. Sadece saniyeler içinde üstte olan taraf o oluvermişti. “Bunu sana ödeteceğim.”

Aniden beni gıdıklamaya başlayınca önce şaşırdım, ardından kahkaha attım. Çınar’ı tekmelemeye, elinden kurtulmaya çalışsam da adam o kadar güçlüydü ki ondan biraz bile uzaklaşamadım.

En sonunda, “Tamam, tamam,” dedim pes ederek. “İkinci seçenek boktan, ilk seçenek benim için çok ideal.”

Gülümseyip yanıma uzandığında gülmekten nefes nefeseydim. Yüzümde aptal bir sırıtma yer etmişti.

“Elisa,” dedi Çınar. Sesi ciddi çıktığı için önemli bir şey olduğunu düşünerek ona baktım ama o her zamanki gibi beni şaşırttı. “Şöyle nefes alıp vermesen olur mu? Bazılarımız tahrik olabilir.”

Suratına savurduğum tokattan son anda kaçmayı başardı.

*

Günün çoğunu Çınar’la baş başa üst katta geçirmiş, aşağı nadi-ren inmiştim. İndiğimde de Serkan’ın arada bir bana dokunan öfkeli bakışlarıyla afalliyor fakat hemen ona uyum sağlayıp meydan okur-casına suratına dik dik bakıyordum. Beni en yakın arkadaşlarımdan biriyle aldatmıştı. Şimdi nasıl oluyordu da ilişkimden rahatsız olma haddini kendinde buluyordu?

Gece çöktüğünde, Yekta ve Duru yeniden kafesine gittikten bir süre sonra herkes yataklarına dağıldı. Atalay sessiz sedasız İdil’in oda-sına ilerleyince İdil’e göz kırptım. Arkadaşım utanarak bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Odamıza ilerlerken Çınar, “Bir gün şu kızcağızı utançtan öldü-receksin,” dedi.

Kıkırdadım. “Amacım da bu ya zaten.”

Şaka bir yana, İdil’i çok seviyordum. Yekta bana olanları anlat-tığında, hislerini bir de İdil’den dinlediğimde onun adına üzülme-den edememiştim. İdil etik değerlerine son derece bağlı bir kadındı ve Atalay’a olan hisleri, onun tüm bu değerlerini sarmıştı. Sevgilisi olan bir erkeğe yaklaşacak kadar düşemezdi ancak duygularına söz geçirmeyi de bir türlü becerememişti.

Kalbim burkuldu. Acaba İdil kaç defa gözümün önünde kalp kırıklıklarıyla savaşmıştı ve ben kaç defa onun ne kadar dibe çöktü-ğünü fark etmemiştim?

Çınar’la içeri girip ne olur ne olmaz diye ihtiyacımız olan her şeyi yanımıza koyduktan sonra ışıkları kapattık. Ona sarıldığımda hiç vakit kaybetmeden aynı sıcak kucaklamayla beni sarıp sarmaladı.

Kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım. “İyi geceler.”

“İyi geceler, gün ışığım.”

*

Saatin kaç olduğundan habersizdim fakat uzun süren bir uykunun ardından, gördüğüm kâbus yüzünden sarsılarak uyanmıştım. Rüyamda arkadaşlarımla bir şeyden kaçırıyordum fakat neden kaçtığı-mı bilmiyordum. Tek bildiğim, peşimizde her ne varsa bizi öldürme-ye ant içtiğiydi. Yaşamak için canımızı dişimize takarak uzaklaşmak zorundaydık.

Ürkek bakışlarımı Çınar'a çevirdiğimde onu huzur içinde uyur-ken görmek kalbimin çılgın ritmini bir an olsun dindirmişti. Bura-daydı, yanımdaydı ve ikimiz de güvendeydik.

Bu sefer beni sıkı sıkıya sarmadığı için yavaşça kollarından sıy-ırıldım. Bedenim ter içinde kalmıştı ve her ne kadar sakinleşsem de kalbim hâlâ gümbürdüyordu. Biraz hava alma ihtiyacıyla kavrulu-yordum.

Yataktan yavaşça kalkıp alt kata ilerlediğimde Serkan ve Beren'i ayrı koltuklarda yatarken buldum. Zihnim onları birlikte gördüğüm anı zalimce hatırlatırken hayal kırıklığı bir kez daha suratıma tokat gibi çarptı. Tek fark, artık kuvvetli bir mutsuzluktan ziyade öfke his-sediyor olmamdı.

Gördüğüm kâbus yüzünden zaten bozuk olan sinirlerimi daha da germeye gerek görmeden mutfığa doğru ilerledim, dolaptan soğuk su aldım ve kana kana içtim. Bir yandan da dışarıdaki manzarayı izliyor, her ihtimale karşı gözümü dört açıyordum. Bir süredir gü-vendeydik fakat bu sonsuza dek böyle gitmeyebilirdi.

“Erkek arkadaşından vakit bulmuşsun nihayet.”

Arkamdan gelen sesi duyduğumda olduğum yerde titredim. Ar-kamı döndüğümde Serkan'ın delici ela gözleriyle karşı karşıyaydım. Orada öylesine somut bir düşmanlık gördüm ki bir an irkilmeden edemedim.

Onu birden karşımda görmenin verdiği şaşkınlıkla, “Geldiğini duymadım,” diye mırıldandım.

Gözlerini bana dikti. “Kafan şu sıralar çok dolu,” dedi imalı bir tonla. “Hiçbir şeye dikkat etmiyorsun ki.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek şimdi bu?”

Serkan rahat görünmeye çalışarak omuz silkti, arkasındaki mut-fak masasına yaslandı fakat ne kadar rahatsız olduğunu gözlerinden

okuyabilecek kadar onu iyi tanıyordum. "Bilmem," dedi. "Sen söyle. Kim bu adam?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Benimle konuşmaya cüret etme cesaretini göstermen son derece takdir edilesi, Serkan."

"Neden?" diye meydan okudu. "Sevgilin mi kızar?"

Kıkırdadım ama öfkeden deliriyordum. "Kızır," dedim. "Ama onun kızmasından ziyade, seninle muhatap olmak midemi bulandırır."

Serkan'ın çenesi hakaretim karşısında kasılmıştı. Gitgide öfkelenildiğini görebiliyordum. "Onunla yattın, değil mi?"

Ağzım şok içinde açılırken gözlerimi kırıştırdım. Doğru duymuş olamazdım, bana böyle hadsizce bir soru soramazdı, değil mi? Bu kadar ileri gidemezdi. "Ne dedin?" diye soludum.

"Onunla yattın," diye yineledi. "Neden o? Neden ben değil de o?"

Ellerim titrerken Serkan'la kavgalarımız yeniden zihnimde canlandı, içim nefret dolu kor bir ateşte yandı. Bana yetersiz hissettirmesi, üzerime gelmesi, baskı kurmak istemesi... Her şeyi yeniden yaşıyor gibiydim.

Kontrolümü kaybetmenin eşiğine geldiğimi hissediyordum. Titreyen parmaklarım bardağı tutmaktan aciz olduğu için bardağı tezgâha koydum. "Siktir git, Serkan!" dedim nefretle. "Bana böyle bir soru soramazsın!"

"Neden?" diye sorusunu yineledi. "Beni neden istemedin de onun yatağına hevesle koştun?"

Kalbim, hissettiğim iğrenme ve hiddetle deli gibi çarpıyordu. Yine de kendimi toparlamaya çalıştım, çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Senin istenecek neyin var ki?" dedim son derece sakın, insanı delirten bir tonla. "Sen en yakın arkadaşlarımdan biriyle yattın, Serkan. Gözümün içine baka baka ona koştun. Arkamı her döndüğümde onunla oldun. Şimdi kalkıp ne yüzle bana sevgilim hakkında soru sorarsın?"

Başını iki yana sallarken yaslandığı masadan doğruldu. Aramızda çok kısa bir mesafe bırakacak şekilde karşıma geçti. Onunla bu

kadar yakın olmak rahatsız hissetmeme neden oluyordu fakat aramızdaki mesafevi açmak geri çekilmek olacaktı. Bu yüzden kollarımı göğsümün altında birleştirdim ve duruşumu dikleştirip karşısında durdum.

“Bahane yaratma, Elisa. Beni gerçekten sevsen bu kadar kolay hayatına odaklanamazdın.”

Dudaklarımdan hayretle bir gülümseme firar etti. “Yani sorun sen değilsin,” dedim konuya açıklık getirmek ister gibi. “Aldatan bir puştun acısını çekip kendimi hırpalamadığım için benim, öyle mi?”

“Meseleyi çarpıtıyorsun.”

“Mesele falan yok ki ortada, Serkan,” dedim alaycı bir tonla. “Sen benim için geçmişe ait, tekrarlanmayacak bir hatadan ibaretsin. Neden kendini bana hesap soracak ya da arkandan acı çekmemi bekleyecek kadar önemsedin, anlayabilmiş değilim.”

“Bu yüzden mi burada kalmamızı istedin?” Aramızdaki mesafeyi tek bir adımla kapatınca ensemdeki tüyler diken diken oldu, vücudumda kırmızı alarm çalıyordu.

“Uzak dur benden!” dedim sertçe. Kalbim korkuyla atıyordu artık. Nefes alıp verişim hızlanmıştı.

“Haydi ama,” diye mırıldandı. Gitgide bana daha çok yaklaşıyordu. Beni dinlemiyordu. “Aptal mıyım ben? Beni kuskandırmak için o adama nasıl yaklaştığını görmediğimi mi zannediyorsun? Bu kadar kolay silemezsin, Elisa. Yapmazsın bunu.”

Onu itmeye çalıştım ama bileklerimden sıkıca kavradı. Elinden kurtulmaya çalıştım fakat benden daha güçlüydü, ona direnemiyordum. Dolan gözlerimden birkaç damla yaş firar etti. Çığlık atmak için araladığım dudaklarımdan bir fısıltı bile dökülmedi. Neden bağırımıyordum? Neden konuşamıyordum? Neden ona karşı koyamıyordum?

Bu akşam daha fazla içesim yok.

Haydi ama, sadece bir bardak daha.

Dudaklarım titriyordu. Gitmesini istiyordum, belime yerleştirdiği ellerini üzerimden çekmesini istiyordum. Dokunuşu bedenimde

kirli parmak izleri bırakıyordu sanki. Ne kadar yıkarsam yıkayım kurtulamayacağım izler.

Dudaklarımdan bir hiçkırık döküldüğünde Serkan sertçe tuttuğu elimi bacaklarının arasına götürdü. Onu hissetmemi, beni nasıl arzuladığını görmemi ister gibi gözlerime baktı.

Bana dokunacaktı.

Onu itmek için ne kadar direnirsem direneyim başarısız olacaktım.

Artık kontrolsüzce ağlıyor, kendimi kurtarmaya çalışıyordum ama o umursamıyordu. Bundan önce de üzerime gelirken bende yarattığı depremleri umursamamıştı, şimdi de umursamıyordu.

“Beni hiç mi sevmedin, Elisa?” derken iyice sokulmaya çalıştı. “Neden ben değil de o? Sana neden yeterli gelmedim? Ben...”

Birden bir gürültü koptu ama kaynağını bilemiyordum. Dünyayı buğulu bir camın arkasından izliyor gibiydim. Etrafımda bir şeyler olup bitiyordu ama ben ne olduğundan bihaberdim. Ne yapacağımı bilmiyordum, bu bilinmezlik beni çok korkutuyordu. Zihnimdeki tüm sesler aynı anda konuştu. Hiçbirini susturamıyordum, geçmişin anılarında kaybolmuştum.

Yalvarırım...

Biri...

Beni...

Kurtarsın.

Çınar Aktunç

Bu adam bir gün daha yaşamayacaktı!

Gece yatakta hissettiğim boşluk yüzünden aniden uyanmış, bir süre Elisa'nın gelmesini beklemiş, en sonunda da dayanamayıp alt kata inmiş ve Serkan'ı, Elisa'ya yaklaşırken bulmuştum.

Aptal kafam! Neden daha önce inmemiştim aşağıya? Neden Elisa'yı bu piç kurusuyla tek başına bırakmıştım?

Serkan, Elisa'ya bir şeyler söylerken kendini öyle kaptırmıştı ki geldiğimi duymamışlardı bile. O şerefsiz benim sevgilime yaklaşır-

ken, Elisa'yı sadece ağlayarak ona bakarken görmek yüreğimi dağıtmıştı. Gözlerinde saf bir korku vardı.

Serkan yumruğumla savrulurken ona vurmak, onu paramparça etme isteğimi mümkünmüş gibi artırdı. Tezgâha doğru yığıldıktan sonra yumruğumu indirdiğim çenesini tutarak bana baktı. Gözleri korku ve şaşkınlıkla harmanlanmıştı.

“Ben sana ne dedim, Serkan?” diye bağırarak yeniden üzerine atıldım. Bana karşı koymaya çalışıyordu ama bir canavar vardı sanki karşısında, varlığından benim bile haberimin olmadığı bir canavar. Beceriksizce savurduğu yumruklarını kolayca ekarte ediyor, daha sert hamlelerimi suratına indiriyordum. Yine de içim soğumuyordu.

Kendimi bu zamana kadar kibar bir adam olarak tanımlardım ama artık istediğim tek şey, bu herifi kendi ellerimle yavaş yavaş parçalara ayırmaktı. Onu, her bir anını hissettiğinden emin olduğum, uzun bir işkenceye tabi tutmak istiyordum. O zaman bile içimin soğuyacağından şüpheliydim.

Adamın saçlarını sımsıkı tuttum ve kafasını duvara çarptım. Duvarda ince bir kan izi belirirken Serkan'dan bir inleme sesi yükseldi.

Serkan'a tekmelerimi ve yumruklarımı indirirken parmaklarımın kanlandığını fark ettim ama onun kanı mıydı yoksa indirdiğim sert darbeler yüzünden elim mi yaralanmıştı, emin olamıyordum. Tek isteğim onu yok etmektir.

Atalay'ın aramıza girdiğini fark edince onu sertçe ittim fakat hakkını yememek gerekirdi. Yaralarına rağmen hâlâ yadsınamaz bir gücü vardı.

“Lütfen dur artık!” dedi Beren, Atalay'ın beni uzaklaştırmayı becerdiği esnada. O sırada Serkan yerde yarı baygın yatıyordu. “Serkan'ı dövmen neyi düzeltecek sence?”

Bir an duraksadım. Göğsüm hızla inip kalkarken kaşlarım derin düşüncelerimin tesiriyle merakla çatıldı. Başımı hafifçe sallarken, “Hakkın var,” diye mırıldandım tüm samimiyetimle. İdil ve Atalay bu kadar kolay ikna olmama şaşırılmış görünerek birbirlerine baktılar. “Onu dövmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek.”

Birkaç adım geri çekildiğimde Atalay beni bıraktı. Muhtemelen odama çıkacağımı düşünmüşlerdi ama ben mutfak dolaplarına doğru ilerledim, çekmecelerden birini açtım ve bir et bıçağı kaptım.

Ona dokunduğu her bir nokta için, ruhunda açtığı her bir yara için bir uzvunu koparacaktım.

Atalay'ın boğazı kurudu. "Çınar," dedi. "Sakin pişman olacağın bir şey yapma."

Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim. Bu şerefsizi öldürdüğüm için pişman olacağımı mı düşünüyordu sahiden?

Elimde bıçakla Serkan'a doğru ilerlerken İdil'in endişeli sesini duydum: "Elisa."

Elisa...

Kalbim korkuyla attı ve bir an Serkan da dâhil her şey önemini yitirdi. Gözlerim etrafı hızla tararken bakışlarım Elisa'yı buldu. Duvara yaslanmış, yere çökmüş, dizlerini kendine çekmişti. Elleriyle kulaklarını örtüyordu. Sanki hiçbir şey duymak ya da görmek istemiyordu.

Her şeye göğüs gerebilirdim, herkesle savaşılabildim ama Elisa'yı böyle güçsüz görmenin acısına katlanamazdım.

Hızla ileri atıldığımda elimdeki bıçağın düştüğünü duydum. O sırada göz ucuyla Atalay'ın bıçağı kaptığını gördüm ama umurumda değildi.

"Elisa," diye soluduğumda İdil kenara çekildi. Bir şeyler söyledi ama duymadım, duysam da umurumda değildi. Tek önemsedığım Elisa'yı yeniden gülümserken görmektir. Onun acı çekmesine katlanamazdım.

Dua etmeyi becerebilen bir insan olmamıştım ama o an tüm gücümle Tanrı'ya yakardım: *Yalvarırım, ona bir kıvılcım değmesindense beni ateşlerde yak.*

"Elisa," diye fısıldadım yüzünü ellerimin arasına alıp. Hiçbir şey söylemeden boşluğa odaklanmış, sessizce gözyaşı döküyordu. "Bir tanem, bana bakmayacak mısın?"

Bakışları yavaşça yukarı, yüzüme kaydı. Sanki orada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Bir çeşit şokun etkisinden

de olabilirdi, bilmiyordum. Tek bildiğim, Elisa'nın kendisine gelmesini delicesine arzu ettiğimdi.

Gözyaşlarını sildiğimde kaşları hafifçe çatıldı. Bir düşünceyle sarsıldığı görülüyordu. Aklından geçenleri öğrenmek için merakla yanıp kavrulurken, "Banyo," dedi sonunda.

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istediğini anlamamıştım. "Banyo mu?"

Başını hafifçe sallarken bir çeşit transta gibiydi. "Banyo yapmalıyım," diye mırıldandı. "Bedenimi temizlemem gerekiyor." Kollarını uzattı ve kusursuz tenini gözler önüne serdi. "Bu izler başka türlü nasıl çıkacak yoksa?"

Bacaklarımdaki gücün tükendiğini hissettim ve tamamen yere çöktüm. Kalbimde hiç geçmeyecek bir ağrı peyda olmuştu. Yüzüme masumca bakan bu genç kadını izlerken gözlerim buğulandı, gözyaşları yavaşça yanaklarımdan süzüldü. Bir çocuk gibi ağladım.

Orada olmadığım her bir an için özür dilerim, Elisa. Karşına daha önce çıkmadığım için yalvarırım başıyla beni.

Kendimi toparlamak için birkaç derin nefes aldım. Stresten midem bulanıyor, ellerim Serkan'ı parçalara ayırma arzusuyla kaşınıyordu. Fakat Elisa'nın bana ihtiyacı vardı. Ne kadar bitkin olursam olayım, onun için güçlü durmak zorundaydım.

Burnumu çekip yüzümü sildim. "Peki," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Seni banyoya götüreyim, olur mu?"

Başını hafifçe sallamak dışında tepki vermedi. Öne eğilip bir elimi sırtına, diğerini dizlerinin altına yerleştirdim ve Elisa'yı hızla kaldırdım. O kadar güçsüz ve savunmasız görünüyordu ki yüreğim parçalandı. Beni sinir etmesini, uyuzluk etmesini özlemiştim. Yemin ederim ki sesim çıkmazdı.

Elisa'yı banyoya taşıdıktan sonra onu yavaşça yere bıraktım. Etrafa kısaca göz gezdirdim ve sivri bir şey olmadığından emin oldum. Bunu düşünmesi bile acı veriyordu ama her şeyi akıl etmek zorundaydım.

"Seni kapıda bekleyeceğim," dedim. "Sen banyo yaparken..."

Korkuyla bana döndü. "Beni terk mi edeceksin?"

Gözlerinde bir çocuğun masumiyeti, korkusu gizliydi. “Hayır, güzelim,” derken yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Senin için her zaman burada olacağım.”

“Ama ben...” Yeniden ağlamaya başladı ve kollarını gösterdi. “Bunları tek başıma nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.”

Kardeşim bir zehirle savaşırken dik durabilmişim, aileme karşı çıkabilmişim, annemin ölümünden sonra bile er ya da geç kendimi toparlamışım ama şimdi... Şimdi yapabildiğim tek şey Elisa'ya bakmak ve çaresizliğime yanmaktı.

Keşke içinde kaybolduğun bu savaştan seni çekip çıkarmanın bir yolu olsaydı, Elisa.

“Elisa,” derken sesimin titrememesi için gayret ettim. “Ben hiçbir şey görmüyorum.”

Afallayarak bana baktı. “Nasıl yani?”

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” diye tekrar ettim. Ona biraz daha yaklaştım. “Hiçbir şey görmüyorum.”

Dudakları titredi. Gözyaşları hızla süzülüyordu artık. Sessizce bana bakarken ona sımsıkı bir sarılma armağan ettim. Başını göğsüme yasarken onu sarıp sarmaladım. Elimde olsa onun için dünyayı feda eder ve bir an bile gözümü kırpmazdım.

Banyo boyunca yanında kaldım, işi bittiğinde saçlarını kuruldım. Odama götürüp kalın kıyafetlerimi üzerine geçirdim. Tüm bunları yaparken bir oyuncak bebek gibi onu giydirmeme izin verdi. Ses çıkarmadı ya da itiraz etmedi. O kadar hissiz görünüyordu ki çıplaklığını umursamadı bile. Öylece bana bakarken verdiği tek tepki titremekti.

Kıyafetlerini giydirdikten sonra geri çekilip ona baktım. Duş iyi gelmiş, biraz daha kendine gelmesini sağlamıştı fakat ruhundaki kesikler hâlâ gözler önündeydi.

Başını yavaşça kaldırıp bana baktıktan sonra, “Soğuk,” diye mırıldandı. Aslında içerisi oldukça sıcaktı ama itiraz etmedim. Onu yavaşça yatağa yatırıp üzerini yorganla örttükten sonra ben de yanına uzandım ve ona sımsıkı sarıldım.

Bu şekilde ne kadar kaldık, bilmiyordum. Elisa'nın saçlarını okşarken, bir elimi sırtında onu yatıştırırcasına gezdirirken ne kadar zaman geçtiğini anlamak güçtü.

Elisa en sonunda sakinleşti, gözleri yavaşça kapandı. Uykuya dalmadan hemen önce mırıldandığı son kelime, "Sıcacıksın," oldu.

İdil Öztürk

Elisa ve Çınar'ın arkasından bakarken bedenim zangır zangır titriyordu. Öfke ve korkuyla tutuşuyordum. Dirseğime dokunan destekleyici bir el hissettiğimde irkilip Atalay'a baktım. Dinginleştirici ve güven veren gözlerini görmek bir an nefes almamı sağladı.

"O iyi olacak, değil mi?" dedim Elisa'nın nasıl harabeye döndüğünü hatırlayarak. "Kendini toparlayacak..."

"Elbette toparlayacak, İdil," derken buna kendinin de inandığını görebiliyordum. "O, Elisa. Bizim dostumuz. Her zaman toparlar."

Sayıklayan Serkan'a döndüğümüzde yüzümü buruşturdum. Her yeri kan içindeydi. Çınar onu haddinden fazla dövmüştü. Ondan nefret etmeme rağmen bu hâline bakamadım.

Sonrasında kaşlarım çatıldı, bakışlarımı Serkan'ın başında bekleyen Beren'e çevirdim. "Beren," dedim dikkatini çekmek için. "Ne oldu da Çınar kontrolünü kaybetti birden?"

Bir an durdu, düşünür gibi oldu. Sonrasında başını salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Uyandığında Elisa bir köşede ağlıyor, Çınar ve Serkan da kavga ediyordu."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Serkan. Kendine yeni yeni geliyor gibiydi ama hâlâ yarı baygın sayılırdı. "Birden üzerime saldırdı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Buna inanmamızı mı bekliyorsun habiden?"

Serkan acı içinde inleyerek karşılık verdi. O sırada Atalay mutfığa gidip ilk yardım çantasını kapmıştı. Bir süre Serkan'ın başında bekleyip ona yardımcı olduktan sonra öylece koltuğa yığıldık.

Ne hoş bir dörtlüydük ama!

Atalay yarım saat sonra lavaboya gitmek için yanımızdan ayrıldığında öfkeyle Beren'e baktım. "Sevgilin iyi mi bari?"

Ürkerek Atalay'ın çıktığı merdivene baktı. "Sesini alçalt."

"Bu piç kurusu, arkadaşına ne yaptı?" diye çıkıştım uyarısını görmezden gelerek. "Elisa neden böyle paramparça oldu?"

"Bilmiyorum dedim ya," diye bastırdı. "Ben nereden bileyim? Yarın Elisa'ya sorarsın."

Öfkeden tir tir titriyordum. "Nasıl bu kadar umursamaz olabilirsin?" diye hiddetle sordum. "Nasıl Elisa'yı böylesine umursamazsın? Hiç mi sevmedin bizi, Beren? Hiç mi değer vermedin?"

İrileştirdiği gözlerini kırıştırdı. "Elisa'ya olanları inan ki bilmiyorum," dedi sonunda. "Serkan uyanınca sormak için ben de can atıyorum."

Arkama yaslanıp burnumdan güldüm. "Kıskandın galiba."

Gözlerini devirdi. "Saçmalama, İdil," diye söylendi. "Her şeyi çarpıtıyorsun."

"Ah," diye mırıldandım sahte bir hüznle. "Neden? Yoksa rotayı Çınar'a mı çevirdin?"

Öfkeyle dişlerini sıktı. "Kimseye rotayı çevirdiğim falan yok benim."

"Senin mizacın bu, Beren," diye soludum. "Senin tek bildiğin bize zarar vermek."

"Elisa'ya olanların hıncını benden çıkarma!"

Ne olduğunu anlamadan doğruldum. "Kimden çıkarmamı arzu edersin peki?"

"Otur yerine," diye soludu ama onu duyamayacak kadar kontrolden çıkmıştım. Arkadaşımı öyle görmek mantığımı silip süpürmüştü.

"Sen bir pisliksin!" dedim içimdeki zehri akıtıp. "Serkan'la bir olup hepimizi kandırdınız. Hiç mi miden bulanmadı, Allah'ın cezası? Atalay'ın yanından çıkıp Serkan'ın koynuna koşarken hiç mi kendinden utanmadın?"

Beren bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki arkamdaki noktaya bakarken kaskatı kesildi. Yüzü, mermeri aratmayacak kadar

beyazlamıştı. Arkamı döndüm ve şok içinde kalakalmış bir çift gözle karşılaştım.

Boğazım kurumuştü. "Atalay..."

Çınar Aktunç

Alt kattaki tartışma sesleri odamıza homurdanmalar olarak gelince bıkkınlıkla gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Yorgundum, çok yorgundum. Artık tartışma duymak istemiyordum. Tek dileğim, bu kâbusun bir an önce bitmesiydi.

Uyanmasından ürkerek Elisa'ya baktım fakat o kadar derin bir uykudaydı ki top patlasa uyanmazdı. Bu hâli içimi rahatlattı. Yeterince yorulmuş, yeterince yıpranmıştı zaten. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

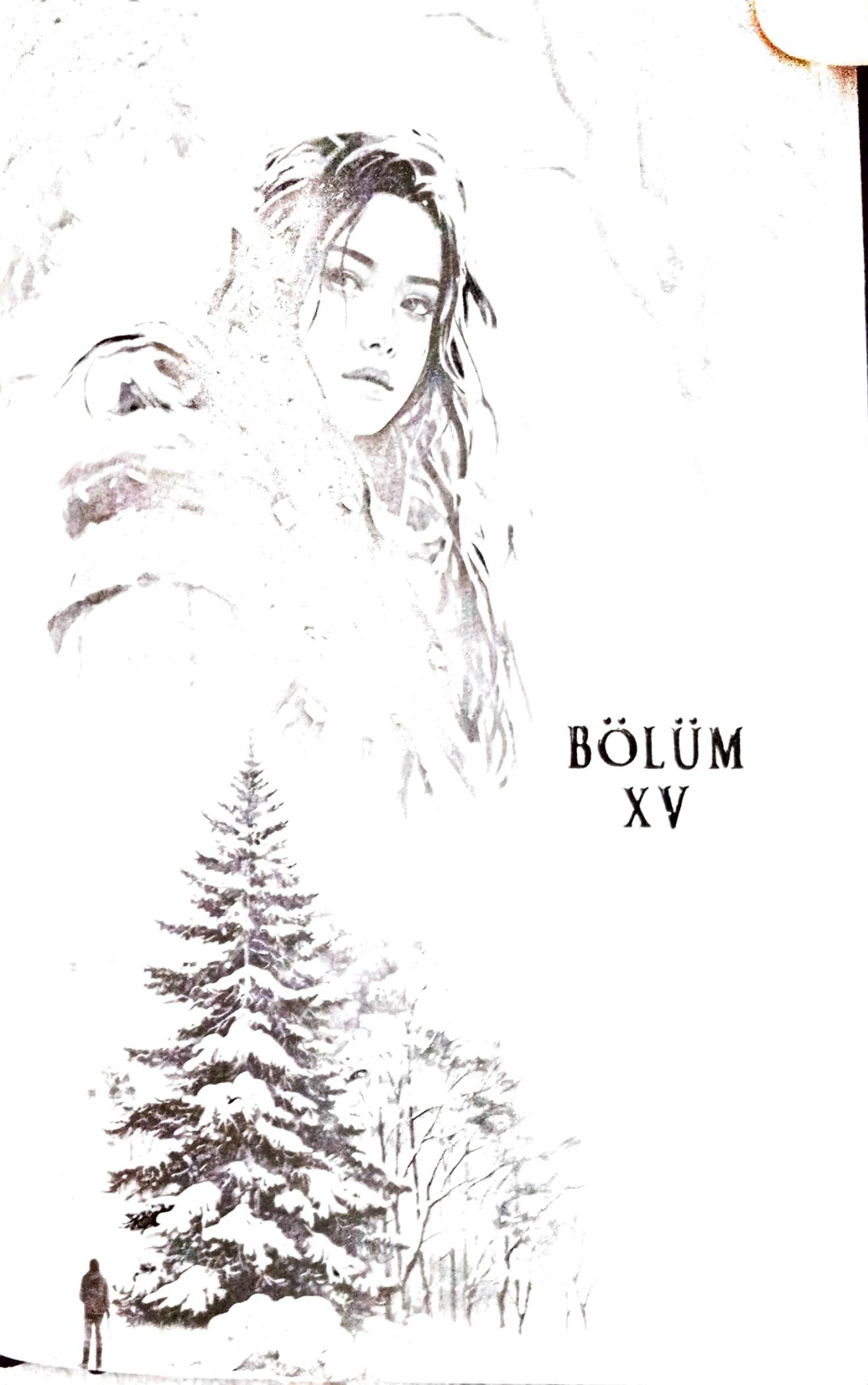
Aşağı inmem, ne olduğunu kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama orada kaldım ve Elisa'ya sımsıkı sarıldım. Şu an dünya yıkılabilirdi, umurumda bile değildi. Önemsemediğim tek şey Elisa'ydı.

O öylece orada yatıp derin bir uyku çekerken güzelliği karşısında büyülenerek onu izledim. O kadar güzeldi, o kadar eşsiz bir elması ki... Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi.

O an ilk kez bir insan için yapabileceklerimden, vazgeçebileceklerimden korktum. Elisa bir girdaptı ve ona kapılıp gidiyor, karşı koyamıyordum. Hoş, zaten direnmek de gelmiyordu içimden.

Mümkünmüş gibi onu biraz daha kendime çektim ve alnına bir öpücük kondurdum.

Derin bir uykuda olduğunu ve beni duymayacağını bilsem de "Güzelim," diye mırıldandım. "Senin huzurun için her şeyi yaparım."

BÖLÜM
XV

Atalay Kılıç

İdil ve Beren şok içinde bana bakarken aklımdan yüzlerce kez geçen tek bir cümle vardı: *Atalay'ın yanından çıkıp Serkan'ın koynuna koşarken hiç mi kendinden utanmadın?*

Duyduklarım çok açıktı fakat gerçek öyle ani ve öyle sert surlarıma çarpmıştı ki söylenenleri mantığıma oturtamıyor, beynimdeki boşluğu dolduramıyordum. Yüzyıllar gibi geçen saniyelerin sonunda kelimeler tek tek anlam kazandı. Gerçekleri reddetmek ister gibi gözlerimi sınıksıkı yumdum fakat tekrar araladığımda her şey aynıydı. Umduğum gibi bir rüyaya hapsolmemiştim. İdil hâlâ tepkimi ölçmek ister gibi bana bakıyor, Beren korku içinde titriyordu. Serkan'ısa yarı baygın hâlde yatıyor, çevresinde olup bitenden bihaber görünüyordu.

Nefes alıp verişim hızlanırken parmaklarım Serkan'ın boğazına ulaşma arzusuyla karıncalandı. Bana bunu nasıl yapabilmmişti? Bana arkadaşım gibi yanaşıp sırtıma bıçağı saplarken nasıl tereddüt etmemişti? Bu adam, bu zamana kadar bana dost gibi yaklaşmış, başım her sıkıştığında orada olmuştu. Ben de onun derdini dert bilmişim, ona evimi açmışım. Elisa'yla sorunlarında bile destek olmaya çalışmışım.

Kaşlarım çatılırken yeni bir düşünce zihnimde beliriverdi. Serkan, Elisa'yı bahane ederek Beren'le aramdaki ilişkiyi sorduğunda durumu hiç kötüye yormamışım. Yoksa Elisa sadece bir paravan mıydı? Serkan'ın amacı en başından beri Beren'le ilgili ağzımdan laf almak mıydı?

Neydim ben? Aptal mı? Gururu ezip geçilebilecek bir mahlukat mı? Değersiz bir eşya mı?

Yumruklarımı sıkıttığımı hissettim. Kendime engel olmak çok güçtü. İçimde dünyayı kasıp kavurmak isteyen, yakıcı bir öfke vardı ve ben bu hisle baş edemiyordum.

İdil derin bir nefes aldı. "Atalay," dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. Gözlerinden benim için endişelendiğini görebiliyordum. "Otur lütfen."

Ona bakmak, zihnimde yeni bir sorunun peyda olmasına neden oldu. İdil ne zamandır biliyordu? İhanete uğradığımı, bu insanların beni aptal yerine koyduğunu gözlerimin içine baka baka ne zamandır benden saklıyordu?

“Bana anlatmadın,” diye mırıldandım.

Sesimdeki kırgınlık, irkilerek geri çekilmesine neden olurken gözleri irileşti. “Sana her şeyi anlatacağım,” diye güvence verdi ama sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmedi. Her şey ortadaydı zaten, daha neyin açıklamasını yapacaktı?

Kimseye güvenemeyecek miydim? Kimseye arkamı dönemeyecek miydim?

Bakışlarımı tekrar Beren'e çevirdim. Sarı saçları dağılmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bana korkuyla karışık bir mahcubiyetle bakıyor, titremelerini güçlkle bastırıyordu.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadığımda sesim bana bile yabancı geldi. Genç kadın başını hafifçe salladığında başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. Sanırım hayatımda daha komik bir fıkra duymamıştım. “Öyleyse beni neden aldattın, Beren?”

Dudakları titredi. “Hak etmemiştin,” diye mırıldandı.

“Sorumun cevabı bu değildi.” Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Hissettiğim iğrenme duygusuyla midem bulandı, görüşüm birden kararır gibi oldu ama kendimi toparlamayı bir şekilde becerdim. “Bana bir cevap vereceksin,” diye bir adım öne attığımda o da geriledi. “Bana bir cevap vermek zorundasın.”

Beren bir an tereddüt etti. Zihninde kelimeleri toparlamaya çalışırken son derece şaşkın görünüyordu ama bu kafa karışıklığını çözmesini bekleyecek kadar sabır gösterecek durumda değildim.

Çenemle hâlâ yarı baygın yatan Serkan'ı gösterdim. “Âşık mı oldun ona?”

“Ne?” diye soludu ve sanki Serkan'ın orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi genç adama baktı. Bakışları yeniden benimkilerle buluştuğunda, “Hayır,” dedi. “Onunla yaşadığımız cinsellikten öte bir şey değildi.”

Kaşlarım hayretle kalkarken sinirden bile gülemiyordum artık. “O zaman sorun değil sanırım. Arkamı her döndüğümde başka bir adamın altına girmeni başışlayabilirim. Ah, Beren... Baştan söyle-sene şunu.”

“Atalay...”

“Sebebi buydu, değil mi?” diye mırıldandım. “Bana sürekli so-ğuk yapmanın, her geçen gün benden bir adım daha uzaklaşmanın sebebi buydu.”

Geçmişte yaşananlar artık beni incitmiyordu fakat taşlar şu an yerine oturmaya başladığı için öfkelenmemek çok güçtü. Aramızda buz dağları baş göstermeye başladığında çok uzun bir süre boyunca sorunun bende olduğunu düşünmüş, Beren’i kendimden uzaklaştı-racak ne yaptığımla ilgili kafa yormuştum. Uzun süre sorunlu olan kişi olduğuma kendimi inandırmıştım. Oysa o, arkadaşımın kolları-na koştuğu için benden uzaklaşmıştı.

Bu kadın yüzünden kendime defalarca haksızlık etmiş, zihnimde bir mahkeme kurup suçsuz yere kendimi defalarca o mahkemede yargılamıştım. Ah, ne kadar da salakmışım!

Beren sorumu mutlak bir sessizlikle yanıtladı ve bu verebileceği en anlamlı cevaptı.

Kendimi kontrol edemiyordum. Beren’in açıklama olarak önü-me sunduğu her bir sözcük öfkemi, nefretimi ve intikam arzumu körüklüyordu. İkisini de bu evrenden silmek, beni kandırmalarının bedelini onlara ödetmek istiyordum.

Öne doğru hızla birkaç adım attığımda Beren’in dudaklarından cılız, şaşkın bir cıyıklama döküldü. Ani hamlem onu şaşırtmışa ben-ziyordu.

İkimiz de ne olduğunu anlamadan öne atılıp sırtı duvara değene kadar onu ittim. Hamlem acısız fakat öfkemi göstermeye yetecek kadar hızlıydı. Aslında ona dokunmak bile istememiştim fakat zih-nimin gerisine attığım karanlık bir gölge kontrolü ele almıştı sanki.

Beren’in sırtı arkasındaki duvara çarpınca tam karşısında dur-dum, ellerimi kolunun iki yanına yerleştirerek benden uzaklaşmasını engelledim. “Bana bunu nasıl yaptın?” diye sordum fısıltıyla, hay-retle. O ise sadece bana bakıp ağlamayı sürdürdü. “Seni sevmişim,

Beren," derken sesim öfkeyle titredi. "Serkan'a kendimden bile fazla güvenmiştim. Çok güldünüz mü arkamdan? Onun kollarındayken enayiliğimle alay ettiniz mi?"

"Atalay..."

"Cevap ver!" Boğazımdan öyle yüksek bir ses çıkmıştı ki bu kadar bağırabildiğimi bilmiyordum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim, alay etmedik..."

Sözleri içimdeki yangını söndürmüyor, aksine daha da körüklüyordu. Öfkemi bir şeylerden çıkarmam gerektiğini hissediyordum. Bedenim zangır zangır titriyordu. Kafamda daha önce duymadığım fısıltılar kol geziyordu. Öfkemi bir şeylerden çıkarma isteği karşı koymayacağım kadar arttığında yumruğumu duvara indirdim.

"Bana bunu nasıl yaptın?" diye solum. "Madem aklın başka birine kaymıştı, madem yüreğin artık beni istemiyordu, o zaman terk etseydin beni. Niye onurumla oynadın? Niye duygularımı hiçe saydın?"

"Özür..."

"Hayır, Beren!" dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Sesim, bir hayvanın vahşi hırıltısını andırıyordu. "Bana bir sebep vereceksin. Bana bunu neden layık gördüğünü anlatacaksın yoksa..." Cümlemin devamını getiremedim. Yoksa ne? Ne yapardım? Sorunun cevabını ben de bilmiyordum ancak Beren'i mümkünmüş gibi daha da korkutmaya yetmişti.

Bakışlarını kaçırıp sertçe yutkundu, ıslanan yanaklarını temizledi. Kafasındaki düşünceleri kelimelere dökebilmek için çabaladığını görüyordum. En sonunda derin bir nefes aldı.

"Seninle sürekli ayrılıp barışıyorduk," diye anlatmaya koyulduğunda gözlerimi kıstım. Karactersizliğini kendi içinde nasıl meşru kıldığını merak ettiğim için sözünü bölmeden dinliyordum. "Aramızdaki ilişki çok yorucu olmaya başlamıştı. Öte yandan çok uzun süredir birlikteydik, çok erken tanışmıştık. Daha hayatımızı, gençliğimizi doğru dürüst yaşayamadan kendimizi ciddi bir ilişkinin içinde bulmuştuk ve ben..." Titrek bir nefes aldı. "Sanırım bu durum, benim için bir noktada sıkıcı olmaya başlamıştı. Aslında sıkıcılıktan ziyade korkutucuydu. Öte yandan dönüp dolaşp tek bir limana sı-

ğınma düşüncesi de hoşuma gidiyordu. Her zaman benim için orada olduğunu bilmek içimi ferahlatıyordu.”

Hayretle soludum. “Sırf ilgim için mi benimle olmaya devam ettin?” diye mırıldandım. “Sırf günün sonunda sana birkaç güzel söz söyleyeyim, hayatını kolaylaştırayım diye ne hissedeceğimi umursamadan, beni hiç düşünmeden onca ihanetine rağmen beni yanında mı tuttun?”

Beren sessiz kaldı, yalnızca dolan gözlerle bana baktı.

Tüm enerjim çekilmiş, ruhum emilmiş gibiydi. Karşımdaki kadını hiç tanımadığımı fark ettim o an.

“Bana babanın anneni aldattığını ve sizi terk ettiğini anlattığında seni kendime ne kadar yakın görmüştüm oysa,” diye mırıldandım. “Bizi bağlayan bir bağ var zannetmiştim. Aynı dert ikimizi de kasıp kavurduğu için birbirimizi anlarız sanmıştım. Oysa sen, beni aynı yerden vururken gözünü bile kırpmamışsın meğer.”

Beren’in gözleri irileşirken bakışları koyulaştı, derinleşti. Titrek bir nefes alırken ilk kez korku yoktu gözlerinde.

Orada saf bir pişmanlık vardı.

Dudaklarım güçsüz bir gülümsemeyle kıvrılır gibi oldu. “Babana olan nefretin ne kadar boşmuş. Baksana, sahiden de babanın kızıymışsın.”

Beren artık ağlamıyor, mermer gibi bembeyaz kesilen bir suratla öylece bana bakıyordu. Sanki taş kesilmiş gibi nefes dahi almıyordu.

Söylediklerimi algıladığında zorlanarak yutkundu ve arkasındaki duvara yaslandı. Muhtemelen tutunacağı bir şey olmasaydı çoktan düşerdi. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Beni buradan vurma.”

“Vurmak mı dedin?” diye gözlerimi kıstım. “Hayır, Beren. Seni bir yerden vurmaya çalışmıyorum, sadece olanı dile getiriyorum. Senden fazlasını beklemek benim hatamış. Neticede bir parça sevgi kııntısı görmemiş, ihanetle büyümüş bir çocuk elbette korktuğu canavara er ya da geç dönüşür.”

Dudakları hüznle yukarı kıvrıldı. “Peki, sen o canavara ne zaman dönüşeceksin, Atalay Kılıç?”

Burnumdan güldüm. “Ben o canavarı çoktan öldürdüm, Beren. O canavarı sana sadakatle bağlı kalarak yok ettim ama sen, sana verdiğim değerini zerresini hak etmedin.”

Gözleri yeniden buğulandı fakat omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Yaşadığım yüzleşme o kadar ağırdı ki gücümün tükendiğini hissettim. Bir zamanlar koşulsuz bir aşk beslediğim kadınla bir köprüünün iki ucunda olmak şaşkına dönmeme neden olmuştu. Bana bunu nasıl yapardı? Ona tüm zayıf noktalarımı açtıktan sonra beni aynı noktalardan nasıl vururdu? Nasıl bir vicdansızlıktı bu böyle?

Aramızdaki duygusal bağ kopalı çok uzun olduğu için hissettiğim hayal kırıklığı, Beren'den çok kendimle alakalıydı. Yanlış insanı seçmiş, gözlerimin önünde benzer hatalar yapılmasına rağmen gerçeklere kör olmuş ve yanlış insana güvenecek kadar güçsüz düşmüştüm.

“Biliyor musun, Beren,” dedim. “Bu yaptığını asla unutmayacağım.” Bir adım geri çekilirken gözlerimi ondan ayırmadım. “Asla.”

Üst kata çıkmak için döndüğümde İdil'in orada bir ağaç gibi durmuş, nefes dahi almadan tüm dikkatiyle bizi izlediğini gördüm. Buğulu gözleri kırgınlığını yansıtıyordu. Onunla bu durumda olmaktan nefret ettim, onu sarıp sarmalamak istedim ama kendim yaralıyken bir başkasına nasıl şifa olabilirdim?

Sessizce üst kata çıkarken aramızdaki buz dağlarını eritebileceğimizden emin değildim.

Elisa Yıldırım

Bedenimi saran kollar öylesine sıcaktı, öylesine güvende hissettiriyordu ki gözlerimi açmak, uyanıp yeni bir güne başlamak istemedim. Burada sonsuza dek kalabilirdim ve bunun için ikinci kez düşünmeye ihtiyacım bile olmazdı.

Saçlarıma dolanan parmakları hissettiğimde dudaklarım yukarı kıvrıldı. Dün gece o kadar ağlamıştım ki gözlerim acıyordu. Onları yavaşça araladım çünkü göreceğimden emin olduğum bir çift yeşim rengi göze hasret kalmıştım.

Çınar'ın gülümsemesi genişledi. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti, saçları darmadağınaktı. “Günaydın, gün ışığı.”

O kadar yorgun görünüyordu ki gözlerimi kıstım. “Kaç saat uydun sen?”

“Bilmem.”

“Lütfen bana sabaha kadar uyanık kaldığını söyleme.”

Saçımı şefkatle okşarken gülümsemesi sekteye uğramış gibiydi. “İyi olup olmadığından emin olmak istedim,” diye mırıldandı. “Gece aniden bana ihtiyacın olabilirdi.”

Yaşananları hatırlayınca boğazım kurudu. Gözyaşlarımın tükendiğini sanıyordum fakat gözlerim yeniden dolmaya başladı. Dün gece Serkan’ın gözlerindeki parıltıyı daha önce de görmüştüm. On yedi yaşında, erkek arkadaşımın içmem için ısrarcı olduğu içkiyi yudumladıktan hemen sonra.

Çınar beni kendine çekip alınma uzun bir öpücük bırakınca geçmişin anılarından sıyrılıp şimdiye, onun kollarına döndüm. “Buradayım, güzelim,” diye fısıldadı sanki aklımdan geçenleri okurmuş gibi. “Merak etme, seni asla yalnız bırakmayacağım.”

Burnumu çektim. “Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmezdim,” diye mırıldandım. “Neden düşünemedim ki bu kadar delireceğini?”

Başını hafifçe geri çekip gözlerime baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Sen nereden bilecektin, Elisa?” derken son derece samimiydi. “Kendini boş yere suçlama.”

“Ama...”

“O delirmiş, ruh hastası adamın teki,” dedi konuşmama izin vermeden. Yeşim rengi gözlerinden ölümcül bir gölge gelip geçti ve bakışları pişmanlıkla harmanlandı. “Keşke,” derken benden çok kendisiyle konuştuğunu fark ettim. “Keşke başladığım işi bitirseydim.”

Dirseğimi yatağa dayayarak doğruldum. Dün gece yaşadığım sinir krizi yüzünden yaşananların tamamına hâkim değildim. Görüntüler parça parça zihnime düşüyordu fakat Çınar’ın konuşma tarzı, neden bahsettiğini net bir şekilde gözler önüne seriyordu.

“Çınar,” diye soludum. “Ne yaptın?”

Omuz silkti. “Hiçbir şey,” dedi sakince fakat yükselmeyişi daha da gerilmeme neden oldu. “Zaten bunun için pişmanım ya. Senin yanında olacağım derken işimi yarım bıraktım.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Serkan'a ne olduğu umurumda bile değildi. İsterse gidip kendini bir uçurumdan aşağı atabilirdi. Durması için onu ikna etmeye çabalamak şöyle dursun, bunu teklif dahi edecek kadar efor sarf etmezdim fakat Çınar ona zarar verirse, onun gibi bir pislik yüzünden yargılanırsa...

"Sakın," dedim düşüncelerim beni korkuturken. "Başını belaya sokacak hiçbir şey yapmayacaksın."

Yüz hatları gerildi. "Yani sana yaptıklarının bedelini ödetmeyeyim, öyle mi?"

Gözlerimi kısıtım ve anılara tutunmaya çalıştım. "Dün gece ona saldırdığını hatırlıyorum," dedim kendimden emin olamayarak.

"Saldırdım zaten," dedi. "Fakat bu, içimdeki yangının tek bir parçasını bile söndürmeye yetmedi."

"Çınar," derken sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Lütfen," diye mırıldandım. "Seni de kaybedemem. Ben zaten..." Sözcükler aklıma gelmeyince derin bir nefes aldım. Kaybetme korkusunun yarattığı panik kalbimde zelzeleler oluşmasına neden oldu. En sonunda omuzlarım düştü ve sadece, "Lütfen," diye mırıldandım. Daha fazla konuşmaya gücüm yeter miydi, emin değildim.

Çınar uzanıp yanaklarımı silmeye koyuldu. Ne ara ağlamaya başlamıştım, bilmiyordum. Tek bildiğim onun da gözleri buğulanırken sonsuza dek yanımda kalmasını istediğim ve bunun için her şeyimi feda etmeye hazır olduğumdu.

"Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum," diye mırıldanırken sesi çatallaşmıştı. "Seni üzen her şeyden nefret ediyorum. Seni kötülüklerden koruyamadığım her bir an için kendimden iğreniyorum."

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken göğsüne sokuldum ve eşsiz sarılımasının tadını çıkardım. Ruhum yara içindeydi. Serkan, bana beklediğimden çok fazla zarar vermişti. Onu tam hayatımdan attığımı sandığım, bir daha beni incitemeyeceğini düşündüğüm anda beni darmaduman etmişti.

Hıçkırıklar bedenimi yeniden ele geçirirken Çınar sessizce elini sırtımda gezdirdi. Ağlamamı durdurmak için herhangi bir şey söylemek yerine kalbimdeki tsunamilerin dinmesini sabırla bekledi. Ben öylece ağlarken onun ne kadar zorlandığını, elinden bir şey gelme-

den çaresizce orada beklemenin onu ne kadar hırpaladığını biliyordum ama ses çıkarmadı ve benimle birlikte aynı ateşte yandı.

Dakikalar, belki de saatler geçmişti. Kendimi toparladıktan sonra nihayet Çınar'dan uzaklaşacak gücü buldum. Önüme düşen saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra dudakları güçsüzce yukarı kıvrıldı. "Daha iyi misin?"

Hâlâ kötüydüm, kendimi bir harabeden farksız hissediyordum fakat Çınar, o harabeye çiçekler ekiyordu.

Başımı hafifçe salladım. "İyi olacağım."

Lavaboya gitmek için Çınar'ın kollarından uzaklaştığımda beni isteksizce bıraktı. Lavaboya gidip yüzümü yıkadıktan, dişlerimi fırçaladıktan sonra aynadaki yansıمامı inceledim. Berbat görünüyordum. Burnum kıpkırmızıydı, kahverengi gözlerimin altı şişmişti ve aynı renk saçlarım arapsaçına dönmüştü.

Duruşumu dikleştirdim. Ben nelerle başa çıkmıştım, ne savaşlardan sağ kurtulmuştum! Yine dik durabilirdim. Beni yıkmak isteyen herkese inat sapasağlam kalabilirdim.

Kendimi bunlara ikna etmeye çalışarak lavabodan ayrıldığımda eski odamdan yükselen bir hıçkırık duydum. Kaşlarım merakla çatırlırken endişe etmeden edemedim. Hızla odaya ilerleyip kapıyı hafifçe tıklattım fakat duyduğum tek şey ağlama sesleriydi.

Daha fazla yanıt beklemeden kapıyı araladığımda İdil'i pence-renin önünde gözyaşı dökerken buldum. Dudaklarım aralanırken ürkerek iç çektim. Arkadaşım o kadar dalmış görünüyordu ki yanına ulaşana kadar beni fark etmedi.

Beni görünce irkildi ve "Elisa," diye soludu burnunu çekip. "İyi misin?"

Yataktaki boşluğa oturdum. İkimiz de birbirimizden beter görünüyorduk ama birbirimiz için telaşlanmadan edemiyorduk. "İyiyim," derken yalan söylediğimi bildiğinin farkındaydım. "Sana neler oldu?"

İdil burnunu çekti, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Sen kötü olunca biraz Beren'e saldırmış olabilirim," diye açıkladı. "Serkan'la ne yaşadığınızı, seni bu hâle neyin getirdiğini sordum. Sonra konu birden Serkan'la yatmasına geldi ve kelimeler ağızımdan dökülüyor-

di.” Derin bir nefes alıp çekinerek bana baktı. “Atalay konuşmamıza şahit oldu.”

Gözlerimi hafifçe kapatıp derin bir nefes verdim. Elbette arkadaşşıma yaşananları anlatmak istiyordum fakat bu şekilde öğrenmesi hiç hoş olmamıştı. Bakışlarımı yeniden İdil'e çevirdiğimde onu üzen başka bir şey olduğunu hissettim.

“Seni üzen yalnızca bu mu?” diye sordum ihtiyatla.

Dudakları titrerken gözleri yeniden buğulandı. “Atalay ve Beren bu mesele hakkında tartıştılar,” derken kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Tepki göstermesini bekliyordum zaten ama...”

Gözlerimi kıstım. “Ama,” dedim onu konuşmaya teşvik ederek.

“Ama çok fazla öfkeleni, Elisa,” dedi nihayetinde. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz rahatlamış gibiydi. “Sanki Beren hâlâ onun için bir şey ifade ediyormuş gibi geldi. Sanki aralarında hâlâ sönmeyen bir yangın varmış ve ben ne yaparsam yapayım, o ateş orada yanmaya hep devam edecekmiş gibi hissettim.”

Bir elimi destek olmak ister gibi İdil'in kolunda dolaştırdım. “Dün gece nasıl bir konuşmaya şahit oldun, bilmiyorum,” derken kelimelerimi özenle seçmeye gayret ettim. Zaten son derece hassas bir konuydu ve benim zihnim böyle karman çormanken rahatsız edici bir yorum yapmaktan olabildiğince kaçınmaya çalıştım. “Ama Atalay'ı az çok tanıyoruz. Beren'e karşı hâlâ hisleri olsaydı hatta hisleri geçtim, aklında ufacık bir şey kalsaydı seninle bir ilişkiye başlamazdı.”

“Yine de kimse yattığı adamın ertesi gün eski sevgilisine hesap sorduğunu görmekten memnun olmaz.” Önüne düşen saçlarını arkaya atarken ne kadar boğulduğunu görebiliyordum. “Zaten ilişkimiz onun ayrılığından hemen sonra başladığı için kafam karışık,” derken benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olmadım. “Bir de bu çıktı başıma.” Bana bakarken gözlerinde kırgın bir ifade vardı. “İşin kötüsü ne, biliyor musun? Ben bir daha ona güvenip güvenemeyeceğimi asla bilemeyeceğim.”

Yaşananlara hâkim olamadığım için bir şey söylemek zordu ama arkadaşşıımı tanıyordum, İdil'e nasıl hayranlıkla baktığını görmüş-

tüm. Arkadaşıma bakarken gözlerinin içi gülümsüyordu. Hâl böyleyken kalbinde bir başkasının olması mümkün müydü?

“Öte yandan,” dedi İdil, ben daha düşüncelerimi dile getirme fırsatı bulamadan. “Onun da bana pek sıcak baktığını sanmıyorum.”

Kaşlarım çatıldı. “Nasıl yani?”

“Aldatıldığını sakladığım için bana öyle bir baktı ki...” Bir an gözleri uzaklara daldı. Atalay’ın bakışlarının yeniden gözünün önüne geldiğine yemin edebilirdim. “Bilmiyorum, Elisa. İkimizin de kafası çok karıştı ve tekrar toparlayabileceğimizden emin değilim.”

“Bu kadar umutsuzluğa kapılma,” dedim ama sözlerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığından neredeyse emindim. “İkinize de biraz zaman tanı.”

Bana saf bir hüznle baktı. “Dün yanımda uyumadı, biliyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl yani? Nerede uyudu?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Çınar’ın arabasında,” dedi. Gözlerini yumdu ve derin bir nefes koyuverdi. “Yani onu Beren’e öyle hesap sorarken görünce kırgınlıkla baktım. Onu odada istemediğimi düşünmüş olabilir ama... Bilmiyorum, Elisa. Hiçbir şey bilmiyorum.” Tekrar göz göze geldiğimizde kafası karışıktı, kendini sorguladığını görebiliyordum. “Sence saklamakla hata mı ettim?” dedi.

Bir süre sorusunu düşündüm. “Hoş bir davranışta bulunduğumuzu iddia etmiyorum,” dedim. “Fakat takdir edersin ki yaşananları anlatmak için doğru zamanı bulamadık. Yekta’nın ısırılması, Atalay’ın yaralanması, buraya gelmemiz... Hepsi üst üste geldi. Hâl böyleyken işleri daha da kızıştıramazdık. Evet, onun için kötü gözüken bir portre olabilir ama biraz zaman geçince bizi anlayacaktır, eminim.”

Bakışlarını pencereye, eşsiz doğa manzarasına çevirdi. “Peki, ben onu nasıl anlayacağım?” diye mırıldandı. “Ben nasıl gözlerimin önünde Beren’e hesap soruşunu sineye çekeceğim?”

“Atalay, Beren’e değil de uğradığı ihanete tepki vermiş olamaz mı?” derken onu rahatlatmaya çalışmaktan çok aklımdaki ihtimali dile getiriyordum. “Neticede Serkan’dan etimle kemiğimle nefret

ediyorum. Ona hissettiğim öfke asla dinmedi ve hiçbir zaman da dinmeyecek ama kalbim tamamen Çınar'a ait."

İdil düşünür gibi uzaklara dalarken sessiz kaldı. Görünen o ki bir süre bu düşünceyle savaştırması gerekecek, ne söylersem söyleyeyim kafa karışıklığından kurtulamayacaktı.

Ağır gelen düşüncelerini reddetmek ister gibi başını iki yana salladı. "Her neyse," dedi. "Sen dün ne durumdaydın, bir de oturmuş sana kendi derdimi anlatıyorum."

Yorgun bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. Elimi kolunda gezdirirken, "Saçmalama," dedim. "Biz arkadaşız. Elbette dertlerimizi paylaşacağız."

Gülümsedi ama işin peşini bırakmadı. "Dün gece ne oldu?" diye sordu. "Çınar'ı öyle görünce çok korktuk, Elisa."

İdil'in gözlerinde saf bir endişe görmek iyice gerilmeme neden olmuştu. İdil normal zamanda soğukkanlılığını koruyan zeki bir kadındı. "Yaşananları parça parça anımsıyorum," dedim. Yaşadığım sinir krizi anılarıma karanlık gölgeler düşürüyor, yer yer bulanıklaşmasına neden oluyordu. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatır mısın?"

"Atalay'laydık," diye anlatmaya koyuldu. "Sonra aşağıdan bir gürültü yükseldi. Çınar'ın bağırışını ve Serkan'ın sesini duyunca hemen aşağı indik. Onu çok kötü dövüyordu, Elisa. Atalay zar zor uzaklaştırabilirdi. Tam geri çekildiğini düşündüğümüz an..." Kısa bir an duraksadı ve tedbirle bana baktı. "Mutfaktan bir bıçak kaptı. Eğer sen o kadar kötü durumda olmasaydın Serkan'a olacakları düşünmek bile istemiyorum."

Kanım çekilirken titrek bir nefes aldım. "Ya Serkan'a bir şey yaparsaydı?" diye mırıldandım. "Ya başını belaya soksaydı?"

İdil öne uzanıp elimi tuttu. "Ama yapmadı," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Bundan sonra kendini daha da dizginleyeceğini düşünüyorum. Çınar'ı hırçın bir kasırgaya benzetecek olursam sen, Elisa, o kasırgayı kilit altında tutabilecek yegâne anahtar olurdun."

Arkadaşıma umutla baktım. Haklı olmasını her şeyden çok istiyordum çünkü Çınar benden uzaklaşmasına neden olacak bir hataya düşerse onu kendi ellerimle boğardım.

İdil, "Peki," dedi. "Serkan'la neler oldu da bu adam böyle delirdi?"

Anılar yeniden zihnimde hayat bulurken bir an nefesim kesildi. Tüylerim diken diken oldu ve içimi bir titreme aldı. Kollarımı birbirine sürtüp üşümemi bastırmaya çalıştım. "Dün gece mutfığa su içmeye inmiştim," dedim. "Serkan da uyanıkmiş. Bana akıl almayacak şeyler söyledi. Onu kıskandırmak için Çınar'la birlikte olduğumu iddia etti. Çınar'la yatıp yatmadığımı bile sordu, biliyor musun?"

İdil'in yüz hatları gerildi. Kahverengi gözlerinde öyle öfkeli bir kıvılcım parıladı ki çok kısa bir sürede orada dev yangınlar göreceğimden emindim. "Pislik herif!" diye söylendi. "Nasıl böyle bir şey sorabilir sana? Ne hakla, ne hadle?"

Başımı iki yana salladım. "İnan, ben de bilmiyorum. Onu unutmam, acısını çekmemem onu delirtmiş sanki."

Hiddetle nefesini verdi. "Narsist, manipülatif piç kurusu!"

Yumuşak bir ifadeyle ona baktım. "Bu sevgi dolu söylemlerini Çınar'ın yanında söylemesen olur mu?" dedim tatlı tatlı rica ederek. "Zaten kafayı yemeye çok müsait. Kendini yakacak bir aptallık yapmasından korkuyorum."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar mı?"

Kısa bir tereddüdün ardından kelimeler dudaklarımdan döküldü: "Bana saldırdı, İdil," dedim. "Bana yanaştı ve ben... Birden... Bana dokundu ve..."

İdil'in gözleri hissettiği mutsuzluğu yansıtırken cümlemi tamamlamamı beklemedi. Öne eğildi ve bana sınımsız bir sarılma armağan etti. Zaten duygu durumum çok hassastı, bu yüzden yine ağlayacak gibi oldum ama dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi dizginlemeyi başardım. Fakat gözyaşlarımı ne kadar durdurursam durdurayım, ruhumdaki kesikler gözlerimden okunuyordu.

"Her zaman yanıdayım, Elisa," dedi İdil ve ben samimiyetini her bir kelimesinde hissettim. "O pisliğe karşı tek başına savaşmak zorunda olduğunu düşünme sakın."

Geri çekilip başımı hafifçe sallarken arkadaşşıma minnetle baktım. "İyi ki varsın, İdil," dedim. "Teşekkür ederim."

İdil'le biraz sohbet ettikten sonra birlikte odadan çıktık. Çınar da bizimle salona inmek üzere odasından ayrılmıştı fakat uzun uğraşlar sonucu onu alt kata inmeme konusunda ikna etmeyi başarmıştım. Öfkesi dizginlenemezdi, dün gece bunu hepimize kanıtlamıştı zaten. Serkan'ı görüp daha da çıldırmasını göze alamazdım.

Alt kata indiğimde Serkan, Beren, Duru ve Yekta'yı salonda buldum. Beren ve Serkan yan yana oturmuşlardı, Yekta ve Duru ise salonun ortasında ayaktalardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan arkadaşlarım neler olduğunu sorarken Beren ve Serkan mırın kırın ediyor, kendilerine yöneltilen soruları doğru dürüst cevaplayamıyordu.

Yekta'nın, "Allah aşkına, Serkan!" dediğini duydum. "Hiçbir şey olmadığı için mi böyle dayak yedin?"

"İsrar etme, Yekta," dedi Serkan. Sesinin sert çıkması için uğraşsa da ne kadar kırılğan olduğunu görebiliyordum.

"Neden söylemiyorsun ki?" dedi İdil. "Gerçekler er ya da geç ortaya çıkmayacak mı zaten?"

Serkan'ın yüz hatları bizi görünce gerildi. Onunla göz göze gelmek, dün gece yaşananların tüm ağırlığıyla zihnime çökmesine neden olurken gerilememek için kendimi zor tuttum. Yekta aramızdaydı, İdil kendini gerekirse benim önüme atardı, Duru'ysa dönüşükten sonra kazandığı ekstra gücü kullanmaktan çekinmeyecek kadar gözünü karartırdı fakat yine de kendimi güvende hissedemiyordum.

Keşke Çınar'ı üst katta kalması konusunda ikna etmeye çalışmasaydım, diye geçirdim içimden. Tüm dünya karşımda olabilirdi, eğer yanımda Çınar varsa mutlak bir güven çemberinin ortasında olurdum. Çınar yanımda olduğu müddetçe hiç kimse bana zarar veremezdi.

Çenemi kaldırdım, duruşumu dikleştirdim ve kendime daha fazla güvenmeye çalıştım. Bu Elisa'ya kavuşmak için çok şeyden vazgeçmiş, çok fazla kalp kırıklığı yaşamıştım. Şimdi bu pislik herif yüzünden o ürkek kızın kontrolü yeniden ele almasına izin vermeyecektim.

Serkan'ın karşısındaki koltuğa otururken kendimden emin görünmeye çalıştım. Ne kadar yıkıldığımın bir önemi yoktu, bana bakan herkes yaşadığı kötülükler karşısında dimdik durmayı becermiş genç bir kadın görecekti.

“Evet, Serkan,” derken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Buz gibi bir sesle, mesafeli bir tonla konuşuyordum. “Anlat bize, neler oldu?”

Serkan avuçlarını birbirine bastırırken titrek bir nefes aldı ve ürkek bakışları önce Yekta’ya, ardından bana dokundu. “Elisa,” derken son derece gergindi. “Bunu daha sonra, sakin olduğun bir zamanda konuşsak...”

“Neden?” dedim kaşlarımı yapay bir hayretle kaldırırken. “Yaptığın şerefsizlikle yüzleşemeyecek kadar onur sahibi misin sanki?”

Yekta sabrı tükenir gibi bir Serkan’a bir bana bakarken, “Biri neler döndüğünü anlatabilir mi?” diye soludu. Serkan sessizliğe gömüldüğünü, kaçırıldığı bakışlarıyla belli edince arkadaşım bana odaklandı. Hâlâ salonun ortasında ayakta duruyordu. Yanındaki Duru kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, sessizlikle yaşananları izliyordu.

“Elisa,” dedi Yekta. “Neler olduğunu anlatır mısın, lütfen?”

Dizim titrerken, “Dün gece mutfağa su içmeye gelmişim,” diye anlatmaya koyuldum. Çenemle sertçe Serkan’ı işaret ettim. “Sonra bu pislik bana saldırdı.”

Duru gözlerini kırptırırken, “Bir saniye,” diye soludu. “Nasıl yani? Nasıl saldırdı? Sana vurmaya mı kalktı?”

Yaptığım tek şey, sessizlik içinde Duru’ya bakmak oldu. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu, kendimi açıklamak için kelimeler sarf etmeme gerek yoktu. Genç kadının gözünde birden yanan ışıklar peyda oldu ve saf bir nefretle Serkan’a baktı.

“Pislik herif!” diye soludu Serkan’a bakmak için bana sırtını dönerken. “Ruh hastası manyak!”

Sesinin gitgide değiştiğini, daha hırıltılı bir tona ulaştığını hissettim.

Boğazım kurudu ve tam yanında duran Yekta’ya döndüm fakat o bana bakmadı, tek yaptığı kısılmış gözlerle Duru’yu incelemektir. Bedeninin her bir noktasının tetikte olduğunu hissedebiliyordum.

Duru hepimizin odak noktası olduğunun farkında değilmiş gibi Serkan’la konuşmayı sürdürdü: “Nasıl böyle bir şey yaparsın?” diye

hayretle harmanlanmış güçlü bir nefretle soludu. “Nasıl bir insana isteği dışında yaklaşırsın?”

Tam o an öne atıldı, dudaklarından bir hırlamanın koptuğuna yemin edebilirdim.

İdil kendini savunabileceği bir şeyler ararken Yekta öne atılarak Duru ve Serkan'ın arasına girdi, genç kadını belinden sıkıca tutup kaldırdı. Duru o kadar güçlüydü, o kadar hırçındı ki o an onu zapt edebilecek tek kişinin Yekta olduğu sugötürmez bir gerçektir.

Duru'nun ayakları havada çırpınırken Yekta, onu evin dışına sürüklemeye çalışıyordu. Zaman zaman genç kadının darbelerinin hedefi olsa da onu kolaylıkla taşıyabilmesine hayret ettim.

İkisi dışarı çıktığında evde ölümcül bir sessizlik hüküm sürdü. Kalbim boğazımda bir yerde gümbürdüyor, tüm bedenim kırmızı alarmla sarsılıyordu. İdil'e baktığımda onun da en az benim kadar afallamış olduğunu gördüm.

“Gözleri,” diye soludu. “Gözlerini gördün mü?” Başımı iki yana sallayınca konuşmaya devam etti: “Griye çalıyordu, Elisa,” dedi hayretle. “Gündüz vakti, güneş henüz batmadan.”

**BÖLÜM
XVI**

Yekta Arslan

Kollarımın arasında genç bir kadın değil, her an karşısındakini yakıp kül edebilecek kadar güçlü, vahşi bir ejderha tutuyordum sanki.

Duru ayaklarını ve kollarını sağa sola sallayıp benden kurtulmaya çalışırken, onu mengene gibi sıkıca kavrayan kollarımı ırmalayıp dirseğini suratıma indirmeye çalışırken onu dışarı çıkarmak ve evden uzaklaştırmak kelimenin tam anlamıyla ölüm gibiydi.

"Bırak beni, Yekta!" diye haykırdı fakat onu ormanın derinliklerine sürüklemeye devam ettim. "Bırak da paramparça edeyim şu pisiği!"

Onu sakinleştirmenin yollarını çılgınca aradım çünkü bu kadar güç sarf ederken pek yorulmuyor gibiydi. Öte yandan benim enerjiyi büyük bir hızla sömürüyordu.

"Biraz sakin ol!" dedim fakat söylediklerimi umursadığından emin değildim. "Böyle davranmanın Elisa'ya hiçbir faydası olmayacak."

"Ben o kadar emin değilim."

Sık ağaçların arasından geçip açıklığa çıktığımızda onu yavaşça yere bırakmaya çalıştım fakat genç kadın o kadar hareketliydi ki onu sıkıca tutamadım ve kar yağınının arasına patates çurvalı gibi yığılmasına neden oldum. Normalde dikkatsizliğimin onu öfkeden köpürteceğinden emindim ama zaten delirmiş durumdaydı. Bu yüzden dikkatsizliğimi umursamadan doğruldu ve eve doğru yol almaya çalıştı. Hızla önüne geçip evle arasında bir bariyer görevi gördüm.

Alev saçan gözlerini bana diktiğinde orada bir yerde gri parıltılar görmek, kalbimin delicesine çarpmasına neden oldu. Öfkeyle uktığı çenesi gerildi. "Çekil önümden, Yekta."

"Elbette çekileceğim," diye suyuna gitmeye çalıştım. Onunla inatlaşmak istediğimden hiç emin değildim. "Ancak senden biraz dinlenmeni, kafanı toplamanı istiyorum."

Öfkeyle solurken inanamıyormuş gibi baktı. “Nasıl o adama öfkelenmezsin? Arkadaşına neler yapmış! Nasıl bu kadar tepkisiz kalırsın?”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. “Tepkisiz kaldığım falan yok,” dedim her bir kelimeye vurgu yaparak. “Serkan’la aramızda yaşananları bilsen böyle suçlayıcı konuşmazdın.”

Bir an geri çekilir gibi oldu fakat öfkesi o kadar diriydi ki kalbinde şu an pişmanlığa yer olmadığı açıktı. “Bıraksana!” dedi tekrar eve yönelmeye çalışırken fakat tekrar önüne geçtim. Beni geçmek için kısa bir uğraş verdikten sonra amacında başarılı olamayacağını anladı, ayağını sertçe yere çarptı ve hızla arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

“Nereye?” diye seslendim arkasından.

“Cehenneme!”

Ellerimi ceplerime sokup peşinden ilerlemeye koyuldum. “Eh, nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir zaten.”

Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyordum. Dakikalar hızla birbirini kovaladı ama Duru hâlâ önde, ayaklarını yere vura vura ilerliyordu. O an soğuğa karşı ekstra dirençli olduğumuz için içimden şükrettim. Fırtınanın şiddeti azalmış olsa da uzun süre dışarıda kalmak normal bir insan için çok zor olabilirdi.

Aramızdaki iletişimsizlik beni öldürüyordu fakat konuşmanın doğru olup olmadığından emin değildim. Gündüz vakti, güneş henüz batmadan dönüşme emareleri göstermişti. Gücü artmış, gözlerinin rengi değişir gibi olmuştu. Bu ne demek oluyordu? Gündüz vakti dönmek mümkün müydü?

Eğer bunu yapabiliyorsa bu, gece dönüşümünü engelleyebildiği sonucunu da çıkarır mıydı?

Kaşlarım çatılırken Çınar’ın evinde aniden bitiveren adamı düşündüm. Onun da gözlerinde yer yer gri parıltılar vardı ve tırnakları olması gerekenden daha sivriydi. Dönüşmekle insan kalmak arasında, arafta sıkışmış gibi görünüyordu. Ölmeden önce dudaklarından dökülen son söz, *Pandora’nın Kalbi*, olmuştu. Acaba o, bu yaşadıklarımızı mantıklı bir sebebe bağlayabilir miydi?

Göz ucuyla Duru'nun yavaşladığını hissedince başımı kaldırdım. Genç kadın bizi küçük bir gölün kenarına getirmişti. Kaşlarımı çat-tım ve arkama baktım. Bildiğim kadarıyla yakınlarda göl yoktu. Kim bilir, ne kadar süredir yürüyorduk!

Gölün kenarında, ne kadar soğuk olduğunu umursamadan yere oturdu. Bir an tereddüt ettim fakat sonra arkasından yaklaşip ihtiyat-la, "Yanına oturabilir miyim?" diye sordum.

Bana bakmaya tenezzül etmeden omuz silkmekle yetindi. Sanırım bu *evet* demekti.

Yanına oturduktan sonra, "Daha iyi misin?" diye sordum.

"Herkesten nefret ediyorum," derken dudakları öfkeden ince bir çizgi hâlini aldı. "Gücünü güçsüzlerin üzerinde sergilemekten çekinmeyen, sırf karşısındaki ona direnmiyor diye ona istemediği şekilde davranmayı kendine hak gören herkesten iğreniyorum."

Derin bir nefes alıp dirseklerimi, kendime çektiğim dizlerime yasladım. "Sanırım insanın fitratında bu var," dedim buz tutmuş göle bakarken. "Bir geyik gördüğümüzde içimizdeki aslanı ortaya çıkarmaktan çekinmiyoruz. Oysa karşımıza gerçek bir aslan çıktığında bir av gibi kaçacak delik arıyoruz."

Başını hafifçe iki yana salladı. "Nasıl bir vicdan bu?" diye mırıldandı ama benimle mi yoksa kendiyile mi konuştuğunu ayırt edemedim. "Bir insana yapılan tek bir izinsiz dokunuş, o insanı harabeye çevirebilir. Sen kendini sırf birkaç dakika iyi hissedeceksin diye başka birine bunu nasıl yaşatabilirsin?"

Duru'nun yerden göğe kadar haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Duru'yu oradan sürükledikten sonra bile hissettiğim öfkeyi dizginlemekte güçlük çekiyordum. Bu vicdansızlık da değildi, başka bir şeydi.

Bir süre yan yana oturduk ve rüzgâr tenimizi yalayıp geçerken sessizliği izledik, zihnimizden geçen düşüncelere kulak verdik.

Bir süre sonra, kısmen sakinleştiğine emin olduğumda, "Sana ne oldu?" diye merakla sordum. Hissettiğim endişeyi çaktırmamaya çalışıyordum.

Kaşları çatılırken neden bahsettiğimi anlamayarak bana baktı. "Nasıl yani?"

“Serkan’ın yanındayken, ona saldırmaya çalıştığına sana ne oldu?”

Gözlerini kırıştıtırıp bakışlarını yeniden göle çevirdi. “Bilmem, sadece bir öfke krizi atlattım sanırım.” Sessizliğimi koruyunca yeniden bana baktı. “Neden? Ne oldu?”

Çatlamış dudaklarımı yaladım. Bunu şu an söylememe konusunda kuvvetli bir istek duysam da kendi bedeninde yaşananlarla ilgili ona dürüst davranmam gerektiğinin farkındaydım.

“Dönüşmek üzereydin, Duru,” dedim tek seferde. “Gözlerin griye çalıyordu ve anlaşılana o ki tırnakların da ufak bir değişim geçirdi.”

Beline sardığım kolumu öne uzattım ve kolları parçalanmış ceke-timi dirseğime kadar yukarı sıyırdım. Yer yer kanlanmış tırnak izleri açığa çıktığında Duru’nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

“B-ben,” diye kekelerken az önceki saldırgan kadın gitmiş, yerine mahcup bir genç gelmişti. Göz ucuyla ellerinin titrediğini gördüm. “Bilerek yapmadım,” dedi. “Elinden kurtulmak istemiştin, evet ama sana zarar verdiğimin farkında değildim. Çok özür dilerim.”

Dudaklarımın kenarı yukarı dans eder gibi oldu. “Benden ölesiye nefret etmiyor muydun?” Biraz muzırlığın, gerginliğini yumuşatacağını sanıyordum ama öyle olmadı.

“Gerçekten,” dedi kelimelerine vurgu yaparak. “Çok üzgünüm.”

Yaralarımı tekrar sakladım. “Mesele bu değil,” dedim onu sakinleştirmek isteyerek. “Merak etme, yaralarım çabuk iyileşiyor.” Sözlerim yalan da değildi. Dönüşmeye başladığımdan beri bedenimin iyileşme gücünde belli bir artış seziyordum. “Mesele sana neler olduğu, Duru.”

Sertçe yutkundu ve o an gözlerinde korku parıltısı gördüm. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Güneş batmadan neredeyse dönüşecekmişim ve farkında bile değilmişim... Bu ne demek?”

Benden bir cevap istediği açıktı ama ona verebilecek hiçbir şeyim yoktu. Ona yardım edememenin verdiği burukluk, omuzlarımın düşmesine sebep oldu.

“Keşke bilsedim,” diye mırıldandım. Duru'nun suratı düşünce ona destek olmak ister gibi bir elimi sırtında gezdirdim. “Ama bir şekilde neler döndüğünü öğreniriz.”

Bakışlarını bana çevirdi. “Öğrenir miyiz sahiden?”

Çocuksu masumiyeti ve dudaklarını büzüşü, içimde bir şeylerin çatırdamasına neden oldu. Başımı hafifçe sallarken, “Elbette,” dedim. “Baksana, şimdiden çok yol katettik.”

Dolmuş gözlerini devirirken, “Benimle alay ediyorsun,” diye söylendi. “Alt tarafı saldıracağım yeri değiştirmeye çalıştım.”

“Minik adımlar, Duru,” dedim her bir kelime bastırırken. “Minik adımlar zamanla katedilen uzun diyarlara dönüşür. Başarını asla küçümseme ve başkasının hor görmesine de izin verme.”

Başını hafifçe sallarken dudaklarının kenarı yukarı kıvrılır gibi oldu ama bu o kadar küçük bir hareketti ki bir an hayal görüp görmediğimden emin olamadım. “Bana o an hissettiklerini anlatabilir misin?” diye sordum nazikçe. “Elbette seni zorlamayacaksa.”

Duru'nun yüz ifadesinden bunları konuşmak istemediğini anlayabiliyordum ama bir noktada mecbur olduğumuzun da bilincinde olmalıydı ki “Tüm duyguların sahnedeki çekildiğini hissettiğin oldu mu hiç?” diye anlatmaya koyuldu.

Bir an düşündüm ama bir sonuç bulamayınca başımı iki yana salladım.

“Tam olarak öyle hissettim. Öfke, nefret, kin, yok etme arzusu... Kalbim sadece bunlar tarafından ele geçirilmiş gibiydi ve insani hiçbir şey yoktu yüreğimde.”

Söylediklerini zihnimden geçirdim. Derin düşünceler beynimde bir çan gibi çalıyor, ağırlığıyla beni eziyordu. Aklıma gelen her ihtimal, bir öncekinden daha korkutucu ve rahatsız edici oluyordu.

“Bu zamana kadar baş edemediğimiz öfke duygusunu dönüşümün getirdiğini zannediyorduk. Ya tam tersi olabiliyorsa? Ya öfke de dönüşüm getirebiliyorsa?”

Duru bu ihtimal karşısında gözlerini kıstı. “Bugünkü hâlim, bunun olabildiğinin en büyük kanıtı sanırım,” diye mırıldandı.

“Bu zamana kadar hiç öfkelenmedin mi?”

“Öfkelendim fakat aylardır bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Ailem ben dönüştüğümünden beri olabildiğince suyuma gitmeye çalışıyor.” Gözleri bir an uzaklara daldı ve hiddet orada bir yerde yeniden hüküm sürmeye başladı. “Aptal kafam!” diye söylendi kendi kendine. “Bir de o pislige acımıştım, ölüme terk etmememiz gerektiğiyle ilgili abime nutuk atmıştım. Meğer Çınar haklıymış. O şerefsiz gerçekten de yaşamayı hak etmiyor.”

“Şu an kendini suçlaman sana hiçbir şey kazandırmayacak,” dedim ama beni dinlemiyordu. Elimi omzuna yerleştirip onu hafifçe çekiştirdim. “Duru,” dedim kabalıktan uzak fakat sert bir sesle. Tutuşum ve konuşma tarzım bakışlarını yeniden bana çevirmesine neden oldu. “Öfkeni besleme. Hele ki bugün yaşananları sakın unuttayım deme.”

Duru gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Tekrar bana baktığında biraz olsun sakinleşmiş görünüyordu.

“Bir saniye,” dedi aniden. “Ben gündüz vakti dönüşmeye yaklaştıysam, bu bir başka yaratığın da bunu yapabileceği anlamına mı gelir?”

Titrek bir nefes aldım. “Siktir!”

Suratını buruşturdu. “Sana daha çok katıldığım bir an olmamıştı.”

Bir elimi saçlarıma daldırırken panikle solumamak ve etrafı incelememek çok zordu. Bu ihtimali nasıl düşünememiştim? Tekrar Duru'ya baktığımda her bir hareketimi dikkatle incelediğini gördüm. Bu hâli dudaklarımda bir gülümseme oluşmasına neden olunca şaşırıldı.

“Neden gülüyorsun?”

“Ne yapacağını bilemiyor ve benden medet umuyor gibisin.”

Yanaklarının hafifçe pembeleştiğini hissettim. İçten içe benimle bir yarış hâlinde olduğunu, ondan ileride olduğum her bir noktayı kıskandığını biliyordum.

“Bu kötü bir şey mi?”

Omuz silktim. “Bence değil.”

Gözlerini devirdi ama her zaman yaptığının aksine benimle savaşmak yerine sükûnet içinde aklımdan geçenleri duymayı bekledi. “Şimdilik yapacak bir şey yok,” dedim nihayetinde. Zaten berbat bir durumdayken paranoya yapma lüksümüz yoktu. “Artık gündüz de dikkatli olacağız ve tedbiri elden bırakmayacağız. O sırada sana neler olduğunu çözeceğiz.”

Gözlerinde umut ışığı parıldar gibi oldu. Bana inanmak istediğini hiç bu kadar net hissetmemiştim.

“Nasıl yapacağız onu?”

“Dönüşürken yaptığımız egzersizlere devam edeceğiz. Bir yandan da duygu durumunu etkileyecek şeyler yapıp dönüşüp dönüşmediğine, bunu kontrol edip edemediğine bakacağız.”

Gözlerini merakla kıstı. “Duygu durumumu etkileyecek ne yapacaksın mesela?”

Omuz silktim. “Babana falan küfredirim. Zaten Elisa’yı da çok sevmiyormuş.”

Uyarır gibi pazıma vurdu ama vuruşu sertlikten çok şakacılık barındırıyordu. Fakat hemen ardından, sanki aklına kötü bir gerçek gelmiş gibi, “Korkuyorum,” diye mırıldandı. “Her geçen gün kendimle ilgili yeni bir şey öğreniyorum ve sınırlarımın ötesi olabileceğini bilmek beni ürkütüyor.”

Derin bir nefes aldım. “Biliyor musun, Duru?” dediğimde yeniden bana baktı. “Zor bir durumda olduğunu inkâr etmeyeceğim ama sandığından daha çok potansiyelin var. Ve şunu unutma, var gücünle koşmadan önce adım atmaya cesaret etmen gerekir.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Umarım haklısındır, Yekta,” diye mırıldandı. “Çünkü koşmayı, kendimden çok çevremdekiler için istiyorum. Onları esaretten, benden kurtarmak için.”

Abisinin ve babasının onun etrafında dört döndüğünü biliyordum ve görünen o ki genç kadın bir an için bile kendini suçlu hissetmekten vazgeçmeyecekti.

Aslında genel olarak rahat bir adamdım fakat duygusal durumlarda mutlaka sınırlarımı bilir, karşımdakine alan sağlamaya çalışırdım. Ancak o an Duru’yu başı göğsüme çarpana kadar çektim ve kolumu genç kadının etrafına sardım.

Duru'nun bu temasına itiraz etmesini beklerdim. Aramızda hâlâ çok mesafe olduğunu düşünüyor, onları bir gün aşip aşamaya-
cağımızı ara sıra kendime soruyordum fakat beni şaşırtarak sessizce
göğsüme sokuldu. Bu hareketimden memnun olmuş muydu, emin
değildim fakat rahatsız olmadığı da bir gerçekti.

Bir elimi teselli verir gibi kolunda dolaştırırken bu temasımızı
nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemedim. Arkadaş falan değildik.
Ancak bir şekilde iki yabancı olmanın ötesindeydik.

Onunla ilgili hâlâ kafa karışıklığı yaşıyordum. İçimde hâlâ ona
karşı dikkatli olmam gerektiğini söyleyen bir tarafım vardı ancak ne-
dense o sesin kuvveti her geçen saniye biraz daha azalıyordu.

“Biliyor musun?” dedi Duru düşüncelerimi bir bıçak gibi kese-
rek. “Seni artık eskisi kadar öldürmek istemiyorum.”

“Bu iyi bir şey mi?”

Bikkın bir nefes koyuverdi. “Maalesef evet.”

Elisa Yıldırım

Yekta, Duru'yu evden çıkardığından beri orada öylece durmuş,
şok içinde birbirimize bakıyorduk. Kalbim atmaya bırakmış olmalıy-
dı ya da o kadar hızlı atıyordu ki durup durmadığını bile kestiremi-
yordum. Boğazım korkuyla kurumuşken irkilerek İdil'e baktım. O
da aynı ürkek bakışlarla bana bakıyordu.

“Bu da neydi şimdi?” diye soludu lafı ağızımdan alarak.

Başımı iki yana salladım ve az önce saldırmak üzere olduğu Ser-
kan'a baktım. Korkudan bembeyaz kesilmiş, hareket kabiliyetini yi-
tirmişti. Bedeni zangır zangır titriyordu ve ela gözlerinde daha önce
hiç bu kadar kuvvetli bir korku görmemiştim.

“Kafam allak bullak,” diye mırıldandı İdil. “İlk sorum şu: Du-
ru'ya tam olarak ne oldu? Diğer bir sorumsa, biz neden Serkan'ı öl-
dürmesine engel olduk?”

Serkan, İdil'in söylediğine değil karşı çıkmak, tepki veremeye-
cek kadar allak bullaktı. Ölümün kıyısından dönmek, sanırım insanı
karman çorman bir hâle getiriyordu.

Yekta ve Duru çıktıktan birkaç saniye sonra Atalay içeri girdi. Aklıma İdil'in söyledikleri geldi. Atalay, dün geceyi Çınar'ın arabasında geçirmişti.

Atalay'ın inceleyici bakışları odada gezinirken İdil'in üzerinde biraz fazla oyalandı ve bu kısa oyalanış bile, tam yanımda oturan arkadaşımın kaskatı kesilmesine neden oldu.

“Neler oldu?” diye sordu Atalay doğrudan bana bakarak. “Duru delirmiş gibiydi.”

“Dün gece yaşananlara öfkeleni,” dedim. “Sonra kontrolden çıktı ve sanırım... Gündüz vakti dönüşmek üzereydi.”

Birkaç saniye sessiz kalıp Atalay'ın yaşananları hazmetmesini bekledim. Gözlerini kırptırırken dudaklarını hafifçe araladı. Bu gerçek, onun için çok fazlaymış gibi görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. Ardından bakışlarını Serkan'a çevirdi ve gözünde öyle bir nefret peyda oldu ki Duru'nun güneş batmamasına rağmen neredeyse dönüşmesi gibi bir olayın onun için çoktan rafa kaldırıldığını anladım. Anlaşılan nefretinin boyutunu hafife alıyordum.

İdil yavaşça doğruldu. “Konuşacaklarınız vardır,” dedi üst katın yolunu tutarken. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

İdil hızla arkasını döndüğünde Atalay'ın dudaklarının aralandığını gördüm ama bir şey son anda onu durdurdu ve İdil giderken yalnızca arkasından baktı.

Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki duygusallık silinmiş, yerini mutlak bir mesafe almıştı. Yavaşça yanıma oturdu, dirseklerini dizlerine yaslayana kadar eğildi ve bakışlarını doğrudan Serkan'a dikti. Her hareketinde ölümcül bir soğukluk vardı.

“Anlat, Serkan,” dedi sakince ama bakışları o kadar deliciydi ki şu an Serkan'ı duvardan duvara vursa şaşırırmazdım. “Gözümün içine baka baka sevgilimle nasıl yattın, beni nasıl aptal yerine koydun, anlat.”

Bakışlarım Serkan'a kayarken belki de ilk kez bu sorunun cevabını bu kadar merak ettim. Nasıl yapmıştı? Benimle birlikte olmak için delirdiğini iddia ederken, onunla yatmadığım için beni suçlu

hissettirip fırsatını bulduğu her anda beni manipüle etmeye çalışırken arkadaşımın ilişki yürütmeyi nasıl becermişti?

Serkan'ın omuzları çökerken bakışları Atalay'la aramda mekik dokudu. Orada bir yerde hâlâ korktuğunu görebiliyordum ama sanırım artık kaçacak yeri olmadığını farkına varmıştı.

"Ondan etkilenmişim."

Sarf ettiği iki kelime midemi bulandırdı. Yüzümü buruşturdum ve Atalay'ın bir şey söylemesine fırsat tanımadan lafa atladım: "Ondan etkilendiysen neden benimle ilişkini sürdürdün?"

"Senden hoşlanıyordum, hem de çok."

Onun gibi duygusuz birinin hislerden bahsetmesi canımı sıkısa da umursamadım. Bu konuşmanın nereye gideceğini delicesine merak ettiğim için sakin kalmalıydım. Çenemle Beren'i işaret ettim. "Ona böyle dememişsin ama."

"Çünkü öyle söylemem gerekiyordu."

Kaşlarım çatılırken kanım öfke ve nefretle kaydı. Serkan'ın tam yanında oturan Beren, hayal kırıklığı içinde Serkan'a bakıyordu. Bu zamana kadar bana âşık olmadığını söyleyip sinsice yatağına sokulan adam, şimdi sarf ettiği sözlerin yalan olduğunu söylüyordu.

Beren afallamış gibi görünürken bakışlarını çevirdiğinde göz göze geldik. Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı ama hislerim mutluluktan çok uzaktı.

"Ne olacağını düşünmüştün ki Beren? Beni kanatan iğne sana batmaz mı sence?"

Beren'in dudakları titredi ama cevap vermek yerine bakışlarını kaçırdı. İkisini her bir kelitemizle eziyorduk fakat yüreğim soğumuyordu. Yeniden Serkan'a döndüm. "Söylediğin şeyler saçmalıktan öte değil, farkındasındır umarım," derken öfkeden titriyordum. "Aylarca peşimde dolandın. Sana daha samimi davranmam için beni baskılayıp durdun ama günün sonunda arkadaşımın kollarına gittin. Benden hoşlandıysan ona nasıl gözün kaydı? Ona cinsel çekim duyduysan neden benden ayrılmadın?"

"Çünkü bıkmıştım, tamam mı?" Serkan aniden parlayınca kaskatı kesildim. Bakışlarında o kadar vahşi bir parıltı vardı ki dün ge-

ceki canavarı görür gibi oldum. Neredeyse gözyaşları içinde Çınar'ın yanına koşacaktım ama gariptir ki bir şekilde hareket etmemeyi başardım. "Sen beni öpmüyordun bile. Bunalmıştım artık. Kendimi bir pislik gibi hissettiriyordun. Arzulanan, biçare bir adam gibi. Biraz erkek gibi hissetmek istedim sadece."

Yanımda oturan Atalay'ın tüm kanının çekildiğini hissettim. Öfkeden yüz hatları gerilmişti. "Beren, kendini erkek gibi hissettirdi mi bari?"

Serkan sertçe yutkunurken Beren gözle görülür bir şekilde irkildi. "Atalay," dedi Serkan. Az önceki konuşmasından eser yoktu. "Çok özür dilerim. İnan, ne olduğunu anlamadım. Beren'in bana bakışları değişmeye başlamıştı ve ben karşı koyamadım."

Elimi Atalay'ın koluna yerleştirdim fakat bu temasım onu sakinleştirmeye yaramadı. Beren, Serkan tarafından suçlanmanın verdiği şokla yanındaki adama öylece bakakalmıştı.

"Bak," dedi Atalay doğrudan Beren'e bakarak. "Beni aşağılayıp altına girdiğin adamın sana yaptıklarına, yaşadıklarınıza sahiplenme-yişine ve korkudan nasıl titrediğine bak."

Beren'in gözleri dolarken bakışlarını kaçırdı. Değil Serkan'a bakmak, onunla aynı ortamda durmak bile istemiyor gibiydi. Atalay aniden ayağa kalkınca ikisi de ürkererek olduğu yerde titredi.

Her şey çok hızlı geliyordu ve ben olayları hangi uçundan tutacağımdan emin olamıyordum. Kalbim korku ve heyecanla delicesine gümbürdüyordu. Atalay hızla Beren'i kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Beren cıyaklayarak onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama Atalay'ın hiçbir şeyi gözü görmüyor gibiydi.

Kanımın donduğunu hissettim. Beren'e vuracak mıydı? Böyle bir şey yapmasına asla müsaade etmezdim. Beren'i parçalamak istiyordum ama bir erkeğin onu hırpalamasına göz yumamazdım. Bu yüzden hızla doğrulup, "Atalay," dedim hararetle. Göz açıp kapayınca kadar genç adamın yanında bitmişim. "Sakin!"

Fakat o korktuğum gibi kontrolünü kaybetmedi. Beren'i Serkan'a çevirdi ve ikisinin göz göze gelmesini sağladı. Beren'in sırtı Atalay'a yaslanmıştı ve o an gariptir ki bu yakınlığa rağmen aralarındaki sarsılmaz buz dağını fark etmemek imkânsızdı.

“Anlat, Serkan!” derken Atalay’ın sesi en karanlık kâbuslarımdan fırlamış bir hayaletin ölüm şarkısını andırıyordu. “Beren’di senin aklını çelen, değil mi? Anlat ki kim uğruna benim gururumu ezip geçtiğini görsün.”

Serkan bir an duraksadı, sertçe yutkundu. Görünen o ki Atalay’ın söylediklerini yapsa mı genç adamı daha çok öfkeliendirecekti yoksa yapmasa mı, karar vermeye çalışıyordu. Ancak Atalay’ın bu kafa karışıklığına saygı gösterecek sabrı yoktu.

“İlişkiniz nasıl başladı?” diye sordu. “Ne zamandır birliktesiniz?”

Serkan yenildiğini kabul ederek omuzlarını düşürdü. “Birkaç ay oluyor,” diye mırıldandı. “Siz ilişkiye başladığınızdan beri değil yani.”

“Yani burada ben değil, Elisa aldatılmış oluyor, değil mi?” Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı ve bana baktı. “Duydun mu, Elisa? Tamamen senin sorunmuş bu. Ben huzur içinde uyuyabilirim.”

“Öyle demek istemedim...” dedi Serkan ama Atalay konuşmasına izin vermedi. “Nasıl oldu bu? Nasıl başladı ilişkiniz? Taksit taksit sordurma.”

Serkan sertçe yutkunduktan sonra anlatmaya başladı: “Seninle kavga etmiştik,” dedi bana bakıp. “Aslında tam olarak kavga dene-
mez ama aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Seni öpmeye yeltenmiş-
tim ve sen geri çekilmiştin.”

Kaşlarım çatılırken anılar zihnimde hayat buldu ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sinirden gözlerim dolmuştu.

“Sonra ne oldu?” diye sordum Serkan devam etmeyince.

“Sonra Beren aradı beni,” diye anlattı. “Biraz sohbet ettik, kafamın bozuk olduğunu anladı ve biraz dertleşmek için buluşsak mı diye düşündük. Onun da kafası karışık. Çok uzun süredir birlikte olmanız, ayrılıp barışmanız onu yormaya başlamış; öyle söylemişti. Zaman zaman başka erkekler dikkatini çekmeye başlamış, monotonluktan sıkılmış.”

Beren’in dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Pislik!” diye soludu Serkan’a hayretle bakarken. “O gün sen aramıştın beni. Sana Atalay’la aramdakileri anlatmıştım ama başka erkeklerden bahsetmemiştim. Bu fikri ortaya atan sendin!”

Serkan başını iki yana salladı. “Hayır, Beren,” derken en az Beren kadar yakarıyordu. “Aklıma girmeseydin, başka erkeklerle olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini fısıldamasaydın asla bunlar olmazdı. Sırf sevgilimle aram açıldı diye o günkü zayıflığımı kullandın!”

Herkes birden şaşkınlıkla bana baktığında ilk önce ne olduğunu anlamadım. Hemen sonra, dudaklarımdan çılgın kahkahaların dö-küldüğünü fark ettim. Kafayı yiyor olabilir miydim?

Atalay bile öfkesini bir an için unutmuş, benim için endişelenmiş gibi görünüyordu. “Elisa...”

Gözlerimi Serkan’a dikip, “O günü hatırlıyorum,” derken kandırılmanın getirdiği yakıcı his tenime batıyordu. “O gün tüm İstanbul’u gezmiştik. Meşhur bir tatlıcıda tatlı yemiştik. Çok mutluydum, bana iyi davranmıştın.” Titrek bir nefes aldım. “Beni öpmeye çalıştığında içimi kara bir bulut kaplamıştı. O an yakınlaşmak istememiştim ve sonra sen her zamanki bana bir pislikmişim gibi davrandın. Kusurlu bir kadınmışım gibi...” Buğulu gözlerimi Beren’e çevirdim. “Ve ben o gün ağlayarak seni aradım, Beren. Yaşananları detaylı anlatmasam da kendimi ne kadar kötü hissettiğimi biliyordun. Ve tüm bunlara rağmen sevgilimin altına mı yattın?”

Beren’in göğsü hızla inip kalkarken nefes almakta güçlük çekiyordu. “Elisa,” diye mırıldandı. “Özür dilerim.”

“Haydi oradan!” derken suratımı iğrenmeyle buruşturdum. “Sikmişim özrünü!”

Öne uzanıp Beren’in suratına var gücümle bir tokat indirdiğimde salondaki herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. Atalay, Beren’i bırakıp geri çekilirken genç kadını kollarından tutup sertçe sarstım.

Beren ağlıyor, onu bırakmam için çırpınıyordu ama gücüme karşı koyamıyordu. “Özür dilerim,” dedi. “Aklım karışmıştı...”

Onu sertçe ittiğimde neredeyse düşecekti ama son anda kendini topladı. Öfkemi bir türlü dizginleyemiyor, her geçen saniye karlanarak artmasını engelleyemiyordum.

“Diyelim ki Serkan’da aklın karışmıştı,” derken üzerine saldırmamak için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. “Peki, Çınar’da?”

Beren sertçe yutkunurken ürkek bakışlarla etrafına baktı. “Çınar mı?”

“Sırf hesap sormayı erteledim diye ona nasıl baktığını unutacak mıydım sence?” Beren bir cevap veremeyerek bana bakınca dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim. “Serkan bir bahane,” diye mırıldandım. “Sen sadece arsız bir ilgi manyağısın.”

“Elisa...”

Bir elimle Serkan’ı işaret ederken gözlerimi Beren’den ayırmadım. “Uğruna dostluğumuzu feda ettiğin adam, seni de benim gibi kandırdı, Beren,” derken öfkeden köpürüyordum. “Biraz ilgi görmek için yattığın bu adam sana yalanlar söyledi. Beni istemediğini dile getirdi ama dün gece bile bana sokulmaya yer arıyordu.”

Beren afallayarak Serkan’a bakarken gözlerinde saf bir şaşkınlık ve beklenti vardı. Belki de içten içe Serkan’ın bunları reddetmesini umuyor, kandırıldığını ve aptal durumuna düştüğünü kabullenemiyordu.

Hararetle Serkan’a döndüm. “Öyle değil mi?” derken sarf ettiğim her bir kelimedede sesim yükseliyordu. “Konuşsana, şerefsiz herif! Dün gece Çınar olmasa bana ne yapmak üzere olduğunu anlatsana.”

Sonra ne olduğunu anlamadım. Bedenimin kontrolünü kaybettim, mantığım sahneden çekildi ve öfke, büyük bir zevkle tüm yetkiyi eline aldı. Aniden öne atıldım ve sımsıkı sığığım yumruğumu Serkan’ın suratına indirdim.

Vuruşlarım Çınar kadar etkili değildi belki ama yine de Serkan’ı acı içinde inletmeye yetti.

Arkamdan adım sesleri duyduğumda bile dönüp bakmadım. Öne eğilmiş, Serkan’ı yakalarından kavramış, var gücümle sarsıyordum. Ondan her şeyin hesabını soruyordum: Beni arkadaşımınla aldatmasının, beni manipüle etmesinin, ilişkimiz boyunca bana bir çöpmüşüm gibi hissettirmesinin, dün gece iznim olmadan bana dokunmasının...

Serkan’ın bedenine darbelerim indi. Pek güçlü sayılmazdım ama elimin hafif olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Serkan’ı hiçbir şey yapmıyor, yalnızca başını koruyordu. Baş başa olsak beni

itip kakmaktan çekinmezdi belki fakat burada, Atalay'ın yanında bana dokunmaya cüret edemiyordu.

Böcek gibiydi. Mide bulantısı oluşturan ve ezilmesi gereken bir böcek.

Nihayet yorulduğumda geri çekildim. Nefes nefese kalmıştım, kalbim boğazımda bir yerde atıyordu ve şaşırtıcı şekilde az da olsa rahatlamıştım.

Serkan öylece ağlarken bakışlarım Beren'e kaydı. Kendimi durduramıyordum, hızla öne uzanıp genç kadının saçlarına yapııştım.

"Bana bak!" dedim ve o an sesim bana bile yabancı geldi. "Bu piç kurusuyla geçmişte yaptıkların artık beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Umarım kendini beş paralık bir paçavra konumuna düşürmene değmiştir. Umarım seni biraz eğlendirmiştir." Tutuşumu biraz daha sertleştirdiğimde dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Ama şunu unutma, bir daha sevgilime en ufacık bir bakışını görürsem o gözlerini oyarım, Beren. Hiç şüphelen olmasın, bir gece vakti seni aşağı sürükleyip Yekta'nın önüne atarım ve o, dişlerini etine geçirirken zevkle karşımdaki manzaranın tadını çıkarırım."

Beren sertçe yutkunurken daha önce hiç bu kadar korkmuş görünmüyordu.

Onu sertçe itip arkamı döndüğümde Çınar'ı merdivenin başında, duvara yaslanmış hâlde buldum. Üzerinde siyah, kaslı vücudunu saran bir tişört ve aynı renk pantolon vardı. Kollarını göğsünde birleştirmişti, dudaklarında tembel bir gülümseme yer etmişti.

Karşısındaki manzarayla gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

Böyle bir durumda bir adamın gülümsemesi öfkemi dizginlememeliydi belki ama yapmıştı işte. Daha fazla sinirli kalamadım ve Çınar'ın gülümsemesinin kalbimi eritmesine, bedenimin yanıp kül olmasına engel olamadım.

Bu adamı gerçekten seviyordum.

Çınar'ı görmek biraz olsun içimdeki öfkeyi dizginlememe neden olsa da hâlâ delirecek gibiydim. Yumruklarımı sıkıp titreyen bacaklarımla zar zor ilerleyerek yanından geçtim ve üst kata çıktım. Arkamdan geldiğini duymak için ayak seslerini işitmeme gerek yoktu.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapatmaya gerek görmedim. Tahmin ettiğim gibi birkaç saniye sonra o da içeri girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Serkan ve Beren'e olan öfkem geçmemişti ama yine de ona yarım bir gülümsemeyle baktım. "Nasıldım?"

Dudaklarını bir gülümseme kaplarken göğsü hareket etti. "Harikaydı," dedi sanki bir film yorumluyormuş gibi ciddiyetle. "Hele şu Serkan'a saldırdığın yer... O kısım benden tam puan aldı."

"Bir de..." Bana doğru bir adım attı. "Beren'e, benden *sevgilim* diye bahsettiğin kısım hoşuma gitti."

Kaşlarım hafifçe kalktı. Görünen o ki sevgili olduğumuzu dile getirdiğinde bir teklif almadığımı, bu yüzden kimseye *sevgilim* diyemeyeceğimi söylediğimi unutmamıştı.

Omuz silktim. "Yanlış duymuşsun."

Gülümsemesini zapt etmek istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. İkimiz de yalan söylediğimin farkındaydık. "Sanırım haklısın," dedi. "Son zamanlarda kulaklarım işitmez oldu."

Dudaklarımdan bir kahkaha koptu. Çınar'ın kendini beğenmiş bakışları, bilmiş tavrı ruhuma ışık saçıyordu. İlk zamanlar sinir olduğum bu tavırlarına şimdi en az oksijen kadar ihtiyaç duyuyordum.

Hızla öne atıldım ve kollarımı bedenine sarıp başımı göğsüne yasladım. Aramızdaki boy farkı yüzünden yanında küçücük kalıyordum ve bu beni garip bir şekilde güvende hissettiriyordu.

"İyi ki," diye mırıldandım. Kelimeler ben daha farkında olmadan dudaklarımdan döküldü. "İyi ki sen, Çınar."

2 Gün Sonra

Atalay Kılıç

Güneş yer yüzünü yeni yeni ziyaret ederken ve havayı puslu bir griye boyarken yanımda uyuyan İdil'e baktım. Saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Huzur içinde yavaşça nefes alıp verirken tatlı bir rüyada gibi görünüyordu.

Onu günlerce izleyebilirdim. O kadar güzeldi ki bundan bir an için bile olsa sıkılmazdım. Öte yandan güzelliğinde büyüleyici bir dokunuş vardı. Onda neyin güzel olduğuyla ilgili somut bir şey dile

getiremezdim. İlk tanıştığımız zamanlarda hoş bir kadın olduğunu düşünmenin ötesine geçmemiştim. Oysa şimdi ona çekildiğimi, tek bir bakışıyla beni esir edecek güçte olduğunu hissediyordum.

Yatakta oturur vaziyetteyken başımı yatak başlığına yasladım ve derin bir nefes verdim. İki gece Çınar'ın arabasında uyuduktan sonra dün gece içimi kaplayan huzursuzluğa engel olamamış, kendimi buraya gelirken bulmuştum. İdil'den uzak kalamıyordum. Çok yakın bir zamana kadar kollarım onu sarıp sarmalıyordu. Oysa asırlar geçmiş gibi onun hasretiyle irkiliyordum.

Öte yandan İdil'e kırgındım, fazla kırgındım. Benden böyle bir şeyi saklaması ruhuma inen bir hançer darbesi kadar canımı yakmıştı. Bu insanlar gururumla oynamış, beni aptal yerine koymuştu ve bana böyle sevgiyle bakan kadın bunu benden saklamıştı, öyle mi? Nasıl kabul edilirdi böyle bir şey?

Dün gecenin anıları zihnimde yeniden hayat buldu. İdil odaya girdiğimi görünce hiçbir şey söylemeye tenezzül etmemiş, yatakta kenara kaymış ve arkasını dönüp gözlerini kapatmıştı. Ona dokunmamı beklemiş miydi, bilmiyordum ama adım atmadım ve aynı yatakta uyumamıza rağmen ürkütücü bir mesafeyle saatleri devirdik. Aramızdaki soğukluk canımı yakıyordu fakat kalbimde fırtınalar koparken ona bahar bahçesi bahşedemezdim.

O fırtınada kaybolmuştum.

Kalbim yeniden çarpmaya başladı ve zihnim bana yapılan ihanette takılı kaldı.

Olay yalnızca Beren ve Serkan'dan ibaret değildi. O ikisi, Elisa kaybolduktan sonra o kadar umursamaz ve rahat davranmıştı ki... Bir insan onların ahlaksızlığı yüzünden ölmüş olabilirdi ve ikisi de bunu umursamamıştı. Öte yandan, Elisa dün Serkan'ın ona yaptıklarını anlattığında bu pisliği boğmamak için kendimi zor tutmuştum.

Gece herkes uyuduktan sonra Çınar'ı görmüş, aklımdaki fikri onunla paylaşmışım. Dudaklarında yer eden şeytani gülümseme tüm kelimelerden daha anlamlıydı.

İdil'e son kez baktım ve derin bir nefes alıp ayaklandım. Pijamalarımın kurtulup üzerime siyah eşofman altı ve *sweatshirt* ge-

çirdikten sonra genç kadını uyandırmamak için parmak uçlarımda yürüyerek dışarı çıktım, kapıyı arkamdan nazikçe kapattım.

Alt kata indiğimde Beren ve Serkan derin bir uykudaydı. Onları böyle görmek dişlerimi öfkeyle sıkmama neden oldu. Derin, titrek bir nefes aldım. Kendime hâkim olmalıydım, en azından şimdilik.

Portmantoya ilerleyip Serkan'ın montunu kaptım ve huzur içinde uyuyan Serkan'ın başına gelip sertçe suratına attım. Anında irkildi ve titreyerek doğruldu. Bana baktığında gözlerindeki uyku mahmurluğu hemen silindi ve bakışlarında saf bir korku peyda oldu.

“Giy şunu.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Neler oluyor?”

Arkamı döndüğümde Beren dirseğinin üzerinde doğrulmuş, gözlerini ovuşturuyordu. Uykuya bulanmış zihni tam anlamıyla ayılmamıştı ve şaşkın bakışlarla etrafı inceliyordu. Sorusunu cevapsız bırakıp yeniden portmantoya ilerledim ve bu sefer Beren'in montunu alıp genç kadına fırlattım. Uzanıp montunu havada kaparken bana çatılmış kaşlarla bakıyordu.

“İkiniz de giyinin.”

Serkan bir an itiraz edecek gibi oldu fakat bakışlarımda her ne gördüyse kelimelerini dudaklarına mühürleyerek sessizce montunu giydi. Her bir hareketi korku doluydu. Geçmişte dostum dediğim adamı böyle görmenin beni üzmesini, rahatsız edici bir hissin kalbime çökmesini bekledim.

O his hiç gelmedi.

Hiçbir şey anlamayan çifti de arkamdan sürükleyerek evden çıktığımda Çınar'ın arabasının anahtarını cebimden çıkardım ve arabayı çalıştırdım. Beren ve Serkan birbirlerine ürkerek baktılar ama bana direnç gösterecek kadar cesaret yoktu ikisinde de.

“Serkan,” dediğimde irkildi. “Ön koltuğa otur.”

Onu gözümün önünden ayırmak istemediğimi fark etmiş olmalıydı ki “Neden?” diye soludu. Fakat sorusunu, cevap arayan asi biri gibi değil de merhamet dilenen bir suçlu gibi dile getirmişti.

Hiçbir şey söylemeden yalnızca ona baktım.

Sertçe yutkundu ve ürkekçe yanıma oturdu. Beren de arka kol-tuğa geçti, olacakları sessizce beklemeye başladı. Arabayı çalıştırırken ikisinin de kafasının karışık olduğunu görebiliyor, bana direnmek için içlerini yakıp kül eden arzuyu hissedebiliyordum.

Umurumda olmadı.

Direksiyonu bir sağa bir sola çevirerek tanıdık bir yola girdiğimizde ikisinin de bir şeyleri yavaş yavaş çözmeye başladığını hissediyordum. En sonunda tanıdık bir eve vardık. Bir süre öncesine kadar güle oynaya girdiğimiz, hepimize mezar olmaya yemin etmiş o dağ evine.

Arabayı durdurup bakışlarımı Serkan'a çevirdim. "Evini özlemiş-sindir."

Serkan derin, şiddetli nefesler aldı. Arka koltukta oturan Beren baygınlık geçirmek üzereydi ama konuşmayı becerecek kadar şoku atlatan ilk kişi o oldu. "Atalay," dedi. "Biliyorum, hata ettik ama yal-varırım beni burada bırakma."

Dikiz aynasından Beren'e baktım. Korkuyla titriyor, merhamet dileniyordu. Gözyaşları çoktan yanaklarını ıslatmaya başlamıştı.

Gözlerimi kıstım. "Sana acıمامı mı istiyorsun?"

Titrek başını şiddetle salladı.

"Peki, sen bize acıydın mı, Beren? En yakın arkadaşımın olup benimle dalga geçerken, neredeyse Elisa'nın ölümüne sebep olurken bize acıydın mı?"

Beren mümkünmüş gibi daha fazla ağlamaya başladığında sözü Serkan devraldı: "Atalay," dedi. "Bak, biliyorum hata ettik ama eski günlerin hatırına bir kerecik olsun konuşamaz mıyız?"

"Konuşuruz elbette," dedim dudaklarıma alaycı bir gülüş yerleş-tirirken. "Konuşmaya nereden başlayalım mesela? Elisa'ya saldırdığın kısımdan mı? Yoksa bana arkadaş rolü yaparken sevgilimle yattığın kısımdan mı?"

"Hata ettik, tamam mı?" diye bağırdı Serkan. Bana sesini yükseltmesi öfkeden ziyade zevk verdi zira bunun son çırpınışları olduğunu biliyordum. Köşeye sıkışmıştı. "Bir hata ettik ve bedelini ödedik. Görmüyor musun hâlimi?"

Ona dümdüz bakmayı sürdürdüm. "Arabadan in."

Gözyaşları Serkan'ın da yanaklarını ıslatmaya başladı. "Yalvarırım, Atalay," dedi korkudan titreyerek. Gözlerimi kıstım. Acaba Elisa'ya saldırırken de bu kadar nazik miydi? Hiç sanmıyordum.

"Bir hata yaptık diye bize bunu yapma. Kimse böyle ölmeyi hak etmez."

"Ben sizi öldürmüyorum ki," derken sesim duygudan arınmıştı. "Sadece sırtımdan atıyorum."

Serkan konuşmayı sürdürdü: "Atalay..."

"Serkan," dedim lafını bölüp. Artık ona sabredecek enerjim kalmamıştı. "Arabadan ya kendi arzunla inersin ya da ben seni indiririm."

Serkan hâlâ bir çocuk gibi ağlıyor, titriyordu fakat akıllılık ederek arabadan inmeye koyuldu çünkü onu ben indirecek olursam çok kötü şeyler yaşanabilirdi.

Serkan arabadan indiğinde dikiz aynasından Beren'e baktım. Gözleri kızarmıştı fakat ağlaması durmuştu. Serkan gibi isyan etmiyordu, yaşanacakları kabullenmişti.

"Özür dilerim," dediğinde kaşlarım çatıldı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. "Hiçbir işe yaramayacağını biliyorum ama her şey için özür dilerim."

Neden, bilmiyordum; Beren'le yaşadıklarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Onu ilk görüşüm, ilk randevuya çıkışımız, kavgalarımız, ayrılmalarımız, barışmalarımız... O zamanlar ondan gelen acı bile bana keyif verirdi. Benim için öyle değerliydi ki ikimizi de hırpalayan ilişkimizi kendi içimde normalleştiriyordum. Oysa şimdi içimde yalnızca nefret ve dur durak bilmeyen hırpani bir öfke vardı.

"Haklısın," dedim. "Hiçbir işe yaramayacak."

Dudakları titredi ve sertçe yutkundu. Hemen ardından bana öyle bir baktı ki sanki sözcüklere dökemediği veda konuşmasını bakışlarına sığdırmıştı. Aniden yüreğime karanlık bir his çöktü ve bu his Beren'i son kez görüyor olabileceğimi fısıldadı.

Beren yavaşça arabadan inerken Serkan hâlâ arabanın dışında bağıyor, merhamet dileniyordu. Yakardığı sözcükler kulaklarıma boğuk bir melodi gibi ulaşıyordu. Onu dinlemiyordum, ne söylediğini umursamıyordum.

Arabayı çalıştırdığımda Serkan'ın yakarıları sert sözcüklere evrildi. Küfürlerini birbiri arkasına dile getirirken gaza bastım.

Ve orada, Serkan ve Beren'i ölüme terk ettim.

**BÖLÜM
XVII**

Elisa Yıldırım

Zihnim uykudan arındığında bedenimi mütemadiyen saran kolları hissedemedim. Elimle yatağı yokladım fakat alıştığım bedenin sıcaklığından ziyade keskin bir soğukla karşılaştım.

Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerimi yavaşça araladım. Çınar'ın yatağında yalnızdım. Genelde uyandığımız ilk dakikaları birlikte konuşarak geçirdiğimiz için yokluğu bir anlığına afallamama neden oldu.

Kollarımı iki yana açıp gerindikten sonra banyoya gidip elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım, dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde güne başlamaya biraz daha hazırdım.

Çınar'ın nerede olduğuna bakmak için alt kata inecektim ki merdivenin başında bir an duraksadım. Serkan'ı görme düşüncesi midemi bulandırıyor. İki gündür Çınar'la odadan doğru dürüst çıkmıyorduk. Varlığına tahammül edemiyordum artık. Fakat elimden de bir şey gelmiyordu.

İstemeye istemeye alt kata indiğimde Çınar ve Atalay'ı mutfakta kahvaltı hazırlarken buldum. İkisi de işlerine kendilerini öylesine kaptırmış görünüyordular ki dikkatlerini çekmek için, "Günaydın," dedim.

Çınar bana bakıp gülümserken yeşim rengi gözleri ışıldadı. Gülümsemesi insanın kalbine neşe tohumları ekiyordu sanki. Bana böyle baktığı her an onda kaybolmak istiyordum. Can sıkıntımı bir an için unutup neredeyse sekerek yanına gittim ve parmak uçlarımda yükselerek yanağına minik bir öpücük bıraktım.

Etrafa baktığımda salonda kimsenin olmadığını görmek kafamı karıştırdı. "Herkes nerede?" diye sordum.

Atalay salatalıkları doğrarken göz ucuyla bana baktı. "İdil en son uyuyordu," dedi. "Duru ve Yekta biraz yürüyüş yapacaklarını ve çalışacaklarını söylediler." Dudaklarımı aralamıştım ki "Ne çalışacakları hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi dile gelmemiş sorumu yanıtlayıp.

Etrafıma kısaca göz gezdirdim. “Peki, Beren ve Serkan nerede?”

Çınar ve Atalay aynı anda birbirlerine baktılar. Bu çok küçük, saniyelik bir hareketti fakat dikkatimden kaçmamıştı. Sanki o küçük bakışma sarf edilen yüzlerce kelimeye bedeldi.

Kaşlarım çatıldı. “Neler olduğunu sormamda bir sakınca var mı?”

Atalay işini bırakıp bana döndü, kollarını geniş göğsünün altında birleştirip mutfak tezgâhına yaslandı. “Gittiler.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gittiler mi?”

“Evet, gittiler. Daha doğrusu onları ben götürdüm.”

“Nereye?”

“Serkan’ın evine.”

Kelimeler o kadar hızlı suratıma çarptı ki afalladım. Sözler çok açık olmasına rağmen, “Onları Serkan’ın evine götürdün,” diye tekrarladım. “Öyle mi?”

“Neler oluyor?”

Arkamı döndüğümde İdil uykudan henüz kalktığını belli eden şişmiş gözleriyle merdivenin sonundaydı. Gözleri çok kısa bir an için Atalay’a dokundu fakat bakışlarını hemen kaçırdı. Yorgun adımlarla yanımıza gelip mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturdu.

“Atalay, Beren ve Serkan’ı dağ evine bırakmış. Bir başlarına...”

“Suçu yalnızca Atalay’a yıkmak doğru olmaz.” Çınar’ın konuştuğunu duyduğumda hayretle ona baktım. “Bu planından bana da bahsetti, haberim vardı her şeyden.”

Dudaklarım hafifçe aralandı. Böyle bir şeyden bana hiç bahsetmemişti ve böyle ciddi bir kararı tek başlarına almaları hoşuma gitmemişti. İdil’in kaşları hafifçe kalktı, hemen ardından gözlerini kıstı. O da benim gibi söylenenleri algılamakta güçlük çekiyor olmalıydı.

“Pekâlâ,” dedi derin bir nefes alıp. “Lütfen oturur musunuz? Kahvaltı hazırlarken tezgâha yaslanıp konuşulacak bir şey değil bu çünkü.”

Atalay’a bariz bir şekilde laf atsa da arkadaşım tepki vermedi. Yavaşça doğruldu ve yuvarlak mutfak masasında İdil’in tam karşısına oturdu. O yerine kurulunca ben de sandalyeye yığıldım. Çınar karşıma geçerken varlığı tüm odayı dolduruyor gibi hissediyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Atalay, “O ikisini sonsuza dek sırtımızda taşıyamazdık,” dedi. “Bizi kandırdılar.” Bakışlarını bana çevirdi. “Sen kaybolduğunda hepimiz öldüğünü düşündük ve o zaman bile bir parça vicdan azabı duymadılar. Kendilerini sorumlu hissedip yedikleri boku anlatmak yerine korkak fareler gibi saklanmaya devam ettiler. Serkan kaybolmanla hiçbir ilgisi olmadığını iddia ederken o kadar soğukkanlıydı ki o hâllerini görsen senin bile kafan karıştırdı, masum olduklarına inanasın gelirdi. Bizim ölümümüz onlar için bir şey ifade etmiyorsa, onlarınki neden bizim için bir anlam taşısın?”

Düşünceli bir şekilde alnımı kaşıdım. Atalay’ın söyledikleri fazla haklı geliyordu fakat yine de içimden bir ses yanlış yolda olduğumuzu fısıldıyordu.

“Böyle bir şeyi bize sormanız gerekirdi.”

İdil konuşmaya başladığında hepimiz ona döndük. Gözlerinin ardındaki duyguları okumaya çalıştım ama orada muğlak bir ifade yer etmişti. Kollarını göğsünün altında birleştirmişti ve bakışları Çınar’la Atalay arasında mekik dokuyordu.

Atalay alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “İtirazın mı vardı?”

İdil’in dudakları öfkeden ince bir çizgi hâlini alırken, “Evet,” dedi buz gibi bir sesle. “Vardı. Sorma zahmetine girseydin düşüncelerimi öğrenirdin.”

“O pislik, benim sevgilime saldırmaya kalktı.” Çınar’ın sesinden çıkan alevler tenimi yakıyordu. “Cezasını çekmeyecek miydi? Öylece hayatına devam etmesine ve benim evimde keyif çatıp yemeğimi yemesine göz mü yumacaktım?”

“Çınar.” İdil’in sesi biraz daha yumuşadı. “Öfkemi anlıyorum fakat bu meseleye bu kadar duygusal yaklaşamazsın. İşin insani boyutu umurunuzda değil, anlıyorum fakat o ikisine bir şey olursa bize ne olacağını düşünmek zorundayız.”

“Umurumda değil, İdil,” dedi Çınar, yükselen harareti dalga dalga yayılıyordu. “Arkadaşını sevdiğini sanıyordum.”

Suçlayıcı bir şekilde konuşmaya başlayınca araya girmem gerektiğini hissettim. “Konuyu çarpıtıyorsun, Çınar,” dediğimde yeşim rengi gözleri İdil’den ayrıldı. “İdil bu konuda asla tepkisiz değil. Anladığım kadarıyla Serkan ve Beren için ölüp bitmiyor da zaten.”

“Aynen öyle,” dedi İdil. Ardından tekrar Çınar’a döndü. “Arkadaşıma dokunmaya kalkan sapık bir orospu çocuğuyla aynı çatı altında kalmanın hoşuma gittiğini mi zannediyorsun? Onu her gün parçalara ayırmamak için kendimi zor tutmak eğlenceli mi? Hayır, değil. Kesinlikle değil ama buna mecburuz. Onlara bir şey olursa ailelerine ne diyeceğiz? Kapımızı polis çaldığında ne cevap vereceğiz? Sanki kurallardan sıyrılmış bir yerde yaşıyormuşuz gibi asıp keseriz havalarından çıkın artık!”

“Bir yalan buluruz,” dedi Atalay. Sandalyesinde rahatça oturmasına rağmen bakışları diken üstündeymiş gibiydi.

“Öyle mi?” İdil tek kaşını kaldırdı. “Bir yalan söylesene. Sadece küçük bir örnek sun bize.”

Atalay dirsekleri masaya değene kadar öne eğildi. “O ikisi buraya adımını atmayacak, İdil.”

“Buna neden tek başınıza karar verdiğinizi anlamıyorum.”

“Bilmem. Belki Çınar bu evin sahibi olduğu için olabilir.”

“Ama istesek de istemesek de biz de buradayız ve günün sonunda bir davada adım geçecekse o konuda söz hakkım olmalı. Sizi bilmem ama ben isteğim dışında alınan bir karar yüzünden hapsi boylamak istemiyorum.”

“Telaşın o kadar yersiz ki.”

İdil kaşlarını hayretle kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, öyle. Diyelim ki korktuğun şey başına geldi. Saldırıya uğradılar ve durum bir şekilde ortaya çıktı. Sence bu ölümleri nasıl açıklarlar? Daha önce eşi benzerine rastlanmamış bir varlıkla ilgili senaryolar mı üretirler yoksa hayvan saldırısı deyip dosyayı mı kapatırlar?”

“O ikisi bunları yaşarken arkadaşlarının nerede olduğunu kimse sormaz tabii, haklısın.”

“Dünyada yalandan bol ne var, İdil? O zamana kadar mantıklı bir şeyler düşünürüz. Zaten çok kısa bir sürede bizim hiçbir şey yapmadığımız anlaşılır ve dünyanın en aptalca yalanını uydursak bile bize inanmak zorunda kalırlar çünkü pençe ve diş izlerini başka türlü açıklayamazlar.”

İdil saçlarını karıştırırken derin bir nefes aldı. “Neler konuşuyoruz biz?” dedi kendi kendine. Bizimle değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi ve sakinleşmek istercesine derin nefesler aldı. İki insanın ölümü ihtimalini bu kadar kolay düşünmek onu sarsmış olmalıydı. En sonunda doğrulup Atalay’a baktı. “Bu hiç içime sinmiyor, hem de hiç.”

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi Atalay. Kendinden o kadar emin-di ki bir an için ona güvenesim gelmişti ama mantığım İdil’den yanaydı.

“Her ne olursa olsun,” dedim sonunda. “Bu kadar ciddi bir kararı bize danışmadan almamalıydınız. İdil’in hakkı var. Sırf siz ani bir karar aldınız diye çevremizdekilere yalan söylemek zorunda kalmamalıydık.”

“Biz şu an bile yalan söylemek zorundayız, Elisa,” dedi Atalay. Onu daha önce bu kadar kararlı gördüğümü hatırlamıyordum. “Yekta ve Duru’nun yaşadıklarını anlatamayacağımız için insanlara bir şey uydurmak zorundayız zaten.”

“Yaşayan biriyle ilgili hikâye yazmak ayrı, ölü biri üzerinden senaryolar üretmek ayrı,” diye karşı çıktım. “Kimse o pisliklerden benim kadar nefret edemez fakat durup mantığımızı dinlemek zorundayız.”

Karşımda oturan Çınar tek kaşını kaldırdı. “O pislüğün sende açtığı yaraları ben gördüm, Elisa,” dediğinde gözleri merhamet dolu olsa da yüz hatları öfkeyle gerilmişti. “O yaraları iyileştirememenin ne demek olduğunu ben yaşadım. Sırf geleceğimi düşüneneğim diye bunları sineye çekecek değilim. Senin için sakın kalmayı denedim ama benden bu kadar. Bunun için bana kızacaksan, tavır alacaksan al. İnan bana, umurumda değil fakat o ikisi, özellikle de Serkan bir daha bu eve adımını atmayacak.”

Benimle ilk defa bu kadar sert konuşuyordu. Gözlerinde ilk kez böyle kıvılcımlar görüyordum.

“Çınar,” derken neye uğradığımı şaşırmışım. “Anlamıyorsun. Ya hapsi boylarsak ve...”

“Elisa.” İşaret parmağını suratıma doğrulttu. “Ne olursa olsun, sana bir şey olmasına izin vermem. Gerekirse suçu üzerime alırım ama yine de seni dört duvar arasına sokmam. Eğer korktuğun şey buysa için rahat olsun.”

Öfkeyle soludum. Bir insan nasıl bu kadar pervasız olabilirdi? Nasıl kendini böyle hiçe sayabilirdi? “Yani sen her şeyin cezasını tek başına yaşarken ben dışarıda keyif süreceğim ve güvenle hayatıma devam edeceğim, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Fütursuzluğuna olan öfkem katlanarak arttı. “İyi. Yeni sevgilimle görüş gününe gelirim artık.”

Dışlerini sıkarken burnundan soludu. “Umarım gelirsin. Ben de o piç kurusunu paramparça ederim.”

“Lütfen sakın olur musunuz?” İdil’in sesi tartışmayı bir bıçak gibi kesti. “Biraz nefes alın da doğru dürüst konuşalım.”

“Konuşma falan yok.” Çınar sandalyesini sertçe çekip ayağa kalktı ve hızla merdivene ilerledi. “O adam bir daha benim evime adımını atmayacak.”

Çınar yukarı çıkarken tam o anda Duru ve Yekta içeri girdi. Yüzlerinde güller açıyordu ama ortamdaki gergin havayı fark edince suratları aniden düştü. O sırada ben de öfkeden yerimde duramıyordum. Aniden ayaklandım ve volta atmaya başladım.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Duru.

“Ne olacak?” diye parladım. Öfkem Duru'ya değil, Çınar'aydı. Bu yüzden ses tonuma hâkim olmam gerekiyordu ama beceremiyordum. “Her zamanki abin işte! Asla durup bir işin sonunu düşünmüyor. Tek bildiği ahkam kesmek. Aptal herif.”

Duru gözlerini kırıştıtırıp İdil ve Atalay'a baktı fakat onlardan da bir cevap alamadı. “Neler olduğunu sormamda bir sakınca var mı?”

“Sor elbette,” diye yanıtladım. “Ama ne önemi var ki? Sonuçta Çınar Aktunç herhangi bir olayda kendini hiçe sayabilir ve bunun beni ne hâle getireceğini durup bir an için bile düşünmez.”

Yekta ve Duru yan yana, ilkokul çocukları gibi sessizce beni dinliyordu. Bu hâlleri o kadar şirindi ki öfkeden deliriyor olmasam kahkahayı basardım.

“Peki,” dedi Yekta harfleri uzatarak. “Bizim bir ipe un serme işimiz vardı. Biz çikalım.”

Yanıdaki genç kadını dirseğinden tutup dışarı sürükledi ve geldikleri gibi saniyeler içinde yok oldular.

İdil'in de ruh hâli en az benimki kadar kötüydü fakat dudaklarında bir kıvrılma belirdi. “Akıllılık ettiler,” dedi. “Bu ev bazen beni de çok yoruyor.” Bakışları bana kaydı. “Biz de ormanda kısa bir yürüyüş mü yapsak?”

Başımı hafifçe salladım. “Olur ama senin odanda üzerimi değiştirsem...”

“Elbette,” dedi ayaklanıp. Hemen ardından elimi tutup beni üst kata sürükledi. Üzerimizi değiştirerek kalın kıyafetlerimizi giydikten sonra alt kata indim. Atalay'a kısaca veda etmiştim fakat İdil, genç adamın yüzüne bile bakmadı.

Karda bata çıka ilerlemek zorlayıcıydı fakat kasvetli ortamdaki biraz olsun uzaklaştığım için kendimi rahatlamış hissediyordum. İdil'le kol kola yürürken arkadaşım, “Seni seviyor, biliyorsun,” diyerek konuyu açtı.

“Sevgisinden şüphem yok zaten,” dedim hemen. “Ama bazen öyle şeyler yapıyor ki beni çıldırtıyor. Serkan’ı az daha öldürmek üzereydi, şimdi de resmen ölüme terk ediyor ve konusu açıldığında suçu üstlenmeye o kadar sıcak bakıyor ki bu korkutucu! Kendini hiç düşünmüyor, İdil. Hem de hiç. Kendini feda etmeye o kadar alışmış ki kurbanı oynamayacağı bir senaryoyu akıl edemiyor bile.”

“Böyle deme,” dedi kolumdaki elini sıkarak.

“Ama öyle,” derken gözyaşları yanaklarımdan süzülmeğe üzereydi. “Bu kadar sorumsuz olmasından nefret ediyorum. Keşke beni bu kadar sevmeseydi. O zaman benim için ne gibi delilikler yapacağını düşünmeme gerek kalmazdı.”

İdil başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. “Sevdiği adam tarafından az seilmeyi dileyeni de ilk defa görüyorum, Elisa.”

Yanağıma düşen bir damla gözyaşını hızla sildiğimde dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Bu adam benim tüm dengemle oynadı, İdil,” diye mırıldandım. “Ne yapacağım ben?”

Bir eliyle sırtımı sıvazladı. “Merak etme, Elisa. Görünen o ki sen de onun dengesiyle oynamışsın.”

Dudaklarım kıvrıldı ve bir kolumu İdil’in omzuna attım. Biraz konuyu değiştirmek istediğimden, biraz da İdil’in derdini dinleme arzumdan, “Evden çıkarken Atalay’ın suratına bile bakmadın,” dedim tereddütle. “Sence bu aranızdaki sıkıntıyı büyütmez mi?”

İdil’in suratı anında düşerken derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. “Onunla ilgili soru işaretlerimi zamanla çözmem gerekiyordu aslında ama nedense kafamı her geçen gün daha da fazla karıştırıyor.”

“Nasıl yani?”

“Dün odaya geldi, benimle uyudu. Aramızda bir şey geçmedi fakat bu yine de bir adımdı. Her şeyin daha iyiye gideceğini düşünürken...”

Sözlerinin devamını getiremeyince konuşması için onu cesaretlendirdim. “Bana anlatabilirsin, İdil. Biliyorsun.”

Dudaklarını kemirdi. "İki insanı ölüme bu kadar kolay terk etmesi kafamı çok karıştırıyor, Elisa," diye soludu. "O ikisinden, özellikle de Serkan'dan ne kadar nefret ettiğimi anlatmama gerek dahi yok fakat birinin ölüm ihtimalinden bahsederken o kadar duygusuzdu ki... Sanki bahsi geçen bir insan değil de cansız bir mankenmiş gibi konuşuyordu. Nefreti öyle güçlüydü ki başımıza gelebilecekleri önemsemiyordu bile."

Aramızda derin bir sessizlik oluştu. İkimizin de bu konuyu devam ettirecek cesareti yoktu.

Ne kadar yürüdüğümüzü kestiremiyordum fakat eve döndüğümüzde soğuktan tir tir titriyorduk. Yine de dışarıda vakit geçirmek, kar topu oynayıp eğlenmek ikimize de iyi gelmişti. Bir an için tüm dertlerimizi unutmuş, gerçekliğin sivri dikenlerinden kaçmayı başarmış ve gül yapraklarına sarılmıştık.

Eve döndüğümüzde Atalay salonda oturuyor, televizyon izliyordu. Gülüşerek içeri girdiğimizi duyunca kafasını bir an için kaldırdı fakat sonra tekrar televizyona odaklandı.

Atalay'la kafa kafaya verip konuşmam gerektiğini biliyordum. Neticede İdil'e kırgın olduğu kadar olmasa da bana da tavır alması muhtemeldi. İstemedenden de olsa uğradığı ihaneti saklamıştım.

Montlarımızı portmantoya astıktan sonra İdil'le üst kata çıktık. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmam gerekiyordu. Tam İdil'in odasına girecektim ki arkadaşım odayla aramda bir barikat oluşturdu.

"Bence kendi odandaki kıyafetlerden giymelisin."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Beni Çınar'la konuşmaya zorlamanın kibar bir yolu mu bu?"

"Öyle de diyebilirsin," dedi omuz silkip. "Rica ederim."

Kapıyı hızlıca suratıma çarpmadan önce söylediği son sözler bunlardı.

Omuzlarımı düşürüp derin bir nefes aldım. Aslında Çınar'la konuşmak, aramızdaki buzları eritmek istiyordum ama içten içe ona hâlâ kırgındım. Yine de kendimi adım atmaya zorladım ve odasının önüne gelip kapıyı çaldım.

İçeri girdiğimde Çınar yatakta oturmuş, sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Elindeyse bir roman tutuyordu, baş ucundaki komodinde bir fincan kahve vardı.

Sınırlı sayıdaki kıyafetlerimin olduğu dolaba ilerleyip birkaç parça şey çıkardım. O sırada Çınar, “Neredeydin?” diye sordu arkamdan.

“İdil’le biraz yürüyüş yaptık.” Sorusunu yanıtlarken ona bakmadım.

“İyi.”

Arkamı döndüğümde Çınar’ın tüm dikkatini önündeki kitaba vermiş, kahvesini yudumlamakta olduğunu gördüm ve bu manzara beni iyice sinirlendirdi. Aramızda yaşananlar beni deli ederken onun böyle rahat bir portre çizmesi beni çıldırtıyordu.

Öfkeyle soluyup birkaç parça kıyafeti hızla aldım ve kıyafetlerimi göğsüme sıkıca bastırıp hızla ayaklandım. Ona bakmamaya ekstra özen gösterirken ayaklarımı neredeyse yere vura vura kapıya ilerledim.

Kapıyı tam aralamıştım ki aniden itilmesiyle sertçe kapandı. Nasıl olmuştu, bilmiyordum fakat Çınar sadece birkaç saniyede yanıma gelmiş, tam arkamdan uzanıp kapıyı kapatmıştı. Sıcak nefesi enseme çarpıyordu.

Kapıyı yeniden açmaya yeltendim fakat beni engelledi.

“Gitme.”

Kısık sesi yakarır gibiydi. Bir an vücudumdaki tüm kanın donup kalmasına neden oldu. Bir elini belime sıkıca dolayıp beni kendine çektiğinde sırtım göğsüne çarptı ve sıcaklığına kendimi kaptırıp gözlerimi kapattım.

Kendini hiç düşünmediği için ona hâlâ kızgındım fakat kelimeler boğazıma diziliyordu sanki. Çınar bir şekilde duygularımı dizginlemeyi başarıyordu ve ben her seferinde ona teslim olmaktan kendimi alamıyordum. Bu adamda şeytan tüyü olmalıydı.

Dudakları boynuma dokunduğunda ve derin bir öpücük bıraktığında, “Sana hâlâ öfkeliyim,” dedim zar zor.

Tenime değen dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim. “Hı hı.”

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da beni bırakmadı. Belki de içten içe bırakmaması için dua ettiğimi hissetmişti, bilmiyordum.

“Kendini hiç düşünmemen beni deli ediyor.”

“Öyleyse seni daha çok deli edeceğim.”

Kendimi toplayıp dirseğimle onu ittiğimde bir adım geri çekildi. Küçük bir adımdı ama az önceki yakınlığımızı göz önünde bulundurduğumda canımı yaktı.

“Ciddiyim,” dedim sert olmaya çalışarak ama düşündüğüm tek şey öpücüğünü yeniden hissetmek istediğimdi.

“Seni güvende tutacak bir şeyi yapmamamı söyleme bana.”

“Bu, senin zararına olacaksa yapma,” dedim hızlıca. “Çünkü sana bir şey olması ihtimalini düşünmek beni çıldırtıyor ve bunu görememenden nefret ediyorum. Kendini toparla, Çınar. Bu kadar pervasız olma.”

Sert sözlerim karşısında gözlerini kırıştırdı. “Tamam,” dedi nihayetinde yavaşça. “Fakat o ikisinin gelmemesi konusunda kararlıyım, Elisa. Bu konu tartışmaya kapalı. Bir yol bulur, bir hikâye yaratırız. Ama dediğim gibi, onlarla bir gün daha aynı çatı altında kalmayacağım.”

En azından kendini hapse tıktırma konusuna bu kadar sıcak bakmaması gibi bir kazanım elde etmiştim. Derin bir nefes koyuverip başımı salladım. Öte yandan, Serkan ve Beren’le aynı çatı altında kalmayı ben de istemiyordum zaten. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Yine de bu konuda içimi rahatsız eden bir şey vardı.

“Bu konuyu hallettiğimize göre artık seni öpebilir miyim?”

Cevap vermek yerine parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızı birleştirdim. Bir an şaşırda da çok hızlı adapte oldu ve öpücüğümü derinleştirdi. Dillerimiz dans ederken gitgide gerilediğimi,

sırtımın kapiya yaslandığını hissettim. Çınar ellerini saçlarıma daldırdığıdaysa çoktan nefes nefese kalmıştım.

Bir öpücük nasıl böylesine yok edici olabilirdi? Böylesine derin, böylesine arzu dolu ve böylesine bir hikâye fısıldayan...

Çınar sanki günlerce aç kalmış ve ben bir ekmek parçasıymışım gibi aklıkla öperken dudakları beni yok ediyordu. Yaşamak için onun dudaklarına muhtaçmışım gibi hissediyordum ve bir şekilde onun da benim gibi hissettiğinden emindim. Sözcükleri sarf etmesine gerek yoktu. Her bir dokunuşunda bunu hissedebiliyordum.

İkimiz de kendimizi ana kaptırmış, birbirimizde kaybolmuştuk. Birden eli *sweatshirt*ümün altına girdiğinde soğuk teni ensemdeki tüyleri diken diken etti. Eli yavaşça yukarı çıkıp sütyenimin üstünden göğsümü kapladığıdaysa omurgamdan aşağı lav damlaları süzülüyormuş gibi ürperdim.

O an istemesem de öpüştüğümüz gün yaşananları anımsadım. O hissin gelmesinden deli gibi korkuyordum. Sevdiğim adama dokunmak, onu hissetmek istiyordum ama o his bana hep engel olurdu.

Ancak ne gariptir ki bu kez o his gelmedi.

Çınar'ın aklında şimşekler çakmış gibi aniden geri çekildi. Dudaklarımızın arasında birkaç santim vardı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Dudakları kızarmış ve hafifçe şişmişti. Benimkinin de ondan farklı olduğunu sanmıyordum.

“Elisa,” dedi pişmanlıkla. “Çok özür dilerim. Birden kendimi kaptırdım. Yapmamalıydım...”

Elini çekmek üzere olduğunu hissettiğimde daha ne olduğunu anlamadan elini sımsıkı kavradım ve uzaklaşmasına izin vermedim. Geri çekilirse mahvolacaktım gibi korkunç bir duyguya kapılmıştım. Gözleri şaşkınlıkla aralanırken onu suçlayamazdım. Ben bile kendimden böyle bir şey beklemiyordum.

Sanki bir şeyler söylemem gerekiyordu fakat kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyordu. Dudaklarımdan dökülmesi şöyle dursun, zihnimde oluştuklarından bile şüpheliydim. Tek istediğim

bu adamın beni öpmesi, beni yok etmesi ve küllerimden yeniden doğmamı sağlamasıydı.

Konuşmak yersiz ve anlamsızdı. Yeniden öne uzanıp dudaklarımı birleştirdim. Bu sefer ilk etapta temkinliydi, kendini hemen kaptırmadı fakat kendimden emin olduğumu görünce yeniden açıklıkla karşılık verdi.

Yüzümün her bir noktasını hızlıca öptü. Sanki birisi beni kollarından alabilecekmış de beni bir an önce öpücüklere boğması gerekiyormuş gibi aceleliydi. Dili boynuma dokundu, dudakları tenimde gezindi. Titrek bir nefes aldım. Öpücüğü zihnimi bulanıdırıyordu. Mantiğim sahneden çekiliyordu ve bu garip bir şekilde beni ürkütmüyordu.

Sütyenimin aşağı çekildiğini hissettim. Çınar'ın aceleci olma arzusunu her yerimde hissediyordum fakat aynı zamanda tepkilerimi ölçmeye yetecek kadar yavaş davranıyordu.

Ona karşı koymadım.

“Elisa,” diye soludu. “Aklımı kaybedeceğim senin yüzünden.”

Onun için üzülüğümü söyleyemezdim. Sanırım ben çoktan kaybetmiştim.

Bir eli göğsümü sıkmaya devam ediyordu. Artık eli çıplak tenime değiyordu ve bu mümkünmüş gibi beni daha da delirtiyordu. Bacaklarımın arasında peyda olan ısı tüm bedenime yayıldı. Neler oluyordu bana? Daha önce buna benzer bir arzunun tüm gücüyle bana saldırdığını anımsamıyordum.

Çınar üzerimdeki kıyafeti çenemin altına gelecek kadar yukarı çektiğinde ellerim titriyordu. Dudakları aniden göğüslerime uzandı fakat son anda durup geri çekildi. Gözlerindeki arzuyu görmemek imkânsızdı fakat izin almak ister gibi bana baktı. Dudaklarını aralamıştı ki soru sormasına izin vermeden onu kendime çektim.

Dudaklarından bir hırıltı koptuğuna yemin edebilirdim.

Ağzı göğsümü kaplayıp dili meme ucumu çekiştirirken dudaklarımdan cılız bir inleme sesi döküldü. Diğer eli göğsümü sıkmaya devam ediyordu. Parmakları meme ucumla oynayınca inlememek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı arkaya yatırdım. Bede-

nimin her bir noktası uyarılıyor ve arzuyla yanıyordu. Bu adamı istiyordum. Hayır, bu adama *ihtiyacım vardı*.

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki başım dönmeye başlamıştı. Daha kısa bir süre öncesine kadar Çınar'a kızgındım. Ne ara bu hâle gelmiştik? Ne ara tek bir dokunuşu için eriyip gider olmuşum?

Çınar pantolonumun bir düğmesini açtığı anda titrek bir nefes aldım. Açılan fermuarın sesi kulaklarımı doldurduğunda bayılmak üzereydim.

Eli iç çamaşırıma dokunduğunda bileğini sıkıca kavradım. Bana afallamış, masum gözlerle baktığında dudaklarımda bir sırıtma yer aldı. Biraz şeytaniydi ama onunla eğlenme düşüncesi hoşuma gidiyordu.

“Benim için bir daha kendini boş yere riske atmayacağını söyle.”

“Bebeğim,” dedi yalvararak. Gözleri açlık yüklüydü. “Söz veriyorum, bundan sonra cebine uyuşturucu sıkıştırıp polise bizzat ihbar edeceğim seni ama bana böyle işkence etme.”

Gülümsemem mümkünmüş gibi daha fazla genişlerken o da sırıtıyordu.

Yeniden öne eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Gözlerimi kapatıp kendimi ona karşılık verirken bulduğumda elim ben daha farkında olmadan gevşemişti.

Çınar'ın eli iç çamaşırımın içine girdiğinde ve parmağı bacaklarımda arasındaki ıslaklığa dokunduğunda zevkten titredim fakat bir yandan da utanmadan edemedim. Çok mu istekli görünüyordum? Biraz ağırdan mı almam gerekiyordu? Onu istediğimi fazla belli etmem kötü müydü? Zihnimde asılı kalan cümleler beni huzursuz etti. Daha önce bu konular hakkında hiç bilgi sahibi olmamıştım ki...

Fakat Çınar'ın öpüşü derinleşti, beni hissetmek mümkünmüş gibi arzusunu daha da körüklemişti sanki.

Parmağı bacaklarımda arasında hareket etti fakat bu küçük hareketi bile dudaklarımdan bir cıyıklama dökülmesine neden oldu.

Dizlerim titriyordu, ayakta zor duruyordum. Düşmemek için kollarımı Çınar'ın boynuna sardım.

“Bana bak, Elisa.”

Gözlerimi yavaşça araladım. Çınar'ın yeşim rengi gözleri hayranlıkla harmanlanmış bir tutkuyla parılıyordu. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmış, çarpık bir gülümseme bahşediyordu. “Keşke,” derken sesi hırıltılıydı. “Keşke kendini benim gözümden görebilseydin.”

Parmağı yeniden yavaşça hareket ettiğinde yeniden gözlerimi zevkle yumdum fakat Çınar, “Bana bak,” diye diretti.

Buyruğu, itiraza mahal vermeyecek kadar keskindi. Yeniden gözlerimi aralayıp ona baktım. Sadece bakışları bile etrafımı sarıyor, bana kaçacak alan bırakmıyordu.

Eli yavaşça hareket etti fakat asla yeterli değildi. “Çınar,” diye fısıldadım. Gözlerimi kapatmak istedim fakat onda takılı kalmıştım.

“Efendim, güzelim?”

“Ben...” Parmağı daire şeklinde yavaşça hareket etti. Nereye, ne kadar baskı uygulaması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki zevkten bayılmak üzereydim. Artık resmen titriyordum. Daha önce hissetmediğim duygular ilk kez suratıma sert bir okyanus dalgası gibi çarpıyordu.

“Sen ne?”

Bir parmağını yavaşça içime ittiğinde çığlık attım. Her bir hareketinin temkinli olduğunu biliyor, vereceğim tepkileri saniye saniye incelediğini hissediyordum. En ufak bir rahatsızlığım olursa geri çekileceğine olan güvencim tamdı. Ve bu güven, mümkünmüş gibi beni ona daha da bağlıyordu.

“Daha önce böyle hissetmemiştim,” dedim nefes nefese. “Korkmalı mıyım?”

Sorum aptalcaydı belki ama dilimden dökülmesine engel olmamıştım. Çınar'sa durumu pek umursamıyor gibiydi. Dişlerini göstererek sırttı. “Hayır, güzelim,” dedi. “Ben buradayken hiçbir şeyden korkma.”

Parmağını geri çekip yeniden yavaşça içime ittiğinde başımı inleyerek göğsüne yasladım. Saçlarım darmadağınikti, zevkten titriyordum, kalbim delicesine çırpıyordu. Kendimi aynı anda hem uçurumun kenarında hem de hayata sıkı sıkıya bağlı hissediyordum.

Çınar o kadar yavaş hareket ediyordu ki bu beni çıldırtıyordu. Sanki onu ne kadar arzuladığımı görmek istiyor, ona yalvarmamı bekliyordu. Böyle bir kendini beğenmişden başka türlü beklenbilir miydi?

Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Birden elimi, bana dokunduğu noktaya götürürken buldum ama sırtım kapıya tamamen yaslanana kadar beni itti. Tek eliyle iki bileğimi sıkıca kavradı ve başımın üstünde sabitledi. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki çevikliği karşısında afalladım.

Çenemin altına kadar çekilmiş *sweatshirt*, göbeğime kadar indirilmiş sütyen ve düğmeleri açılmış pantolonumla birden kendimi fazla çıplak hissettim ama umursamadım. Yanlış gelmiyordu.

“Dokunmanı söylediğimi hatırlamıyorum.”

Çınar’ın sert sesi ve eğlenceyle ışıldayan gözleri kusursuz bir tezat oluşturdu. Kaşlarımı çatmaya çalıştım fakat bedenimin kontrolünü kaybedeli çok olmuştu. “Alay etme benimle.”

Dilini hızlıca dudaklarımın üzerinde gezdirirken beni ciddiye almadığı aşikârdı.

“Bana ne istediğini söyle.”

Dudaklarımı birleştirdim. Bu çok utanç vericiydi. “Senin istediğin şeyler işte.”

Dudaklarını hafifçe büktü. “Yeterli bir cevap değil.”

Parmağı en hassas noktada hareket ederken inledim ve kalçalarımı ona doğru ittim. Bana neler oluyordu? Kendimi tanıyamıyordum fakat bir şekilde bu yeni insana yabancı hissetmiyordum. Sanki olmam gereken kişiyle yıllar sonra tanışmış gibiydim.

Çınar elini çekerken gülümsemesi mümkünmüş gibi genişledi. Vücudum ihtiyaçtan deliriyordu ve bu adam benimle zalimce alay ediyordu.

Cevap bekler gibi bana baktığında boğazım kupkuruydu, yüzüm alevler içinde yanıyor. “Bana dokunmanı istiyorum,” diye soludum utancı bir kenara bırakıp. “Lütfen, Çınar.”

Çınar, bana susuzluğunu dindirebilecek bir damla suymuşum gibi baktı.

Ve sadece bir saniye sonra, bedenini tamamen benimkine yaslamıştı. Parmakları bacaklarımın arasında cüretkârlıkla hareket ediyordu. Bedenimi yüzyıllardır tanıyor gibiydi. Her bir hareketiyle daha da ıslandığımı, sinir uçlarımla şiddetle haykırdığını hissediyordum. Zevk dalgaları o kadar şiddetliydi ki bacaklarım, ben farkında olmadan açılmıştı.

“Elisa,” diye fısıldadı kulağıma. “Çok başka bir şeysin.”

Dudaklarım hafifçe aralandı ama ses bile çıkaramadım. Çınar parmaklarını hareket ettirirken bedenim son sürat zirveye koşuyor gibi hissettim. Kontrolsüzce adını mırıldandığımdaysa Çınar elini aniden çekti. Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım, sarsıcı bir boşluk hissine kapılmıştım. Göğsüm hızlıca inip kalkıyor, hayal kırıklığı şiddetle bedenimi sarıyordu. Çınar’sa son derece sakin görünüyordu. Yavaşça elini ağzına götürdü ve dudakları parmağını kapladı.

Aman Tanrım!

Nasıl bir işe kalkışmıştım ben?

Karşımdaki manzara boğazımın kurumasına neden oldu. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum, vücudumun her bir noktasına iğneler batıyordu.

“Çınar,” diye fısıldadım.

“Bebeğim.”

Hislerimi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Hem duygularımın bu kadar bastırıldığı hem bedenimin böylesine güçlü bir arzuyla harmanlandığını bir an yaşamamıştım.

Öne uzanıp yeniden dudaklarımı birleştirdim. O kadar uyum içindeydik ki sanki Çınar Aktunç benim için yaratılmıştı. Öpüşmemiz gitgide derinleşirken Çınar'ın arzusu beni sarıp sarmalıyordu. Gökyüzüne hızla uzanan bir trende gibi hissediyordum. Yolculuğun sonlanması için heyecandan yanıp kavrulsam da bu güzel anın akıp gitmesini hiç istemiyor, zamanı durdurmayı diliyordum.

Çınar'ın dudakları benimkileri fethettikten sonra vakit kaybetmeden boynuma yöneldi. Yaşanan her şey nasıl hem fazla hem de yeterli gelmemeyi başarabilirdi?

Dili kulak mememde dolaştıktan sonra talepkâr fisiltısı kulaklarımda çınladı: "Elisa."

"Efendim?" diye zar zor mırıldandım.

"Tadına bakmak istiyorum."

Kalbim ağızda atıyordu. Başım dönüyordu. Sadece bir fisiltısı bile zevkten bayılmama neden olacak gibiydi. Başımı salladım ama bunu yaptığının farkında bile değildim.

İkinci kez arzumu belli etmeme gerek yoktu. Çınar birden önümde diz çöktü.

Tam şu an dünya durabilirdi ve sonsuza dek bu anda seve seve kalırdım.

Pantolonumu hızla çekiştirirken ayakta durmakta zorlanıyordum ama bir yandan da olacaklar için kontrol edilemez bir sabırsızlık duyuyordum. Nihayet Çınar pantolonumu çıkarıp bir kenara fırlattığında tüm çıplaklığımınla karşısındaydım.

Bedenim ateş içindeydi ve Çınar'ın beni harap etmek isteyen bakışları hiç yardımcı olmuyordu. Onda yok olmak istiyordum; ona karışmak, beni yozlaştırmasına izin vermek...

Bir süre beni izledi. Bakışları hayranlık doluydu. "O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı ve hemen ardından bakışları yavaşça yukarı kaydı.

Göz göze geldiğimizde bana bakmayı bir an bile bırakmadan yeniden bacaklarımın arasına dokundu. Dudaklarımdan bir inleme firar etti. Başımı arkaya yatırmak için güçlü bir istek duydum

ama gözlerimi ondan ayırmadım. Yeşim rengi gözleri arzuya parıldarken, her bir ayrıntımı özümserken doğrudan gözlerine baktım.

Sonrasında elini çekti ve dili bacaklarımın arasını keşfetti.

Nefes nefeseydim, tüm bedenim zevkten titriyordu. Kıvrak dili beni iştahla tüketiyor, iniltisi kulaklarımda çınılıyordu. Her bir hamlesi beni yeni bir zevkle sarsıyordu. Öte yandan, o kadar iyi hissettiriyordu ki dudaklarımdan dökülen inlemelere engel olamıyordum. Daha önce böyle sesler çıkarabildiğimden bile bihaberdim.

Eğer birini zevkten öldürmek mümkün olsaydı şu an yerle yeksan olurdu.

Çınar'ın dil darbeleri bacaklarımda inen bir kamçı gibi sertleştiğinde çığlık atmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Dilinin dokunduğu her bir noktadan başlayan ve tüm bedenime yayılan bir zevk sarmalının içine düşmüştüm. Zevki o kadar doruklarda yaşıyordum ki buna biraz daha katlanmak aklıma yitirmeme neden olacaktı gibiydi. Öte yandan bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

Çınar içime önce bir, sonra iki parmağını sokunca nefes almayı unuttum. Beni iştahla emerken parmaklarını kıvrınca, "Çınar," diye cıyıkladım. Adını anmam, onu daha da kontrolden çıkarmıştı sanki. Hareketleri hızlanırken kontrolümü kaybettiğimi düşündüm.

Burada ölecektim. Bundan kesinlikle emindim ve ölüm sebebim aşırı zevk olacağı için arkadaşlarım cenazemde ağlamak yerine kahkahalarla gülecekti.

Binlerce domino taşının birkaç saniyede devrilmesi gibi, zevk bütün vücuduma yayıldı. Sanki bedenimde havai fişekler patlıyordu. Orgazm beni öyle şiddetli ele geçirmişti ki dizlerim tutmuyordu artık. Bir an yere yığılacığımı sandım ama bir şekilde ayakta kalmayı başardım. Belki de Çınar beni dengede tutmuştu, hiçbir şeyin farkında değildim.

Bedenimi esir alan şiddetli titremeler dinene kadar Çınar hareket etmedi. Bayılacak gibiydim, tükenmiş hissediyordum. Bedenimde kor bir ateş baş göstermişti sanki.

Sonunda patlamalar durduğunda Çınar yavaşça ayağa kalktı, bir yandan da elinin tersiyle ağzını sildi. Bu manzara bile beni delirtmeye nasıl yetebilirdi?

Bacaklarının arasındaki belirgin ereksiyonunu fark ettiğimde elim refleks olarak ona uzandı ama Çınar son anda beni tuttu. “Bugün değil, Elisa,” dedi. “Başka zaman ama bugün değil.”

Gözlerinin içine baktım. Orada yanan arzu alevini görmemek için ya kör olmak gerekiyordu ya da acınası bir aptal. Fakat o beni durduruyor, bunun yeterli olduğunu söylüyordu.

Bana fazla gelmesinden korkuyordu.

Ben bile bu ihtimali bir an için görmezden gelmiştim fakat Çınar’ın aklından çıkmamıştı.

Gözlerim yaşarırken dudaklarımdan minik bir hıçkırık döküldü. Duygusal olmanın ne yeri ne de sırasıydı belki fakat kendime engel olamadım. Bu küçük hareketi bile benim için o kadar büyük bir anlam taşıyordu ki tarif etmem imkânsızdı. İçimi kavurucu bir hüznü kapladı.

Çınar’ın dudaklarında şefkatli bir gülümseme yer ederken bir elini nazikçe yanağıma yerleştirdi. “Güzelim,” diye fısıldadı. “Ne oldu?”

Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. “Bazen beni o kadar çok sevdiğini hissediyorum ki bu yüreğimi parçalıyor.”

Yumuşak kıkırtısı kulağımda çalındı. Sonsuza dek dinlesem de bıkmayacağım tek melodi buydu sanırım. Beni kollarının arasına aldı, yatağına taşıdı ve örtülerle üzerimi kapladı. Hemen ardından göğsüne çekti ve saçlarımı okşamaya başladı.

Başımı göğsüne yaslamış, kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. “Seni seviyorum.”

“Mükemmelliğim sana başka şans tanımadı ki.”

Kendini beğenmişliğine sinir olup pazısına bir tane vurdum ama onda olan rahatsız edici şeylere bile taptığımı ikimiz de biliyorduk. Çınar Aktunç bir kasırgaydı ve ben bu kasırgada savrulup giden bir yaprak parçasıydım.

**BÖLÜM
XVIII**

Duru Atasoy

Elisa gözlerinden hırçın alevler saçarak abime olan öfkesini kustuğunda, dirseğimden tutup beni oradan uzaklaştıran Yekta'ya minnettardım çünkü dün gece başardığım küçük hedeflerimden sonra keyfimin kaçmasına istekli olduğum pek söylenemezdi.

Dün gecenin anıları zihnimde parça parça belirliyordu. Yaşanan hiçbir şeyi eksiksiz anımsayamıyordum. Sanki zihnim, dönüştüğüm canavarla baş edemiyor gibi anıların çoğunu bir kafese tıkıyor; o kafesi de uzayın derinliklerine gönderiyordu. Aklımda kalanlar genelde yaşananlar değil, yoğun duygu dizileri oluyordu fakat o birkaç saniyelik zamanı unutmam mümkün değildi.

Dün gece dönuştükten sonra içimdeki yakıcı öfkenin fısıltısı her zamanki gibi zihnimde kol gezmişti. Parmaklıklara saldırmam, her yeri yok etmek için mutlak bir çaba göstermem gerektiğini diretiyordu.

Ancak ona karşı koymuştum. Evet, belki bir süreliğineydi ama karşı koymayı başarmıştım.

Kendime geldikten sonra düşündüğüm ilk şey, bunu Yekta'ya anlatmak olmuştu.

Şimdiyse abimle kız arkadaşının arasında soğuk rüzgârların estiğini bilmeme rağmen mutluluğuma gölge düşüremiyordum. Elleri mi arkamda birleştirmiş, seke seke önden giderken bir an duraksayıp beni geriden takip eden Yekta'ya baktım.

“Sence fazla mı bencilim?”

Kaşları hafifçe çatılır gibi oldu. “Neden bencil olacaktım ki?”

“Ne bileyim...” dedim omuz silkip yürümeye devam ederken. “Abim ve Elisa'nın arasında soğuk rüzgârlar esiyor. Atalay ve İdil için de işler pek yolunda değil gibi. Beren ve Serkan desen...” Bir an duraksayıp Yekta'ya baktım. Cümlemin sonunu nasıl getireceğimi bilemiyordum. Sabah eve geldiğimizde Atalay'ın, o ikisini diğer eve bıraktığını söylemesi mutlak bir sessizliğe yol açmıştı. İkimiz de nasıl tepki vermemiz gerektiğini bilemez olmuştuk.

Yekta kısa bir duraksamanın ardından konuştu: "Kendin için sevinmen, bir başkasının kırgınlığını hissetmediğin anlamına gelmez."

"Belki de." İlerlemeye devam ederken yanıma kadar gelmesi için kasten yavaşladım. "Bu konuda ne hissediyorsun? Beren ve Serkan'ın gitmesi konusunda yani."

Yekta'nın zümrüt yeşili gözleri duygularını okumamı engelleyen çelik bir perdeyle örtülmüştü sanki. Sessizliği uzayınca bir an hadim olmayan, yasaklı topraklara girdiğimi düşündüm ama sonra Yekta sorumu cevapladı:

"İkisine de şiddetli bir nefret duyuyorum," dedi. "Elisa'ya dokunduğu için Serkan'ı dinlene dinlene dövmek istiyorum. Beren'e bakmak bile midemi altüst ediyor ama bu denklemde, iki insanı böyle bir durumda terk etmeye karşı nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Yine de o ikisinin yaptıkları ortadayken arkadaşlarıma merhametli olmaları konusunda nutuk çekemem. Çünkü nihayetinde onlara zarar vermediler, sadece kendi başlarına bıraktılar ve bu insanlar da yetişkin." Bana baktığında yüzünde yorgun fakat imalı bir gülümseme yer edindi. "Sen çok üzülmüşsündür gitmelerine. Malum, çok seviyordun Serkan'ı."

Gözlerimi devirdim. Serkan'a saldırmak üzere olduğum anı anımsadım. Korkudan baygınlık geçirmek üzereydi ve ona dokunmamıştım bile.

"Ne demezsin!" diye mırıldandım. "O ve ben ayrılmaz bir ikilidik. Ondan daha iyi bir ev arkadaşı düşünemezdim."

Yekta yumuşak bir gülümseme armağan etti ama zihninin karman çorman olduğunu görebiliyordum. Kısa bir sessizliğin ardından konuyu dağıtmak için, "Bana dışarıdaki hayatından bahsetsene," dedim ama bu, ortama melankolik bir ağırlığın çökmesine neden olmuş gibiydi. Burada tıklıp kalmışken dışarıda akıp giden hayatımızdan bahsetmek pek akıllıca olmayabilirdi.

Yekta, "Ders çalışmayı pek sevmiyorum açıkçası," diye anlatmaya koyulduğunda şaşırđım çünkü gülümsemesi bir an sekteye uğrar gibi olduğu için rahatsız olmuş olabileceğini varsaymıştım. "Genelde aklım fikrim eğlencededir. Çok fazla arkadaşım vardı ama en yakın olduğum insanlar tatile çıktıklarımdı."

"Bu kadar yakın olmanıza rağmen sizleri ayakta uyutmaları çok korkutucu."

Başını hafifçe salladı. "Öyle."

"Peki," diye mırıldandım. "Bir hobin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben acı verecek kadar sıkıcı bir adamım."

"Yapma ama," dedim dirseğimle onu dürterken. Aramızdaki dostluk elektriği ilk kez bu kadar güven vericiydi. Normalde Yekta iyi bir şey söylese bile onu boğasım gelirdi. İçimdeki ses, onun ortadan kaldırılması gereken bir tehlike olduğunu dile getirir dururdu fakat o sesin şimdilik konuşmaya niyeti yok gibiydi. "Mutlaka bir ilgi alanın olmalı."

Dudaklarını birleştirirken gözlerini kıstı. "Bir tane vardı aslında," dediğinde hevesli bir çocuk gibi gözlerine odaklandım. "Pek hobi diyemeyiz, henüz sadece plan aşamasındaydı ama piyano kursuna gidecektim."

Kaşlarım hafifçe kalktı. Nedense ondan beklemediğim bir cevaptı. Yekta, onu ilk gördüğümünden beri işi gücü eğlenmek olan ve çevresindeki hiçbir şeyi umursamayan bir insan profili çiziyordu. "Piyano mu?"

Başını salladı. "Çocukluğumdan beri hayalimdi. Nedense bu yaşımaya kadar ertelemiştim fakat tatil dönüşü kursa yazılmayı kafama koymuştum." Gülümsemesi parçalandı. "Sanırım bu hayalimi gerçekleştirmek için bir süre daha beklemem gerekecek."

Neden, bilmiyordum fakat Yekta'yı böyle görmek can sıkıcı bir burukluk hissetmeme neden olmuştu. Onu kısa bir süredir tanıdığımı ve bu sürenin çoğunda da ona saldırmak istediğimi göz önünde bulundurursak bu his şaşırtıcıydı.

Yeni bir sessizliğin ardından, "Sen anlat," dedi. Ani neşesi bir miktar sahtelik kokuyordu. Sanki aramızdaki sisli havayı dağıtmak için özel bir çaba sarf ediyordu. "Seni ne gülümsetir?"

Dudaklarımdan minik bir kıkırtı döküldü. Pek beklenmedik bir soruydu. Biraz düşündükten sonra, "Sanırım sevdiğilerimi mutlu etmek," diye mırıldandım. Bana göre gayet tatmin edici bir cevaptı ama Yekta'nın dudakları aşağı kıvrıldı. Bir sınavdan kalmışım gibi başarısız hissetmeden edemedim. "Ne oldu?"

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. “Hiç.”
Dirseğimle kolunu hafifçe dürttüm. “Söyle.”

Bir an kararsız göründü fakat sonra, “Sürekli başkaları için yaşadığının farkında mısın?” diye samimiyetle sordu.

Gözlerimi kırptırdım. “Nasıl yani?”

“Vücudunu saran bu zehirden kurtulmak istiyorsun ama sebebi hayatına kavuşmak değil, çevrendekileri rahat ettirmek. *Seni ne mutlu eder*, diye soruyorum. Verdiğin yanıt çevrendekileri mutlu etmek üzerine kurulu. Hayır, Duru. Ben seni merak ediyorum. *Duru’yu* ne mutlu eder? *Yalnızca onu* ne iyi hissettirir?”

Boğazım çölleri kışkandıracak kadar kururken bakışlarımı kaçırdım. Zayıf noktamdan vurulduğumu hissediyordum. Yekta bunu suratıma vurana kadar fark etmemiştim bile. Fakat şimdi durup düşününce en son ne zaman kendim için bir şey yaptığımı, ne zaman yalnızca kendimi önemseydiğimi hatırlayamamıştım.

Verecek bir cevap bulamayınca, “Sanırım daha önce bunu hiç düşünmedim,” diye itiraf ettim.

“İyi. Şimdi düşün işte.”

O kadar düz bir ses tonuyla konuşuyordu ki onu gören bir insan, kapılarını aralamaya çalıştığından ziyade sıradan bir sohbet gerçekleştirdiğini sanırdı. Dudaklarımı kemirdim ve birbirinden farklı onlarca düşünce zihnimden akıp geçerken kalbimin ritmini değiştiren tek bir düşünceye sıkı sıkı tutundum.

“Herkesi kışkandıracak kadar büyük bir macera yaşamak beni mutlu ederdi sanırım,” dedim sonunda. “Unutulmaz bir hayat yaşamak isterdim.”

Tek kaşını kaldırırken dudaklarının kenarı yukarı kıvrılır gibi oldu. “Sanırım şu anda da oldukça büyük bir macera yaşıyorsun.”

“Öyle değil. Mesela dünyayı gezmek isterdim. Yeni insanlarla tanışmak, yeni yerler görmek, yeni anılar biriktirmek... Yaşlandığımda ve hasta yatağında öldüğümde ardımda yaşanmış, her bir saniyesine değer bir hayat bırakmak isterdim.”

Yekta bir süre düşündü. Kısılan gözlerinin ardındaki düşüncelerini okumak imkânsızdı fakat bir şekilde cevabımı anlamlı bulduğunu

hissettim. En sonunda dudakları yavaşça anlamlı bir gülümsemeye evrildi. "Biliyor musun, Duru? İçimden bir ses, tam olarak böyle bir hayat yaşayacağını fısıldıyor."

Bir an duraksamadan edemedim. Sözleri en hırçın yangınlara dokunan bir damla su gibi, az da olsa yüreğimi ferahlatmıştı. Kendimi gülümserken buldum. "Teşekkür ederim, Yekta."

Bir müddet daha ilerledik. Sessizlik acı verici bir boşluk olmaya başlamıştı. Ben de bir süredir aklımı kurcalayan soruyu sordum: "Kız arkadaşın var mı peki?"

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Beni mi yokluyorsun sen?"

Dudaklarım hafifçe aralandı, vücudumu basan ateş yanaklarımı yakarken Yekta başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı.

Benimle dalga geçmesine öfkelenmişim fakat gülüşünün içimi ısıttığını reddedemedim.

"Yerinde olsam kendimi o kadar önemsemezdim," dedim moralini bozmak isteyerek ama beni pek umursamışa benzemiyordu.

"Haklısın, yerimde olsan kendini daha fazla önemserdin. Bazen kendime haksızlık ediyorum."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Abim yetmiyormuş gibi," diye söyledim ikisi arasındaki benzerliği fark ederek. "Bir de senin rezil egonla uğraşıyorum."

Omuz silkti. "Bu ego değil," derken gözlerinde hâlâ alaycı bir parıltı vardı. "Yalnızca gerçekler."

Cevap vermeye tenezzül etmeden ilerledim. İnsafa gelmiş olacaktı ki "Hayatımda kimse yok," diyerek sorumu geç de olsa yanıtladı. "Peki, senin hayatında biri var mı?" Hemen ardından bir kahkaha patlattı.

"Neden gülüyorsun?"

"Sorum bir an çok anlamsız geldi. Burada kimi alacaksın hayatına?"

Sorusu beni öfkelenilmeli, kendimi kötü hissettirmeliydi belki ama hissettiğim tek şey onu yenme arzusuuydu. "Neden öyle diyorsun? Sonuçta gündüzlerim bana ait."

Kaşları çatıldı, ne demek istediğimi anlamadığı açıktı.

Derin bir nefes aldım. “Buraya uzak olan fakat arabayla gidilebilecek bir tatil bölgesi var,” diye açıkladım. “Genelde tatilciler birkaç gün kafa dinlemeye ve doğayı kucaklamaya gelir. Canım sıkıldığında, yollar da müsaitse oraya gidiyorum. Bir süredir bu aktiviteyi rafa kaldırmıştım ama orada beni sevgiyle kucaklayacak arkadaşlarım var.”

Yüz hatları ciddileşti. “Bu ne demek şimdi?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle taçlandı. “Belki de sandığın kadar acınası durumda değilimdir, Yekta.”

Yüzünü buruştururken son derece huzursuz görünüyordu. “Sana acınası olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum, Duru. Öte yandan...” Duraksadığında merakla ona baktım. “Yalnız olmamana sevindim.”

Kaşlarımı kaldırdım. Ona pek inanasım gelmemişti. “Pek dürüst olmadığını hissediyorum.”

Umursamaz bir görüntü çizmek ister gibi omuz silkti fakat gözleri kalp krizi kadar ciddiyet doluydu. “Gayet dürüstüm,” dedi. “Peki, en son ne zaman biriyle görüştün?”

Zihnimi yokladım. “Uzun zaman oluyor,” dedim derin bir nefes alarak.

Başını hafifçe salladıktan sonra, “Bence bir daha o bölgeye gitme,” dediğinde şaşırarak ona baktım.

“Neden?”

“Ne olur ne olmaz,” dedi. “Geç kalma ihtimalini unutma. Ya zamanın nasıl geçtiğini anlamazsan ve birden dönüşüverirsen?”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. “Yapma ama Yekta. Neyim ben? Sindirella'nın bal kabağı mı?”

Ona gülmeme bozulmuş gibiydi fakat dalga geçmeme laf etmedi. “Önlem almakta fayda var,” dedi tok bir sesle. “Sen beni dinle bence.”

Yekta'nın daha önce bir konuda bu kadar inatlaştığını görmediğim için onunla uğraşma fırsatını geri tepmedim. “Belki dinlerim.”

Kaşları çatılırken iyiden iyiye öfkelenildiğini hissettim. “Ne demek belki?”

“Ne olur sanki biraz eğlensem?” derken ona bakmadım. Göz göze gelirse kahkahalara boğulabilirdim. “Yalnızlık gerçekten başa bela olabiliyor.”

“Abin var,” diye beni ikna etmeye çalıştı. “Baban var, Elisa var...”

“Onları öpemem.”

Yekta gözlerini kısarken yüzünde öyle şeytani bir ifade belirdi ki daha konuşmadan sözlerinin hoşuma gitmeyeceğini anladım. “Ben varım.”

İrileşmiş gözlerle ona baktığımda dudaklarında tembel bir sırıtma vardı. “Elisa, senin gevşek biri olduğunu söylediğinde abarttığını düşünmüştüm.”

Dudaklarını alınmış gibi araladı. “Gerçekten böyle mi dedi?” Başını iki yana salladı. “Ünvanım konusunda bu kadar az bilgi vermesi yüreğimi parçaladı.”

“Seni üzme mümkün değil, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım ben duyguları uçurumun dibini boylamış biçare bir ruhum.”

İşaret parmağımı ona doğrulttum. “Sana söz, bir gün kalbini kıracağım.”

Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı peyda oldu. “O günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

Elisa Yıldırım

Çınar’la bir süre uzandıktan sonra ikimizin de suratında hâlâ aptal bir sırıtma vardı. Yaşadığımız özel anın konusunu açmasak da birbirimize baktığımız her saniye aynı şeyi düşündüğümüzü hissediyordum. Çınar’ın elini tutup alt kata indiğimdeyse yüzümün, güneşi kışkandıracak kadar ışık saçtığına bahse girebilirdim.

Beni fark eden ilk kişi Yekta oldu. Dudakları, anında yaramaz bir gülümsemeyle kavruldu. Beni utandıracak bir şey söylemek üzere olduğunu yüzlerce kilometre öteden bile kestirebilirdim. Bu yüzden o daha sözlerini sarf etmeye başlamadan işaret parmağımı ona doğrulttum ve tehditkâr bir tonla, “Sakın!” dedim.

dağ evine tatile gelen bir arkadaşınızın evinde kalmaya karar verdiğinizizi anlatırsınız. Detayları da döndüğünüzde anlatacağınızı söylersiniz. Sizin iyi olduğunuzu ve başınızı belaya sokmadığınızı öğrendikten sonra gerisini önemsemeyeceklerdir. O sırada da senaryonuzu detaylandırırız.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yalan konusunda bu kadar profesyonel olman canımı sıkmalı mı?”

Dudaklarında haylaz bir gülümseme yer etti. “Sana asla yalan söylemem.”

“Bütün erkekler böyle söyler zaten.” Duru, aramızdaki atışmaya sınırlanarak dâhil oldu. “O yüzden yerinde olsaydım bu adama asla inanmazdım, Elisa.”

Yanında oturan Yekta son derece şaşkın görünüyordu. Gözlerini kıstı. “*Bu adam* diye bahsettiği kişinin abisi olduğunun farkında mı?”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attığımda Çınar’ın da gülümsemediğini gördüm. Az önce Yekta’yı dövmekten bahsederken ne kadar hevesli görünse de içten içe arkadaşımı sevdiğinden adım kadar emindim.

“Pekâlâ,” dedi İdil. Pantolonunun cebindeki telefonuna uzandı. Telefonu buraya geldiğimiz ilk günden beri kapalıydı. Sanki hepimiz sessiz bir anlaşma yapmışız gibi, Çınar’ın evinde telefon çekmesine rağmen telefonumuzu açmamıştık. Telefonumuz açıldığı an bize mesaj atan ya da arayan yakınlarımıza mesajlarının ve aramalarının ulaştığıyla ilgili bildirim gitmesinden ürkmüştük. “O zaman Çınar’ın dediği senaryoyu uyguluyoruz, tamam mı?”

Başımızı sessizce salladıktan sonra çil yavrusu gibi evin farklı noktalarına dağıldık. Ailelerimizin sesini duymayalı o kadar uzun süre olmuştu ki hepimizi bir duygusallık seli alıp götürmüştü. Çok şey yaşamış, çokça kez ölümden dönmüştük ve şimdi dışarıda bir hayatın bizi beklediği gerçeğiyle çok net bir şekilde yüzleşecektik. Bir süre öncesine kadar sıradan, üniversiteli gençler olduğumuz gerçeğiyle. Ailesi olan, geride sevdiklerini bırakan insanlar olduğumuz gerçeğiyle.

Dudaklarımı kemirerek üst kata çıktığımda Çınar arkamdan gelmedi. Bana alan tanıdığı ve saygılı davrandığı için ona minnettardım

fakat elimi sıkıca tutmasına ve yanımda olduğunu hissettirmesine en az oksijen kadar ihtiyaç duyuyordum.

Ailemi özlemiştim, hem de çok. Onları bir kez daha göreceğim günü ipe çekiyordum ama o günün gelmesinin, Çınar'la yollarımı kısa bir süreliğine de olsa ayırmam demek olması, heyecanıma ve özlemime karanlık bir gölge düşürüyordu. Öte yandan, onlara yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Kendimi bildim bileli yalan söyleme sanatını beceremezdim. İçimde mutlaka kemirici bir suçluluk duygusu olurdu. Şimdi bile yetişkin bir birey gibi değil, suç işlemiş küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

Odanın kapısını kapattıktan sonra Yekta'nın dönüştüğü gece yanıma almayı zar zor akıl ettiğim telefonunu açtım. Ekran aydınlanırken uzun süredir kulaklarımı doldurmayan bildirim sesi, sessiz odada çınladı.

Telefonumu açmak için şifremi girdikten sadece saniyeler sonra bildirimler ekranıma yağmur gibi yağmaya başladı. Tüm sosyal medya hesaplarımdan ayrı ayrı gelen bildirimlerle telefonumdan zil sesi yükseliyordu. Mesajlaşma uygulamalarına baktığımda ortadan uzun süre kaybolmamın, çevremdeki herkes tarafından merakla karşılandığını gördüm. Nadiren konuştuğum arkadaşlarım bile mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sorma gereksinimi hissetmişlerdi.

İlk işim rehberine girip annemin adını bulmak oldu. Hemen ardından telefonu kulağıma götürdüm. Telefon çalmaya başladığıdaysa gerginlikten dudaklarımı kemiriyordum.

“Alo?”

Telefonun ucundaki hararetili kadın sesi, dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu. “Anne, nasılsın?”

“Elisa!” Annemin sesi rahatlamayla karışık öfkeyle çıktı. “Nereledesin sen? O kadar merak ettim ki seni, aklımı yitirmek üzereydim. Polisi bile aramayı düşündüm ama İdil'in annesi sakinleştirdi beni.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Sakinleşmesi için soğukkanlılığımı korumalı ve beni bir çocuk gibi azarlamasını alttan almalıydım. “Özür dilerim, anne,” dedim içtenlikle. “Sana daha erken ulaşmayı isterdim ama inan ki fırsatım olmadı.”

Ses tonumdan bir şeyler anlamış olmalıydı ki bir süre duraksadı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu kadın bir şeylerin yolunda olmadığını her zaman anlama yeteneğine sahip olacaktı.

“Sorun ne, Elisa?”

Çınar’ın sözleri kulaklarımda yankılandı. Sonraysa her şey dudaklarımdan dökülmeye başladı. Bir an yalan söylediğimi unuttum ve odaklandığım tek şey annemle dertleşmek oldu.

Yatağa yavaşça oturdum. “Ben artık Serkan’ın evinde değilim, anne.”

“Nasıl yani? Nerede kalıyorsun şu an? Neden onun evinde değilsin?”

“Serkan... Beni aldatıyormuş. Üstelik Beren’le. Bunca zaman Atalay ve benim arkamızdan iş çevirmişler.”

Annem birkaç saniye boyunca duraksadı ama benim için yüzyıllar geçmiş gibiydi. “Emin misin?” diye soludu sonunda. “Beren’le siz çok yakındınız. Hem Serkan da Atalay’la arkadaş değil miydi?”

Sanki görebilecekmiş gibi başımı hafifçe salladım. Gözlerim yanıyordu. O ikisinden nefret etsem de bana yaptıklarını hazmedemiyordum. Onlara nasıl inandığımı mantığım bir türlü almıyordu.

“Eminim. Gözlerimle gördüm.”

“Gözlerinle mi gördün? Nasıl?”

Yorgun ruh hâlime rağmen dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Hayatım, inan ki sana tüm detayları anlatmak isterdim ama annem olduğun için bazı sınırlar çizmem gerekiyor.”

Annem burnundan güldü ama ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. “Güzel kızım,” diye mırıldandı sanki ben beş yaşında, savunmasız bir kız çocuğuymuşum gibi. Bir açıdan öyle de hissediyordum. “İyi misin sen?”

“Başta değildim,” diye itiraf ettim. “Şu an olayları aştım ama yine de... Kendimi o kadar suçlu hissettim ki. Anne, ikinci kez yanlış tercih yaptım ve bu bana pahalıya patladı.”

“Elisa, lütfen böyle söyleme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece dostluğunu ve sevgini hak etmeyen iki insana denk geldin, o kadar. Lütfen, güzel kızım. Sakın böyle düşünüp kendini hırpalama.”

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Yaşananları aştım da. O ikisinin adı geçtiğinde mutsuzluktan ziyade güçlü bir öfke ve mide bulantısı hissediyorum ama bazen kafayı yiyecek gibi oluyorum. O kadar süre gözümüzün içine baka baka birbirlerine koşmuşlar. Vicdanları bir an için bile onları rahatsız etmemiş.” Bir an duraksayıp titrek bir nefes aldım. “İlişkimizin son zamanlarında Serkan’la aramız pek iyi değildi. Yaşananları Beren’e anlattığımda çok net bir şekilde ilişkiyi sonlandırmamı tavsiye etmişti. O zaman iyiliğimi düşündüğünü varsaymıştım ama meğer amacı farklıymış.”

Annem öfkeyle soludu. Onu görmememe rağmen dudaklarının öfkeden ince bir çizgi hâlini aldığını gözümün önünde canlandırabiliyordum. “İnanamıyorum,” diye mırıldandı. “Ne kadar iyi insanlara benziyorlardı oysa. Bir de güvenip kızımı o adama emanet ettim ben.”

“Merak etme,” dedim hemen. “Şu an iyiyim. Hem de düşündüğünden daha iyi.” Düşüncelerimi toparlamakta güçlük çektim ama sadece birkaç saniye sonra, kelimeler dudaklarımdan kontrolsüzce döküldü. “Serkan, bu ihanet ortaya çıkmadan önce de hislerimi balatalayacak çok şey yapmıştı.”

“Elisa.” Annemin endişeli sesi hoparlörde yankılandı. “Sana ne yaptı o? Seni incitti mi?”

Evet, incitmişti. Üstelik bir insana verilebilecek en korkunç şekilde zarar vermişti bana. İlişkimizin başından beri beni manipüle etmiş, kendimi yetersiz hissettirmiş, istemediğim hâlde beni cinselliğe zorlamaya yeltenmiş, en sonunda da bana saldırmaya kalkmıştı. Fakat bunların hiçbirini anneme anlatamazdım, en azından birkaç dakikalık bir telefon görüşmesinde.

“Ben iyiyim,” dedim sorusundan kısmen kaçınarak. “O kadar pislik gibi davranıyordu ki onun için üzülemedim bile.”

“Ben her zaman yanındayım, bir tanem. O herifi baban hiç sevmiyordu zaten. Haberi alınca zil takıp oynayacak.”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. O sırada annem yeni bir soru yöneltti: “Peki, şimdi nerede kalıyorsun?”

Bir an duraksadım. Kimin evinde kaldığımız konusunu kararlaştırmamıştık. Evet, bir başka tanıdığımızın evindeydik ama bu kişiyle tanışıklığım nasıl oluşmuştu?

Gözlerimi sımsıkı yumarken paniğim yüzünden, “Çınar,” diye geveledim, sanki bu annem için bir şey ifade etmeliymiş gibi.

“Çınar mı?” Kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum.

“Bizimkilerin bir arkadaşı. Burada kız kardeşiyle yaşıyor, biz de bir süredir onunla kalıyoruz.”

“Kim bu Çınar?”

Şüpheli ses tonu, onu korumak zorundaymışım gibi hissettirdi. “Merak etme, o iyi biri. Hatta Serkan’dan çok daha iyi.”

“Neden durduk yere bu adamı Serkan’la kıyasladın ki şimdi?”

“Hiç,” diye mırıldandım. “Öyle işte.”

“Elisa, lütfen bana bir çocuktan ayrılıp yenisini bulduğunu söyleme.”

“Bulmadım,” diye karşı çıktım. “Yani kısmen.”

“Bu da ne demek?”

Kıkırdadım. “O beni buldu desek daha doğru olur.”

“Elisa!” Annemin kızgın sesi bir kahkaha koyuvermeme neden oldu. Bu kadını sandığımdan da çok özlemiştim. “Koca kız oldun diye sana vuramayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Abuk sabuk konuşma.”

“Anne, biliyorum, çok uzun süredir konuşamadık. Sınırları çok aştığımın ve sizi endişelendirdiğimin de farkındayım ama inan bana, her şey yolunda. Yeni bir adamın adını duymak seni telaşlandırabilir ama o kadar iyi bir yüreği var ki. Bu dünyada tek isteği beni güvende tutmuş gibi davranıyor.”

Somurttuğunu görür gibi oldum. “Baban da başta benim için dağları deliyordu,” diye söylendi. “Şimdi yerden çorabını kaldırmıyor.”

“Bana beni sevdiğini söyledi, o kadar içtendi ki.”

“Salak olma, Elisa!” diye azarladı. “Erkek bu. Seni elinde tutmak ve kandırmak için ne diyecek? Güzel şeyler söyleyecek tabii ki.”

Burnumu kırıştırdım. “Seni ikna etmek imkânsız.”

“Bak, kızım; sana bir tavsiye. Erkeğin *Allah bir* lafına inanılır, gerisine kulak tıkanır. Olay bu kadar basit.”

Kıkırdadım. “Babamla nasıl güven dolu bir evliliğiniz var, anlamıyorum.”

“Bana bak, sen öyle her şeye cevap verme bakayım. Çocuksun, çocukluğunu bil.” Kısa bir duraksama oldu. “Bu arada, son zamanlarda babanın heyheyleri üzerinde. Seni sıkmak istemiyor ama gelip bana çatıyor. Gerginliği o kadar keskin ki yanına yaklaşamıyoruz. Daha ne kadar uzayacak bu tatil faslı?”

“Havalar hâlâ çok kötü, anne,” derken kalbim çarpıyordu. Çınar’ı bırakmak istemiyordum. “Fırtına yavaşlasa da ara sıra kar basıyor fakat bir süre sonra yollar tamamen açılır. Hem artık telefonum da çekiyor. İsteddiğiniz zaman görüşürüz, isterseniz görüntülü ararsınız beni.”

Kısa bir duraksama oldu. “O adam yüzünden dönmek istemiyorsun, değil mi?”

Yakalanmanın verdiği utançla gözlerim buğulandı. Ona değer vermediğimi düşünmesini istemiyordum. “En azından kısa bir süre daha burada kalamaz mıyım?”

Düşünceli bir duraksama daha. “Peki, Elisa. Seni zorlamayacağım ama lütfen en yakın zamanda eve dön. Sana en fazla iki hafta verebilirim. Sonra babanı zapt edemem.”

Belki aldatılmamın bende yarattığı kalp kırıklıkları için endişeliydi, belki de kızının aşkına saygısı vardı, bilmiyordum fakat bana elinden geldiğince alan tanıyordu. Ona olan minnettarlığımı dile getirebilecek kelimeler yoktu lügatimde.

“Teşekkür ederim, anne. Bunun benim için ne kadar kıymetli olduğunu bilemezsin.”

Gülümsediğini görür gibi oldum. “Seni özledim, kızım,” dedi yalnızca.

“Ben de seni, anne.”

Birkaç dakikalık konuşmanın ardından telefonu kapattık. Artık istediğim zaman ailemle konuşabilecek olmanın, yalandan da olsa

bir hikâye yaratmanın rahatlığıyla omuzlarım gevşedi fakat hemen sonra yüreğim kara bir bulutla kaplandı. Birden kalbimin üzerine yüzlerce kilo demir yerleştirilmiş gibi hissettim.

Yalnızca iki haftam kalmıştı.

Kapı çalındığında daldığım derin düşüncelerden irkilerek sıyrıldım. Sadece bir saniye sonra Çınar'ın yeşim rengi gözleriyle karşı karşıyaydım. "Girebilir miyim?"

"Ev senin."

Dudaklarında muzip bir gülümseme yer aldı. İçeri girdikten sonra kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Bana doğru ilerleyip yatağa oturmadan hemen önce, "Nasıldı?" diye sordu.

Vücudumu ona çevirdim. "Tahmin ettiğim gibi delirmedi. Hatta aldatıldığımı duyunca biraz yumuşak bile davranmış olabilir." Çekinierek ona baktım. "Ona biraz senden bahsettim. Kiminle kaldığımı sorduğunda yani."

Kaşlarını kaldırdı. Yoğun duygularla boğulmuş gözlerinden önce şaşkınlık, ardından memnuniyet duyguları akıp geçti. "Öyle mi? Ne dedin?"

Omuz silktim. "Pek bir şey söylememe gerek kalmadı aslında. O, değişen sesimden her şeyi anladı."

Çınar'ın dudakları tembel bir gülümsemeye kıvrıldı. Bakışlarındaki sıcaklık en büyük buzul parçasını bile eritebilirdi. "İnsanlar, ses tonundan bile benimle ilgili düşüncelerini anlayabiliyor mu?" Başını iki yana salladı. "Dikkatli ol, hayatım; bana âşık olduğumu düşüneceğim."

Bilmişliği karşısında burnumdan güldüm. "Her zamanki Çınarlığını yapmasan olmaz, değil mi?"

"Beni bunun için seviyorsun."

Haklılığı sınırlarımı mi bozmalıydı, uzanıp onu öpmem için bir sebep mi vermeliydi, karar veremedi yumuşak dokunuşlarını kolumda hissettim. "Bebeğim," derken sesi bir melodi kadar yumuşaktı. "Annenle konuştun, her şey yolunda gitti. Ona anlatabileceğin her şeyi anlattın ve diğerleriyle yollarınızı neden ayırdığınıza dair mantıklı bir sebep buldun. Neden yüzün asık?"

Çınar'ın yüzündeki en küçük ifadeden hislerimi kitap gibi okuması ürkütücüydü. Bu kadar kısa süredir tanıdığım bir adam ruhumu nasıl böylesine fethedebilirdi, hayret ediyordum. Yine de beni bu kadar iyi tanıdığı için ona içten içe sonsuza dek minnettar kalacaktım.

“Annem en fazla iki hafta daha süre tanıyabileceğini söyledi,” dedim doğrudan. Çınar'ın suratındaki bir kas seğirirken yüzü kasıldı. Bakışlarındaki sertlik en az bir duvar kadar somuttu. İkimiz de er ya da geç buradan ayrılmam gerektiğini biliyorduk fakat o günün gelişi bizi yine de sarsmıştı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verirken kendini toparlamaya çalıştı. “Aileni göreceğin için senin adına mutlu ve heyecanlıyım.”

Gözlerimi kıstım. “Yalancı.”

Bana yeni bir gülümseme bahşetti fakat bu seferki öncekilere nazaran daha hüznüydü. Bir elini yanağıma yerleştirip başparmağıyla tenimi okşadı. “Hayatım, senin için mutlu olmam, kendim için üzülmem engel değil.”

Sanki bunu yapmazsam ölecekmişim gibi mutlak bir gerginlikle eline uzandım ve sıkı sıkı tuttum. “Biliyorsun, ne zaman fırsat bulsam geleceğim.”

Çınar'ın yüzü bariz soru işaretleriyle gölgelendi. “Bebeğim...”

Kanım birden çekildi. Güzel sözleri karşısında gerginlikten başka bir şey göremez olmuşum. Sözcükler daha dilinden dökülmeden ne söyleyeceğini çoktan anladım.

“Sakın lafının devamını getirme.”

“Lütfen bana kızma ya da kırılma,” derken sesindeki dikenler tenime battı. Güçlü sesi kendinden emin çıkıyordu fakat bakışlarındaki titreme, yüreğinden geçenleri gözler önüne seriyordu. “Sadece, buradan gideceksin ve ben istediğin zaman yanında olamayacağım. Sıradan çiftler gibi mutlu bir hayat süremeyeceğiz.”

“Sıradan çiftler gibi olmak ya da mutlu bir hayat sürmek istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum.”

Yüzümü avuçlarının arasına alırken bir çocuğu avutur gibi sakin ve şefkatliydi. Başını hafifçe eğdiğinde aramızda yalnızca santimler vardı. "Ben de," dedi tüm içtenliğiyle. "Ama..."

"Ama," diye sözünün devamını getirirken ellerinden kurtuldum. "Benden uzak kalmak istiyorsun."

"Elisa, lütfen yapma böyle. Seni incitmek istemiyorum."

Öfkeyle ayaklanıp odanın içinde volta atarken köpürüyordum. "Beni incitmek istemiyorsun ama bir daha görüşmememiz gerektiği imasını yapıyorsun. Bu nasıl bir ikiyüzlülük, Çınar?"

Dirsekleri dizlerine değene kadar eğilirken derin bir nefes verdi. Yorgun görünüyordu ve sanki sarf ettiği her bir kelime enerjisinden bir parça koparıyordu. O kadar kızgındım ki normalde yüreğimi pelte gibi eritecek bu manzara karşısında kayıtsız kalmayı becerdim.

"Senden vazgeçme düşüncesi beni öldürüyor," diye mırıldandı. "Ama yarın öbür gün pişman olursan, kendini istemediğin bir ilişkiye hapsettiğini düşünmeye başlar ve bugün aldığın kararlardan şüphe edersen..."

"Bu benim sorunum," dedim buz gibi bir sesle. "Ben bir yetişkinim ve hayatımla ilgili yalnızca ben karar veririm. Eğer bir gün pişman olursam, o gün yanından defolur giderim. Anlaştık mı?"

Sözlerimin açıklığı suratına sert bir okyanus dalgası gibi çarparken öylece kalakaldı ama ben hissettiğim hiddet yüzünden delirmenin eşiğindeydim. Yalnızca Çınar'a değil, bizi bu duruma getiren yaşanmışlıklara da güçlü bir öfke duyuyor, etrafımızı bir pranga gibi saran imkânsızlıklardan nefret ediyordum.

İşaret parmağımı Çınar'a doğrulttuğumda genç adamın gözlerindeki şaşkınlık iyice büyüdü. "Ve son olarak, Çınar," dediğimde sesim bana bile yabancı gibi geldi. "Beni bir kere terk ettin, seni affettim. Şimdi ikincisine yelteniyorsun. Her şeyim üzerine yemin ederim ki üçüncü kez şansını denersen sebebi ne olursa olsun arkama bakmadan giderim ve başka bir adamla nasıl mutlu olduğumu oturduğun yerden izlemek zorunda kalırsın. İnan bana, o adamı öperken senin hissettiğin acılar aklıma bile gelmez. Bu yüzden şansını daha fazla zorlama."

Sözlerim kısmen doğru, kısmen komik bir yalan içeriyordu. Özellikle bir başka adamı barındıran kısımlar. Bir başkasıyla olduğumu hayal etmek şöyle dursun, Çınar'sız bir yaşam düşünemez olmuştun fakat Çınar'ın gözlerinde gözle görülür bir kıskançlık parıltısı peyda olur, yalnızca hayalini kurduğu şeyle bile nevrî dönerken bunu bilmesine gerek olduğunu sanmıyordum.

Sertçe yutkunduktan sonra ayağa kalktı. Bana doğru yavaşça yaklaşırken adımları ölümcül derecede zarifti. Nihayet tam karşımda durdu. "Başka bir herifle olmayı denediğini görmek isterim, Elisa." Sesindeki bir şey vahşiydi, ilkeldi ve ona olan öfkeme rağmen ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"O zaman beni bırakmasan iyi edersin. Yoksa korkarım ki görmek zorunda kalacaksın," derken sesimin titrememesi için çaba gösterdim. Bana neler olduğunu anlayamıyordum. Çınar söz konusu olduğunda bedenim ayrı, mantığım ayrı, kalbim ayrı tepki veriyordu ve ben bu üçü arasında eziliyordum.

Bana doğru küçük bir adım daha attığında gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekmişti. Sanki aramızdaki kısacık boşlukta yoğun bir elektrik akımı kol geziyordu. "Elisa," derken nefesi tenimi yalayıp geçti. "Oynama benimle."

Geri adım atmak mı istiyordum yoksa aramızdaki mesafeyi kapatıp onda kaybolmak mı, bilmiyordum. Ancak zor da olsa bir karar verip dik durdum çünkü ikimizin de buna ihtiyacı vardı. "Asıl sen benimle oynama, Çınar."

Bir an sessizce suratıma baktı. Gözlerinden geçen milyonlarca ifade, öfkeden kasılmış yüzüyle birleşince onu yoğun gölgeler arasına hapsediyor gibiydi.

"Seninle olmak istediğimi görmek bu kadar zor mu?" dedim birden. Hislerim o kadar ağır gelmişti ki daha fazla paylaşmasam beni öldürebilirdi. Çınar'ın gözleri hafifçe irileşti, dudakları aralandı. "Neden her fırsatta benden vazgeçiyorsun?"

"Elisa," dedi yavaşça. Ani yumuşaması afallamama neden oldu. Konuşurken acı çekiyormuş gibiydi. "Senden vazgeçmektense ölü mü kucaklamayı tercih ederim ama eğer pişman olursan ve bir gün benim yüzümden kaçırdığın hayattan yakınırısan buna dayanmam."

Bir elimi yanağına yerleştirdiğimde dokunuşumu özümsemek istermiş gibi gözlerini kapattı. "Bahsettiğin hayat sensin, Çınar. Sen, kaçırmaktan korktuğum tek şeysin."

Alnı benimkine yaslanana kadar yavaşça eğildi. Ellerini sımsıkı belime yerleştirip sıcaklığıyla beni sararken kendimi evimde gibi hissettim.

İşte, birbirimize ancak bu kadar kızgın kalabilmiştik.

"Bazen kendimi bencil bir pislik gibi hissediyorum," diye itiraf etti alınlarımız hâlâ birbirine yaslıyken. "Benimle olmak istediğini ne kadar söylesen de doğru olan senden uzak olmamış gibi geliyor ama yapamıyorum. Çünkü bir yanım, seni sonsuza dek kendime saklamak istiyor. Hakkım olmasa da her bir parçanı istiyorum, Elisa. Ömrünün kalan her saniyesini bana adamanı istiyorum ve bu arzu beni öldürüyor."

Sözleri o kadar içten, o kadar samimi ve o kadar hüznüdü ki ona daha fazla kızgın kalmam olanaksızdı. Çınar dengemi altüst etmişti ve zaman zaman bende akıl sağlığı namına hiçbir şey bırakmıyordu fakat onun da benden farklı olduğunu sanmıyordum. İçinde bulunduğumuz durum son derece anormalken, biz ne kadar normal kalabilirdik ki?

Dudaklarının bana yavaşça çekildiğini fark etmekten çok hissettim. Bir çeşit büyü gibi, ait olduğum bir şeyin bana yaklaşması gibi tanıdık bir histi bu fakat hafifçe geriledim. Kolları hâlâ belimdeyken gözlerime bir çocuğun masumiyetiyle, şaşkınca baktı.

"Benden vazgeçmeni öyle kolay unutmayacağım," dedim. "Kendini bir şekilde affettirmek zorundasın."

Dudakları samimi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. O kadar güzeldi ki neredeyse oturup gözyaşı dökecektim. "Peki," derken eli kolumda gezinerek tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Bir şekilde gönlünü alacağım. O gün geldiğinde kendini kollarıma atacaksın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Fazla iddialı laflar."

"Bebeğim, Çınar Aktunç yerine getiremeyeceği bir vaatte bulunmaz."

Serkan Aksu

Karanlık, soğuk, yalnızlık...

Atalay bizi buraya bırakalı ne kadar olmuştu? Bir saat mi? Bir gün mü? Bir ay mı?

Bilmiyordum.

Güneş çoktan yeryüzünü terk etmiş, arkasında korkutucu bir sessizlik bırakmıştı. İnsanın kalbine hissedilir bir ağırlık çökmesine neden olan, sinsi bir sessizlikti bu. Sanki güneşin batmasıyla birlikte aramızda kötü niyetli gölgeler kol geziyor, en ufak bir yaşam veya umut belirtisinde üzerimize çökmek için fırsat kolluyordu.

Böyle anlarda hep geçmişe dönüyor, pişmanlıklarım ve keşke-lerimle savaş veriyordum. Çınar'ın evinde aileme telefon etmeye yeltenmeliydim. Bana verilen tepkilerden korkmamalı, polise gitmeliydim. Her ne olursa olsun bir yolunu bulup o evden kendim kurtulmalıydim. Eğer korkaklık etmeseydim, başkalarına haber vermem hâlinde bana yapılacakları düşünmeseydim şu an olduğu gibi kaderin benim için çizdiği planı merakla beklemezdim.

Gözlerimi sımsıkı yumup bu düşüncelerden arınmak için başımı iki yana salladım. Kafayı yemek üzereydim ama akıl sağlığıma dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Eğer mantığımı yitirirsem buradan çıkmak için hiç şansım kalmazdı.

Atalay bizi burada bıraktıktan sonra defalarca sinir krizi geçirmiş, etrafı dağıtmış, saatlerce duvara bakıp düşünmüştüm. Defalarca pes etmenin eşiğine gelmişim ama yaşamak istiyordum. Buradan kurtulmak, eski gücümü toplamak ve bizi ölüme terk eden herkesten bunun hesabını sormak...

Defalarca uçurumun kenarına gelmişim ama atlamaya bir adım kala bu istek beni yolumdan geri çevirmişti.

Salonda otururken tam karşımda duran Beren'e baktım. Bakışlarını tek bir noktaya sabitlemiş, öylece susuyordu. Kum sarısı saçları darmadumandı ve eskiden ışıldayan gözleri artık donuk bakıyordu.

Atalay bizi buraya bıraktığından beri iki yabancı olmuştuk. Kendimi kurtarmak için dudaklarımdan dökülen itiraf onu sarımsı çünkü her ne kadar aramızdaki şeyin yalnızca cinsellikten ibaret ol-

duğunu dile getirsek de benim için daha fazlası olamamak, onun canını sıkıyordu.

Dürüst olmak gerekirse şu durumda onun hisleri umurumda bile değildi ama alanımı paylaşmak zorunda olduğum kişinin öylece susup oturması canımı sıkıyor desem yalan söylemiş olurum.

“Kendini toparlaman gerekiyor.”

Beren duygusuz bakışlarını yavaşça bana çevirdi. “Hayır, gerekmiyor.”

“Beren,” dedim kelimelerime vurgu yaparak. “Hiçbir şey bitmiş değil. Er ya da geç buradan kurtulacağız.”

Sanki kalbinin etrafına çelik bir duvar örmüştü ve sözlerim ona ulaşmadan geri sekiyordu. Onu etkilemekten hiç bu kadar uzak olmamıştım.

“Sen savaşmaya devam ediyorsun çünkü sana yapılanların hesabını sormak istiyorsun fakat benim böyle bir amacım yok.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bizi buraya tıktıkları için öfkeli değil misin yani?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Artık hiçbir şey umurumda değil.”

İlk kez geriledim ve o an, uzun bir sürenin ardından ilk kez Beren için ince bir sızı duydum. Onu her zaman bir şeyler için çabalarken görmeye alışmıştım. Oysa şu anda öylece oturmuş, kaderine razı gelen bir kadın portresi çiziyordu. Sanki...

“Burada ölümü beklemek çözüm mü sence?” dedim zihninden geçen düşünceleri kelimelere dökerek.

“İnan bana, Serkan,” dedi. “Belki de tek çözüm.”

“Saçmalamayı kes artık!”

Beren bana bir süre baktı ve bakışlarında ilk kez bir duygu parıltısı yakaladım: Nefret.

“Seninle hiç olmamalıyım.”

Dudağımın bir kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı. “Olmasaydın, Beren,” dedim düz bir sesle. “Seni hiçbir şeye zorlamadım, sana aşk vadetmedim, hiçbir şeyin sözünü vermedim.”

“Bana yalan söyledin.”

Evet, Beren'e birçok konuda yalan söylemiştim. Elisa'yla ilişkim konusunda hiçbir zaman dürüst olmamıştım. Onu arzulamaktan kafayı yemenin eşiğine gelmişken bile Beren'e, Elisa'nın benim için ne kadar önemsiz olduğundan bahsetmiştim ama yalan üzerine kurulmuş ilişkimizde benden hilesiz hamleler yapmamı beklemesi onun hatasıydı.

Başımı yavaşça iki yana sallarken dudaklarımdan kontrolüm dışında bir kıkırtı döküldü ve bu, genç kadını mümkünmüş gibi daha da öfkelenirdi. “Bu sana komik mi geliyor?”

“Bana, yalan söylediğim için hesap soruyorsun,” dedim. “Peki, senin Atalay'a yaptığın neydi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Gerçekten kendini böyle mi savunacaksın, Serkan?”

“Kendimi savunacak değilim ancak senin tarafından yargılanmayı reddediyorum. Benden daha erdemli olduğumu sana düşündüren ne, Beren? Kendine yapılabildi kadar yediğin halt seni rahatsız etmemiş miydi yoksa?”

Dudaklarını kemirirken gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. Kendini toparlamak için verdiği savaşı görebiliyordum.

“Sana bir şey soracağım,” dedi sonunda. “Neden benimle oldun? Madem Elisa'yı bu kadar istiyordun, neden onunla şansını deneyip güvenini kazanmak yerine bana koştun?”

Bu sorunun cevabını defalarca düşünmüştüm ve ancak son zamanlarda kendime bir cevap verebiliyordum: “Sanırım,” dedim ilişkimiz boyunca ona karşı en dürüst olduğum anın bu an olduğunu fark ederek. “Kendimce ondan intikam aldım. Beni istememesinin, bana her dokunduğunda bir pislikmişim gibi ürkerek geri çekilmesinin intikamı. Belki de onun arkadaşı tarafından arzulanan iyi geldi. Sorunun bende olmadığını düşünmemi sağladı.” Ona baktığımda saf bir sinir gördüm. “Bana öfkelenmeye hakkın yok, Beren. Sen Atalay'la yaşadığın sıradanlığa biraz eğlence kattın. Ben de beni istemeyen kadından intikam aldım. Hiçbir zaman daha fazlası olmadı.”

Her bir sözümle Beren'in solukları hızlandı. Ona istediği cevabı verip vermeme konusunda emin olamamıştım ama hassasiyet gösterecek durumda değildim.

Dudaklarından bir kahkaha döküldüğünde şaşkınlıkla irkildim.

Beren nefessiz kalana kadar kahkahalarla gülerken bedeni sarıldı. En sonunda kahkahası güçlü hıçkırıklara evrildi ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Aptal!" dedi ama benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildim. "Kafasız, aptal!"

Aniden doğrulduğunda, "Otur şuraya," dedim sert bir sesle ama beni dinlemedi. Belki de duymamıştı bile, algılaması güçtü.

"Bıktım artık!" diye bağırdığında sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksek çıkmıştı. "Sürekli sıçan gibi yaşamaktan, burada mahsur kalmaktan usandım!"

"Beren," dedim ılımlı bir sesle. Onu nasıl sakinleştireceğimi bilemiyordum. "Kendine gel, derin nefesler..."

"Allah kahretsin!"

Aniden çıkışa yöneldiğinde hızla doğruldum ama ben daha ona yetişmeden kapıyı açtı ve bir hışımla dışarı fırladı. Soğuk rüzgâr, aralık kapıdan tenimi yalayıp geçerken tüylerimi diken diken etti. Vücudumu bir titreme dalgası sardı ama sebebi soğuk değil, hissettiğim şiddetli korkuydu.

"Beren!" diye seslendim dışarı çıkmadan. Birkaç adım atıp onu içeri sürüklemeyi düşündüm fakat korku, bedenimin heykel gibi orada dikilmesine neden olmuştu. Dışarı karanlıktı, güvenliğimizi sağlayan tek şey olan gün ışığı bizi çoktan terk etmişti ve benim elimde yalnızca köşeye sakladığım eski bir tabanca vardı. "İçeri gir!"

Beren açıklık alana çıkıp etrafına bakındı. O an av değil, âdeta bir avcıydı.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı havaya doğru ama bir şekilde o yaratıklardan birine seslendiğini yüreğimde hissettim. "Bizi buraya mahkûm ettiğin için senden iğreniyorum!"

"Beren!" diye seslendim. Vücudumdaki her bir nokta gerginlikle dikkat kesilmişti. "Saçmalama, içeri gir artık!"

“Ne duruyorsun?” diye bağırdı. Beni duymuyordu sanki. Amacı neydi bu kadının? “Neden ortaya çıkmıyorsun? İstedığın bu değil miydi zaten? İşte, buradayım!”

Ağaçların arasına gizlenmiş, öfkeli bir hırlama duyduğuma yemin edebilirdim.

Bağırarak, Beren'e içeri girmesini söylemek istedim ama öylece kalakalmıştım. Dudaklarımı aralayamıyordum bile. Nefesim boğazımda bir yerde tıkalı kalmıştı.

Lütfen, Beren. İçeri gir artık.

Göz ucuyla bir hareket gördüm ve sadece bir saniye sonra o şey karşımdaydı. Uzun boyu, ince ama çevik bedeni, ölüm kadar korkutucu gri gözleri ve meydan okuyan, tehlikeli sesi...

Ölümün fısıltısı tenime hiç böylesine çarpmamıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Beren'e doğru atıldı.

Beren'in dudaklarından bir çığlık döküldü. Yaratık onu bir koluyla sıkıca kavrariken genç kadın bacaklarını sağa sola savuruyor, öfkeyle çırpınıyordu ama tek başına hiçbir şey yapamazdı. Böyle bir güçle baş edemezdi.

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü ve bu küçük ses, yaratığın dikkatini çekmeye yetti. Bana baktığında gözlerimi bir an bile ondan ayırmaya cesaret edemedim. Sanki bakışlarımı kaçırmamla boğazıma yapışması bir olacaktı.

Yaratığın gri gözleri her yerimde dolaştı. O karanlık zihninin bir tehlike aradığından adım kadar emindim. En sonunda elimdeki eski tabancaya odaklandığında düşüncelerim tasdiklenmiş oldu.

Temkinle bekledi.

Bu şeyle daha önce de karşılaşmış, ne kadar zeki olabildiğini az çok fark edebilmişim ama ilk kez insansı zekâsıyla bu kadar net yüzleşiyordum. Benden alacağı tepkiye göre hareket ediyordu.

Beren için savaşıp kendimi de hedefi hâline getirecek miydim? Yoksa bu genç kadını terk edip işini mi kolaylaştıracaktım?

Elimdeki tabancayı kullanabilirdim. En azından onu yaralayıp kaçırabilirdim ama bu bir riskti. Kazanma ihtimalim kadar kaybetme ihtimalimin de güçlü olduğu bir kumardı.

Bırak onu. Zaten dışarı fırlayıp ölümü kendisi çağırması mı? Buraya hapsedilmenin nedeni bir bakıma o değil mi? Neden şimdi onun için savaşacaksın?

Bir adım geri çekildim.

O şeyin gülümsediğine yemin edebilirdim.

Beren'in irileşmiş gözleri ve aralanmış dudaklarıyla bana öfkeyle harmanlanmış bir hayal kırıklığı içinde baktığını gördüm. Daha önce kimse bana böyle bir iğrenmeyle bakmamıştı. Elisa bile...

Beren'le birlikte uzaklaştı ve o gecedeki geriye, ormanda yankılanan çığlıklar kaldı.

10 Ocak

Atalay Kılıç

Oda sıcacıktı fakat gözlerimi araladığımda İdil'in tarafındaki soğukluk kalbimin buz kesmesine neden oldu. Uyku mahmurluğu bedenimi hâlâ esiri ederken gözlerimi ovuşturdum. Güne başlama-ya hazır ya da istekli değildim fakat kendimi kalkmaya, duş almaya zorladım. İşim bittiğinde hâlâ yorgun olsam da kendimi daha zinde hissediyordum.

Alt kata indiğimde Çınar'ın çoktan uyandığını, mutfakta bir şeyler hazırladığını gördüm. Adım seslerimi duyunca arkasına baktı. "Günaydın," dedi tekrar işine dönerken.

"Günaydın."

Ne yaptığına bakmak için tezgâha yaklaştığımda gözlerimi kısıttım. Yaptığı sahanda yumurta, tavanın üstüne koyduğu kalıp yardımıyla kalp şeklini almıştı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda yakalanmanın verdiği utançla homurdandı.

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu bana özel olarak mı hazırlıyordun?"

Şekli bozulmasın diye yumurtayı dikkatlice tabağa yerleştirdi. "Kes sesini, Atalay."

Beni terslemesine gülümsemeden edemedim. Bu adamın çizdiği sert profile rağmen Elisa'ya olan yumuşaklığı hoşuma gidiyordu. Gerçekleri benden sakladığı için arkadaşşıma hâlâ kırgın olsam da onun adına seviniyordum. İyi bir adamın aşkını hak ediyordu ve geç de olsa hak ettiğini alıyordu.

Kapı aniden açıldığında ve içeri İdil girdiğinde kalbim tekledi. Dalgalı, kahverengi saçları dağılmış; yanakları ve burnu soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Üzerinde şişme mont ve siyah bir pantolon vardı. Güzel olmak için çabalamaktan çok uzaktı fakat bir şekilde nefes kesici ve kusursuz görünüyordu. Bir başkasında olsa hoş gö-

rünmeyeceğini düşündüğüm her şey nasıl oluyordu da İdil'e sanat eseri gibi yakışabiliyordu, anlayamadım.

“Neredeydin?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

Montunu ve botlarını çıkarırken bana bakmadı. “Biraz yürüyüş yapmak istedim.”

“Bu havada mı?”

“Özür dilerim, Atalay,” dedi iğneleyici bir tonla. Yukarı çıkan merdivene yönelirken bana alaycı bir bakış attı. “Bir dahaki sefere izin kâğıdımı teslim ederim.”

Dişlerimi birbirine bastırırken üst kata çıkışını izledim. Nasıl oluyordu da bu kadın beni hem büyüleyip hem de deli edebiliyordu?

İdil ortadan kaybolduğunda Çınar'ın sesini duydum: “Sen ona gidene kadar o sana gelmeyecek, biliyorsundur umarım.”

Elbette biliyordum. İdil'i bir başkasından dinlemeye ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyordum ama onun hakkında biriyle dertleşme düşüncesi iyi gelmişti.

“Gözümün içine baka baka aldatıldığımı gizledi, Çınar. O pisliklerin arkamdan yaptıklarını bile bile bana yapılan göz yumdu.”

Çınar salatalıkları doğrarken, “Sana hiçbir tepki göstermemeni tavsiye etmiyorum,” dedi. “Fakat bir noktada gururunu bir kenara bırakıp onu anlamaya çalışabilirsin. Yekta'nın ısırılması ve senin yaralanman üst üste geldi, dolayısıyla olanları sana anlatacak doğru dürüst zamanı yoktu.”

Kendime kahve doldurduktan sonra sandalyeye oturdum. “Benim için pek kolay değil.”

“Onun için de kolay olmayan şeyler var.” Açıklama bekler gibi kısılmış gözlerle ona baktım. “Bu kadar aptal olamazsın, Atalay,” diye söylendi. “Kızın önünde, eski sevgiline seni aldatmasının hesabını sordun. Sonrasında iki insanı hiç düşünmeden ölüme terk etmenin ne kadar mantıklı bir seçenek olduğunu savundun.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Bunun için seni takdir etmediğimi

10 Ocak

Atalay Kılıç

Oda sıcacıktı fakat gözlerimi araladığımda İdil'in tarafındaki soğukluk kalbimin buz kesmesine neden oldu. Uyku mahmurluğu bedenimi hâlâ esiri ederken gözlerimi ovuşturdum. Güne başlama-ya hazır ya da istekli değildim fakat kendimi kalkmaya, duş almaya zorladım. İşim bittiğinde hâlâ yorgun olsam da kendimi daha zinde hissediyordum.

Alt kata indiğimde Çınar'ın çoktan uyandığını, mutfakta bir şeyler hazırladığını gördüm. Adım seslerimi duyunca arkasına baktı. "Günaydın," dedi tekrar işine dönerken.

"Günaydın."

Ne yaptığına bakmak için tezgâha yaklaştığımda gözlerimi kısıtım. Yaptığı sahanda yumurta, tavanın üstüne koyduğu kalıp yardımıyla kalp şeklini almıştı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda yakalanmanın verdiği utançla homurdandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu bana özel olarak mı hazırlıyordun?"

Şekli bozulmasın diye yumurtayı dikkatlice tabağa yerleştirdi. "Kes sesini, Atalay."

Beni terslemesine gülümsemeden edemedim. Bu adamın çizdiği sert profile rağmen Elisa'ya olan yumuşaklığı hoşuma gidiyordu. Gerçekleri benden sakladığı için arkadaşşıma hâlâ kırgın olsam da onun adına seviniyordum. İyi bir adamın aşkını hak ediyordu ve geç de olsa hak ettiğini alıyordu.

Kapı aniden açıldığında ve içeri İdil girdiğinde kalbim tekledi. Dalgalı, kahverengi saçları dağılmış; yanakları ve burnu soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. Üzerinde şişme mont ve siyah bir pantolon vardı. Güzel olmak için çabalamaktan çok uzaktı fakat bir şekilde nefes kesici ve kusursuz görünüyordu. Bir başkasında olsa hoş gö-

rünmeyeceğini düşündüğüm her şey nasıl oluyordu da İdil'e sanat eseri gibi yakışabiliyordu, anlayamadım.

“Neredeydin?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

Montunu ve botlarını çıkarırken bana bakmadı. “Biraz yürüyüş yapmak istedim.”

“Bu havada mı?”

“Özür dilerim, Atalay,” dedi iğneleyici bir tonla. Yukarı çıkan merdivene yönelirken bana alaycı bir bakış attı. “Bir dahaki sefere izin kâğıdımı teslim ederim.”

Dışlerimi birbirine bastırırken üst kata çıkışını izledim. Nasıl oluyordu da bu kadın beni hem büyüleyip hem de deli edebiliyordu?

İdil ortadan kaybolduğunda Çınar'ın sesini duydum: “Sen ona gidene kadar o sana gelmeyecek, biliyorsundur umarım.”

Elbette biliyordum. İdil'i bir başkasından dinlemeye ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyordum ama onun hakkında biriyle dertleşme düşüncesi iyi gelmişti.

“Gözümün içine baka baka aldatıldığımı gizledi, Çınar. O pisliklerin arkamdan yaptıklarını bile bile bana yapılan göz yumdu.”

Çınar salatalıkları doğrarken, “Sana hiçbir tepki göstermemeni tavsiye etmiyorum,” dedi. “Fakat bir noktada gururunu bir kenara bırakıp onu anlamaya çalışabilirsin. Yekta'nın ısırılması ve senin yaralanman üst üste geldi, dolayısıyla olanları sana anlatacak doğru dürüst zamanı yoktu.”

Kendime kahve doldurduktan sonra sandalyeye oturdum. “Benim için pek kolay değil.”

“Onun için de kolay olmayan şeyler var.” Açıklama bekler gibi kısılmış gözlerle ona baktım. “Bu kadar aptal olamazsın, Atalay,” diye söylendi. “Kızın önünde, eski sevgiline seni aldatmasının hesabını sordun. Sonrasında iki insanı hiç düşünmeden ölüme terk etmenin ne kadar mantıklı bir seçenek olduğunu savundun.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Bunun için seni takdir etmediğimi

sanma,” diye ekledi. “Neticede bu karara balıklama atlayan bendim ama İdil açısından baktığında o da güçlük çekiyor olabilir.”

“Ne öneriyorsun peki?” dedim dayanamayıp.

“Ona hislerin konusunda açık ol,” dedi sanki çok kolay bir şeymiş gibi. “Onu karşına al, seni kıran noktalardan bahset ve onun da içini dökmesine izin ver. Bunu özellikle bu gece yapabilirsin.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden bu gece?”

“Elisa’yla ben bir yere gideceğiz.”

“Nasıl yani? Nereye gideceksiniz?”

Çınar kurnaz gülümsemelerinden birini sergileyince cevabını duymak istediğimden emin olamadım. “Pekâlâ,” dedim. “Size iyi eğlenceler.”

Tepsiyi tek eliyle tutup yanımdan geçerken omzumu dostça sıktı. “Merak etme,” dedi. “Sana ne kadar değer verdiği gözlerinden okunuyor. Onu karşına aldığında her şeyi düzelterekten eminim.”

Başımı hafifçe salladım. Kendine güvenen sesi, içimde sönmekte olan umut ışığını diri tutmama yardım etmişti.

“Sağ ol, Çınar.”

Hafif bir gülümsemenin ardından üst kata çıktı ve bir an için onun yerinde olmayı ne kadar arzuladığımı hayal ettim. Sevdiği kadınla rahatça iletişim kuruyor, onu şımartabiliyordu. Ben şu durumda İdil’in karşısına bir tepsi kahvaltıyla çıksam muhtemelen o yumurtayı kafama geçirmekten büyük bir haz duyardı.

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Bunca zamandır İdil’den bir adım beklemiştim ama boşunaydı. Ne olursa olsun gururunu ezen taraf o olmayacaktı.

Kendimi tutamayıp yüksek sesle söylendim: “Dağ sana gelmiyorsa sen dağa gideceksin.”

Elisa Yıldırım

Çınar’ın şefkatli dokunuşları beni uyku âleminde yavaşça çekerken dudaklarımda tembel bir gülümseme yer etti. Tenime

değen parmak uçları ardında karıncalı bir iz bırakırken kolumu yavaşça okşadığını hissettim. Minik dokunuşlarına sığdırdığı sevgisi ruhumu şımartırken gözlerimi yavaşça araladım ve yıldızları kıskandıracak kadar parlak bir çift yeşim rengi gözle karşılaştım.

“Günaydın.”

Gülümsedim. “Günaydın.”

Dirseklerimin üzerinde doğrulurken Çınar dikkatini başka bir şeye yönlendirdi. Bir an sonra komodine bıraktığı kahvaltı tepsiyi kucağında duruyordu. Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken sırtımı yatak başlığına yasladım.

“Böyle şımartılmayı neye borçluyum?”

Gözlerini düşünür gibi kıstı. “Hım,” dedi yapay bir zihin karışıklığıyla. “Kalbimi eritecek kadar güzel olmana, seni delicesine sevmeme ve şımartmak istememe belki.”

Yanaklarımın ısındığını hissederken dudaklarımdan engellemediğim bir kıkırdama döküldü. “Sinirlerimi bozmana ve kendini affettirmek istemene değil yani.”

Gücenir gibi dudaklarını büzdü. “Asla, bebeğim.”

Çınar tepsiyi kucağıma bırakırken benim için hazırladığı yiyeceklerle baktım. İkinci kez beni bırakmanın eşğine gelmesinden dolayı ona hâlâ kızgındım ama ilk kez birlikte olduğum adam tarafından böyle bir jestle şımartılıyordum. Belki çok basit bir hareketti ama yaşananları unutmayı gönlümü almak için çabalaması, midemde bir kelebek ordusunun tur atmasına neden oldu.

O an hata olsa da Çınar’ı Serkan’la kıyasladım ve neden Çınar’a bu kadar kapıldığımı anladım. Serkan, beni yalnızca onu mutlu etmekle görevli bir varlık olarak görürdü. Çınar’ı her zaman uğru- ma savaşıma hazır, pervasız bir âşık gibiydi ve gözlerim onu görmese bile benim için daima orada bir yerde olacağını biliyordum.

Çınar’ın hazırladığı kahvaltıyı mideme gönderirken, “Biliyor musun?” dedim. “Sanırım en çok yemeklerini özleyeceğim.”

Düşüncesizce ve iyi niyetle sarf ettiğim sözler kurşun gibi tüm ağırlığıyla ortamıza çökerken ikimiz de sessiz kaldık. Yaşadığımız

birkaç saniyelik duraksama yüzyıllara bedeldi. Bakışlarımı ondan kaçırıp önümdeki tepsiye sabitledim. Kalbimin çatırtıları kulağımda çınladı ve bir şekilde bu sesi Çınar'ın da duyduğundan emin oldum.

Beş gün sonra evime dönecektim. Daha sonra elimden geldiğince gününbirlik seyahatlerle buraya uğrayacak olsam da şimdilik ne zaman görüşeceğimiz belirsizdi. Ailemi çok özlemiştim, onları görmeyi delicesine arzuluyordum ama Çınar'dan birkaç dakikalığına bile ayrılmaya hazır değildim. Birlikte geçirdiğimiz günler, onu bir parçam kılmıştı ve ondan önce nasıl yaşadığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Çınar'ın eli çeneme yerleşti ve gözlerine bakana kadar başımı yukarı kaldırdı. Gözlerinde titreşen hüznün alevine rağmen dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve yüz hatları gevşedi. Sevgisi, teninin her bir santimine işlemiş gibiydi.

“Beş gün çok uzun bir süre.”

Başımı hafifçe salladım. Daha şimdiden gideceğim anı düşünüp birlikte olduğumuz güzel zamanları mahvetmek istemiyordum ama kendime engel de olamıyordum. Onu çok özleyecektim ve bu gerçek, yüreğime kor bir alevin çöreklenmesine neden oluyordu.

“Zaten sonrasında yine görüşeceğiz.”

“Evet,” dedim. “Görüşeceğiz.”

Çınar kucağımdaki tepsiyi alıp komodinin üstüne koyduktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve başım göğsüne değene kadar beni kendine çekti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve Çınar'a özgü kokunun burnuma dolmasına izin verdim. Beni ne zaman kollarına alsa daha önce böylesine güvende ve evimde hissetmediğimi düşünüp hayret ediyordum.

Bu yaşıma kadar hiçbir şeyin bağımlısı olmamıştım. Hiçbir zaman bir maddenin eksikliği beni çılgına çevirmemişti ama aynı durum Çınar için geçerli değildi. Bu adamın bağımlısıydım ve bu bağımlılıktan kesinlikle rahatsızlık duymuyordum.

Sessiz sarılmalarımızla geçen sıcak dakikaların ardından Çınar, “Bugün sana bir sürprizim var,” diye mırıldandı.

Üzerimdeki kasvet bir miktar da olsa dağıldı. “Nedir?”

Tek kaşını kaldırırken burnuma bir fiske vurunca burnumu kıristırdım. “Söylersem sürpriz olmaz, gün ışığı.”

Çocuk gibi mızızlandığımın farkındaydım fakat kendime engel olamadım. “En azından bir ipucu veremez misin?”

Gözlerini kısıp düşününce beklentiyle midem kasıldı. “Seveceğin bir şey,” dedi yataktan kalkmadan hemen önce.

“Yapma, Çınar! Bu kadarını ben de öngörebilirim zaten.”

Tepsiyi alıp odadan çıkmadan önce bana şeytani bir sırıtış gönderdi. “Sabırlı ol, bebeğim. Çok geçmeden öğreneceksin zaten.”

Odadan hemen çıktıktan sonra bir müddet somurtarak odamda bekledim. Amacım Çınar’ı insafa getirmek, kederden kendimi odama hapsediğimi düşündürmektir ama o kibirli herif ağzına feruar çekmekte son derece kararlı görünüyordu.

Odadan çıkıp banyoya ilerledim, yaklaşık yarım saatlik bir düşün ardından kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Defalarca şampuanladığım saçım yumuşacıktı ve vücudum sabun kokuyordu.

Bornozumu üzerime geçirip saçlarımı havluyla sardıktan sonra dışarı çıktım ve birkaç adımda odama ulaştım. Dalgın dalgın bir şarkı mırıldanırken içeri girdiğimde karşımda sırıtan bir kadın görmek korkuyla cıyıklamama neden oldu.

Yatağa rahatça uzanan Duru, “Sen de amma hassassın!” diye söylendi. Koyu kahverengi saçlarından bir tutam alıp işaret parmağına doladı.

Elimi hâlâ şiddetle çarpan göğsüme yerleştirdiğimde İdil’in sesini duydum. “Sana duştan çıkmasını bekleyelim demiştin!”

Duru gözlerini devirdi. “Onun için buradayız, hayatım,” derken sesinin her bir tınısı iğneleme barındırıyordu. “Burada olmamıza minnettar olmalı.”

“Söyler misiniz?” diyerek tartışmalarını bıçak gibi kestim. “Burada ne arıyorsunuz?”

Duru hevesle doğruldu ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle bana baktı. “Seni hazırlayacağız.”

Gözlerimi kıstım. “Tam olarak neye?”

“Şey, aslında biz de bilmiyoruz ama iyi bir şey olacağına inanıyoruz.”

Anlamaz bakışlarım onun gözlerinde takılı kaldı. O sırada İdil, zihnimin içinde koca bir boşluk olduğunu anlamış olmalıydı ki imdadıma yetişti. “Çınar bizden yardım istedi,” dedi. “Hazırlanmana yardımcı olmamızı istiyormuş. Duru’ya bir elbise aldirmiş.”

Gözlerim irileşti. “O elbiseyi tam olarak nerede giyeceğimi söyledi mi?”

Duru başını iki yana salladı. “Koşarak sana yetiştireceğime inandığı için olsa gerek, en ufak bir ipucu bile vermedi.”

İdil kıkırdadı. “Söyledin, değil mi?”

Duru’nun dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrıldı. “Belki biraz.”

Duru yatağın kenarındaki poşetlerle doğrulduğunda içimi bir heyecan dalgası kasıp kavurdu. Çınar’ın aklından geçenleri bir an önce öğrenme arzum ruhumu tırmalıyordu. Duru önümde birkaç farklı elbisenin farklı bedenleriyle durunca gözlerim irileşti.

“Bunlardan istediklerini seç,” dedi. “Bedenine uymayanları veya beğenmediklerini mağazaya geri göndereceğim.”

Poşetlere bakarken içimi bir suçluluk duygusu kapladı. “Duru, bunların hepsini kendi paranla mı aldın?”

“Saçmalama, Elisa! Elbette abimin kartını kullandım.”

İdil başını arkaya yatırıp bir kahkaha koyuverdi. “Her zaman bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin, umarım biliyorsundur.”

Duru omuz silkip gülümsemekle yetinirken poşetlerdeki elbiseleri çıkarmaya başladı. Hepsi birbirinden şık, birbirinden zarıftı ve oldukça pahalı görünüyordular. Bir an bu hediyeleri reddetmeyi düşündüm, benim için çok fazla gelmişti ama böyle bir şey yaparsam Çınar’ı hayal kırıklığına uğratabileceğimin de farkındaydım.

“Sizce hangisi bana daha çok yakışır?” dedim kızlara danışarak.

Duru bir an düşündükten sonra kırmızı, saten elbiseyi askılarından tutup yukarı kaldırdı. Elbisenin göğüs kısmının hemen altında bir lastik vardı ve etek kısmı hafifçe genişleyerek dizimin biraz altına kadar uzanıyordu. Göğüs ve sırt kısmındaki hafif dekolte o kadar şık görünüyordu ki elbiseyi hemen üzerime geçirmek için mutlak bir istek duydum.

İdil bir başka elbiseyi heyecanla gösterdi. Bu seferki siyah bir parçaydı ve diğer elbisenin aksine bol değil, tüm vücudumu saracak bir yapısı vardı. Elbisenin kalp şeklindeki derin dekoltesi, diğerine nazaran daha cesurdu ve boyu kalçalarımın biraz altında bitiyordu. Elbisenin düzlüğü, eteklerine yerleştirilmiş gümüş taşlarla bir miktar bozulmuştu. Oldukça sade ve gümüş taşları harici sıradan bir parçaydı ama içine girdiğim anda beni ne kadar baştan çıkarıcı gösterebileceğini tahmin ediyordum.

“Saçlarına maşa yaparız,” dedi İdil. “Duru, senin tenine uyacak makyaj malzemeleri de almıştı zaten. Makyajını kıpkırmızı bir rujla tamamlarız. Bir de biraz kırıtmayı öğretirsek...”

Duru tek kaşını kaldırdı. “Hayatım, sen sanki arkadaşını abimin yatağına sokmaya çalışıyor gibisin ama bilemedim.”

İdil bir kahkaha koyuverdiğinde hissettiğim utanç yüzünden yanaklarım pembeleşmişti ama İdil ve Duru beni pek umursamıyor gibilerdi. “O kadar belli mi ediyorum?”

Duru ayıplar gibi dudaklarını araladı ama gözlerindeki eğlence parıltısı kendini gösterdi. “Çınar’ın casusu aramıza sızmış. Daha dikkatli olmalıydık!”

Sonraki saatler hem sohbetle hem hazırlanmayla geçti. O kadar çok konuştuk ki zamanın nasıl aktığını bilemedim. İdil tırnaklarına kırmızı oje sürüyor, Duru saçlarımı ustalıkla şekillendiriyordu.

“Elisa.” Duru’nun sesini duymamla aynadaki yansımadan ona baktım. “Abimi seviyor musun?”

Genç kadının sorusu beni hazırlıksız yakalarken gözlerimi kırıştırdım. Ona olan hislerim birkaç basit sevgi sözcüğüyle açıklanır mıydı, emin değildim. Bazen ona bir şey olacağı düşüncesiyle

kalbim sıkışıyordu. Ondan bir an bile ayrılmak istemiyor, yanımdayken delicesine özlüyordum. Bizi ayıran her şeyden, herkesten nefret ediyordum. Sorumluluklarımız, kendimize çizmek zorunda olduğumuz gelecek umurumda değildi. Çınar'la geçireceğim karanlığı, onsuz yaşayacağım tasasız gün ışıklarına yeğlerdim.

"Evet," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Hem de çok."

Zihninin soru işaretleriyle dalgalandığını görebiliyordum. "Peki, sence sevgi ne?"

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken İdil'e kaçamak bir bakış attım. O da gözlerini bir anlığına tırnaklarımdan ayırmış ve dudaklarındaki hafif bir kıvrılmayla bana bakmıştı.

"Neden soruyorsun, Duru?"

İdil'in sorusuyla Duru gözlerini kırıştırdı. "Hiç, yalnızca merak ettim."

Aslında Duru'yu biraz daha utandırabilirdim ama gözüme bir an için dünyayı yeni keşfetmeye çalışan masum bir genç kadın olarak görünmüştü. Bu yüzden ona yardımcı olmak için şiddetli bir istek duydum.

"Tatile çıkmadan önce bir kitap okumuştum," dedim dikkatleri üzerime çekerek. "Orada da esas karakter, annesine sevginin nasıl bir şey olduğunu soruyordu. Annesi nasıl cevap veriyordu, biliyor musun?"

Duru başını yavaşça iki yana salladı.

"Tüm dünya sana karşı olduğunda bile tek bir adamın seni herkesten hatta belki de kendinden bile koruyacağına olan inancındır."

Genç kadın derin bir nefes alırken gözlerini kırıştırdı. Bana, sorularına cevap bulmak için geldiği aşikârdı ama nedense ben onda daha fazla soru işareti oluşturduğumu düşünüyordum.

Onu sıkıştırmak, duygularını açması konusunda baskılamak istedim ama kendi zihninde bir savaş verdiğini ve henüz bir konuşma yapmaya hazır olmadığını hissederek sessizliğimi korudum.

Duru saçlarımı maşayla kusursuzca şekillendirdikten, İdil ise tırnaklarımı kan kırmızısı rengindeki ojeyle boyadıktan sonra

makyajımı yaptım, üzerime İdil'in önerdiği siyah elbiseyi geçirdim ve nihayet hazırdım.

İdil ve Duru kol kola girmiş, eserlerini takdirle inceliyorlardı.

“Peri kızı gibi oldun,” dedi İdil. Gözlerinde saf bir hayranlık vardı. “Bayıldım!”

Duru da aynı şekilde mutlulukla gülümsüyordu. “O kadar güzelsin ki,” dedi. “Romeo, o baloda Juliet yerine seni görseydi şüphesiz senin için içerdi zehri.”

Aldığım en tatlı iltifatlardan birini duymanın verdiği mutlulukla kıkırdadım ve aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı arkadaşlarıma sardım. “Teşekkür ederim,” derken hissettiğim minneti kelimelerime dökemeyi umdum. “Her şey için.”

Duru'nun memnuniyetsiz sesi duyuldu: “Sanırım kusacağım.”

İdil yanıt verdi: “Benim midem üç kere ağzıma geldi bile.”

Geri çekildiğimde üçümüz de gülümsüyor, birbirimize parlayan bakışlarla bakıyorduk. Üzerime bir şal alıp alt kata indiğimde Çınar, Yekta ve Atalay'la birlikte salonda oturuyordu. Adım seslerimizi işittiklerinde üçü de bize döndüler.

Duruşumu dikleştirip Çınar'a bakarken dudaklarımda engelleyemediğim bir gülümseme yeşerdi. Bana paha biçilmez bir manzaraya bakarmış gibi bakıyor, üzerimde gezinen yeşim rengi gözleri her bir parçamı özümsemek istermiş gibi ışıltıyordu. Kanımın damarlarımda daha hızlı aktığını ve yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Beni güzel bulduğunu her fırsatta dile getirse de duygularını gizleyemediği bu hayranlık dolu bakışları hiçbir söze değişmezdim.

“Çok,” diye mırıldandı. “Çok güzel görünüyorsun.”

Ellerimi arkamda birleştirdim. “Teşekkürler, sen de çok yakışıklısın.”

Vücudunu saran beyaz bir gömlek ile siyah bir pantolon giymişti. Bu kadar sıradan kıyafetlerle bile nefes kesici olmayı başarması adil değildi. Ona yalnızca bakmak kalbimin teklemesine, bedenimi sıcak basmasına yetiyor da artıyordu.

Çınar ayağa kalkıp tutmam için elini uzattığında avucumu onun kine bıraktım. Kendimi anında güvende hissetmişim ve içimde sarsılmaz bir aidiyet duygusu oluşmuştu. Bu adamla kalplerimiz arasında somut bir mühür vardı sanki.

Çınar beni dışarı götürürken arkamızdan arkadaşlarım, “İyi eğlenceler,” diye seslendiler. Onlara kısaca veda ettikten sonra evden çıktım. Birkaç adım atmıştım ki birden ayaklarım havada asılı kaldı.

“Çınar,” dedim irileşmiş gözlerle ona bakarak. “İndir beni.”

Sanki farklı bir şey söylemişim gibi dizlerimin altındaki elini sıkılaştırdı. “O ince topuklularla bu soğuk zemine basmanı reddediyorum.”

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Kollarımı Çınar’ın boynuna sararken ayaklarımı salladığımda o da gülümsüyordu.

“Biliyor musun, Elisa?” dedi arabanın önüne geldiğimizde. “Sanırım seni şımartmaktan asla bıkmayacağım.”

Dürüst olmak gerekirse ben de bıkmayacaktım.

Arabaya bindiğimizde kalbim heyecanla gümbürdüyordu. Kemeriimizi bağladıktan sonra Çınar arabayı çalıştırdığında, “Hâlâ nereye gideceğimizle ilgili bir ipucu vermeyi reddediyor musun?” diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrılırken tek eliyle direksiyonu çevirdi. “Unut bunu.”

Önüme düşen bir tutam saçımı arkaya atıp ona doğru yavaşça eğildim. Hareketlerim, zaten kısa olan eteğimi biraz yukarı kaldırmış ve dekolteme dikkat çekmişti. Çınar’ın gözleri bir an için bacaklarımda ve dekoltemde takılı kaldı. Çok kısa bir süreydi, bakışları yeniden yola sabitlenmişti ama yeşim rengi gözlerinin yansımada zihninden geçenleri okuyabiliyordum.

“Biraz bile mi şansım yok?”

Boğazını temizledi ve bakışlarını yola sabitlemek için kuvvetli bir çaba gösterdi. “Sen çok arsız bir kadın olmaya başladın.”

Kıkırdadım ve yeniden kendi tarafıma geçtim. Yol boyunca sessiz kaldım fakat Çınar'ın üzerimde gezinen bakışlarını hissedebiliyordum.

Uzun bir yolculuğun ardından Çınar küçük ama şık bir restoranın önünde durduğunda nefesim boğazımda tıkanı. Sıradan çiftlerin her zaman yaptığı bir aktivite, benim için cennetin kapılarını aralamıştı.

Çınar kapalı otoparka sürüp arabayı park ettikten sonra kapımı açmak için yanıma geldi. Arabadan inmem için bir elini uzattığında ona sıkıca tutundum. Bir yandan da giydiğim on santimlik topuklulara rağmen aramızda nasıl bu kadar boy farkı olduğunu merak ettim. Ben mi fazla minyondum yoksa o mu fazla iriydi? Her zaman cevaplamaşı güç bir soru olacaktı.

Çınar'ın koluna girip restorana girdiğimde bizi güler yüzlü, şık bir gömlek ve siyah kalem etek giyen genç bir kadın karşıladı. Çınar, kadına rezervasyonumuz olduğunu söyledi. Genç kadın listesini kontrol ederken etrafı incelemekten kendimi alamadım. Kırmızı duvar kâğıtları ve koltuklar, loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Duvarlarda yer yer altın işlemeli tablolar asılıydı.

Genç kadın listesini kontrol ettikten sonra bizi restoranın köşesinde yer alan, daha az insanın bulunduğu bir alana yönlendirdi. Garson menülerimizi teslim ettiğinde dudaklarımdaki sırtışı engelleyemiyordum.

“Burayı nereden buldun?” dedim adam gider gitmez.

“Çok bilinmez ama oldukça sevdiğim bir yer. Uzun zamandır ara sıra geliyorum. Beğendin mi?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ara sıra burada tek başına mı yemek yersin?”

Önce bir anlığına durdu. Sonra başını önüne eğdi ve omuzları kahkahalarıyla sarsıldı. Bense neyin bu kadar komik olabileceğini merak ederken ona bakıyordum. En sonunda derin bir nefes aldı ve “Evet, Elisa,” dedi. “Tek başıma yemek yerim. Başka hiçbir kadın olmadan.”

Beni böylesine yakaladığı ve duygularımı bir kitap gibi okuduğu anlarda yumruğumu suratına yapıştırasım geliyordu çünkü her defasında aynı şeyi yaşamak utanmama neden oluyordu.

“Git başımdan.”

“Çok güzelsin.”

Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde yeniden menüye döndüm. Ona bakmasam da Çınar'ın kendini beğenmiş gülümsemesi gözlerimin önünde gibiydi.

Yemeğimizi söyledikten sonra -benim için balık, onun için ise makarna sipariş etmiştik- garson şarap ikram etti. Kırmızı şarap kadehime döküldükten sonra kadehlerimizi kaldırdık. “Neye içiyoruz?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi. “Belki yenecek daha çok yemeklere, izlenecek daha çok animasyon filmlerine ve paylaşılacak daha çok gülüşlere içeriz.”

Boğazım kururken kalbim sıcacık kaldı. “Sanırım bu güzel bir sebep olabilir.”

Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra yemeklerimiz geldi. Zaman zaman sohbet ederek, zaman zaman yemeğimizi yiyerek dakikaları devirdik. Onunlayken zaman öyle hızlı geçiyordu ki şaşırmadan edemiyordum.

Bizden biraz uzaktaki arkadaş grubundan kahkahalar yükselince dikkatimiz bir anlığına onlara kaydı. Bir kadın masadan alkışlar eşliğinde kalktı ve restoranın köşesindeki piyanoya yavaşça ilerledi. Restorandaki herkes nefesini tutmuş, genç kadını izlerken kadın yavaşça piyano taburesine oturdu ve sonrasında parmakları tuşların üzerinde gezindi.

Tanıdık melodi kulaklarımı doldurduğunda vücudumdaki tüm kan çekilmiş gibi hissederek Çınar'a baktım. Genç adamın yüzü kaskatı kesilmişti, öylece müziği dinliyordu.

Kadın, *Jane Maryam* çalışıyordu. Çınar'ın yıllar önce ölen annesinin en sevdiği, babasının ona söylemekten zevk aldığı şarkıyı...

Bir an için ne yapacağımı bilemedim. O piyanoyu parçalamak, piyanist kadını ve arkadaşlarını buradan atmak istedim. Çınar'a zarar verecek her bir zerreyi yok etmek istedim ama elimden bir şey gelmiyordu.

Çınar'ın elini tutup başparmağımı nazikçe üzerinde gezdirdiğimde bana baktı. "İstersen kalkabiliriz," dedim hassasiyetine saygı göstererek.

Derin bir nefes aldı, yavaşça ayaklanıp yanımdaki sandalyeye kuruldu. "Boş ver," dedi. "Bugünün böyle bitmesine izin vermeyeceğim. Biraz dinleyebiliriz."

İtiraz etmeyi düşündüm ama beni göğsüne çekip elimi sıkıca tutarken tepki veremedim. Piyanonun huzurlu melodisi kulaklarımızı doldururken yalnızca ikimize özel bir melankoli okyanusunda kaybolduk.

"Çınar," dedim. "Babanla yüzleşmeyi hiç düşündün mü?"

Çınar'ın annesi ve babası ayrıldıktan sonra annesi ikinci evliliğini yapınca Çınar, annesinin ikinci kocasını baba bilmiş, gerisini kurcalamamıştı. Bu kararını yanlış bulduğunu sanmıyordum ama onun yerinde olsam ne yapardım, emin olamıyordum. Öz babasıyla karşılaşmayı, aklındaki soruları sormayı kim arzulamazdı ki?

Başını yavaşça iki yana salladı. "Bir an bile umurumda olmadı."

"Hiç geçerli bir nedeni olduğunu düşünmedin mi?" dedim merakla ona dönerek. "Belki de senden uzaklaşmasının bir sebebi vardır."

Dudaklarında yorgun bir gülümseme yer ederken önüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Başta ben de bu ihtimale tutunmuştum fakat sonra sen çıkageldin."

"Nasıl yani?"

"Sen gelince fark ettim ki insan ne olursa olsun sevdiğini geride bırakamaz çünkü onsuz alınan tek bir nefes, yakıcı bir zehirli gazdan farksız olur." Burnunu benimkine sürttü. "Sen bana sevginin ne kadar bağlayıcı olduğunu öğrettin, Elisa. Sevgiyle bağlandığın insan olmadan yaşamamanın ne kadar amaçsız ve boş olduğunu gösterdin."

Göğsümde öyle büyük bir ağırlık oluştu ki yutkunmakta güçlük çektim. Gözlerim buğulanmıştı ve birkaç damla yaş her an fırrar edebilirdi. Çınar'ın dudaklarından dökülen her bir sevgi sözcüğü benim için paha biçilmezdi ama annesini ve ona bir kere bile babalık etmemiş öz babasını andığımız böyle bir anda tüm masumluluğuyla duygularını dile getirmesi... İşte, bu farklıydı.

Aramızdaki duygusallığı kırmak için, "Keşke bunu, beni iki kere terk etmeye kalkmadan önce de söyleseydin," diye laf soktum.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Bir eli şefkatle yanağıma dokundu. "Biliyorum, seni korumak adına bazen aptalca davranabiliyorum ama inan bana, o zaman bile senden uzak kalma düşüncesi beni cehenneme sürüklüyordu."

Bakışlarımız bir an için yeniden piyano çalan kadına kaydı. "Bu şarkıyı söylediğin ve yanına geldiğim geceyi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutturdum ki? O gün Çınar çok alkollüydü, *Jane Maryam*'ı söylediğimi duyunca yanıma gelmiş ve şarkıyı söylemeye devam etmemi istemişti. O gece ilk kez birlikte uyumuş, birbirimize ilk kez ismimizi söylemiş ve ilk kez dertleşmiştik. Şimdi bile konuşmamız kulaklarımda çınılıyordu.

Eski neşeli hâlimin katili gibi hissediyorum bazen, demiştim ona. Sanki o umut dolu kızı öldürmüşüm gibi geliyor. Sık sık gülümsüyorum ama çok nadir mutlu hissediyorum, nefes almaya devam ediyorum ama sanki yaşamıyorum.

Elisa, demişti. Umarım öldürdüğün o kızı bir gün yeniden yaşama kavuşturursun.

Kavuşturmuştum.

Ne garipti, o an ikimiz de farkında değildik ama beni yaşama döndürecek olan kişi, bana bu dilekleri sunan kişinin kendisiydi.

"O gün sarhoş zihnimde sesini duyduğumda," dedi beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Bir meleğin evime girdiğini sanmıştım, biliyor musun?" Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü, Çınar onu nazikçe silerken sesi çatallaşmıştı. "Yanılmamışım desene."

Dudaklarım hafifçe aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim.

“Bu şarkı eskiden beni hüzünlendirirdi ama artık yüreğimi ferahlatıyor. Artık bu şarkı çaldığında annemin nefret dolu gözlerini değil, senin huzurlu sesini düşünüyorum. Bir gece aniden karşıma çıkan o meleği.” Alnını benimkine yasladı. “Hayatımı değiştiren o meleği.” Dudakları benimkine değmeden önce fısıldadı: “Yaşamaya devam etmemi sağlayan o meleği.”

Ve sonra birleşen yalnızca dudaklarımız değil, ruhlarımızdı.

Öpüşümüz derinleşirken bir an için her şeyi unuttum. Restoranı, insanları, arkada çalan müziği... Her şey birden önemini yitirdi, ta ki dünyada yalnızca ikimiz kalana kadar.

Kulağa ne kadar bencilce gelirse gelsin, bu adamı ne kadar istediğimi fark ettim. Sadece bana ait olmasını, zihninin ve kalbinin tamamen bana bağlanmasını. Bir başka kadınla olması, daha mutlu olması anlamına gelse bile yanımdan ayrılmamasını.

Dudaklarımız geri çekildiğinde ve nefes nefese kaldığımızda kadın birkaç tuşa daha dokunarak şarkıyı sonlandırdı. Yükselen alkış seslerini işitem de alnımı Çınar'ın alnından uzaklaştırmaya ve gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Duygularımı böylesine uçlarda yaşarken aramıza girecek birkaç santimin düşüncesi bile bana acı veriyordu.

Bir süre daha öyle kaldıktan sonra nihayet geri çekildik. Bakışları derinleşmişti, bir çeşit rüyaya hapsolmuş gibi bakıyordu ve bunun, içtiği bir kadeh şarapla alakası olmadığını biliyordum.

Gözleri yavaşça dudaklarıma kayarken suratında haylaz bir gülümseme yer etti. “Rujun dağılmış.”

“Tüh,” derken bununla ilgili en ufak bir üzüntü duymadığımı açıklı. “Biraz daha dağıtsana.”

Çınar dişlerini göstererek sırtıttı ve yemin ederim ki bulutların üzerine çıktım. “Elisa, sanırım seni terbiye etmem gerekecek.”

Kıkırdadım. “Hevesle bekliyorum.”

Rujumu düzelttikten ve yemeğimizi yedikten sonra Çınar hesabı ödedi. Birlikte arabaya ilerlediğimizde kapımı açmak için duraksadı. Kapıyı açmadan önce ona döndüm ve “Teşekkür ederim,”

dedim. Eve vardığımızda onunla konuşma fırsatı yakalayabileceğimden şüpheliydim. “Çok güzel vakit geçirdim.”

Gülümsemesi genişledi. “Henüz gün bitmedi ki.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl yani?”

Cevap vermek yerine arabanın kapısını açtı. Görünen o ki Çınar Aktunç kapalı bir kutu olmaktan mutlak bir haz duyuyordu. Ne kadar ısrar edersem edeyim, bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden kendimi yormadan arabaya bindim ve ufukta güneş batarken yolculuğun tadını çıkardım.

Çınar birbiri ardına yolları ezbere dönerken sabırsızca yerimde kıpırdandım. “Çınar,” dedim gerginliğimi azaltmak için. “Solucan olsam beni sever miydin?”

Dudaklarında bir gülümseme yer etti ve hemen niyetimi anladı. “Sürprizi düşünmemek için saçma sorulardan mı medet umuyorsun?”

“Sorumun cevabı bu değildi.”

Bir an düşündü, durumu tarttı. Daha önce de bu soruyu sormuş, *evet* cevabını aldığım da onu sapık olmakla suçlamıştım.

Derin bir nefes aldı. “Hayır,” dedi temkinle. “Solucan olsan seni sevmezdim.”

Dudaklarım sahte bir kırgınlıkla aralandı. “Şekilci pislik seni!”

Hayretle bana bakakaldığında dayanamayıp bir kahkaha patlattım. O ise, “Elisa!” dedi bir çocuk gibi mız mızlanarak. “Bu savaş kazanmam mümkün değil. *Hayır* desem şekilci oluyorum, *evet* desem zoofili. Dümdüz insan olduğum bir cevap bulamaz mıyız bana?”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm, tatlım,” derken arabaya bağlanmış telefonunu elime aldım ve bize birkaç şarkı açmak üzere karıştırmaya başladım. “Bu, her zaman benim kazanacağım bir savaş olacak.”

Dudakları yukarı kıvrılırken bana yan bir bakış attı. “Yoksa şarkı seçme bahanesiyle telefonumu mu kurcalıyorsun, Elisa?”

Kulağımız yumuşak bir melodiyle dolarken kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Kurcalamam mı gerekiyor?”

Omuz silkti. “Bilmem, sen ne düşünüyorsun?”

Gözlerimi kıstım. “Yani,” diye mırıldandım. “Pek telefon kurcalayan biri değilimdir aslında.”

Bir kahkaha patlattı. “Bırak bu ayakları.”

Öfkeyle soluyup telefonunu bıraktım. Her zaman sinirime dokunmanın bir yolunu buluyordu. Sinirlendiğimi anlasın diye kollarımı birleştirip bakışlarımı dışarı sabitledim fakat onun kahkahaları mümkünmüş gibi daha da kuvvetlenmişti.

Elini uzatıp burnumu işaret ve orta parmağının arasına kısırtınca homurdanarak elini uzaklaştırdım. “Asma suratını,” dedi. “Eğer çok istersen hesabıma bakarsın ama tanıdıklarım haricinde kimseyi takip etmiyorum.”

“Böyle söyleyenler genelde kadın nüfusunun dörtte üçünü takip ediyor oluyor.”

“Benim ilgilendiğim tek bir kadın var.”

Telefonunu kıskırtıcı bir şekilde bana uzattı. Meydan okuduğunu hissettim, sözümün arkasında durup telefonunu bir köşeye mi koyacaktım yoksa durdurulmaz bir meraklı olduğumu kabul mü edecektim?

Telefonunu alıp köşeye bıraktım ve yolu izlemeye koyuldum.

Kaşları hayretle kalkarken dudaklarında eğlendiğine dair bir gülümseme vardı. “Elisa Hanım,” derken sesi eğlenceyle dalgalandı. “Beni her daim şaşırtıyorsunuz.”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz?” Eğer biraz daha konuşmaya devam edersek içimdeki mağara kaçkınına daha fazla söz geçiremeyecek ve Çınar’ı bir fanusa kapatacaktım.

“Merak etme,” derken sesi bu sefer yatıştırıcıydı. “Dediğim gibi, sadece arkadaşlarımı takip ediyorum.”

“Ben de öyle,” dedim sormasa da konuyu değiştirmek için girişimde bulunarak. Hemen ardından içinde bulunduğum duruma güldüm. “Gerçi benim ilişki namına doğru dürüst bir geçmişim

yok, biliyorsun. Birkaç flörtüm hâlâ ekli sadece, o da sorun olmaz zaten.”

Arabada dikenli bir sessizlik peyda oldu ve sonrasında Çınar'ın ölümçül derecede sakın sesi duyuldu: “Flört derken?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Arkadaşlıktan öte bir şey yaşadığım ama sevgili olmadığım insan...”

“Flörtün ne demek olduğunu biliyorum, Elisa. Neden onları takip ettiğini soruyorum.”

“Neden takip etmeyeyim ki? Sonuçta düşmanım değiller.”

“Ama dostun da değiller.”

“Birçoğuyla hâlâ denk geldikçe konuşuyorum.”

Dehşetle irileşen gözlerini bana çevirdi. “Sen kalbime mi indireceksin, kadın?”

Dudaklarımdan bir kıkırtı firar etti. “Kıskandın mı sen?”

O sarsılmaz egosuna zarar vermemek için reddedeceğini düşünmüştüm ama bir saniye bile düşünmeden, “Evet,” dedi. “Engelle şu herifleri.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Çınar'dan böyle bir istek duymayı hiç beklemiyordum. Kendine o kadar güveniyor, o kadar kasılıyordu ki gururuna leke sürdürmez ve umursamaz bir portre çizer sanıyordum. Tahminimde tamamen yanılmıştım.

Arkama rahatça yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. “Belki engellerim,” dedim onunla biraz daha dalga geçmek isteyerek. “Beni ikna etmek için ne yapabilirsin?”

Yeşim rengi gözleri önce gözlerimde, ardından hızlıca üzerimde gezinince yanaklarım ısındı. Tekrar önüne döndüğü parmak boğumları direksiyonu sıkmaktan mermer gibi beyazlamıştı.

“Ben sana yapacağımı biliyorum,” diye mırıldandığında kalbim tekler gibi oldu.

Dudaklarımdan bir kıkırtı firar ettiğinde ona doğru uzanıp boynuna bir öpücük kondurdum. Öpücüğüm, ardında kırmızı bir

ruj izi bırakırken onu tekrar öptüm, bu sefer direksiyonun kontrolünü bir an için kaybetti ama hemen kendini topladı.

“Kaza yapacağız senin yüzünden.”

Nefesinin boğazında tıkanıdığına yemin edebilirdim. Geri çekildiğimde benden talebi bu olsa da hissettiği hayal kırıklığı bedeninden dalga dalga yayılıyordu.

Sonunda ahşap, müstakil bir evin bahçesine giriş yaptığımızda merakla Çınar’a baktım. “Burası çocukluğumun büyük bir kısmını geçirdiğim ev,” dedi. “Artık pek uğramıyoruz ama sana göstermek istedim.”

Bana geçmişinden bir parça sunması kalbimi eritmişti. Midemde binlerce, belki de on binlerce kelebek aynı anda kanat çırpıyor olabilirdi. Bu adama daha fazla ne kadar bağlanabilirdim, onu daha ne kadar sevebilirdim, bilmiyordum.

Arabadan inmeden önce Çınar kapımı açtı ve sanki yirmi kiloluk bir çocukmuşum gibi bedenimi kolayca kaldırdı. Anlaşılan soğuk zemine basmamam için elinden geleni yapmakta kararlıydı. Dudaklarımdan bir cıyıklama firar ederken kıkırdadım.

Eve girdiğimizde ayakkabılarımızı çıkardık. Dışarıdaki soğuk yüzünden kaskatı kesilen bedenim, evin sıcaklığıyla gevşedi. Avucumu saran bir el hissettim. Hemen ardından Çınar tüm evi gezdirdi. Çocukken dudaklarından dökülen kahkahaların bu duvarlarda yankılandığını bilmek büyüleyiciydi.

Şöminenin önündeki minderlerden birine oturdum. Çınar yalnızca bir dakika sonra iki kadeh şarap ve koltuğunun altına sıkıştırılmış mavi, büyük bir kutuyla çıkageldi.

“Bu ne?” dedim eskimiş kutuya merakla bakarak fakat cevaplamasına fırsat vermeden kutuyu açtım. Kutunun içi bir çocuk tarafından çizildiği belli olan resimlerle doluydu. Hepsi farklı bir tema barındırsa da tek bir şey aynıydı: Resmin bir köşesinde yer alan Ç.A. harfleri.

Gülümsedim. “Bunlar senin çizimler.”

“Nasılım ama?” dedi bilmişlikle. “Picasso ışığı görüyor musun bende?”

“Hayatım, *Picasso*'nun senden ders alamadığı için ömrü boyunca gözyaşı döktüğüne yemin edebilirim.”

Resimleri tek tek inceledim. Kimileri bir çocuk için fazla karanlık bir tema barındırırken kimileri gün ışığıyla ışıldayan bir manzaraya aitti. Hangi resmi üzgünken, hangisini mutluyken yaptığı çok net bir şekilde ayırt ediliyordu ve bu net çizgi, kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Resimlerden birini aldığımda göz ucuyla Çınar'ın gülümsemesinin sekteye uğradığını ve gözlerinde şaşkınlık parıltılarının ışıldadığını hissettim. Anlaşılan bu resmin varlığını bile unutmuştu.

Resimde güneş tepede parlıyordu, bir köşede bacası tüten bir ev vardı. Evin hemen önünde dört figür yer alıyordu. Biri kız, biri erkek olmak üzere iki çocuk ortada; anne ve baba figürleri çocukların sağında ve solundaydı. Resimde rahatsız edici hiçbir şey yoktu, siyah pastel boyayla kız çocuğunun karalanan bedeni hariç.

Merakla Çınar'a baktığımda sertçe yutkundü. “Çocukken,” diye anlatmaya koyuldu. “Annemin beni sevmediğini düşündüğüm anlarda Duru'dan nefret ederdim. Annemin güzel duygularının hepsini bencilce aldığını ve bana hiçbir şey bırakmadığını düşünürdüm. Suçu ona atmak her zaman daha kolay olmuştu benim için. Anlaşılan o ki insanın bazı gerçekleri kabullenmesi için büyümesi gerekiyor.”

Kendime engel olamayıp öne uzandım ve elimi şefkatle yanağına yasladım. Dokunuşumla anında gevşerken gözlerini bir anlığına kapattı.

“Keşke daha önce yollarımız kesişseydi,” diye mırıldandım. Çocukluğumu onunla paylaşmayı, bizi sarıp sarmalayan tüm kötülöklere onunla göğüs germeyi ne çok isterdim.

“Keşke,” diye fısıldadı. “O zaman yalnızlık nedir, bilmezdim.”

Çınar'la aramızda böyle bir bağ vardı işte. Biz tam olarak buyduk: Birbirinin yalnızlığına şifa olan iki ruh.

Aşk da bu değil miydi zaten?

Kendimi bir an ona gülümserken buldum. Nereden karşıma çıkmıştı bu adam? Tanıştığımız ilk gün ondan delicesine kurtul-

mak istiyordum, tek arzum onu hapse tiktirmaktı. Oysa Şimdi ona bir Şey olacağı dŐŐüncesıyla durduk yere telaŐlanıyordum.

YavaŐa ona doğru ilerledim, aramızdaki mesafe canımı yakıyordu. Ona dokunmam, sarılmam gerekiyordu.

Çınar sıkıca tuttuğu elimi kendine çekerken yavaŐa kucağına oturdum. Dudaklarımızın arasında yalnızca santimler kaldığında ona baktım ve yüzünün her bir noktasını aklıma kazımak ister gibi onu dikkatle inceledim. Bir elimi boynuna yerleştirdiğimde kasırgada sürüklenen bir yaprak parçası gibi ona çekiliyordum. Beni mıkırtıs misali kendine çeken bu reddedilmez çekime karşı koymıyordum. Hoş, karşı koymak da istemiyordum zaten.

Dudaklarımız birbirine dokunduğunda ve öpüşümüz sadece birkaç saniye içinde olduğa derin bir hâl aldığında kendimi çoktan ona kaptırmıŐım. Bir eli saçlarıma daldığında iç çektim. Dudaklarımız bir savaşın iki farklı cephesindeki savaŐçılar gibi, asice bir düelloya tutulmuŐlardı sanki.

Çınar'ın bedenimde dolaşan ağgözlü ellerini hissettim. Sanki o da tıpkı benim gibi her bir parçamı içine çekmek istiyordu. Beni yok etmeyi ve küllerimden yeniden doğmamı sağlamayı arzuluyordu.

Kendime hâkim olmakta güçlük çektim. Sanki ufka doğru sonsuz bir koŐu içindeydim ve bir an için bile durmayı dŐŐünemedim.

Dudaklarımız ayrıldığında durmadım, duramazdım. Dudaklarım Çınar'ın boynunu keŐfe çıktığında genç adamın iç çekiŐleri bugüne kadar kulağıma çalınmıŐ en güzel melodiydi.

“Elisa.”

Dirseklerimi tuttu ve beni hafıfçe itmeye yeltendi ama ona kulak asmadım. “İstiyorum,” diye fısıldadım. “Lütfen, Çınar.”

Dudaklarından kısık bir inilti dökülürken kafasının ne kadar karıŐtıđını hissediyordum. Bir an elleri bedenimde dolaŐacak gibi oluyor, hemen sonraki an geri çekiliyordu.

Başını arkaya yatırıp bedenimi nazikçe onunkinden uzaklaŐtırırken, “Bebeğim,” diye mırıldandı. Gözlerindeki arzu alevine

rağmen aramıza nasıl mesafe koymayı becerdiğine hayret ettim. “Emin değilim.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini alırken öfkelenmem kaçınılmazdı. “Ben eminim,” diye direttim.

Dağılmış saçlarımı geriye itip kıpkırmızı kesilen yüzümü açığa çıkardı. Ortamdaki tek ses, ateşin ritmik cızırtısıydı ama buna rağmen kulaklarım, dile gelmemiş çığlıklarla doluydu.

“Biraz daha zaman geçmesini bekleyebiliriz.”

“Birkaç gün sonra gidiyorum.”

“Sen gitmeden olmak zorunda değil.”

Kaşlarımı kaldırırken kalbimin çatırdadığını hissettim, parçaları etime battı. Parmak uçlarım öfkeyle karışık bir kırgınlıkla buz kesti. Beni istemiyor muydu? Gözlerinde gördüğümü sandığım arzu alevi beni yanılmış mıydı?

Reddedilmenin verdiği utançla geri çekilirken kendimi fazla çıplak hissettim. Bu duygularımın gelip geçici olduğunu kendime söyleyip dursam da kendimi küçük düşürmüşüm gibi hissetmeden edemedim.

Birden her şey çok fazla ve yanlış geldi geldi. Tüm gün üzerimde olan bu elbise mahrem yerlerimi açık ediyor gibiydi. Bozulan saçlarımdan ve muhtemelen dağılmış makyajımdan sonsuz bir rahatsızlık duydum. Az önce beni huzurlu hissettiren Çınar’ın kucağı, şimdi olmamam gereken tek yermiş gibi geliyordu.

Geri çekildiğimde Çınar ruh hâlimin değiştiğini hissetmiş olmalıydı ki “Bebeğim...” diye öne uzanıp bana dokunmaya yeltendi ama kollarımı savuşturup dokunuşunu engelledim. Bir an önce Çınar’dan uzaklaşmam gerektiğini hissedip hızla ayaklandım.

Bana daha ne kadar kırılmak üzere olan bir vazoymuşum gibi davranmaya devam edecekti? Daha ne kadar arzularımı görmezden gelecekti?

Kendimi koridora, sonra da odalardan birine attım. Köşede duran aynalı masanın önündeki geniş pufa oturdum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken aynadaki yansıma baktım. O kadar

aciz görünüyordum ki bu Elisa'dan nefret ettim. Bu zamana kadar hayatımı ele geçiren normlarımı yıkmayı bir şekilde becermiş, sevdiğim insana dokunmayı arzu etmiş ve kendimi, her şeyimi bir adama sunmuştum. O adam ise beni reddetmişti.

Gözyaşları bedenimi sarsarken hissettiğim tek şey, mutlak bir hayal kırıklığıydı.

Çınar Aktunç

Sıçıp batırmıştım.

Şöminenin alevi yüzümü aydınlatırken ısınmış tenime rağmen kalbim buz kesmişti. Az önce Elisa'nın şehvetle dokunduğu dudaklarımı stresle kemirdim. Daha önce birçok zor durumla karşılaşmıştım ama Elisa, belki de hayatımda ilk kez ne yapacağımı böylesine bilemememe neden oluyordu.

Onu istemiyor değildim. Bana onda kaybolacağım tek bir fırsat vermesi için ömrümden on yılı feda edebilirdim. Odamızda geçirdiğimiz o andan beri yaptığım tek şey, onu ve büyüleyici bedenini düşünmek olmuştu ama geri alamayacağımız bir şey yaparsak ve bundan pişman olursa... İşte, buna dayanamazdım.

Anın yoğun duyguları ve gerginlik, bir dalganın kıyıyı terk edişi gibi zihnimden geri çekilirken mantığımla baş başa kaldık. Ona ilk kez dokunduğum anı düşündüm. O da bundan zevk almıştı ve o zamandan beri pişmanlık kırıntısı göstermemişti. Aksine, eskisine nazaran bu konularda çok daha cesurdu ve bu hâlleri beni mümkünmüş gibi daha da büyülüyor, aklımı başımdan alıyordu.

Bir elimle çenemi sıvazladım. Söz konusu Elisa olduğunda fazla hassas davranan, tasalı birine dönüşüyordum ve o an bunun ihtiyacı olan son şey bile olmadığını fark ettim. Önceki ilişkisinde o pislik zaten bunun için üzerine geliyordu, ona dokunmadığı için. Sırf bu konu yüzünden ne kadar zor zamanlar geçirdiğini, kendini eksik hissettiğini düşündüm. Belki de hayatında ilk kez böyle bir şey için adım atıyordu ve ben, sebebi ne olursa olsun onu reddetmiştim.

Gözlerimi sımsıkı yumup derin bir nefes verdim. Onun açısından bakıldığında manzara acı vericiydi.

Yavaşça yerimden kalkıp Elisa'nın bir hışımla daldığı odaya ilerledim. İçeriden yükselen hıçkırık sesleri kalbimi delip geçen bir hançer gibi canımı yakıyordu. Kapıyı hafifçe tıklattığımda içeriden ses gelmedi. Belki şiddetli ağlamaları yüzünden beni duymamıştı belki de umursamamıştı, emin değildim.

İçeri girdiğimde onu aynalı masanın önünde otururken buldum. Baş, masaya dayadığı koluna yaslanmıştı ve sırtı her bir göz yaşıyla hararetle hareketleniyordu.

Elisa'ya doğru yürürken onu bir enkaza dönüştürdüğüm gerçeği canımı yakıyordu.

Omzuna dokunduğumda şiddetle doğruldu ve elimi sertçe itti. Makyajı dağılmış, burnu ve gözleri kıpkırmızı kesilmiş, yüzü göz yaşlarıyla ıslanmıştı.

“Beni rahat bırak.”

“Buraya gel.”

Oturduğu pufta ona doğru dönecek şekilde yan oturup onu kendime çektim. O kadar hırçın davranıyordu ki kollarımın arasında bir vahşiyi tuttuğumdan şüphe ettim.

“Git başımdan!”

Belki arzusuna saygı gösterip gitmem gerekiyordu ama yapamazdım. Onu böylesine incinmiş hâlde bırakamazdım.

“Gitmeyeceğim.”

Onu sertçe kendime çekip tek elimle iki bileğini sıkıca kavradım ve bu sayede hareket kabiliyetini büyük ölçüde kısıtlamış oldum. “Elisa,” diye mırıldandım kulağına. “Hata ettim, özür dilerim.”

“Ne diye özür diliyorsun ki?” dedi kısılan gözleriyle. “Birini istememek senin suçun mu sanki?”

Hayır, buna inanmasına müsaade edemezdim. Sebebi her ne olursa olsun, bir an için bile sevgimden ve arzumdan şüphe etmesine katlanamazdım.

Ellerimi yüzüne yerleştirip onu bana bakmaya zorladım. Harap hâldeydi ama emindim ki Antik Yunan'da yaşasaydı halkın kafası karışır ve Afrodit'in çarşıda dolaştığını düşünürlerdi.

“İstememek mi?” diye solum. “Elisa, senin için ölürüm ben.”

Dudakları titredi ve onları öpmek için kendimi zar zor dizginleyebildim. Önce ona kendimi açıklamam gerekiyordu.

“Sana bazı şeylerin fazla gelmesinden korkup yanlış davrandım ama inan bana, bu dünyada istediğim tek şey sensin. Eğer fırsatım olsaydı seni alır ve evrenin en ücra köşesine giderdim. Böylece tek işim seni sevmek olurdu.”

“Git buradan.”

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. “Güzelim,” diye mırıldandım. “İkimiz de seni bu hâlde bırakmayacağımı biliyoruz.”

Kaşları hafifçe çatılırken bir çocuk gibi gücenmiş görünüyordu ama umurumda değildi. Yarattığım karmaşayı düzeltmeden buradan ayrılmam söz konusu bile olamazdı.

“Bana arzuları olmayan, her an kırılacak bir nesneymişim gibi davranmaktan vazgeç.”

Derin bir nefes koyuverdim. Bugüne kadar böyle davrandığının farkında bile değildim ama Elisa haklıydı. “Hiç bu açıdan bakmamıştım, çok üzgünüm.”

Samimiyetimi görmüş olmalıydı ki hareketleri sakinleşti fakat hâlâ ince bir çizgide olduğumuzu hissettim. Konuşması için beklerken heyecandan aklımı yitirecektim ama sabırlı olmam gerektiğini biliyordum.

“Bu noktaya gelmek benim için çok zordu, Çınar,” diye mırıldandı. “Ve sen beni geri ittin.”

“Asla,” dedim. “Seni asla itmem.”

“Beni istemediğini düşündüm.”

“Bana baktığında bile aklımı yitirecek gibi oluyorum. Nasıl istemem seni?”

Bir süre sessizce beni izledi. Bakışları o kadar keskindi ki kalbimden geçen tüm duyguları tek tek gördüğünü hissettim.

Sessizlik içinde geçen bakışmamızın ardından dudaklarım farkında olmadan ona çekildi. Bu kadında bir büyü olmalıydı. Onun yanında aklımı böylesine kaybetmemin başka bir açıklaması olmazdı.

Önce kuş tüyü hafifliğinde, minik bir öpücük bıraktım dudaklarına. Amacım yalnızca tepkisini görmek, beni geri çevirip çevirmeyeceği konusunda karar vermesi için ona zaman tanımaktı fakat bu minik dokunuş bile aklımı kaçırmama neden olacaktı.

Elisa yaşlı gözlerinin ardından bana baktığında kırgınlığı yavaşça sahnedan çekildi ve orada arzunun göz alıcı ışıltısını gördüm.

Bu zamana kadar kendimi zapt ederek onu da kendimi de sancılı bir duruma sokmuştum fakat artık kendimi engellemeyecektim. Zaten Elisa bana böyle aç gözlerle bakıp hissettiği tutkuyu açıkça dile getirirken bunu yapamazdım.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve başını yukarı kaldırmasını sağlayarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Canını yakmayacak ama onu ne kadar istediğimi gösterecek kadar sert hareketlerim bana bir inleme kazandırdı. Elisa'nın kendinden geçmiş sesi bacaklarımın arasına bir sinyal gönderirken iç çektim.

Bu kadın bir gün ölüm sebebim olacaktı.

Ellerim, o güzel elbisesinin üzerinden tenini okşadı. Bu elbisenin ona çok kadar yakışacağını düşünsem de sonuç beklediğim de üstündeydi. Tüm günü, bu elbiseyi parçalara ayırmayı ve kendimi onda kaybetmeyi arzulamakla geçirmemeye çalışmıştım ama çok zordu.

Çok güzeldi. Uğruna savaşlar verilecek ve kan dökülecek kadar büyüleyiciydi.

Dillerimiz çarpıştığında ve dudakları arzuyla benimkilerin üzerinde hareket ettiğinde penisim sertçe zonkladı. Onu bir yandan harap etmek istiyor, diğer yandan bu anı olabildiğince uzatmayı arzuluyordum. Onu her geçen saniye daha da tüketme isteğim

başa çıkılamayacak kadar kuvvetliydi. Bu iki düşünce de o kadar güçlüydü ki zihnim parçalara ayrıldı.

Elisa'nın eli göğsümden aşağı süzülüp bacaklarımın arasında durduğunda ona bakmak için öpüşmemizi böldüm. Sebebi olduğu kabarıklığa dokununca gözleri irileşmişti. Dudakları hafifçe şişmişti, duyduğu ihtiras ve heyecan bin mil öteden fark edilecek kadar kuvvetliydi.

Dişlerimi gösterecek şekilde sııttım. "Arsız kadın."

Kıkırdadığında mümkünmüş gibi ona daha çok çekildim. Ellerim yüzünün iki yanında sabitliyen karşımdaki manzarayı, dünyanın en yetenekli ressamından çıkan bir tabloyu inceler gibi hayranlıkla inceledim.

Elisa'nın bakışları kavurucuydu. İnsanı kendine mühürlüyordu. Bana, bu dünyada onu bulutların üzerine çıkarabilecek yegâne erkekmişim gibi bakıyordu.

Alçak gönüllü olmayacaktım, öyleydim.

Onu yeniden öpmek istedim ama ona duyduğum ihtiyaç o kadar kuvvetliydi ki yalnızca öpüşmeyle daha fazla ne kadar yetinebilirdim, emin değildim. Bu kadını harap etmek istiyordum, çılgınlık eşliğinde adımlarını anmasına ihtiyacım vardı.

Ona nazik davranmamdan bunaldığını mı söylemişti?

Pekâlâ.

Aniden Elisa'yı oturduğu pufta biraz daha öne gelmesini sağlayacak kadar ittiğimde genç kadının dudaklarından şaşkın bir cıyıklama döküldü. Beklenmedik hareketim sudan çıkmış bir balık gibi ne yapacağını şaşırmasına neden olmuştu. Bu hâlinin beni eğlendirmediyini söylesem yalan söylemiş olurum.

Bacaklarımı iki yanından sarkıtacak şekilde pufta arkasına kurulduğumda sırtı göğsüme çarptı. Kalçaları bacaklarımın arasına değince onu daha çok hissetmek isteyerek kendime bastırdım. Kumaşın üzerinden ona dokunan tenim, mümkünmüş gibi onu ne kadar çok istediğimi bana tekrar hatırlattı.

Elisa'nın dudakları hafifçe aralanırken bir elimi çenesine sarıp onu kendime çektim. Bir an bu hareketimin onu korkutacağını düşündüm fakat aynanın yansımasından birbirine dokunan bakışlarımız korkmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. Gözleri beklenti ve heyecanla kavruluyordu. Daha önce hiçbir kadın, bana böyle koşulsuz bir şehvetle bakmamıştı.

Siktir!

Elbisesinin bir askısını yavaşça aşağı indirdiğimde ve bir göğsünü gözler önüne serdiğimde nefes alıp veriş hızlandı. Sonraki hamlemi sabırsızlıkla, keskin bir merakla beklediğini fark ettim. Onu böylesine bana muhtaç hâlde görmek, şeytani bir sırıtışın dudaklarıma yerleşmesine neden oldu.

Bir elimle meme ucunu parmaklarımla arasına alıp onu kıskırtırken gözlerini kapattı. Başını, omzuma değene kadar yasladı ve dudaklarından bir inleme döküldü. Ne kadar tahrik olduğunu görüyordum ve onu bu hâlde getirmek, bedeninin benim için kıvrandığını bilmek kalbimin teklemesine neden oldu.

Bu sesi dinlemekten asla bıkmayacaktım.

Başı hâlâ omzumdayken çenesindeki elimi sıkılaştırdım ve yüzünü yeniden aynaya çevirerek bize bakmasını sağladım. Gözleri buğulanmıştı ve zar zor nefes alıyor gibiydi.

“Bakışlarını ayırma,” dediğimde sesim bana bile yabancı geldi. “Ne kadar güzel olduğunu görmeni istiyorum, bebeğim.”

Dudaklarım boynuna yöneldi ve orayı fethetti. Hareketlerimde nezaket emaresi yoktu. Artık kontrolünü çoktan kaybettiğim bir arabanın içinde, son sürat uçuruma sürüyormuş gibi hissediyordum. Elisa'nın boynunu sertçe emdim, ısırardım ve acısını yumuşatmak için dilimle üzerinden geçtim.

“Çınar...” Kulak memesini emdiğimde sesi bayılacakmış gibi çıkmıştı. Öylesine kendinden geçmişti ki penisim pantolonumu delip geçmekle beni tehdit ederek yeniden zonkladı. Bir insanın yalnızca sesiyle zirveye ulaşmak mümkün müydü? Çünkü çoktan kendimi kaybetmenin eşğine gelmiştim.

“Sevgilim.”

Göğsüyle ilgilenen elimi yavaşça aşağı indirdiğimde nefesi tıkanıyordu. Yansımadan bana dokunan gözlerindeki ateş, benden geriye yalnızca bir avuç kül bırakacak kadar güçlüydü.

Bir elimle eteğini beline kadar çekiştirirken kulağına fısıldadım: “Bacaklarını aç.”

Hiç düşünmeden dediğimi yaptı.

Elim önce iç çamaşırının üzerinden ona dokundu. Yalnızca bu hareketim bile aklımı yitirmeme yetmişti. Şakaklarımdan bir damla ter süzülürken çılgınca atan kalbimi dizginlemeye çalıştım ama imkânsızdı.

Parmaklarım hafifçe baskı uygularken küçük bir daire çizdim. Elisa'nın beli kıvrılırken dudaklarından yüksek sesli bir inleme döküldü. Çok yakındı, tahminimden de yakındı. Bedeni zevkten irkilirken o kadar kusursuz görünüyordu ki bir an nefes almayı unuttum.

Daha fazla dayanamayıp iç çamaşırını kenara ittim ve çene-
sindeki elimi çekip göğsünü kavradım, meme ucunu çekiştirirken
diğer elimle bacaklarının arasını keşfettim. Sırılıklıydı. Parmak-
larımın etrafındaki teni sıcacıktı.

Önce bir, sonra iki parmağımı içine soktuğumda haykırdı. Ar-
tık kontrol edilemezdik. Kaçınılmazı daha fazla ertelememiz söz
konusu bile olamazdı.

“Bize bak, Elisa,” dedim başı yeniden omzuma düştüğünde.
“Her bir ayrıntıyı aklına kazı.”

Sözlerim yumuşak bir ricadan çok acımasız bir emir barındırı-
yordu. Elisa zar zor nefes alırken başını doğrulttu.

Hemen ardından koca bir karmaşanın içine düştük.

Parmaklarım ritmik bir şekilde hareket edip onu delirtecek
noktalara temas ederken, diğer elimle onu tahrik edercesine göğ-
süyle ilgilendim. Dudaklarımı ondan ayırmak çok zordu ama yan-
sımadan onu izlemenin verdiği hazzı direnemezdik.

O kadar güzel görünüyorduk ki... Daha önce kimseyle böylesi-
ne tamamlanmış ve kusursuz bir görüntü çezeceğimi düşünemez-

dim. Elisa'nın askılarından biri düşmüş, göğsünün teki tamamen ortaya çıkmıştı ve elim açıktaki tenini örtüyordu. Diğer elimse en mahrem noktasında onu bulutların üzerine çıkarıyordu.

Elisa'nın bir eli yavaşça arkaya uzanıp boynumu sararken gözlerimiz bir an bile ayrılmadı. Aramızdaki yakınlığa rağmen daha fazlasını istiyor gibi bakıyordu bana.

Onu en iyi ben anlayabilirdim.

Hareketlerim daha da hızlanırken nefesi tekledi. Bedeni kollarımın arasında kıvranırken gözleri sulanmış, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Onu daha önce hiç bu kadar uyarılmış ve aklını yitirmiş hâlde görmemiştim.

Dudaklarım kulağının dibindeyken fısıldadım: "Benim için gel, Elisa."

Elisa'nın bedeni, sanki bu sözlerimi bekliyormuş gibi kasılırken adımı haykırdı. Gözlerimiz aynada birbirine mühürleşmişti. Sanki bakışlarımızı ayırırsak dünya yok olacaktı gibi onda takılı kalmıştım.

Elisa kollarımda zirveye ulaşırken ve vücudu kasılmalarla sarsılırken aklımı yitirecektim.

Genç kadının kasılmaları ve titremeleri hem yüzyıllar kadar uzun gelmiş hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti sanki. Kollarımın arasına yığıldığında vücudu gevşedi. Gözleri kapanırken birkaç kez derin nefesler aldı. Saçları nemlenmişti ve teni, hafif bir ter tabakasıyla ışıldıyordu.

Gözlerini aralayıp yeniden bana baktığında, bende yarattığı fırtınalara onu hapsedmek için zapt edilmez bir arzu duydum.

Bir elimle masadaki her şeyi tek seferde yere attığımda gözleri irileşti. Sürekli beklemediği hamleler yaparak onu şaşırtmanın verdiği öz güvenin ruhumu okşamasına izin verdim.

Ellerim güzel belini mengene gibi kavradı ve onu kolayca kaldırıp kendime doğru çevirdim, önümdeki masaya oturttum. "Çı-Çı-nar," diye kekeledi bacaklarını iki yana açtığımda. "Ne yapıyo..."

Başımı kaldırıp ona baktığımda ve dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldığında ne yapmak üzere olduğumu anlamış oldu.

Elisa Yıldırım

Bu adam benim sonum olacaktı.

Göğsüm aldığım şiddetli nefesler yüzünden hızla inip kalkarken Çınar'ın yeşim rengi gözlerindeki kötücül parıltıyı fark etmemek olanaksızdı. İç çamaşırımı tek seferde çıkarıp bir köşeye attığında karşısında tüm çıplaklığımla kalakaldım. Makyajım ve saçım berbat durumda olmalıydı, elbisemin bir köşesi açılmış ve kırışmıştı fakat Çınar, bana yok edilemez bir beğeniyle bakarken kendimi daha önce hiç bu kadar güzel hissetmediğimi düşündüm.

Dili bacağımanın iç tarafına dokununca dişlerimin arasından beklentiyle karışık, titrek bir nefes aldım. Az önce gökyüzüne tırmanırken yeniden hareketlenmemiz baş döndürücüydü. Tüm bedenim hassaslaşmış, karnım beklentiyle kasılmıştı.

“Her bir santimini öpmek istiyorum,” diye fısıldadığında nefesi tenime çarptı. “Sana bir türlü doyamıyorum.”

Bacaklarımın arasında bir ısı peyda oldu ve bu ısı, bedenimin geri kalanına yavaşça yayıldı. Çok yakında beni küle çevireceğinden kuşku yoktu.

Dili bacaklarımın arasında yavaşça dolaştığında dudaklarımdan firar eden inlemeyi önleyemedim. Çıkardığım ses sonrası bana baktığında gözlerinde hırçın tsunamiler vardı ve beni boğmaları an meselesiydi. Çınar bana böyle bakarken boşluğa kayıp yok olacakmış, sonsuzluğa karışacakmışım gibi hissettim. Bir elimi, sırtımı dayadığım yuvarlak aynaya sıkıca sararken gözlerim onda asılı kaldı. Onu bu şekilde, bana bakarken ve gözleri iştahla parıldarken sabaha kadar izleyebilirdim.

Dikkatini yeniden bacaklarımın arasına verdiğinde tüm bedenimden beklenti dolu bir elektrik akımı geçti. Vücutum sarsılmaz bir ihtiyaçla zonkluyordu ve kendi bedenimle savaşmaya daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Çınar dilini bacaklarımın arasında gezdirerek beni tükettiğinde dudaklarımdan şiddetli bir inleme kopuverdi. Zaman algımı yitir-

miş, gerçekliğin ne demek olduğunu şaşırılmışım. Bedenim kıvrılırken farkında olmadan kendimi Çınar'ın dudaklarına daha fazla basturdum. Memnuniyetle homurdandığında cüretkâr dili mümkünmüş gibi beni daha da yok etti ve bacaklarımı sıkıca kavradığı ellerini iki yana açtı.

Omurgamdan aşağı buz kütleleri süzülüyormuş gibi, bedenimi bir ürperti kapladı. Sanki bacaklarımın arasında binlerce domino taşı vardı ve hepsinin sıra sıra, büyük bir hızla devrilmesine yalnızca birkaç saniye kalmıştı.

Çınar'ın adını zikrettiğim inlemelerim, dilini yavaşça içime ittiğinde önlenemez çığlıklara dönüştü. Kanımın damarlarımda daha hızlı akmaya başladığına yemin edebilirdim. Çınar beni fethedip bana zevkin doruklarını yaşatırken dünya karardı. Öte yandan, gözlerimin önünde parlayan milyonlarca ışık o kadar güçlüydü ki bir an için kör olacağımı sandım.

Kalbim delicesine atarken bacaklarım yeni bir kasılmayla kas-katı kesildi. Çığlıklar dudaklarımdan dökülürken bedenim titriyordu. Farkında bile olmadan öne atıldım ve Çınar'ın başını kendime çektim. Çıkardığı mırıltılar memnuniyetini sembolize ederken kendimi onda kaybettim.

Vücudum tanıdık bir gevşemeyle rahatlarken derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tükendiğimi hissediyordum, tüm enerjim emilmiş gibiydi. Oysa Çınar bir eliyle ağzını silip hevesle doğrulduğunda onda yorgunluktan eser yoktu.

Dudakları boynuma yöneldi, dili tenimi okşarken kıkırdadım. "Durmak bilmez misin sen?"

"Söz konusu sen olduğunda mı?" Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

Dudakları boynumda, yüzümde ve en sonunda dudaklarımda gezinirken jöleye dönmüş bacaklarımı refleks olarak ona sardım. Pantolonundaki şişliği bedenime yasladığında sııttım.

"Seni fazla etkiliyorum desene."

Parmaklarım, pantolonunun fermuarına dokduğunda bu cesur hareketimle yalnızca onu değil, kendimi de şaşırtmıştım. Arzudan başım dönüyordu, mantığımı yitireli çok olmuştu.

Pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı indirdiğimde çıplaklığı karşısında bir an irkildim. Elimi yavaşça penisine sarıp hareket ettirdiğimde ilk kez böyle bir şey yapmanın verdiği şaşkınlık etrafımı sardı, bir an ne yapacağımı bilemedim ama Çınar gözlerini kapatıp, başını omzuma kadar eğdiğinde ve dengesini sağlamak ister gibi bir eliyle arkamdaki aynaya tutduğunda doğru hamleler yaptığımı anladım.

“Elisa,” diye nefes nefese soludu. Bir insan, bir ismi nasıl böylesine kuvvetli bir aklıkla telaffuz edebilirdi? “Bana ne yaptığına bak.”

Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme yer ederken, elimi daha hızlı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirdiğimde Çınar'ın solukları hızlandı. Onu böyle, benim için mahvolurken görmek kanımın kaynamasına neden oluyordu. Sanki damarlarımda kan değil, kor alevler dolaşıyordu. Bana bakarken içimden bir ses, en az oksijen kadar bana muhtaç olduğunu fısıldıyordu. Onu mahvediyordum, aklını yitirmesine sebep oluyordum ve bu gerçek, ellerimde sarsılmaz bir güç tutuyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Alnını benimkine yasladığında nefes nefeseydi. Bir elimi göğsüne yasladığımda şiddetle çarpan kalbini hissetmemek olanaksızdı.

Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum fakat sonra, Çınar aniden ona dokunan elimi sıkıca kavradı ve kendinden uzaklaştırdı. Gözlerine baktığımda orada gördüğüm şehvet dalgaları zirveye ne kadar yakın olduğunu fısıldar gibiydi.

Sırıttım. “Seni fazla mı zorladım?”

Dudaklarını benimkilerin üstüne örtmeden önce ancak titrek bir nefes alacak kadar vaktim olmuştu.

Dişleri dudaklarımı çekiştirirken inledim ama geri çekilmedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Vücudum ne kadar zevkle sarsılırsa sarsılsın, daha fazlası için yanıp

tutuşuyordum. Onu öptüğümde bile özlüyor, kokusunun hasretini duyuyordum.

Bu adam bana ne yapmıştı böyle?

Vücudu bana iyice yaslandığında çıplak bacaklarımı beline doladım. Elleri kalçalarımı sertçe kavradığında dudaklarının içine indim ve bu mümkünmüş gibi Çınar'ı daha da delirtti.

Beni yavaşça kaldırdığında kollarımı sıkıca boynuna sardım. Öpüşmemiz her geçen saniye hızlanıyor, ikimizi de nefessiz bırakıyordu. Bu adama her şeyimi vermek ve onun her şeyini söküp almak istiyordum. Kimseye göstermediği yüzünü görmek, bedenini hoyratça tüketmek için vahşice bir ihtiyaç duyuyordum.

Sırtımın duvara yaslandığını hissettiğimde mırıldandım. Görünen o ki Çınar da en az benim kadar kontrolünü kaybetmişti ve tek isteği, bedenime duyduğu hasreti gidermekti.

Dudakları önce boynuma dokundu. Hemen ardından kulağımın dibinde bir fısıltı duydum: “Bu gece senden geriye hiçbir şey kalmayacak, Elisa.”

Sertçe yutkundüğümde sanki suratımın dibinde soba yanıyormuş gibi bedenimi ateş bastı, ağzım kurudu. Gözlerimin önünden milyarlarca meteor akıp gidiyordu.

Çınar beni aniden tutup çekti ve nazikçe yatağa bıraktı fakat hareketlerindeki bir şey, birazdan bu zarif davranışlarından eser kalmayacağını kulağıma fısıldar gibiydi.

Birkaç adım geri çekildiğinde gözlerinde hayranlıkla harmanlanmış güçlü bir tutku vardı. Konuşmadan önce dudaklarını yaladı. “Elbiseni çıkar.”

Ensemden aşağı bir ürperti geçerken bütün vücudumda kırmızı alarm çaldı ama buna rağmen sakince dizlerimin üzerinde doğruldum. Elbisemi vücudumdan yavaşça çıkarırken gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım.

Çınar'ın bakışları tüm bedenimde yavaşça dolaştı. Yeşim rengi gözlerinden karanlık bir gölgenin gelip geçtiğine yemin edebildim. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Sanki birazdan bana neler yapacağını zihninde canlandırmaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Çenemi yukarı kaldırıp duruşumu dikleştirdim ama sesimin titremesine engel olamadım. "Sıra sende."

Dudaklarının kenarı yukarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Sunduğu şey sevecen bir gülümsemeden çok tehlikeli bir uyarı gibiydi. Elleri yavaşça gömleğinin düğmelerine dokundu ve gözlerimiz birbirine kenetlenmişken onları tek tek açtı.

Gömleği bir köşeye attıktan sonra sıra pantolona geldi ve sadece bir an sonra Çınar tüm çıplaklığıyla karşımdaydı. Uzun boyu ve yapılı vücudu, ustaca oyulmuş bir heykeli çağırıyordu. Karnındaki yara izi bile kusursuz görüntüsüne gölge düşürmekte yetersiz kalmıştı.

Gözlerim onu açlıkla tararken o da bana aynı arzuyla bakıyordu. Yavaşça bana doğru geldiğinde bedenim heyecanla sarsıldı. Yatağın tam ucunda, dizlerimin üstünde durduğum için henüz ayaktayken bana tepeden bakabiliyordu. Bir eli çenemi sıkıca kavradığında titretilen bir nefes aldım.

"Elisa," diye fısıldadı adımın şiirsel bir tınıyla. "Nazik davranma kızdığın için pişman olmazsın, değil mi?"

Kalbim o kadar şiddetli çarptı ki neredeyse hâlime acıyacaktım. Konuşmadan önce boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum ama gözlerimi meydan okurcasına Çınar'ın gözlerine dikmekten de geri durmadım.

"Uslu tavrın sıkıcı olmaya başlamıştı zaten."

Yüz hatları gerildi, dudakları yukarı kıvrıldı ve bir an için karşımda bana bebek gibi davranan adamı bulamadım.

Beni aniden ittiğinde ve sırtım yeni yıkanmış nevrime gömüldüğünde dudaklarımdan tiz bir ses döküldü. Çınar'ın dudakları ve hırçın dili beni esir ederken dirseklerini başımın iki yanına yaslamış, beni etten bir kafese mahkûm etmişti. Çıplak göğüslerimiz birbirine dokunduğunda inlemeden edemedim ve ellerimi yanaklarına yerleştirip kendimi öpüşünde kaybettim.

Bedenim kontrolümden çoktan çıkmıştı ve hareket ederken onayına danışmaya ihtiyaç duymuyordu. Bacaklarımı sıkıca beline sarıp kalçalarımı kaldırırken buldum kendimi. Daha önce bir

başkasına bu kadar gereksinim duymamıştım. Bu yapacağımız şey artık bir istekten çok mecburiyetti sanki.

Çınar penisini ıslaklığıma sürttüğünde titrek bir nefes aldım ve yüzlerimizin arasında yalnızca santimler bırakacak kadar geri çekildim. Hızlıca aldığımız nefesler birbirine çarpıyordu, gözlerim sımsıkı kapalıydı ve beklentiyle kıvranıyordum.

Çınar kendini yavaşça içime ittiğinde nefes alıp verişim hızlandı.

Dudaklarımdan bir haykırış dökülürken kollarımı ona sımsıkı sardım. O sırada Çınar bir şeyler mırıldandı ama ne söylediğini anlayamayacak kadar kendimi kaybetmişim. Bacaklarımin arasında şimşekler çakıyordu sanki. Nefesim ciğerlerimden çekilmişti ve bedenimin her bir noktası alevler içindeydi. Dudaklarımı öyle sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi.

Çınar yavaşça geri çekilip kendini tekrar içime ittiğinde ikimiz de inledik. Yavaşça tekrarladığı hareketleri gitgide hızlanırken tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Dişlerinin arasından sertçe nefes aldı ama geri çekilmedi. Ondan vazgeçmem ne kadar imkânsızsa, onun benden uzaklaşması da düşünülemezdi.

Tenlerimiz birbirine hızla çarparken evrendeki oksijen bana yetmiyor, zevk iniltileri gitgide yükselerek dudaklarımdan dökülüyordu. Çınar bedenimi saran kollarını sıkılaştırırken kendimi hiç bu kadar güvende ve ait olduğum yerde hissetmemiştim.

Sanki sözleşmişiz gibi aynı anda birbirimize baktığımızda şakaklarımdan aşağı birkaç damla ter süzüldü. Duyguları çok yoğun yaşıyordum. Bu gece sadece bedenlerimiz değil, kalplerimiz de birbirine bağlanmıştı ve ne olursa olsun, Çınar Aktunç sonsuza dek hayatıma kazanmıştı. Dürüst olmak gerekirse bu durumdan şikâyetçi değildim. Onu o kadar çok seviyordum ki bazen kalbim, sevgimi taşımakta güçlük çekiyordu.

Çınar'ın gülümsemesinde merhametli bir parıltı belirdi. Bir eliyle şakaklarımdaki teri sildi.

“Beni aciz bırakıyorsun, Elisa.”

“Beni yok ediyorsun, Çınar.”

Çınar alnını benimkine yaslariken hareketleri hızlandı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Tanıdık bir ürperti tenimi yalayıp omurgamdan aşağı inerken inlemelerim çığlıklara evrildi. İçimi dolduruşu o kadar iyi hissettiriyordu ki yavaşça zirveye yol aldığı-mı hissediyordum. Her bir hamlesi beni zevkin doruk noktalarına hızla sürüklüyordu.

Çınar'ın beline dolanmış bacaklarım sıkılaştırken hareketleri daha da sertleşti. Kendini içime her itişinde dudaklarımdan dökülen yeni bir haykırış odayı dolduruyordu. Zevk aldığı-nı her hâlin-den belli eden boğuk sesi kulaklarımı doldurdukça mümkünmüş gibi daha da tahrik oluyordum.

“Çınar,” diye mırıldandım. “Sanırım...”

Daha ben bile ne diyeceğimi bilmiyorken dile gelmemiş cümleme cevap verdi: “Benim için gel, Elisa.”

Gözlerim Çınar'ınkilere mühürlenmişken titrek bir nefes aldım. Hemen ardından haykırışlar dudaklarımdan kontrolsüzce döküldü ve orgazm, beni tüm şiddetiyle sarstı. Nefes almak bile zor geliyordu. Kendimi hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiş-tim. Tek düşündüğüm ve önemsedğim, bacaklarımın arasından başlayıp tüm bedenime yayılan zevk dalgalarıydı.

Çınar bir süre daha kendini sertçe içime ittikten sonra aniden geri çekildi ve yüksek sesle inleyerek zirveye ulaştı. İşimiz bittiğinde ikimiz de yatağa yığılmıştık. Sanki üzerimizden kamyon geçmiş gibi harap hâldeydik.

Nefeslerimizi düzenlememiz sandığımızdan daha uzun sür-müştü. Üzerimizi örttükten sonra birbirimize öylece bakıp aptal aptal sırttırken Çınar yanağımı okşadı. “Beni bu kadar delirtmeyi nasıl başarıyorsun acaba?”

Kendinden geçmiş sesi dudaklarımdan bir kıkırtının dökülme-sine neden oldu. Kelimenin tam anlamıyla aklım bir karış hava-daydı. Hiçbir şey düşünemez olmuşum.

Çınar beni kendine çekerken göğsüne sokuldum. Sıcaklığı vücudumu sarıp sarmalıyor, yüreğimi kaplıyordu. Çenesi başıma

değerken gözlerimi kapattım ve eşsiz kokusunu içime çekmenin tadını çıkardım. Bir süre sonra yorgun sesi kulaklarımı doldurdu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Fena değil.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimde yaramaz bir parıltının peyda olduğundan adım kadar emindim. “Tekrar yapalım mı?”

Dudaklarından bir kahkaha dökülürken gözleri eğlenceyle ışıldadı. Yeniden bana baktığında gülümsemesi gözlerine yansyordu. “Bana biraz acıman olsun, kadın!”

Gülüşlerimiz birbirine karışırken mutluluğun bedenimi bu kadar ele geçirdiği bir anı hatırlamıyordum. Bu adam bana ne yapmıştı, bilmiyordum fakat her ne yaptıysa bunu sürdürmesini arzu ediyordum.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Çınar'ın göğsüne başımı yaslamışken ve kalp atışları kulağıma dolarken hissettiğim yorgunluk bedenimi esir almaya, uyku tüm gücüyle üzerime çökmeye başlamıştı.

Çınar bir parmağını saçlarımda dolaştırdı. “Elisa.”

Uykuya dalmadan önce, “Hım?” diye mırıldanmayı becerdim.

“Biliyor musun, sen bana verilen ikinci bir şans gibisin.”

Bunlar, uyku uçurumunda yuvarlanıp gitmeden önce duyduğum son sözler oldu.

İdil Öztürk

Öncelikle aşklarını tazelemek için tam da bu zamanı seçen Elisa ve Çınar'dan, sonrasında her gece dönüşmek zorunda oldukları için Duru ve Yekta'dan ölesiye nefret ediyordum.

Atalay'la baş başa kaldığımız akşam yemeğinde çatalımın ucuyla bezelyeyle oynarken mutfakta uğursuz ve son derece garip bir sessizlik vardı. Sanki aldığımız nefes bile hoparlörden yükseliyormuş gibi kulaklarımın çınlamasına neden oluyordu.

Sessizlik sürerken Atalay'a bakmamak için her ne kadar dirensem de ara sıra ona kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum. Sanki altımdaki sandalye milyonlarca dikenden yapılmış da en ufak bir hareketimde etimi kanatacaklarmış gibi kaskatı kesilmiştim, hareket etmekten çekiniyordum ancak Atalay oldukça rahat görünerek sinirlerimi bozmaktan geri durmuyordu.

Ona bakarken saf bir nefretle dolu olmak isterdim. Böylesi işimi kesinlikle kolaylaştırırdı ama mermer gibi oyulmuş kusursuz bedenine her baktığımda midemdeki kelebek sürüsünün oradan oraya dolaşmasına engel olamıyor, ela gözlerindeki ışıltıda kaybolmadan ve beni nasıl sarıp sarmaladığını düşünmeden edemiyordum.

Atalay aniden başını kaldırıp keskin gözlerini benimkilere sabitleyene kadar ona aptal aptal baktığımı fark etmemiştim bile.

Yanaklarım ısınırken başımı tekrar tabağıma, çatalımın ucuyla uğraşmamdan dolayı ezilen bezelyeye çevirdim. Atalay derin bir nefes aldı. Zihninden bir şeyler geçtiğini gösteren bir ses çıkardı.

Bir şey söylemesini bekledim ama konuşmak için herhangi bir şey yapmayınca bir hışımla kalkıp tabağımı tezgâha bıraktım.

Atalay'ın kızırgınlığını anlıyordum. Yaşananlara onun açısından baktığımda hak da veriyordum. Neticede eski de olsa uzun bir süre güvendiği sevgilisinin ve arkadaşının ihanetine uğramıştı. Üzerine benim de ona yalan söylediğimi öğrenmesi alınganlığına son derece mantıklı bir zemin oluşturunuyordu.

Ancak günün sonunda baktığımızda benim de haksız olduğum doğru değildi. İlk başta o ikisinin ilişkisi olabileceğini düşünmüştüm ama bu yalnızca basit bir şüpheydi ve kanıtım olmadan kimseyi böyle bir şeyle yargılayamazdım. Sonrasında Yekta'nın ısıtılması ve Atalay'ın yaralanması da her şeyin kötüye gitmesine neden olmuştu. Yaşananları açıklayacak ortamımız olmamıştı bile.

Oysa şimdi Atalay sanki ona ihanet eden benmişim gibi davranıyordu. Üstüne üstlük her bir hareketinden onun ayağına gitmemi, af dilememi beklediğini anlayabiliyordum ancak işler kesinlikle onun arzuladığı şekilde ilerlemeyecekti.

Salona gidip televizyon kanallarını değiştirirken mutfaktaki hareketlenmeyi duyuyordum. Atalay etrafı toparladı, musluk açılıp kapandı ve sonunda yükselen tek ses, televizyondaki eski bir dizinin klişe replikleri oldu.

Atalay'ın adım seslerini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hemen ardından oturduğum koltuğa kuruldu. O bir köşede, ben bir köşede oturuyorduk ancak enerjisi o kadar baskındı ve yoğundu ki etrafım sarılmış gibi hissediyordum. Yine de kendimden ödün vermeden kanalları değiştirdim. Kalkmak ya da söylenmek, geri adım olacaktı. Gururlu yanım ikisini de yapamayacak kadar dirençliydi.

Ekranında bir şeyler akıp gitti ama ne izlediğimin farkında bile değildim.

“Kaliteli bir aşk filmi, değil mi?”

Tam yanımdaki adamı düşünmekten allak bullak olan zihnim, bizzat onun tarafından gelen soruyla gafil avlanmıştı. Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürderken, “Evet, evet,” dedim hızlıca. “Harika bir...”

Ancak tam o an siyahlar içindeki bir adam, dövüştüğü diğer ajanın boğazını keserek kanın sıçramasına neden oldu. Gözlerimi kırıştıtararak irkildiğimde oldukça vahşet dolu bir aksiyon filmi izlediğimizi anladım.

Yanaklarım ısınırken yakalanmanın verdiği utanç yüzünden dişlerimi öfkeyle sıktım. “Tebrikler,” derken gözlerimden alev çık-

tığından emindim. “Beni kandırdın. Haydi, Atalay Kılıç’a altın madalya verelim.”

Hissettiğim mahcubiyeti hiddete dönüştürüp Atalay’a saldırdığının ikimiz de farkındaydık ve bu gerçek mümkünmüş gibi canımı daha da sıkıyordu. Bununla birlikte kısılmış ela gözleri rahatsızlık hissederek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Sanki gizlemeye çalıştığım tüm duyguları kitap gibi okuyordu ve mahremiyet alanımın sınırlarında özgürce geziniyordu.

“Seni kandırmak gibi bir amacım yok, İdil,” dedi düz bir sesle. “Hiç olmadı.”

Dudaklarımı kemirirken bakışlarımı tekrar televizyona çevirdim. Ana karakter bu sefer de bir başka adamla ölümüne dövüşüyordu. Öfkeyle kanalı değiştirdim. Sonrasındaysa ağır ve boğucu sessizlik, tüm kudretiyle yeniden aramızda filizlendi.

“Konuşmak istiyorum.”

Birkaç dakika sonra Atalay’ın dudaklarından dökülen bu iki kelime buz kesmeme, aynı zamanda da cayır cayır yanmama neden oldu. Ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. O kadar karmaşıktım ki bu hâlde olduğum için kendime öfkelenmeden edemedim. Bir adamın dengemi böylesine bozmasına izin vermemem gerekiyordu fakat kendime engel olamıyordum bir türlü.

Ona olan zaafıma rağmen çenemi yukarı kaldırıp yeniden ona döndüm. Karşısında güçsüz bir profil çizmek istemiyordum ama ona baktıkça çırpınan kalbimi nasıl susturabilir, bir türlü kafese tıkamadığım milyarlarca kelebeği nasıl dinginleştirebilirdim?

“Ne söyleyeceksin?”

“Hislerimizi artık paylaşmanın vakti değil mi sence de? Bu kırgınlık faslı çok uzadı.”

“Bilmem. Belki de akıllanmana yetecek kadar uzamamıştır.”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılır gibi olduğunda onu öpmekle suratına yumruğumu geçirmek arasında sıkıştım ancak yapabildiğim tek şey, ona bakakalmak oldu.

“Seni sandığımdan da çok özledim.”

Aptal, akıllanmaz kalbim!

Yumruklarımı sıkığımda tenime batan tırnaklarım avuç içlerimde minik hilaller oluşturdu. "Öyle mi?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Erimek için direnen kalbime rağmen mantığımı devre dışı bırakmayacaktım. "Günlerdir beni yok sayarken hiç özlemiş gibi değildin ama."

"Özlemiştim," dedi. "Sadece sana kırgındım ve adım atamayacak kadar öfkeliydim."

"Seni aldatan ben değildim, Atalay ama sen her şeyin faturasını bana kestin."

Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldığımda içinde yangına dönmeyi bekleyen minik bir öfke kıvılcımının olduğunu anladım. "O iki orospu çocuğunun beni aptal yerine koymasına göz yumdun. Arkamdan iş çevirmelerine sessiz kaldın. Sen söyle, İdil. Bir zalimliğe sessiz kalan da en az o zalim kadar suçlu değil midir?"

Dudaklarımı önce hiddetle araladım, ardından ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrar kapattım. İçimde yükselen tsunami dalgaları öyle şiddetliydi ki karşısına çıkan her şeyi yok etmesi an meselesiydi.

"Ben senin arkandan iş çevirmelerine müsaade etmedim," dedim kelimelere vurgu yaparak. "Sana her şeyi anlatacaktım ancak doğru zaman hiç gelmedi. Eski hayatımızda, güvenli evimizde olsak yaşananları senden saklar mıydım sence?" Ona dik dik bakmayı sürdürdüm. Bir cevap gelmeyince, "Evet," dedim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Şüphelerini benimle paylaşabilirdin."

"Öyle mi? Ne diyecektim peki sana? Böyle bir şüphe kanıt ister, Atalay. Kimse kimseyi böyle bir konuda kolayca yargılayamaz. Hem diyelim ki aklımdakileri sana anlattım, senin bana inanıp inanmayacağını nasıl bilebilirdim?"

Gücenmiş gibi baktı. "Sana her zaman inanırdım, İdil. Kimse için böyle bir yalan söylemeyeceğini bilirdim."

“Ben o kadar emin değilim,” derken kırılan kalbimi görmezden geldim. “Bir yanda yakın arkadaşın, diğer yanda uzun süredir birlikte olduğun ve sevdiğin kadın. Kendin de dedin ya...” Beren’den hesap sorduğu anlar gözlerimin önüne geldi. “Onu sevmiştin, Serkan’a güvenmiştin hani!”

Atalay derin bir nefes aldığında dolan gözlerimi görmesin diye başımı çevirdim. Hangi kadın birlikte olduğu adamın, gözlerinin önünde eski sevgilisine hesap sormasına ve geçmişte de olsa onu sevdiğini dillendirmesine katlanabilirdi ki?

“Beren ve Serkan onlara olan güvenimi hiçe sayıp gururumun üzerinde tepindiler, İdil. Bunun hesabını sorarken geçmişte bana hissettirdiklerini dile getirmemden daha doğal ne olabilir?”

Akmak için direnen gözyaşlarımı susturmak için gözlerimi kırıştırdım ama beni dinlemiyor gibiydiler. “Biliyorum,” dedim ona bakmadan. “Ama...” Titrek bir nefes aldım. “Fazla tepki gösterdin.”

Ona bakmasam da burnundan güldüğünü duydum. “İnan bana, o gördüğün şey tepki falan değildi. Eğer Beren benim için kapanan bir defter olmasaydı çok farklı şeyler konuşuyor olurduk.”

Ona baktım. Sesindeki sakinlik ve bakışlarındaki ölümcül tehditkârlık ürkütücü bir tezat oluşturuyordu. Gözleri baştan aşağı beni inceledikten sonra, “Fazla tepki gösterdiğimi düşünmen sana ne hissettirdi?” diye sordu.

Kalbim boğazımda atmaya başlarken parmaklarım buz kesti. Bu adam her zaman doğru noktalara değinmeyi nasıl başarabilirdi?

Öz güvensiz gibi görünmek istemesem de dürüst olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden derin bir nefes alıp konuşmaya başladım: “Sanki aranızda hâlâ bir kıvılcım varmış da ben aranızda giriyormuşum gibi hissettim.”

Gözlerini kıstığında iyiden iyiye öfkelenmeye başlamıştı. “Kıvılcım mı? Yani sen ciddi ciddi benim hâlâ Beren’e âşık olduğumu ama buna rağmen seninle yattığımı mı düşündün? Benden böyle bir şey bekledin mi? Senin gözünde böyle bir şerefsiz miyim ben?”

“Eski sevgiline hararetle hesap sorman bana başka bir seçenek bırakmadı, Atalay.”

Bir elini aramızdaki boşluğa yaslayıp hafifçe bana doğru eğildi. “Ben bana yapılanların hesabını sordum, İdil. Yoksa Beren’in kiminle olduğu beni zerre ilgilendirmiyordu.”

“Ama hiç öyle...”

“Beni ilgilendirmiyordu!”

Gözlerindeki depremler, altımdaki zemini titretecek kadar güçlü ve somuttu. Sanki bu gerçek onun için o kadar önemliydi ki tüm dünyanın bunu bilmesine ihtiyacı vardı. Hayır, tüm dünyanın değil; *benim*.

Aramızdaki gerginlik elle tutulacak, gözle görülecek cinstendi. Odadaki elektrik öyle güçlüydü ki sanki evrendeki tüm şimşekler burada çakıyordu. İçimden bu şimşeklere karşı koymamak, kendimi onun kollarına atmak geliyordu ancak ona güvenmek, ona tutunmak istesem de geri adım atmayı kendime yediremiyordum.

Çatlamış dudaklarımı yaladığımda bakışları bir an için oraya kaydı. Beni öpmek için ne kadar kuvvetli bir istek duyduğunu görebiliyordum. Ondan yayılan arzu âdeta tenime batıyordu. Yanaklarımın sandığım kadar kızarmış olmaması için dua ettim ancak zihnimden geçen ahlaksız sahneler etkisini başka türlü nasıl gösteriyordu, bilemedim.

“Öyle bile olsa,” dediğimde gözleri tekrar benimkilere saplandı. “Bunu asla bilemeyeceğim.”

Kısılan gözleri alaycıydı. “Domuz gibi biliyorsun. Kabul etmeyi gururuna yediremiyorsun sadece.”

Öfkeyle doğrulduğumda o da ayaklandı. Bir tarafım, aramızdaki kırgınlığı bir kenara bırakmak isterken diğer yanım, suçum olmayan bir konuda bunca zamandır yargılanmanın öfkesini hissediyordu.

“Bir de hakarete mi başladın, hıyar ağası seni! Beni bunca zamandır görmezden geldikten sonra, öyle mi?”

“Sen çok mu farklı davranıyordun sanki? Daha bu sabah beni terslemedin mi?” Sesini inceltip abartılı mimikler yaparak kötü bir taklidimi yaptı: “Bir dahaki sefere izin kâğıdımı teslim ederim, Atalay.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Soğukkanlılığımı koruyup Atalay’ı sinir etme çabalarım işe yaramıştı anlaşılın. “Ne diyecektim başka?” diye solum. “Bu olaylar olduktan sonra yanımda bile uyumadın sen. Arabada yatmayı tercih ettin.”

“Sonraki gün geldim ama.”

“Sağ ol ya!” Koltuktaki yastıklardan birini kapıp kafasına fırlattığımda son anda kaçmayı becerdi. “Seni kapı dışarı etmeliydim.”

“Edemezsin, İdil,” derken kendinden öyle emindi ki tırnaklarımı suratına geçirmek için ürkütücü bir istek duydum. “Benden vazgeçemezsin, ikimiz de biliyoruz.”

Bunları söylerken bana doğru yaklaşınca özel alanım işgal ediliyormuş gibi hissettim ve ortamıza sehpayı alacak şekilde aramıza mesafe koydum.

“Egoist!”

“Bu ego değil. Gerçek.”

“Kendinden fazla eminsin, Atalay. Dikkat et de bir gün beni başka bir adamın kolunda izlemek zorunda kalma.”

Yüzü gerginleşirken gözlerinin koyulaştığına yemin edebilirdim. “Yerinde olsam ağzımdan çıkanlara özen gösteririm, İdil. Yoksa bir başkasıyla olmayı arzuladığını düşüneneceğim.”

Ellerimi belime yerleştirip öne eğildim. “Vah vah! Çok da siki-mdeydi senin düşüncelerin!”

Aniden hızlandığında dudaklarımdan minik bir cıyıklama dö-küldü ve yapılacak en çocuksu, olgunluktan en uzak hareketi yap-tım: Sanki ebelemece oynuyormuşuz gibi ondan kaçtım.

Aramıza koltuğu aldığımda gözleri çakmak çakmaktı. Kalbim ani hızımız yüzünden hızlanmıştı.

“Neden benden vazgeçemeyeceğinden bu kadar eminim, bili-yor musun? Çünkü ben de senden uzak kalamam.”

Gözlerimi kırıştırdım, dudaklarım hafifçe aralandı. Sözlerindeki sertlik ve gözlerindeki samimiyet öylesine iç içe geçmişti ki kalbim tekledi bir an. Kendimi ona bırakmak, sıcaklığının beni sarmalamasına izin vermek istiyordum ama içim içimi yiyordu.

“Bu meseleyi hiç kapatmayacaksın,” dedim titreyen sesimle. “Hep yüzüme vuracak, beni arkandan iş çevirmekle suçlayacaksın.”

“Hayır.”

“Sana nasıl güvenilebilirim, Atalay?”

“Ben sana nasıl güveneceksem aynı öyle güveneceksin, İdil.”

“Beni istemediğini sanmıştım.”

“Böyle hissettirdiysem özür dilerim, amacım hiçbir zaman bu olmadı.”

Her şey o kadar hızlı akıp gidiyordu ki artık bu durum beni ürkütüyordu. Biraz molaya ihtiyacım vardı. Gelişen bir olayı sindiremeden bir başkası sert bir kaya gibi üzerime düşüyordu. Mantığım ve kalbim o kadar yüksek sesle kavga ediyordu ki hangisini dinleyeceğimi bilemiyor, aralarında parçalara ayrılıyordum. Öyle zamanlar oluyordu ki kendimi, aklımı yitirmenin eşiğinde hissediyordum.

“Buraya gel, İdil.”

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım ama istemediğimden değil, korktuğumdan.

Sadece birkaç saniye sonra belimde kuvvetli bir el hissettim. Atalay göz açıp kapayıncaya kadar yanımda belirmiş, beni kendisine çekmişti ve şimdi bedeni etrafımı sarmalıyordu. Sıcaklığı tenime yayılıyor, yüreğimdeki buz parçalarını eritiyordu.

Onu o kadar özlemiştim ki bu his kalbimi ağrıtiyordu.

Ne kadar süre öyle kaldığımızdan habersizdim. Zaman akmayı bırakmıştı. Sanki ikimiz dışındaki her şey sahneden çekilmiş, bize özel bir alan yaratmıştı.

Atalay'ın kokusu burnuma doldu. Bu herhangi bir parfümle elde edilebilecek bir koku değildi. Yuva gibiydi. Güzel olan her şey onda birleşmişti sanki.

Yavaşça geri çekilip bakışlarını benimkilere sabitledi. Aramızdaki boy farkı yüzünden başımı kaldırmak zorunda kalıp iri ellerini yanaklarıma yerleştirdiğinde kendimi küçücük hissettim. Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında mekik dokurken midem beklentiyle kasıldı. Heyecandan nefes bile alamıyordum artık.

Öne eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondururken gözlerini kapattı. Sanki dudaklarımin hasretini öylesine çekiyordu ki bu ona acı veriyordu.

Bir an için durduktan sonra yeniden öne eğildi, bu seferki öpüşü ilkinden çok farklıydı. Yok ediciydi, asi ve hırçındı. Bir elini saçlarıma daldırırken beni âdeta tüketiyordu. Ona karşılık vermeye çalışırken nefes nefese kalmıştım ama geri çekilmek de gelmiyordu içimden. Ellerim sırtında gezerken bedenini kendime çektim. Onda yanmak, onda kaybolmak ve benimle bütünleşmesine izin vermek istiyordum.

Ne kadar öpüştüğümüzden habersizdim. Tek bildiğim, geri çekildiğimizde ikimizin de kendinden geçtiği idi. Bana baktığında ela gözleri çakmak çakmaktı. Açıkçası ondan farklı olduğumu düşünmüyordum.

“İdil,” diye soludu. “Seni öptüğüm her an kış bitmiş ve bahar gelmiş gibi hissediyorum.”

“Seninleyken kış hiç gelmiyor, Atalay.”

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Gözleri ışıldarken orada cennetten bir kesit gördüğüme yemin edebilirdim.

Evet, Atalay’la ilişkim kesinlikle hayal ettiğim gibi gelişmemiştir. Sürekli yeni bir sınava tabi tutulmuş, daha şimdiden büyük kavgalar ve küslükler atlatmıştık. Ancak ona baktığımda bir şekilde doğru insan olduğundan emin hissediyordum. Hayatımı geçirmek istediğim, geleceğimde yer ayırdığım tek adam oydu.

Atalay Kılıç kalbimi avuçlarının arasında tutuyordu.

Ve emindim ki o da kendininkini merhametime bırakmıştı.

“İdil,” diye fısıldadı. “Seni...”

Televizyondan yükselen bir ses ikimizin de şokla sarsılmasına neden olurken irkilerek donakaldık. Bakışlarımı yavaşça televizyona çevirdim ve orada tanıdık bir sima gördüm.

Ellerim titredi.

Serkan'ın kendini çektiği ve kameraya bir şeyler anlattığı, bir yandan da gözyaşı döktüğü video tam karşımdaydı. Genç adam karla kaplı bir ormanda yürüyordu. Nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin altı yorgunluktan morarmış, teni bembeyaz kesilmişti. Bakışlarında hissedilir bir korku vardı.

Zihnim bazı şeyleri algılayacak kadar şoku atlattığımda yerdeki kumandayı bulup televizyonun önüne geldim ve sesini açtım. Parmak uçlarım buz tutmuştu ama bir şekilde hareket ettirmeyi başarmıştım.

“Ben Serkan Aksu,” diye kendini tanıttı. Konuşurken soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu. “Eğer ölürsem bu videonun tüm dünyaya ulaşmasını istiyorum. Hiç bilmediğiniz şeyler oluyor. Canavarlar yalnızca masallarda değil, gerçekte de varlar ve bu ormanda yaşıyorlar. İnsanlara saldırıyorlar. Bir arkadaşım gözlerimin önünde öldü. Adı Beren Güney.”

Dizlerimdeki güç tükendi, yavaşça yere çökerken titriyordum.

“O şeylerden biri bize saldırdı ve biz karşı koyamadık.” Serkan hıçkırarak ağlamaya başladı. “Birlikte tatile çıktığımız arkadaşlarımız bizi ölüme terk etti. Eğer bu video birine ulaşırsa hakkımızı aramanızı istiyorum. İsimleri Elisa Yıldırım, Atalay Kılıç, İdil Öztürk ve Yekta Arslan. Tüm bunlarla birlikte Duru diye bir kız var. O da onlardan, aylar önce ısırılmış, her gece dönüşüyor ve...” Bir an tıkanı, kendini güçlkle toparladı. “Lütfen, bu isimlerden ölümümüzün hesabını sorun.”

Haber spikeri tekrar konuşurken boğazım kurumuştur, nefes dahi alamıyordum. Sunduğu habere göre Serkan, ormandan çıkmak için günün ilk ışıklarından son ışıklarına kadar hiç durmadan ilerlemiş. En sonunda yorgunluktan yol kenarında bayılmış. Onu birileri bulmuş. Şimdi hastanedeymiş ve durumu iyiye gidiyormuş.

Zihnim tüm bu bilgileri hazmetmeye çalışıyordu ama tek bir bilgi hepsini yakıp kül ediyordu.

Beren ölmüştü.

Beren...

Ölmüştü...

Yaptığımız şeyin ağırlığı ilk kez üzerime çöktü. Birini ölümle baş başa bırakma düşüncesi son derece rahatsız ediciydi ama sonuçlarına katlanmak...

Dayanamıyordum artık.

Uzaktan bir yerden telefonumun çalma sesi duyuldu. Görünen o ki video yayılmıştı ve insanlar bir haber bekliyordu.

Yavaşça Atalay'a döndüğümde gözyaşları yanaklarımdan süzül-
dü. Atalay'sa donakalmış bir şekilde öylece ekrana bakıyor, gözünü
bile kırpmıyordu.

"Atalay," diye fısıldadım. "Ne yaptık biz?"

***

Sıcak bir odada, şöminenin cızırtıları dışında ortama ölüm ses-
sizliği hâkimdi. Öfke, şöminenin tam karşısındaki koltukta oturan
adamın üzerinden dalga dalga yayılıyordu. Bir elinde tuttuğu yarısı
dolu viski bardağını dudaklarına götürdü.

Etrafına baktığında oradaki üç adam ve bir kadının, emirlerini
yerine getirmek için sabırsızlıkla dudaklarından dökülecek kelime-
leri beklediklerini fark etti. Bu kadar itaatkâr olmaları belki onu
etkilemeliydi ama bu haşerelerin işini doğru yapmaması yüzünden
şu an başının ağrıdığını hatırlayınca hissettiği tek şey koşulsuz bir
kızgınlık olmuştu.

Diğer elinde tuttuğu telefondaki videoya baktı. Yirmili yaşla-
rının başlarında bir adam -adının Serkan olduğunu söylüyordu-
kameraya bakıyor, yaşadıklarını anlatıyor ve farkında bile olmadan
tüm işlerinin yokuşa sürülmesine neden oluyordu.

Öfkeyle solurken burun delikleri genişledi. "O ormanın güven-
li olması gerekiyordu."

Tam yanındaki kadın gerginlikle dudaklarını kemirdi. “Evet, efendim ama Denek 208 şiddetli bir kriz geçirmiş. Dönüşüm hâlindeyken kendisine engel olunamamış ve...”

Adam tehlikeli bir kahkaha attığında kadının sözleri boğazına dizildi ve ürkererek yerine sindi. Normalde pek korkak biri değildi ama bu adamın neler yapabileceğini duymuştu. Tüm bunların yanında iri bedeni ve bir gözünü boydan boya kaplayan yara izi, şöhretine yaraşır bir görünüm elde etmesini sağlıyordu.

“Engel olamamışlar,” diye tekrarladı adam. “Engel olamamışlar demek! Bir kız ısırılmış, bunu o işe yaramaz beynin algılıyor mu? Durumun ciddiyetinin farkında değil misin sen?”

Kadın sessizliğini koruyunca derin bir nefes aldı. “Bu video yükleneli kaç saat oldu?”

“İki saat on altı dakika.”

Adam öfkeyle soludu. Bir şeye vurması an meselesiydi. Video internete düştüğü andan itibaren çok hızlı yayılmıştı. Sosyal medya kelimesinin tam anlamıyla bir çöplüktü ancak bu çöplükte altın değerindeki bilgiler çok çabuk paylaşılıyordu. Kaos teorisyenleri bu videoya aç köpek gibi saldırıyordu, birkaç saate kalmadan basın da durumdan haberdar olacaktı.

İçindeki kasırğa öyle güçlüydü ki her şeyi yok etmesine ramak kalmıştı.

Sakin ol, dedi kendine. Şimdi değil.

Ayakta duran adamlardan biri, “Ne yapmamızı istersiniz?” diye sordu. Diğerlerine nazaran sonuç odaklıydı.

Telefonu konuşan adama doğrulttu. “Bu çocuk daha fazla konuşmayacak,” dedi düz bir sesle. “Nasil susturursunuz, bilemem ama sebep olduğunuz pisliği temizleyeceksiniz.”

Diğer adam telefonu alırken başını kararlı bir ifadeyle salladı. Diğerlerine nazaran daha güvenilir, daha disiplinliydi. Genç adam derin bir nefes daha aldı.

“Gelelim şu bahsettiği isimlere...”

**BÖLÜM
XXI**

Elisa Yıldırım

Ertesi sabah uyandığımda vücudumu saran bir çift kolun sıcaklığı tarafından esir tutulmuştum. Yüzüm Çınar'ın göğsüne dayalıyken uyanmak, yataktan kalkmak ve onun kendimi güvende hissettiren kokusuna veda etmek acı verici geliyordu.

Başımı hafifçe çekip ona baktığımda yeni doğmuş bir bebek gibi derin bir uykuda olduğunu gördüm. Keskin yüz hatları bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına kusursuzdu. Uzun kirpikleri ve dağılmış koyu kahverengi saçları insana en güzel rüyaları gösterecek kadar uyum içindeydi.

Bir an karşımda duran manzaranın tadını çıkardım ve kendimi aptal aptal gülümserken buldum. Sadece Çınar'ı izlemek bile kalbimin boğazımda atmasına neden oluyor, onu sonsuza dek izlemek istememe neden oluyordu.

Orada kalma arzuma rağmen yavaşça yataktan çıktım. Yatağın yanında yer alan komodindeki çekmecelerden birini açıp kısa bir karıştırmanın ardından üzerime giyebilecek, kalçalarımın altına kadar inen bol bir tişört buldum.

Odadan ayrıldıktan sonra ilk işim banyoya gitmek oldu. Aynadaki manzaraya baktığımda bir an için kıkırdamadan edemedim. Belime kadar uzanan kahverengi saçlarım darmaduman olmuştu. Gözlerim yeni uyanmanın etkisiyle hafifçe şişmişti ancak daha önce kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Elimi yüzümü yıkayıp paketi açılmamış diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladıktan sonra mutfağa ilerledim. Hamarat biri hiç olmamıştım. Ev ya da mutfak işleriyle ilgilenmek hamurumda yoktu ama bugün sevdiğim insan için bir şeyler yapmak istiyordum.

Buzdolabına baktığımda seçeneklerimizin oldukça sınırlı olduğunu gördüm. Buraya uzun süredir kimsenin uğramadığı aşikârdı.

Dolaptan çıkardığım salatalık ve domatesleri doğradıktan sonra omlet yapmaya koyuldum. Tüm dikkatimi yumurtaları çırpmaya odakladığım sırada arkamdan belime sarılan sinsi bir çift el yerimde

titrememe sebep oldu. Sadece birkaç saniye sonra Çınar'ın dudakları boynuma dokunuyordu.

"Günaydın." Tenime dokunan dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim.

Uykudan yeni uyanmanın verdiği mahmurlukla boğuk çıkan sesi kanımın ısınmasına neden oldu. "Günaydın."

Çenesini omzuma yaslayıp kollarını belime sararken, "Gözlerimi yaşırtıyorsunuz, Elisa Hanım," dedi. "Bu gözler, kendi arzunuzla kahvaltı hazırladığınızı da mı görecekti?"

Dirseğimle karnını hafifçe dürttüğümde gülümsemesi genişledi. "Eşeklik etme," dedim. "Senin için bir şey yapmaya çalışıyorum burada."

Yanağıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra yumurtayı çırpma işini devraldı. Çınar'ın tam sağına geçtiğimde onu baştan ayağa inceleme olanağı bulmuştum. Üzerinde yalnızca siyah bir iç çamaşırı vardı ve kaslı bedeni gözler önündeydi. Onu böyle yarı çıplak görmek, dün gece yaşadıklarımızı yeniden gözlerimin önüne getirince boğazım kurudu, yanaklarım ısındı.

"Elisa," dedi Çınar yarım bir gülümsemeyle. Bir yandan yumurta çırpmaya devam ediyordu. "Aklından neler geçiyor?"

Bu sefer vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum ederken kafamı çevirdim, salatalık ve domatesleri masaya götürmeye koyuldum. Bariz bir şekilde göz temasımızı kesmem, Çınar'dan bir kahkahanın yükselmesine neden oldu.

"Sen kimsin ve dün geceki utanmaza ne yaptın?"

Gözlerimi kırpıştıtarak ona baktığımda yumurtayı tavaya döküyordu. "Benimle uğraşma, Çınar."

"Belki bir gün hoşuma gitmezse uğraşmam. O da muhtemelen çıkmaz ayın son çarşambasını falan bulur."

"Pisliğin tekisin."

"Bugün her zamankinden de aşk dolusun."

"Defol git başımdan."

"Sana tapıyorum."

Çınar omletimizi yaptıktan sonra gülüşmeler eşliğinde kahvaltımızı ettik, ortalığı topladık ve bir süre daha uzanıp birbirimize sarılarak, bol bol öpüşerek vakit harcadık.

Çınar'ın kolları bedenime dolanmışken, "Keşke sonsuza dek burada kalabilsek," diye mırıldandım.

Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "O zaman burada olmanın kıymetini bilmezdik ki."

Gözlerimi devirdim. "Yine her zamanki gibi felsefe yapmak zorundasın, değil mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Beni bilirsin, hiçbir fırsatı kaçırmam." Burnumun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Eğer sormaya çalıştığın şey buysa pişman değilim."

"Hayır, hayır," dedi panikle. "Benim sormaya çalıştığım şey yalnızca..." Kaşlarını bilmişlikle kaldırdığını görünce pes etti. "Pişman olup olmadığını."

Yüzüstü dönüp dirseklerimin üzerinde doğrulduktan sonra uzanıp dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. "Söz konusu sen olduğunda hiç pişmanlık duymuyorum," dedim. "Duymayacağım da."

Dudakları yarım bir gülümsemeye yavaşça yukarı kıvrıldı. Önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra elini yanağında gezdirmeye başladı. Bakışları o kadar yumuşaktı ve gözleri o kadar çok ışıldıyordu ki bir an ruhumun hafiflediğini hissettim.

Gülümsememin ilkbaharda açan çiçekler gibi dudaklarımda yerleştiğini hissettim. "Bana böyle bakmaya devam edersen sana âşık olabilirim, Çınar."

Gülümsemesi genişledi. "Sanki şimdiye kadar olmamışsın gibi."

Bu adamın kendini beğenmiş halleri beni nasıl hem bu kadar sinir edip hem de kendine bağlayabilirdi?

Biraz daha yatakta vakit geçirdikten sonra nihayet arkadaşlarımızın yanına geri dönme vakti geldiğinde içimdeki bir parça bundan oldukça huzursuzluk duydu. Evet, arkadaşlarımı çok seviyordum fakat Çınar'la öyle güzel anlar paylaşmıştık ki ondan kopasım ve

buradan çıkasım gelmiyordu. Bu adam benim tek ve en tehlikeli, vazgeçilmez bağımlılığımıydı.

Çınar bana dolabından birkaç parça kıyafet uzattı. *Sweatshirt*ü giymek için üzerimi çıkaracakken bana dik dik baktığını gördüm ve gözlerimi tehditkâr bir ifadeyle kısıtım.

“Arkanı dön.”

Kaşları çatılırken kafası karışmış göründü. “Dün gece her şeyi gördüm zaten.”

Aslında haklıydı fakat nedense şu an üzerimi yanında değiştirme fikri beni utandırmıştı. Omuz silktiğimde sabır dilenir gibi bir nefes verdi ama gözlerinden ne kadar eğlendiği kitap gibi okunuyordu. Pes ederek arkasını döndükten ve kıyafetlerini giymeye başladıktan sonra ben de verdiği kıyafetleri üzerime geçirdim.

Arabaya bindiğimizde ikimizin de yüzünden sırtıma eksik olmuyordu. Çınar eve doğru sürerken, “İdil senden çok fena intikam alacak, biliyorsundur umarım,” dedi.

Haklı olması ihtimali o kadar yüksekti ki yüzümü buruşturdum. Atalay ve İdil ne zaman yakınlaşsa arkadaşımı sıkıştırıyor, onu utandıracak her türlü kelimeyi sarf ediyordum. Şartlar değiştiğinde İdil’in mutlulukla kılıcını kuşanacağından hiç şüphem yoktu.

“Bu konuları şimdilik kapatalım,” derken hayali bile yanaklarımın kızarmasına yetmişti.

“Peki,” dedi harfleri uzatarak. “Söyle bakalım, solucan olsam beni sever miydin?”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. “Benden rol çalamazsın.”

“İzle ve gör.”

Sorusuna ciddi bir cevap beklediğini fark ettiğimde gözlerimi kısıtım. “Asıl soru solucan olup olmaman değil, kim olmayı seçtiğin.”

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Bu işten böyle kurtulamazsın, Elisa. Bana bir cevap vermek zorundasın.”

“Günün sonunda baktığımızda hayat da bir solucanın gezdiği alan değil midir zaten?”

“Saçmaladığının farkındasın, değil mi?”

“Evet ama konumuz bu değil.”

“Seni yol kenarına bırakıyorum, eve yürüyerek gelersin artık.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İkimiz de beni çok sevdiğini ve böyle bir şey yapmaya cüret etmeyeceğini biliyoruz.”

“Sınırlarımı zorlama.”

“Çınar, muhtemelen yol kenarına çekip inmemi söyleyecek ama kapıları kilitleyecek, sonrasında beni arabadan inmemekle suçlayacaksın.”

Burnunu kırıştırdı. “Beni bu kadar iyi tanıman canımı sıkıyor.”

Yol boyunca gülüşmeler eksik olmadı. Nihayet tanıdık yola girdiğimizde içimi huzurun kaplamasını bekledim ama bir şeyler yanlıştı. Neler döndüğünü anlayamasam da hava daha ağırdı ve sanki tehlike, ağaçların arasında kol geziyordu.

Çınar bahçeye giriş yaptığında kalbim duracak gibi oldu çünkü orada gördüğüm şey jandarmaya ait olduğu belli olan mavi araçtı.

**BÖLÜM
XXII**

Panik, kanımda çağlayan bir ırmak gibi akarken parmak uçlarım donmuştu. Kalbim göğüs kafesimi öyle bir dövüyordu ki nefes almakta güçlük çektiğimi hissettim. Sertçe yutkunurken, “Çınar,” diye mırıldandım. “Neler oluyor?”

Elimi kaplayan sıcak avucunu hissettiğimde boğazımı sıkan kızgın zincirler az da olsa gevşedi. “Sakin ol,” dedi kontrollü sesiyle. “Anlınız şimdi.”

Arabadan indiğimde boğazım Sahra Çölü’nü aratmayacak bir kuruluktaydı. Eve ilerlediğimizde jandarma arabasından üniformalı iki adamın indiğini gördük.

Belki ev sahibi olduğu için konuşan kişi Çınar olmalıydı fakat “Merhaba,” dedim kendimi tutamayıp. “Bir sorun mu var?”

Kapı açıldığında dostlarımız merakla dışarı fırladı. Onları sağlıklı görmek içimi rahatlatmalıydı fakat yüzlerinde öyle bir ifade vardı ki yüreğime korku saldı. İdil’in gözleri ağlamaktan kızarmıştı, Atalay ve Yekta bir çeşit şokta gibiydi. Duru’nunsa her zamanki sarkastik tavrından eser yoktu. Üstelik garip bir şekilde jandarmasının kapımıza dayanmasını garipsemiş gibi de görünmüyorlardı.

“Adın ne?” diye sordu jandarmalardan uzun boylu olan.

“Elisa,” diye kendimi tanıttım. “Elisa Yıldırım.”

“Serkan Aksu ve Beren Güney’i tanıyor musun?”

Nefes alıp verişim hızlanırken dudaklarımı araladım. Panik iyiden iyiye kara bir bulut gibi üzerime çökmüş, boğazımı sıkıyordu. “Evet,” dedim. “Neden? Ne oldu ki?”

İdil bir adım öne atıp kolumu sıvazladı. “Dünden beri internette dolaşan bir video var,” dedi. Ardından jandarmalara döndü. “Muhtemelen siz de onun için geldiniz, değil mi?”

Hafif bir baş sallaması dışında cevap alamadık. “Ne videosu?” diye sordum herkese bakıp.

“Serkan, kendini video kaydına alıp internete yüklemiş,” dedi İdil. “Söylediğine göre Beren ölmüş.”

Dünya bir an dönmeyi bıraktı, içim daralırken gözlerimi kısıttım. Beren'i hiçbir zaman bağışlamayacak, dondurucu soğukta kendimi dışarı atmamdan sonra bile hiçbir şey olmamış gibi rahatça dolaştığını aklımdan çıkarmayacaktım ama bu iki kelime bir an kalbimin ezilmesine neden olmuştu. Ona olan tüm duygularım ılık bir rüzgâr esintisi gibi yavaşça bedenimi terk etti, ta ki geriye tek bir şey kalana kadar: Suçluluk duygusu.

Duru, "Tüm bunlarla birlikte videoda canavarlar olduğundan falan bahsediyor. Ben de onlardan biriymişim, sürekli dönüşüymüşüm." Bir kahkaha patlattı ama onu tanıyanlar için gözlerindeki stres bir kitap gibi kolayca okunuyordu.

Çınar'la aralarında sessiz bir bakışma geçtikten sonra Çınar kaşlarını kaldırdı. Aniden role girmişti. "Kurt adam gibi mi yani?" dedi alaycı bir tonla. "Dolunayda falan kediye mi dönüşüyorsun?"

Duru alaycı tavrını korudu. "Kurt adamlar yalnızca masalarda olur."

"Dönüşen kadınlar da öyle."

Jandarma ciddiyetini korumayı başarsa da gözlerinden ne kadar eğlendikleri görülüyordu. İçten içe delinin tekinin kuyuya attığı bir taşı çıkarmak için uğraştıklarını düşünüyor olmalıydı. "İfadenizi almamız gerekiyor," dedi ciddiyetle ancak duruşu gevşemişti. Duru'nun şakaları işe yaramış olmalıydı.

"Elbette," dedi Atalay. "Hemen montlarımızı alıp gelelim."

Yaklaşık beş dakika sonra Jandarma Komutanlığına doğru yola koyulmuştuk. Hepimiz normal davranmaya çalışıyorduk fakat gerginlik, üzerimizde bir balçık gibi iz bırakmıştı. Suçluluk duygusu beni kasıp kavururken sırtımı dik tutmak, yüzüme kusursuzca tasarlanmış bir maske geçirmek çok zordu. Birden kendimi sahnede bulmuş, eşsiz bir tiyatro sanatçısı gibi sanatımı sergilemek zorunda kalmıştım.

Jandarmada ifademi verme süreci beklediğimden daha sancısız, daha az stresli geçmişti. Serkan'ın sözlerinin uçukluğu ve ortada bir cesedin bile olmaması, jandarmanın durumu ciddiye almasının önündeki en büyük engeldi. Kimse bunu açıkça dile getirmese de

çoğunluğun Serkan'ın akli dengesinin yerinde olmadığından ya da Beren'e bir şey yapanın kendisi olduğundan şüphelendiklerini anlamak zor değildi.

Eve dönerken gerginlikten dudaklarımı kemiriyordum. Yaşananlar hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Sanki hayatımın seyircisi gibiydim. Tek yaptığım, olanları şaşkın bakışlarla izlemektir.

Eve girdikten kısa bir süre sonra Yekta ve Duru her zamanki gibi kafeslerine koştu. Jandarmada söylediğimiz yalanlar üzerine eski hayatımıza adapte olma hızımız beni bir an şoka sürüklemişti.

Koltukta İdil'in yanına yığıldığımda arkadaşım da en az benim kadar harabe gibi görünüyordu. Yine de çenesini kaldırmaya çalışıp, "Benzer hikâyeler anlattığımız iyi oldu," dedi uğursuz sessizliği bozmak için. Önceden anlaşma gibi bir seçeneğimiz olmasa da hepimiz ailemize anlattığımız yalanlar üzerinden ilerlememiz gerektiğini biliyorduk. Bu yüzden sözlerimiz yapboz parçaları misali birbirini eksiksizce tamamlamıştı.

"Evet," dedim başımı hafifçe sallayıp. "Yalan söylemekte üzerimize yok gerçekten."

Bana neler oluyordu, bilmiyordum. Onu Serkan'la bastığım gecedan beri ondan ölesiye nefret ediyordum. Beni nasıl kandırdığı, arkamdan nasıl iş çevirdiği bir türlü aklımdan çıkmıyordu ancak günün sonunda zihnim dönüp dolaşıp onunla güldüğümüz anılarda takılı kalıyordu.

Aptal değildim. O anılarda bana gülümserken arkamdan iş çevirdiğini görece kadar aklım başımdaydı. Yine de bir insanın bizim yüzümüzden öldüğü gerçeği, kaldıramayacağım kadar ağırdı.

Beren ve Serkan'ın bu evden gittiğini duyduğumda elbette başarılarına bir şey gelebileceğinin farkındaydım. Ancak nedense içten içe böyle bir şeyin yaşanmayacağına kendimi inandırmıştım. Bu ihtimal, yalnızca bir ihtimal olarak varlığını sürdürürken pek de önem vereceğim bir şey değildi. Oysa şimdi gerçek tüm vahşiliğiyle karşımdaydı ve ölümcül dişlerini göstererek bana gülümsüyordu.

"Bundan sonraki hamlemizi planlamamız gerekiyor," dedi Çınar düz bir sesle. Gözlerimi kısarak ona baktım. Benim yaşadığım

karmaşanın zerresini orada görememek allak bullak olmama neden oldu. Elbette Beren için yas tutmasını bekleyemezdim ama bu kararı alan neticede o ve Atalay'dı. Biraz olsun kendilerini kötü hissetmeleri gerekmez miydi?

"Aslında," dedi Atalay. Bakışlarım ona çevrildi. "Söylediklerimizi tekrarlamamız yerinde olacaktır. Jandarmanın tavrını gördük. Serkan'a o kadar inanmamışlar ki ellerinde olsa ifademizi almaya bile gelmezlerdi. Sosyal medyada birkaç kişi komplo teorileri üretmeye, buralarda dolaşan bir ruh olduğunu falan söylemeye başlamış ama onun dışındaki insanlar Serkan'ı suçluyor. Şu an güvendeyiz."

"Güvende miyiz?" dedim kendime engel olamayıp. Kısık sesim, çığlık çığığa bağırın gözlerimle tezat oluşturuyordu. "Beren öldü, Atalay."

Atalay çatlamaş dudaklarını yaladı. "Beni suçlamak sana hiçbir şey kazandırmayacak, Elisa."

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilemediğimden titrek bir nefes aldım. "Seni suçlamıyorum ama nasıl bu kadar tasasız olabilirsiniz, anlamıyorum."

Atalay'ın tek kaşı kalktı. "Jandarmaya rahatça yalan söylerken de bu kadar erdemli olsaydın keşke."

Suçlayıcı ses tonu karşısında afalladım. "O an rol yapmak zorundaydım," diye savundum kendimi. "Ne yapsaydım? Serkan'ın söylediklerinin doğru olduğunu itiraf edip kendimle beraber hepinizi yaksa mıydım?"

"Bu kesinlikle aptallık olurdu." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Ancak günün sonunda senin de yaptığın kendini korumakken sırf bunu yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Olayı hâlâ anlamıyor musun?" dedi İdil. "Kimse sana kendini koruduğun için tepki göstermiyor. Mühim olan bunu bu kadar hızlı yapman." Aniden ayaklandı ve salonun ortasında volta atmaya başladı. "Birileri ölüyor, şansa yaşıyoruz ve sen hiç tepki göstermiyorsun."

“Sakin ol,” dedi Atalay. Kontrollü sesine rağmen İdil'e bakarken son derece gergindi. “Şu an sadece panikliyorsun.”

“Elbette panikliyorum!” İdil aniden bağırınca irkildim. “Biri öldü, hem de bizim yüzümüzden!”

“Bana ister katıl ister katılma,” dedi Çınar dikkatleri üzerine çekerek. “Ancak bu konuda vicdan azabı duymayacağım, İdil. Neticede biz kimseyi öldürmedik. Biz yalnızca birilerinin bebek bakıcılığını üstlenmeyi bıraktık.”

Çınar kendini o kadar soğukkanlı bir şekilde koruyordu ki titrek bir nefes aldım. “Haydi, kimleri üzerimizden attığıma bir bakalım: İlki Serkan. Atalay ve Elisa'ya ihanet eden, ilişkileri boyunca Elisa'yı manipüle eden, son ana kadar ona rahatsızlık veren ve en sonunda da ona saldırıp taciz eden bir piç kurusu. Onunla birlikte evimden kovduğum diğer kişi de Beren. Serkan kadar pisliğin teki değildi, kabul ancak Elisa o ormanda kaybolduğunda siz ölümünü düşünüp kahrolurken o vicdan azabı bile hissetmedi. Biraz vicdanı olan biri dayanamaz, yaptığı her şeyi bir bir ortaya dökerdi. Ancak o o kadar umursamazdı ki muhtemelen Serkan'la işi pişirmeye devam etmiştir. Elisa'nın ölümüne neredeyse sebep olmasını zerre umursamamasına bir diğer kanıt da sizi Serkan'ın evinden almaya geldiğim gün bile bana kur yapması. Ölmüş birinin arkasından konuşmak istemem ama Beren'in ahlak abidesi olmadığını kabul etmeli ve bu kadar üzülmemelisiniz. Onun derdi yalnızca ilgi görmektir ve bu yolda Elisa'nın ölümüne sebebiyet vermiş olabileceği ihtimalini bile umursamadı. Şimdi söyleyin bakalım, tam olarak kim için vicdan azabı duyacağım ben?”

Sözleri kulağa son derece mantıklı geliyordu ama bu şekilde düşünmek benim için çok zordu. Belki yaşananlar çok taze olduğu için bu kadar hassastım, belki de Çınar yanılıyordu, bilmiyordum. Bu düşünceler üzerime tüm ağırlığıyla öylesine çöküyordu ki altında eziliyordum.

Bacaklarımı koltukta kendime çekip alnımı dizlerime yasladım ve gözlerimi kapatıp bu kâbustan uyanmayı umdum. “Aklımı yitireceğim şimdi.”

Birkaç saniye sonra yanımdaki koltuk çöktü. Etrafıma bakmasam da yanıma oturanın Çınar olduğunu anlamak benim için zor değildi. Bir elini teskin edercesine omzumda gezdirdikten sonra, “Yaşananlar çok zor, biliyorum,” dedi. “Ama biz bir şey yapmadık, Elisa.”

“Bunu, susmayan vicdanıma anlat.”

“Peki,” dedi. “O zaman sana başka bir soru soracağım. Eğer ölen sen olsaydın Beren senin için üzülür müydü?”

“Muhtemelen hayır,” diye kabul ettim. “Yine de bu yardımcı olmuyor.”

Çınar derin bir nefes aldı. “Pekâlâ,” dedi. “Biraz üst katta dinlenmek ister misin?”

“Vakit dinlenme sırası değil,” dedi Atalay. “Tüm sosyal medya bizi konuşuyor, yakınlarımız arıyorken bir an önce tüm kötü olasılıkları gözden geçirmeliyiz.”

Çınar’ın sesi son derece sertti. “Ona biraz zaman tanı.”

“Zamanımız yok.”

“Lütfen biraz sakin olabilir misiniz?” dedi İdil. Ona bakmasam da sesi en az benim kadar bitap hâlde çıkıyordu. “Atalay, zamanımız yok ama Çınar haklı. Elisa’nın biraz nefes almaya ihtiyacı var. Bu kadar kafası karışıkken ileriye planlamada bize yardımcı olamaz. Ayrıca ben de kendimi iyi hissetmiyorum, güneş batmadan biraz yürüyüş yapacağım. Hem ailelerimizi de aramamız gerekiyor. Birkaç saat bize hiçbir şey kaybettirmez.”

Ona baktığımda Atalay’ın onaylamayarak başını iki yana salladığını gördüm ancak pes etti. “Umarım.”

İdil biraz yürüyüş yapmak için çıkarken üst katın yolunu tuttum. Bir yandan da uzun süredir kontrol etmediğim telefonumu yanıma almıştım. Tahmin ettiğim gibi, ekran yüzlerce bildirimle ve hiç tanımadığım insanlardan gelen mesajlarla doluydu. Daha önce hiç bu kadar ilgi odağı olmamıştım ve bu mümkünmüş gibi daha da paniklememe sebep oldu.

Çınar'ın odasına girdiğimde o da arkamdan geldi, kapıyı yavaşça kapattı. Kendimi yatağa atıp annemi ararken ona bakmasam da sıcaklığı odayı dolduruyor, beni hapsediyordu.

Sol kolumun üzerine yatıp telefonu sağ kulağıma yasladım. Yalnızca birkaç saniye sonra annemin korku dolu sesi kulağımı doldurdu. "Elisa," diye soludu panikle. "Neden açmıyorsun telefonumu?"

"Jandarma geldi, ifademizi aldı," dedim yorgun sesimle. "Merak etme, şu an iyiyim."

"Ne demek merak etme?" diye bağırdığında irkildim. Sert çıkmak lügatinde yoktu. "Neler duyuyoruz, haberin var mı senin? Herkes ayrı bir şey söylüyor, herkes ayrı bir telden çalıyor. Beren ölmüş, doğru mu bu?"

Yüreğime bir ağırlık çöktü. "Serkan'ın öyle bir iddiası var."

"Kafayı yiyeceğim! Neredesin şimdi? İfadenizi aldılar, ne yapacaklarmış?"

"Anne, lütfen derin bir nefes al. Biliyorum, çok panikledin ama iyiyim ben. Dediğim gibi jandarma ifademizi aldı ve bizi serbest bıraktı. Bence Serkan'ın söylediklerine zerre kadar inanmıyorlar. Aklın alacağı şeyler değil çünkü. Canavarlar, saldırı, ölüme terk etme... Bunlar hayalin de ötesi şeyler. Böyle bir şey mümkün olabilir mi sence?"

Annemin rahatlamış nefesini duyduğumda yalan söylemenin getirdiği suçluluk duygusu tonlarca ağırlığıyla yüreğime çöktü. Dudaklarımı kemirirken Çınar'ın sırtıma değen göğsünü ve belimi saran kolunu hissettim. Her ne kadar karmaşık olursam olayım, bu küçük teması yüreğimi ferahlatmıştı. Sanki orada olduğunu hatırlamak ister gibiydi.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Elisa. O kadar korktum ki... Ya sana bir şey olsaydı? Hiç tanımadığımız bir insanın evindesin. Neredesin, ne yapıyorsun, bilmiyoruz. Sonra bir arkadaşının ölüm haberi geliyor kulağımıza. Ben..." Arkadan bir homurdanma duyuldu. Kaşlarımı çatmış, ne olduğunu anlamaya çalışırken telefonu bu sefer bir başkası devraldı.

“Elisa,” dedi babamın gür sesi. “Kızım, neredesin sen? Nasılsın?”

“İyiyim, baba,” diye nefes verdim. “İnanın, sizin kadar ben de şaşkınım ve yaşananları anlamlandıramıyorum.”

“Anlamlandırıp anlamlandırmaman umurumda değil,” dedi babam. Onu ilk kez bu kadar kızgın görüyordum. “Hemen eve dönüyorsun.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Birkaç gün sonra...”

“Birkaç gün sonra falan değil, şimdi geleceksin. Nerede olduğunu yaz bana. Seni bizzat ben alacağım.”

Göğsüm sıkışır gibi oldu. Çınar’dan böyle bir şekilde ayrılma düşüncesi kalbimi ağrıttıyordu. Dün gece o kadar mutluyduk ve şimdi gerçekler öylesine sert bir okyanus dalgası gibi suratıma çarpmıştı ki bir an için bu güzel anıların tatlı bir rüyadan ibaret olduğundan ve hiç yaşanmamış olabileceğinden korktum.

“Baba,” derken âdeta yalvarıyordum. “Tam vaktinde döneceğim, söz veriyorum. Lütfen sakın ol.”

“Elisa, sen salak mısın?” Babam hiddetle bağırırken gözyaşlarım akıyordu. “Kızımı tatile gönderdiğim arkadaşlarından birinin öldüğünü işitiyorum, kızımın adını bangır bangır haberlerde duyuyorum ve sen bana sakın olmamı mı söylüyorsun? Aklımı kaçırmadığıma şükret sen.”

“Çok haklısın,” dedim. “Ama inan ki olaylar çok hızlı gelişti ve ben...”

“Ayrıca,” diye sözümü kesti. “Annen bir şeyler çıtlattı. Ne bu tanımadığın adamın evinde kalmalar falan? Seni serbest bırakıyorum diye iyice tepeme çıktın!”

“Tek kalmıyorum ki.”

“Elisa, sen bir gün sahiden kalbime indireceksin.”

Yüzüm ısınırken, “Baba,” dedim. “Biliyorum, sınırları çok zorladım ama inan bana, ben de en az sizin kadar ne olduğumu bilmez hâldeyim.” Derin bir nefes aldım. “Annem sana bir şeyler anlattıysa neden bu evde olduğumdan haberin vardır.”

Öfkesi bir an diner gibi oldu. İçten içe bana kıyamadığını, üzülüğünü hissediyordum. “Evet, var.”

“Tüm bunları yaşadktan sonra bir de Serkan’ın böyle bir iddia ortaya atmasını hazmetmek benim için çok zor. Sadece güvende olduğumu bil. Söz veriyorum, tam vaktinde geleceğim ama o zamana kadar arkadaşlarımla neler olduğunu kavrayabilmemiz için bana biraz süre ver. Zaten birkaç gün sonra yanında olacağım.”

Uzun bir sessizlik oldu ancak hattın diğer ucunda beklediğinden adım kadar emindim.

Tekrar konuştuğunda babam her zamanki gibi sevecen hâline geri dönmüştü. “Elisa, sadece dört sene önceki gibi seni koruyamaktan korkuyorum.”

Yorgun sesi ne kadar ürktüğünün ve savaşmaktan bitap düşüğünün en büyük göstergesiydi. “Öyle bir şey olmayacak, baba,” dedim. “Tam vaktinde geldiğimde göreceksin, söz veriyorum.”

Kısa bir sohbetin ardından telefonu kapattık. Onu tam gününde dönmeye zor da olsa ikna etmişim ancak geri döndüğümde Çınar’la tekrar görüşmemin kolay olmayacağını içten içe bilincindeydim.

Boynuma bir öpücük kondurdu, belimdeki eli sıkılaştı ve kendimi ona sokulurken buldum. Kafam karışık olsun veya olmasın, Çınar Aktunç her türlü derdime deva olmak gibi enteresan bir özelliğe sahipti.

“Eve döndüğümde,” dedim. “Buraya gelmeme müsaade etmeyecek.”

“O zaman ben gelirim.”

“Bu olaylar yüzünden seninle görüşmeme izin vermeyebilir.”

“Beni sevmesini sağlarım.”

“Ama...”

“Elisa, her ne olursa olsun seni görmek, sesini duymak için mutlaka bir yolunu bulurum. Bu, tüm dünyayla savaşmam anlamına gelse bile yaparım bunu.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bunu her ne kadar içten içe bilsem de Çınar'dan duymak iyi gelmişti.

“Biliyorum,” diye mırıldandım o bana daha da sokulurken. “Tek dayanağım da bu zaten.”

Duru Atasoy

Jandarmanın yanında dönüştüğüm o neşeli, lakayt kadın, kafese girdiğimde beni çoktan terk etmişti. Her zamanki gibi *ne olur ne olmaz* düşüncesiyle güneş batmadan bir süre önce içeri girmiştik fakat şu an tek isteğim dışarı çıkmak, biraz hava almaktı.

Üzerimdeki bornozun ipleriyle oynarken kafesin içinde turladım. O sırada Yekta, sırtını duvara yaslamıştı ve sessizlik içinde boşluğu izliyordu. Aklından geçenler hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Mutsuz muydu? Beren'in ölümü onun için ne ifade ediyordu? Korkmuş muydu? Deli gibi merak ediyordum ama nedense sormaya çekiniyordum.

Birkaç dakikanın ardından, “Ailene ne söyledin?” diye sordum. Kafese girmeden önce ailesini aramış, yaklaşık on dakikalık bir telefon görüşmesi yapmıştı.

“Jandarmaya söylediklerimi.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ne tepki verdiler?”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Her zaman bu kadar meraklı mısındır, Duru?”

Hayır, değildim ancak söz konusu Yekta olduğunda kendimi tanıyamıyordum.

Nedenini asla sorgulamayacaktım.

“Sadece senin iyiliğini düşünüyorum,” dedim hafif sert çıkan bir ses tonuyla. “Pislik gibi davranmana gerek yok.”

“Ben...” Sözünü tamamlamak yerine bıkkın bir hâlde nefes verdi. “Haklısın, böyle davranmak istememiştin. Biraz meraklandılar, hemen eve dönmemi istediler. Klasik şeyler işte.”

Kaşlarımı çattım ve kafesin ucuna gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Ona ancak bu kadar yakın olabiliyordum fakat hâlâ çok uzağımdaydı. “Bu neden senin canını sıkmış gibi hissediyorum?”

“Ne bileyim...” dedi omuz silkip. “Bu zamana kadar beni yetersiz gördüklerini ve benden içten içe nefret ettiklerini düşünüyordum. Ancak bugün çok farklı davrandılar.”

Ani itirafı karşısında gözlerim irileşti. “Şaka yapıyor olmalısın,” derken son derece samimiydim. “Onlar senin ailen. Elbette seni seviyorlar, Yekta. Bazen seni anlamayıp bir birey olduğunu unutabilirler, kabul ediyorum. Fakat günün sonunda seni sevmemezlik edemezler.”

“Haklısın sanırım,” dedi ama yine de bana tam anlamıyla inandığından emin değildim. Yavaşça ayağa kalktı ve tam karşıma gelerek yeniden oturdu. Onun da üzerinde tıpkı benimki gibi bir bornoz vardı.

“Sen anlat,” dedi tüm dikkatini bana vererek. “Neden bu kadar üzgündün bugün? Beren’e üzülmedin herhâlde.”

Gözlerimi kırıştırdım. Hislerimi çok iyi sakladığımı düşünmüştüm ama Yekta'nın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

“Her ne olursa olsun genç bir insanın bu şekilde ölmesini istemezdim,” dedim. “Beren bir melek değildi ancak hangimiz öyleyiz ki?” Çenesini eline yasladığında, “Beren'in ölümü asıl seni etkilemiş olmalı,” dedim. “Sonuçta eski de olsa bir arkadaşlığınız vardı.”

Çatlamış dudaklarını yaladığında bir an için dikkatim dağıldı ancak bu ölümcül bir saniyenin ardından kendimi toparlamayı başardım ve tekrar gözlerine odaklandım.

“Üzgünüm,” dedi samimiyetle. “Ama ne için üzgünüm, bilmiyorum. Beren'i hâlâ bir arkadaşım olarak sevdiğim için mi keuderliyim yoksa kendimi düşündüğüm için mi mutsuzum, inan ki hiçbir fikrim yok.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Sanırım artık gerçekten de bir canavar oldum.”

“Sakın,” dedim hemen. “Sen bir canavara en uzak olan şeysin, Yekta.”

Dudakları yarım bir tebessümle kıvrıldı. “Bu, bana söylediğin en flörtöz şeydi.”

Gözlerimi kustum. Yanaklarımın pembeleştiğinden emindim ve loş ışığın bunu saklamasını umdum. “Hiç adam olmayacak mısın sen?”

“Asla.”

Utangaçlığımı gözlerim devirerek kamufle etmeye çalıştım fakat ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. “Her neyse,” dedim. “Kendini kötü hissetmene neden olacak bir şey yapmadın sen. Kendin için üzülüyorsan da ne olmuş? Hepimiz korkuyoruz ve çoğu zaman ilk plana kendimizi koyuyoruz. Bu, insani bir içgüdü.”

“Öyle mi dersin?”

Derin bir nefes aldım. “O şey beni ısırduğunda...” derken karanlık anılar zihnime zalim bir savaşı gibi hücum etti. “Düşündüğüm tek şey yaşama duyduğum aşkı, biliyor musun? Ne abim ne babam ne de dostlarım... Hiçbiri umurumda değildi. Sen söyle, bu beni kötü biri mi yapıyor?”

“Elbette hayır,” derken çatılan kaşlarından ve kısılan gözlerinden samimiyeti okunuyordu.

“Öyleyse sen de kendini suçlama,” diye yanıtladım.

Dudaklarındaki yarım gülümseme genişlediğinde kalbimin ferahladığına yemin edebilirdim. “Kendimi iyi hissetmem için bu kadar uğraşman onurumu okşuyor, Duru.”

“Asla öyle bir şey yapmam,” diye reddettim. Yekta'nın kendini beğenmiş tavırlarına katlanamazdım. “Tüm gün surat asarsan canımı sıkarsın, hepsi bu.”

Bakışlarında yaramaz bir çocuğun parıltıları belirdi. “Yapma ama,” dedi. Üzerindeki o gergin havayı atmış, her zamanki rahat Yekta'ya dönmüştü ve bu değişim içimi ısıttı. “İkimiz de benim için ölüp bittiğini biliyoruz.”

Sanki sözleri canımı sıkıyormuş gibi oflayarak ayağa kalktım fakat arkamı döndüğümde yüzümde önleyemediğim bir tebessüm dans ediyordu.

Elisa Yıldırım

Uyandıgımda Çınar'ın alışıldık sıcaklığı yerine içimi ürperten bir soğukluk vardı. İstemesem de gözlerimi açtıktan sonra gerineyerek doğrudum. Tahmin ettiğim gibi odada yalnızdım.

Banyoya gidip dişlerimi fırçaladıktan ve yüzümü yıkadıktan sonra alt kata indim. Çınar her zamanki gibi Atalay'la birlikte kahvaltı hazırlıyor, İdil'se televizyonda kanalları değiştiriyordu.

“Günaydın,” dedim dikkatleri üzerime çekerek.

Çınar'ın yüzü bana bakınca âdeta bir ay gibi parladı. “Günaydın.”

Mutfığa uğramak yerine doğrudan salona geçip İdil'in yanına kıvrıldım. “Nasılsın?” dedim merakla. Yüzünden düşen bin parçaydı, yorgunluğu her hâlden belliydi. “Kötü görünüyorsun.”

Omuz silkti. “Bizimkilerle konuşmak biraz canımı sıktı,” dedi. “Biz sana güvenemeyecek miyiz diye sorgulamaya başladılar. Onları anlıyorum, normal bir aileye göre anlayışlı davrandıklarının farkındayım ama öfkeleri biraz üzdü beni.”

Atalay'a kaçamak bir bakış attım. “Onunla işler yolunda mı?” diye fısıldadım.

Bir an duraksadıktan sonra, “Bilmiyorum ki,” diye mırıldandı. “En son iyi gibiydik ama dünkü mesele ortaya çıkınca ve o kadar duygusuzca ne yapacağımızı konuştuğunda...” Gözlerini ovuşturdu. “Of!” diye söylendi. “Bir yanım ona hak veriyor ama vicdanlı yanım bunu düşünmemin bile ahlaktan ne kadar yoksun sayıldığını söylüyor.”

Onu teselli etmek istedim ama ben bile ne düşüneceğimi bilemezken ona nasıl yardımcı olabilirdim, bilmiyordum. Hem ne söylersem söyleyeyim İdil'e yardımım dokunmayacaktı. Bu kendiyle verdiği, sonu belirsiz bir muharebeydi.

“Sana olan tutumu nasıl peki?”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Biliyor musun, bazen bana öyle narin bakıyor ki o sert adamın farklı biri olduğunu düşünüyorum. Keşke onu tamamen zalim ya da tamamen yumu-

şak kalpli biri olarak nitelendirebilsem ama imkânsız bir şey bu. Kafamı da bu allak bullak ediyor işte.”

Saçlarını okşadığımda bana gülümsedi. “Her şey olacağına varır,” dedim. “Dünyanın en klişe cümlesi ama o kadar doğru ki.”

Derin bir nefes koyuverdi. “Haklısın,” diye mırıldandı. “Sanırım bazı şeyleri akışına bırakmak en iyisi olacak.”

Bahçeden gelen tekerlek sesleri sohbetimizi bıçak gibi kestiğinde dikkat kesildim. Çınar’a döndüğümde onun da işini bıraktığını ve çatık kaşlarla Atalay’a baktığını gördüm.

En az benim kadar heyecanlanan İdil, “Birini mi bekliyorduk?” diye sordu.

Çınar bir şey söylemek yerine kapıya yöneldi. Sessizliği verilecek en güzel cevap niteliğindedeydi.

Çınar’ın arkasından dışarı çıktığımda siyah, büyük bir arabanın tam evimizin önünde durduğunu gördük. Şoför kapısı açıldı ve otuzlu yaşlarının ortalarında görünen bir adam dışarı çıktı.

Adamı gördüğüm anda aklıma gelen ilk şey, kusurlu yüzüne rağmen sahip olduğu yakışıklılık oldu. Sağ gözü, diğeri gibi siyah değil, beyazdı ve dikey bir yara iziyle lekelenmişti. Koyu saçları özenle taranmıştı. Yara izi ürkütücü durmuyormuş gibi uzun boyu ve iri bedeni göz dolduruyordu.

Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ama bu, bir aslanın avını dişlerinin arasına almadan önceki gülümsemesini andırıyordu.

“Merhaba.”

Çınar birkaç adım öne çıktı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sosyal medyada dolaşan videoyla ilgili konuşmak istedim,” dedi adam. “Serkan Aksu, sizin arkadaşınız mı?”

“Öyle veya değil.” Çınar’ın cevabı sertti. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

Adamın gözleri kısıldı ve dost canlısı maskesi yüzünü terk eder gibi oldu. “Dönüşen bir kızdan bahsediyordu videoda.”

Çınar kollarını göğsünün altında birleştirence irkildim. Onu biraz olsun tanıyorsam kavgaya çıkması an meselesiydi.

Hızla Çınar'ın yanına gittim ve "Merhaba," dedim adamın dikkatini çekerek. Gözleri beni bulur bulmaz içimi bir huzursuzluk kapladı. "Bahsettiğiniz olay bir deli saçması, bunu açıklamaya gerek yok. Hiçbir şey bilmiyoruz biz."

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Öğrenemezsin." Çınar, genç adamın sorusunu benim yerime cevapladı.

Bu gergin ve kavgaya hazır tavrının başımıza iş açmasından korkarak adama döndüm. "Elisa."

Çınar bana ters bir bakış atarken adamın dudaklarından bir gülümseme kopuverdi. Bu tebessümü öncekilere nazaran daha samimiydi. "Ben Aras," diye kendini tanıttı. "Aras Dinçaslan."

"Bu bizim için ne ifade etmeli?"

"Bir saniye," dedi İdil birkaç adım öne atılarak. "Sizi tanıyorum." Adamın gülümsemesi iyice genişlerken arkadaşımın, egosunu beslediğinden emindim. İdil, Aras'ın tam karşısında durdu. "Şirketinizin birkaç çalışmasıyla ilgili makale okumuştum. Açıkçası çok da takdir etmiştim."

Adamın memnun gülümsemesi tüm yüzünü kaplarken, "Teşekkürler," dedi. Anlaşılan övülmeye fazla hevesliydi.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı, Aras Bey?" Çınar'ın dikenli sesi, kibar sözcüklerine gölge düşürüyordu.

"Şu bahsedilen kız... Adı Duru'ydu, değil mi?"

Çınar'ın bedeni ince bir tel gibi gerildi. Bu tepkisi Aras'ın istediği cevabı almasına yardımcı olmuştu.

Aras, "Amacım kötü değil," diye açıkladı kendini. "Sadece her şeyi bildiğimi ve yanınızda olduğumu söylemek için geldim."

Kaşlarını çatıldı. "Nasıl yani?"

“Her şeyi biliyorum, Elisa,” diye yineledi. “Dönüşme faslının bir efsane olmadığını biliyorum.” Çenesini kaldırıp bize baktı. “Ve korkarım ki çareniz bende.”

**BÖLÜM
XXIII**

Gerilim elle tutulacak kadar somut, tadı alınacak kadar keskindi. Vücudumdaki her bir parça oradan ayrılmamı, arkama bakmadan kaçmamı söylüyordu ancak bir yanım bu adamın gözlerindeki samimiyete ve bizi hapsoldüğümüz bu kâbustan kurtarabileceğine inanıyordu.

Dudaklarım hafifçe aralanmıştı ki Çınar, “Bahsedilen şey deli saçması,” dedi net bir sesle. “Dönüşme falan yok, şimdi defol git evimden.”

Çınar’ın temkinli davranışını anlıyor, hak da veriyordum ancak bu kadar hızlı reddetmesi şaşkına dönmeme neden olmuştu. Söz konusu kız kardeşinin durumuna çare olmakken bu kadar katı bir tavır mantıklı değildi.

Aras gözlerini kısıp Çınar’a bakarken aralarındaki kıvılcım her an kuvvetli bir yangına dönüşebilecek kadar tehlikeliydi.

“Öncelikle naçizane tavsiyem sakinliğini koruman,” dedi Aras, her bir kelimesi dikenliydi. “Öte yandan, daha önce söylediğim gibi her şeyden haberdarım. Üç kuruşluk inkârın sana bir şey kazandırmadığı gibi yalnızca süreci uzatacak.”

Çınar dudaklarını aralamıştı ki “Şimdilik bu konuyu konuşmanın sırası değil sanırım,” diyerek araya girdim. İki adam da geri adım atacak gibi görünmediğinden iş başa düşmüştü. “Bizi biraz yalnız bırakırsanız seviniriz. Olayları daha doğru dürüst sindiremedik bile. Yaşananları anlamlandırmamız için zamana ihtiyacımız var.”

Aras’ın gözlerindeki buzlar bana bakınca kırılır gibi oldu. Birinin ona saldıracak gibi bakmamasından memnun görünerek bir elini siyah ceketinin cebine sokup beyaz bir kart çıkardı ve doğrudan bana uzatırken Çınar’a bakmadı bile.

“Bana ulaşacağını düşünüyorum,” dedi. “Tekrar görüştüğümüzde söz verdiğim gibi her şeyi açıklayacağım.”

Lafını tamamladıktan hemen sonra, cevap vermeme fırsat bile tanımadan arabasına bindi. Hareketleri son derece yavaş ve zarifti.

Bir süre sonra motorun çalışma sesi duyuldu ve sanki hayatımızı birkaç dakikada değiştirmemiş gibi gözden kayboldu.

“Kimdi bu adam?” dedi Atalay.

“Umurumda değil.” Çınar bana baktı ve elini uzattı. “Kart.”

Kaşlarım çatılırken, “Fazla agresif ve aceleci davranıyorsun,” dedim.

“Elisa, şu kartı bana ver.”

“Adam, Duru ve Yekta'nın derdine çare olmak gibi bir şeyle kapımıza dayanıyor, Çınar. İnsanların masallardaki kurt adamlar misali dönüşmesi gibi bir deli saçmasına inandığına göre bir şeyler de biliyor. Adamı terslemeden önce biraz düşünüp sorgulayamaz mıydın?”

“O adamla görüşmeyeceğim,” derken geri adım atacak gibi durmuyordu. “Son kez söylüyorum, şu kartı bana ver.”

İki elimi de arkama götürüp çenemi kaldırarak ona baktım. Belki yeri ya da zamanı değildi ama benimle bu şekilde sert konuşmasına göz yummayacaktım. “Konuşma tarzına dikkat et, Çınar. Çünkü ne sen şımarık bir çocuksun ne ben sana bakmakla ve saygısızlıklarını göz ardı etmekle yükümlü bakıcın.”

Çınar öfkeyle derin bir nefes alırken bakışlarını kaçırdı. “Planın ne?” diye sordu tekrar bana döndüğünde. “O adamı aramayı mı düşünüyorsun sahiden?”

“Ortak bir karar almayı düşünüyorum. Senin aksine ben kendi kararlarımı insanlara dayatmıyorum.”

“Hiçbir şeyi dayattığım yok. Ben...”

“Bu adam Duru'ya yardımı dokunacağını dile getiriyor. Yekta'dan haberdar olmayabilir fakat Duru'ya şifa olabiliyorsa arkadaşımı da kurtarabilir. Ona inanırsın ya da inanmazsın, umurumda değil fakat o ikisine danışmadan bir şeyleri silip atamazsın.”

Çınar'ın gözlerinin daha da koyulaştığına yemin edebilirdim. Öfkesi katlanarak artıyordu ama umurumda değildi, geri adım atmayacaktım. “O adamın her hareketi tehlikeli olduğunu haykırı-

yor, her bir bakışı küçümseme barındırıyor. Duru'ya ya da Yekta'ya zarardan ve boş umuttan başka bir şey vadedemez.”

Nefesimi sertçe verirken dudaklarımdan alaycı bir gülücük fırar etti. “Bırak da buna Duru ve Yekta karar versin,” dedim. “Başkalarının iyiliğini düşünebilirsin ama sürekli onlar adına karar alacak kadar hadsizleşme artık.”

“Arkadaşlar,” diye araya girdi İdil. “Lütfen içeri geçelim, yaşananları sindirmeye çalışalım ve sonrasında ortak bir karar verelim.”

“Benim de amacım tam olarak bu.” Sertçe konuştuktan sonra Çınar'a baktım. Normalde sakin olur, geri adım atmaya yeltenirdim fakat Çınar'ın, başkalarının hayatını sırf onların iyiliğini düşündüğü için yönlendirmesinden bıkmış usanmıştım artık. “Kimse kendini hayalî bir tahta oturtup emir yağdırmaya kalkmasın.”

Çınar'ın gözleri en az benim kadar öfkeli olduğunu haykırsa da duruşumu bozmadım. Onu arkamda bırakıp içeri geçerken soğuk havaya rağmen içimde yanan bir ateş vardı.

Salona girip koltuklardan birine oturdum, İdil hemen yanıma sindi. Atalay ve Çınar içeri girip koltuklara oturduklarında üzerimizdeki gerginlik omuzlarımıza çöküyordu.

“Adım adım gitmeliyiz,” dedi Atalay, İdil'e bakarak. “Bu adamı tanıdığını söylemiştin. Nereden tanıyorsun?”

“Asıl siz nasıl tanıyorsunuz?” İdil o kadar şaşkın görünüyordu ki kendimi hiç bu kadar cahil hissetmemiştim. “Aras Dinçalan, oldukça varlıklı bir ailenin oğlu ve şu an Vitagen'in CEO'su. Tanıdığım en genç ve başarılı CEO. Altı ay önce İngiltere'de yılın iş adamı seçildi ve ödül aldı. Şirketi de son on yılda hisselerini en başarılı şekilde büyüten şirketlerden biri. Aylık makaleler ve bilimsel dergiler yayımlıyorlar. Dergilerinde her ay farklı bir konuyu ele alıyor, uzmanlarla röportajlar yapıyorlar. Şirketin aslında çok geniş bir ilgi alanı yelpazesi var ama tıbbi konularda yaptıkları çalışmalar tam bir devrim niteliğinde ve gündemde de bu çalışmalarla anılıyorlar. Hatta biz buraya tatile gelmeden önce Amerika'da katıldığı bir konferansı canlı olarak internetten izlemiştim. O kadar...”

“Tamam, tamam,” diye homurdandı Atalay. “Anladık, mükemmel bir adam yani.”

İdil omuz silkti. “En azından iş hayatında öyle.”

“Peki, bu adamın bizimle ne alakası olabilir?” diye mırıldandım. “Çaremizin onda olduğunu ve her şeyi bildiğini söylemişti.”

“Her şeyden haberdarsa ya kurbandır ya suçludur, Elisa.” Çınar tek kaşını kaldırdı. “İlkine pek benzemiyordu, ne dersin?”

Ona meydan okuyarak baktım. Hiç tanımadığımız biri yüzünden bu hâle düştüğümüze inanamıyordum. “Bilmem,” dedim. “Belki de. Adamı bir dakika bile dinlemeyi çok gördüğün için bunu asla bilemeyeceğiz.”

Burnundan alayla güldü ama cevap vermeyi reddetti. O sırada İdil, “Sık sık yardım etkinliklerine katılıyor,” diye konuya dâhil oldu. “İyi biri gibi görünüyor aslında.”

Çınar’la olan gerilimimize rağmen küçük bir gülücük koyuverdim. “Sen bu adamın bayağı hayranıymışsın, İdil.”

“Yaptığı işlerin hayranıyım,” diye düzeltti arkadaşım ama bana bakarken dudaklarında kocaman bir sırıtma yer ediyordu.

“Aras denen adamın ne kadar kusursuz olduğunu dinlediğimizde göre...” Atalay kaşlarını kaldırıp bize baktı. “Ne yapacağımızı düşünelim.”

“Yapılacak en doğru şey, adamın kartını çöpe atmak ve hayatımıza kaldığımız yerden devam etmek.”

“Nasıl bu kadar başına buyruk hareket edebilirsin?” dedim dayanamayıp. “Aylar sonra bir adam çıkıyor, kardeşine yardım edeceğini söylüyor. Üstelik belli ki bilgili ve işinde başarılı biri. Kimseye koşulsuz güvenmeni önermiyorum. Neticede ona güvenmen için hiçbir sebebimiz yok, katılıyorum ama bir şeyleri bu kadar kolay kestirip atman için de sebebin yok. Belki Duru eski hayatına dönebilir, arkadaşım yeniden özgürlüğüne kavuşabilir. Bunların hiçbir kıymeti yok mu senin gözünde?”

“Elbette var, Elisa,” diye karşı çıktığında suçlamamın onu gücendirdiği barizdi. “Aylardır ne yaşadığımı ben biliyorum. Du-

ru'nun durumu yüzünden yaşadığı mağduriyetten zevk mi alıyorum sence? Ya da buraya hapsolmek hoşuma mı gidiyor? Hayır. Ancak o adamdan yardım alma düşüncesi tüm bunlardan daha çok rahatsız edici.”

“Adamı tanımıyorsun bile. Bu kadar peşin hükümlü olman için hiçbir sebebin yok.”

“O adamın gözlerindeki kibri gördüm. Bize nasıl bir küçümsemeye bakıyordu, fark etmedin mi? Benimle konuşurken nasıl da agresifti. O koca kafasını arabasının camına sürtmediğime dua etmeli.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Adamı direkt olarak tersledin. Sana nasıl bir cevap vermesini bekliyordun?”

“Birine iyilik etmek istediğinde en ufacak karşı koymada dikenlerini göstermezsin, Elisa. Özellikle böyle karışık bir durumda karşıdaki insanın güvensizliğine ve korumacı tavrına anlayış gösterirsin. Oysa bu adama edilen iki çift söz, maskesinin sarsılmasına yetti de arttı.”

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. “Yanlış düşünüyorsun.”

“Hayır, asıl sen yanlış düşünüyorsun. Bulduğun ufacak bir umut kırıntısına koşulsuz bağlanıyorsun. Olayları düşünmüyorsun bile.”

“Sen de düşünmedin ki! Adamı yaka paça kovmadığın kaldı bir.”

Kollarını göğsünün altında kavuşturan İdil homurdandı. “Aslında yaptığı tam olarak oydu.”

Çınar tam dudaklarını aralamıştı ki Atalay araya girdi: “Pekâlâ.” Kontrollü sesi tartışmayı kilit altında tutuyordu. “Sıra sıra önerilerinizi dinleyelim. Çınar, önce sen başla.”

“Öneri falan yok. O adamın gözleri, pisliğin teki olduğunu gösteriyor. Kartı yırtıp atalım ve kendi başımızın çaresine bakalım.”

“Yani Duru ve Yekta buraya hapsolsün, sen de bu ormana kazık çak. Sonsuza dek ömrümüzü burada geçiririz artık.” Gözlerimi

devirip Atalay'a baktım. "Yapılacak en iyi şey, ilk olarak durumu Duru ve Yekta'yla paylaşmak. Onlar adamla görüşmek istemezse bir şey diyemem ama görüşmek isterlerse de olabildiğince kalabalık olduğumuz, kimsenin bize zarar veremeyeceği bir ortamda Aras'la iletişim kurmalıyız. Sonrasında ondan biraz daha süre ister, yaşananları enine boyuna düşünürüz. Karşı tarafın bize sunacağı teklifi değerlendiririz. Malum, pek dinlemedik kendisini."

Çınar yüzünü buruşturdu. "Kahroldum."

Ona suratımı ekşitip bakarken Duru ve Yekta içeri girdi. Eve adım attıkları an yüzlerindeki gülümseme yavaşça soldu ve yerini tedbirli bir duraksamaya bıraktı.

"Merhaba," dedi Duru. "Sanırım yine bir tartışmanın ortasına denk geldik."

Kıkırdadım. "Son zamanlarda bunu çok sık yapar oldunuz."

"Olay nedir?" Yekta boş koltuklardan birine oturdu. "Yoksa Çınar evli falan mı çıktı?"

Sinirlerim bozulmasına rağmen kıkırdadım ancak Çınar'ın onu yapacak enerjisi bile yoktu.

Kısa ve can sıkıcı bir duraksamanın ardından İdil, "Pekâlâ," dedi. "Kimse konuşmaya gönüllü değilse yaşananları ben anlata-yım bari."

Olanları, düşüncelerimizi, Aras Dinçaslan ve Vitagen'le ilgili bildiği her şeyi tek tek anlattı. Tüm bu süreçte arkadaşlarım zaman zaman umutlu, zaman zaman endişeli göründüler. Açıkçası ikisini de suçlayamazdım.

Duru abisine döndü. "Senin fikrin ne?"

"O adamın gözlerine baktım, Duru," dedi Çınar. Tartışmaktan yorulmuş görünüyordu. Ben de ondan pek farklı değildim. "O adam tehlikeli biri ve yaptığı yardımlar bu gerçeği değiştirmiyor."

"Ama ya doğru söylüyorsa?" diye karşı çıktı kız. "Buradan hep birlikte kurtuluruz. Artık sen ve babam, benim hayatımı değil de kendi hayatlarınızı yaşarsınız. Belki ben de dünyayı gezerim." Bir an duraksadı. O kadar hüznü görünüyordu ki ona sarılıp tüm

kötülüklerden saklamak istedim. “Aylardır yıldızları görmüyorum. Dolunayı ışıl ışıl parıldarken gördüğüm anların anısı artık başka bir hayata aitmiş gibi geliyor.”

Çınar derin bir nefes aldı. “Seni bu zincirlerden kurtarmayı en çok ben istiyorum,” dedi. “Ama bir umut kırıntısı uğruna seni zarar görebileceğin bir duruma sokmak da istemiyorum.”

“En azından adamı arayamaz mıyız?” diye sordu Duru. “Bil-diklerini anlatması için ona bir şans versek ne kaybederiz ki? Belki gerçekten de bize yardım edebilir.”

“Duru,” dedi Yekta. “Kimse kimseye karşılıksız yardım etmez. Burada önemli olan, bize faydası olmasından ziyade karşılığında ne talep edeceği olabilir.”

“En azından taleplerini dinleyebiliriz,” dedi Duru. “Şartları bize uymazsa görüşmeyi keseriz, olur biter.” Çınar ve Yekta’nın sessizliği, hapsoldükleri kara düşüncelerin en net göstergesiydi. Duru omuzlarını düşürdü. “Yapmayın ama,” dedi. “En fazla ne olabilir, söyler misiniz?”

Çınar başını iki yana salladı ancak yavaş yavaş gardını indiriyor gibiydi. “Bu iş bana hiç huzur vermiyor,” dedi. “Ancak sizin dediğiniz gibi olsun. Madem bu adama küçük bir şans vermek istiyorsunuz, tamam.” Gözlerinin içine baktı. “Ancak o adam sevdiğim herhangi birine değil zarar vermek, kılına dokunmaya kalkarsa onu parçalara ayırırım.”

Tek kaşımını kaldırdım. “Benden fırsat bulursan yaparsın.”

Çınar’ın dudakları yukarı seğirir gibi oldu. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, ona bu şekilde çıkışmama bayıldığını biliyordum.

Derin bir nefes alıp Duru’ya baktım. Her zaman çok neşeli biri olmuştu ancak onu tanıdığımdan beri gözlerinde ilk defa bir duyguya böylesine hâkim olamadığını gördüm: Umuda.

Kalbim göğüs kafesimi döverken bu duygunun damarlarımda kol gezmesine izin verdim. Boş umut ne kadar tehlikeli olursa olsun, şu an ihtiyacımız olan yegâne şeydi. En iyi ihtimalle Duru ve Yekta iyileşirdi ve eski hâlimize dönerdik. En kötü ihtimalle adamla birkaç kez konuşur, teklifini reddedeceğimiz varsa reddederdik.

Günün sonunda Şu an yaŐadığımızdan farklı bir durumda olmazdık böylece.

Duru haklıydı, en fazla ne olabilirdi?

Ucunda ölüm yoktu ya.

**BÖLÜM
XXIV**

Ne yapacağımızla ilgili yaklaşık bir saat konuştuktan sonra kapının şiddetle yumruklanması hepimizin sessizliğe gömülmesine neden oldu. Gözlerimi kırıştıtırıp, ürkerek Çınar'a baktığımda yüzünden karanlık bir öfke sisinin geçtiğini görür gibi oldum.

"Burası yol geçen hanı sanki!" diye kendi kendine söylenirken hızla ayaklandı, kimin geldiğine bakmadan bir hışımla kapıyı açtı ancak gelen her kimse bedeni gevşedi, öfkesi yavaşça dindi ve en sonunda kafası karışık bir hâlde soludu: "Baba."

Tayfun Bey, oğlunun yanından geçip içeri girdiğinde gözlerindeki kasırğa hepimizi yutacak kadar güçlüydü. Orada gördüğüm tsunamiler sertçe suratıma çarpıyor, beni boğuyordu sanki.

Tayfun Bey bana baktığında burun delikleri hiddetle genişledi. "Söylemiştim!" derken sesi vahşi bir hayvanın hırlamasını andırıyordu. "Bu kadının başımıza bela olacağını söylemiştim!"

Bu kadar sert bir suçlama tüylerimi diken diken ederken irkilererek Çınar'a baktım. O sırada Çınar, "Baba," dedi kısık ama dikenli bir sesle. "Sakin ol."

"Sakin falan olmayacağım! Tüm ülke kızımı ve bu pisliğin arkadaşını konuşurken olmayacağım!"

Biri benimle böyle konuşmaya cüret etse kendimi hemen toparlar, ağzının payını verirdim ancak ani hakareti öylesine şiddetli bir şok etkisi yaratmıştı ki yapabildiğim tek şey öylece durmak ve adama bakmak oldu. Ancak Çınar benim gibi şaşkınlığa esir düşmemişti.

"Ağzından çıkanlara dikkat et," derken her bir kelimesi ölümcüldü. Tayfun, oğluna bakınca dudakları aralandı. "Elisa'yla böyle konuşamazsın."

"Onun yüzünden benim kızım..."

"Duru senin kızınsa Elisa da benim sevdiğim kadın. Onunla konuşurken kelimelerini seçeceksin."

Tayfun kaşlarını çatı. İşlerin daha farklı bir hâl almak üzere olduğunu anlamıştı ancak en az oğlu kadar gözü karaydı. “Seçmezsem ne olur?”

Çınar çenesini kaldırdı. “Artık hayatımda olmazsın.”

Tayfun duyduklarına inanamıyormuş gibi dudaklarını aralar-ken, “Ne?” dedi. “Doğru mu duydum? Sen iki günlük kadın için babanı mı çiğniyorsun?”

Çınar derin bir nefes aldı. “İster iki günlük olsun ister iki dakikalık. Onu seviyorum, bu kadar. Senden Elisa’yı sevmeni bekle-miyorum, ikimizin de buna ihtiyacı yok ama onunla konuşurken saygını koruyacaksın, baba. Seni bir daha uyaracağım.”

Tayfun, oğlunun bu kadar net bir duvar örmesinin şaşkınlığını yaşarken son bir kez sinirine hâkim olamayıp, “O kadın...” diyecek oldu ama Çınar konuşmasına müsaade etmedi.

“O kadın,” dedi sesini yükselterek. “Hayatımdaki tek ve yegâne kadın olacak. Buna ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi edersin, baba.” Kısa bir duraksama oldu. “Seni bu evden kovmak bana ya-kışmaz ama gerekirse yaparım bunu, şüphelenmesin.”

Tayfun’un kaşları çatılırken, “Demek babanı hiçe sayacak kadar nankörsün, öyle mi?” diye sordu.

“Sus artık.”

Salonda mutlak bir sessizlik oluştu çünkü konuşan Çınar değil, Duru’ydu. Gözleri buğulanmıştı. Babasına bakarken yüreğindeki kırıkların yansıması gözlerine düşüyordu.

“Abim nankör olarak nitelendirilecek en son insan bile değil. Aylarca kendi hayatını hiçe sayıp bu ormana hapsoldü. Ne için? Kendi keyfi için mi? Hayır, baba; benim mutluluğum için. Sana olan saygısı için. Ailemizin huzuru için. Şimdi kendinden bu kadar ödün veren, kendinden bu kadar vazgeçen adam aylar sonra kendi için bir adım attı diye bu onu bencil ya da saygısız mı yapıyor?”

Tayfun iyiden iyiye titriyordu. O an iki evladını da daha önce karşısında görmediğini anladım. Beni işaret ederken bakışlarını Duru’dan ayırmadı. “Bu kadın hayatımızı mahvediyor,” derken sesi yakarır gibiydi. “Bunu nasıl görmezsin?”

"Bu kadın," dedi Duru. "Abimin nefes almasına yardım ediyor. Onu bu dikenli yoldan çekip kurtaramıyor ama o yolu yürürken elinden sıkı sıkı tutuyor, acısını kendi acısı belliyor. Bu iki insan da birbirini delicesine seviyor işte. Bu seni niye rahatsız ediyor?"

"Siz hâlâ anlamıyor musunuz? Bu kadının arkadaşı çıkıp adını ifşa etti."

"O adama Elisa ölüp bitiyor mu sence?" Duru gözlerini kıstı. "Serkan bizi ne kadar mağdur ettiyse Elisa'yı da bir o kadar hedef gösterdi. Videoyu izlemişsin madem, adamın arkadaşları tarafından ölüme terk edildiğini söylediğini ve suçlu olarak Elisa'yla dostlarını gösterdiğini biliyorsundur. Öyleyse ne bu suçlama? Sanki her şeyi Elisa mı yaptı? Çok istiyorsan bul Serkan'ı, yapış boğazına. Ama suçsuz insanların üzerine gelip oğlunun mutluluğuna gölge düşürme artık."

"Ben her şeyi sizin için yapmıştım," dedi Tayfun. Dört bir yandan sıkıştırılmış gibiydi.

"Her şey için minnettarız," dedi Duru. "Ama bu konuda daha fazla ısrarcı ve bencil olursan oğlunu kaybedeceksin." Bir an duraksadı. "Ve kızını da."

Tayfun başını iki yana salladı, sanki yaşananları reddetmek istiyor gibiydi. Gözlerinden bir şeyler yapması gerektiğini bildiğini görebiliyordum fakat bulunduğu yere kök salmıştı sanki.

Ortalıkta elle tutulur, gözle görülür bir gerginlik vardı. Duru çatlamış dudaklarını yaladıktan sonra, "Eğer kalmak istersen burada her zaman bir yerin var. Ancak Elisa da burada kalacak ve ona olan saygısızlığın artık hoş görülmecek."

Tayfun kollarını göğsünün altında birleştirdi. Artık evlatlarının iyiliğini düşünmesinden ziyade işi inada bindirdiğine ikna olmaya başlamıştı. "Peki, bu kadın ve arkadaşlarıyla aynı yerde kalmak istemezsem ne olacak, kızım?"

"O zaman biz seni tutmayalım çünkü buradan bir yere ayrılmayacaklar."

Tayfun birkaç saniye duraksadı. Bakışlarından evlatlarına olan sevgisini ve hüznünü anlayabiliyordum ama geri adım atmayacak

kadar inatçı olduğu da reddedilmez bir gerçektir. Bir an kafası karışmış gibi göründü. Koltuklardan birine kurulacağını sandım ama derin bir nefes aldı ve arkasına bakmadan çıktı.

Onun gidişi üzerine mutlak bir sessizlik oluştu. O kadar hassas ve özel bir ana şahit olmuştuk ki ne diyeceğimizi bilemiyorduk. En sonunda Yekta, diziyle Duru'nun dizini hafifçe itti. İyi olup olmadığını kontrol etmek istiyor gibiydi. Genç kadın bu küçük ama samimi hareket karşısında yorgun bir gülümsemeyle dudaklarını yukarı kıvrıdı.

“Üzgünüm,” dedi Yekta.

“Olma.” Duru omuz silkti. “Artık evlatlarının kendi kararlarını verebileceğini öğrenmesi gerekiyor.”

Çınar sessizlik içinde üst kata çıkarken onu izlemeden edemedim. Yorgun, tükenmiş adımları, tenime değen kor bir alev gibi canımı yakıyordu. Bazen ona olan sevgim dengemi şaşırmana neden oluyordu. Nasıl ona bu kadar kızgınken moralinin bozulmasıyla içimdeki merhametli peri hızlıca uyanıveriyordu?

“Bence yanına git,” dedi İdil. “Böyle zamanlarda kırgınlıklar bir kenara bırakılmalı.”

O söylemese bile bunu yapardım ama bu kadar anlayışlı ve düşünceli olması hoşuma gitmiş, dudaklarımda bir gülümsemenin titremesine neden olmuştu.

Ayaklanıp üst kata, odamıza ilerledim. Kapıyı birkaç kez tıklattım ancak ses gelmeyince hafifçe araladım. Çınar yatağın köşesinde oturmuş, dirseklerini dizlerine yaslayacak kadar öne eğilmişti. Yüzündeki kederi görmekten çok hissediyordum. Yavaşça ona doğru yaklaştım. Başını kaldırıp bana bakmadı ancak bir şekilde orada olduğumu bildiğinden emindim.

Tam karşısında durduğumda hâlâ tepkisizdi. Bir şeyler söylemeyi düşündüm ancak beni dinleyemeyecek kadar kafasının dolu ve karmaşık olduğunu biliyordum. Hem şu an onun dinlemeye değil, konuşmaya ihtiyacı vardı.

Omuzlarını hafifçe itip onu dik durmaya zorladığımda hafifçe çatılmış kaşlarla bana baktı. Ne yaptığımı anlamıyor gibiydi ancak

birkaç saniyede kucağına çıkıp kollarımı boynuna sardığımda ve kokusunu içime çektiğimde ne yaptığımı anlamış oldu.

Çınar birkaç saniye duraksadı, ne yapacağını şaşırılmış gibi görünüyordu. Belki onu dinlemediğim için az da olsa bana kızgındı, bilmiyordum ancak hemen sonra kolları sıkıca belime dolandı. Alnı köprücük kemiğime değene kadar eğildi ve sonrasında tek yaptığımız birbirimize sığınmak oldu.

Sevdiğim insan bu kadar güçlü bir bedene sahip olmasına rağmen onun sığınağı, saklandığı limanı olma düşüncesi kalbimi ısıttı bir an. Evet, Çınar'ın mutsuzluğuna şahit olmamayı dilerdim fakat o anlar er ya da geç geldiğinde buralarda olmak, kalbindeki sızıyı az da olsa azalttığımı bilmek ruhumdaki ölü topraklarda açan bir lotustan farksızdı.

“Bugün zor bir gündü, değil mi?” diye fısıldadım duruşumu bozmadan.

Başını hafifçe salladı. “Önce adamın teki çıkageldi. Güvenilmez olduğu her hâlden belli ama sevgilim ve kardeşim sözlerime kulak tıkıyor. Başımızı nasıl bir tehlikeye soktuğumuz belli değil. Babamla aram hiç olmadığı kadar açıldı.”

Bir an kendimi suçlu hissetmeden edemedim. Evet, o adam haddi olmayan sözler sarf etmişti. Başka şartlarda olsak ona bu laflarını yedirmekten zevk duyardım ancak söz konusu Çınar'ın mutluluğu olduğunda ani tepkiler veremiyordum.

Düşüncelerim ben farkında olmadan dudaklarımdan döküldü: “Ben gidince aranız düzeldir belki.”

Çınar başını iki yana salladı. “Aramızın düzelmesinin tek bir yolu var: Seni hayatımdan çıkarmam. Seni ürkütmek istemem ama onu da yapmam imkânsız görünüyor.”

İstemedem de olsa kıkırdadım. “Sanırım bana bir miktar âşık oldun.”

Geri çekildiğinde dudaklarında yorgun bir gülümseme peyda olmuştu. “Bilmem,” dedi. “Belki biraz.”

Daha ciddi konuların aklıma düşmesiyle tebessümüm yavaşça soldu. “Şu Aras meselesine gelince,” derken Çınar'ın gülümseme-

sinin de sekteye uğramasına neden olmuşum. “Amacım sözlerine kulak tıkamak ya da düşüncelerine önem vermediğimi hissettirmek değil. Sadece peşin hükümlü davranıyorsun ve böyle bir durumda bunu onaylamam mümkün değil. Söz konusu kardeşinin, arkadaşımın sağlığı ve senin özgürlüğünken çok zor bu.”

“Elisa...”

“Bir düşünsene,” dedim. “Belki de Yekta ve Duru’yu bu bataklıktan kurtarmanın yolunu bir şekilde buluruz. Belki de Aras denen adam haklıdır ve bize gerçekten de yardım etmek istiyordur.”

“O kadar iyisin ki bazen sana âşık olmak yerine seni dolandırmaya kalkmadığım için kendime küfrediyorum çünkü muhtemelen donuna kadar alırdım.”

Gözlerimi devirdim. “Biraz iyiye odaklanmak seni enayi yapmaz.”

“Ama her şeye hazırlıklı, gözü açık biri de yapmaz.”

“En azından bir kere konuşalım, ne dersin?” dedim son bir denemeyle. “Eğer içine sinmezse her şey senin istediğin gibi olur.”

Gözlerini kıstı. Görünen o ki anlaşmamız ciddi manada kafasını karıştırmıştı. “Söz mü?”

Onu taklit ederek gözlerimi kıstım. “Sana ne zaman yalan söyledim ben?”

“Bilmiyorum,” dedi aynı şüpheli edayla. “Belki söyledin ama ben yakalayamadım.”

Omzuna bir tane vurduğumda kilit altında tutmaya çalıştığı gülümsemesi içten bir kahkahaya dönüştü. “Elisa,” diye mırıldandı. “Seninle kavga etmeyi bile çok seviyorum.”

Kulağa saçma geldiğinin farkındaydım fakat kavgalarımızı, birbirimize sert çıkışlarımızı ben de çok seviyordum. Çünkü her defasında yüreğimizdeki sevginin büyüklüğünü fark ediyor, bizi yiyip bitiren aşkımıza esir düşüyorduk. Ve ben her defasında Çınar’a biraz daha âşık oluyordum.

Yeniden alt kata inip bir müddet sohbet ettikten sonra ne yapacağımızı düşünmeye başladık. Asıl arzumuz Aras'ı birkaç gün sonra aramak, onun merhametine kaldığımız gibi ürkütücü bir imaj yaratmamaktı ama yalnızca birkaç günüm kalmıştı. Hangi adımı atacaksak atalım, bir an önce harekete geçmeliydik.

Aras'ın kartındaki telefon numarasını çevirirken Çınar homurdandı. "Daha sabah kovduğum adamı geri aramak o kadar zoruma gidiyor ki..."

"Teknik olarak sen değil, ben arıyorum," diye karşılık verdim.

Tek kaşını kaldırdı. "Bu beni rahatlatmalı mı yani?"

Ona cevap vermek üzereyken telefon açılınca kelimeler boğazıma dizildi. Birkaç saat önce duyduğum tok sesi anında tanımıştım. "Merhaba, kimsiniz?"

"Merhaba, Aras Bey," dedim sesimi olabildiğince kontrollü tutarak. "Ben Elisa, sabah numaranızı vermiştiniz."

"Elisa." Adamın sesi gevşerken gülümsediğini duyar gibi oldum. "Fikrinizi değiştirdiğinizi görmek ne hoş."

"Hiçbir şey değiştirmiş değiliz," dedim hemen. Çınar'a bazı konularda katılmasam da dik duruşumuzu bozmamamız gerektiği hususunda hemfikiridik. "Yalnızca sizi yeterince dinleyemediğimizi fark ettik. Yaşananlarla ilgili çaremizin sizde olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet, tam olarak böyle söylemiştim."

Bir süre konuşmaya devam etmesini bekledim ama ses çıkmayınca çatılan kaşlarım eşliğinde konuşmaya başladım: "Neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Aras derin bir nefes aldı. "Bunlar telefonda konuşulacak konular değil. Vaktin varsa yüz yüze anlatmak isterim."

Çınar'a kaçamak bir bakış attım. "Nerede buluşmak istiyorsunuz?"

"Herhangi bir yerde," derken sesi son derece rahattı. "Size nasıl uygunsa öyle yaparız. Ancak erkek arkadaşının konuşmamıza katılmasını istemiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden?”

“Bana olan sert tavrını sen de gördün. Tekrar karşılaştığımızda bana saldırmayacağını garanti edebilir mi?”

“Sabahki karşılaşmamız tamamen talihsizlik oldu,” diye yanıtladım. “Ancak size kollarımızı açmadığımız için suçlu olduğumuzu da düşünmüyorum. Yaşananları anlamlandıramıyoruz ve bilmemiz gereken tek şey sürekli tedbirli olmamız gerektiği. Böyle zamanlarda yersiz çıkışlarda bulunabiliyoruz. Bunu kişisel olarak algılayıp sivrilmektense bu açıdan bakın. Eminim, bizi anlayacak kadar olgunluk ve anlayış gösterebilirsiniz.”

Hattın öteki ucundan bir kıkırdama duyuldu. “Küçük manipülasyonlarını sevdiğimi söylemeliyim ama senden yaşça büyük ve iş dünyasında bu kadar rakibine rağmen dik durmayı başarmış birine bu taktikleri uygulamak biraz ucuz kaçmıyor mu?”

“Manipülasyona gerek yok,” diye karşılık verdim. “Yalnızca olanları bizim açımızdan anlatıyorum.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi. “Ancak o adam varsa ben yokum.”

Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki içimde bir öfke volkanı canlandı. Evet, bu adamın yardımını alma konusunda oldukça hevesliydim ama Çınar’ı ezdireceğimi düşünüyorsa çok yanıltıyordu.

“Anlıyorum,” dedim en az onun kadar sakin ve kendimden emin konuşarak. “İsabet olur çünkü o yoksa biz de yokuz. Vaktinizi aldığım için kusura bakmayın.”

Telefonu kapamak üzere kulağımdan uzaklaştırmıştım ki “Dur, kapatma!” diye bir ses işittim. “Tamam, istediğin gibi olsun.”

Gözlerim hafifçe kısılrken zihnimden milyonlarca düşünce geçiyordu. Çınar’ısa gergin bir şekilde dizini sallıyor, telefonu çekip almamak için kendisiyle ciddi manada savaş veriyordu.

“Bana ne düşündüğünü söyle.”

Kısa bir duraksamanın ardından ona istediğini verdim: “Neden bize bu kadar yardım etmek istiyorsunuz?”

Derin bir nefes aldı. “Çünkü Duru'nun dışarıda olması sivil halk için başlı başına bir tehdit. Şimdiye kadar kimseyi öldürmemiş olması bile o kadar büyük bir mucize ki! Öte yandan...” Bir an duraksadı. “Bu meselenin ortaya çıkması kariyerime ciddi manada zarar verebilir.”

“Biraz daha detaylandırın.”

“Yüz yüze, Elisa. Daha fazla detay istiyorsan yüz yüze konuşmak zorundayız.”

Derin bir nefes aldım. “Peki,” dedim. “Eğer sizin için fark etmezse buluşma yerini size mesaj olarak atacağım. Bugün müsait misiniz?”

“Evet,” dedi hiç düşünmeden. Onun gibi başarılı bir iş adamının programının böyle boş olabileceğine ihtimal vermesem de itirazım yoktu. Bir an önce meseleyi konuşmak ve açığa çıkarmak istiyordum.

“Pekâlâ,” dedim. “Görüşmek üzere.”

“Görüşmek üzere, Elisa.”

Telefonu kapattıktan sonra konuştuklarımızı tek tek arkadaşlarıma anlattım. Çınar sarf ettiğim her bir sözde daha da öfkelenirken zapt edilmesi güç bir zelzeleyi anımsatıyordu.

“Bu adamla konuşmana izin vermek hataydı,” dedi hırıltılı bir sesle. “Bir daha ne yüz yüze ne de telefonda görüşmeyeceksin.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Adamın sana olan fazla nazik tavrından hoşlanmadım çünkü. Seni etkilemeye çalışıyor.”

Duru gözlerini kıstı. “Bir muhabbet kuşum var,” dedi. “Adı Şı-pıdık ve eminim ki abime göre o da Elisa'yı etkilemeye çalışıyor.”

Çınar yüzünü buruşturup kardeşinin kötü bir taklidini yaparken Duru ona dil çıkardı.

“Arkadaşlar,” dedim konuyu toparlamaya çalışarak. “Konuşma işini bana ya da İdil'e bırakmalısınız.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bizi daha çok sevdi,” dedi İdil basitçe. “Çınar ona çıkışırken Elisa ortamı yumuşatmaya çalıştı ve adamlarla konuşurken saygısını bozmadı. Ben de onu tanıdığımdan bahsettim, egosunu okşadım ve ona bakarken muhtemelen gözlerimden kalpler çıkıyordu.”

Atalay parmaklarını çıtırdatırken sessiz kaldı.

“Bu arada, öyle olsa da seni suçlamam,” dedi Duru. Ciddiyetimizi ne kadar korumaya çalışırsak çalışalım, genç kız işi şakaya vurma'nın bir yolunu buluyordu. Artık buna şaşırıyordum çünkü bunun, Duru'nun savunma mekanizması olduğunu öğrenmiştim. “Adamın sosyal medya hesaplarına baktım ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki on sekiz ila kırk yaşındaki kadın popülasyonunun en az yüzde doksan yedisinin rahatlıkla dikkatini çeker.”

Kendime engel olamayıp gülümsedim. “Kalan yüzde üçlük kısma ne oldu?”

“Zevksizler için bıraktığım küçük bir pay.”

Yekta gözlerini devirirken sessiz kaldı. Her zaman şakacı tutumunu sergilemekten çok uzaktı.

Yaklaşık yarım saatlik bir tartışmanın ardından Aras'la nerede ve saat kaçta buluşacağımızı kararlaştırmış, ona haber vermiş ve onay almıştık. Bir yanım arkadaşlarımın kurtulması ihtimaliyle umut doluyor, diğer yanımsa işlerin bu kadar kolay olmasına şüpheyle yaklaşıyordu.

Buluşma noktası olarak Çınar'la geçen gün yemek yediğimiz restorana seçmiştik. Konuşacağımız konulara nazaran son derece sakin ve şirin bir mekândı, kriterlerimize buradan daha çok uyan bir yer olamazdı. Hem ıssız sayılmazdı hem de yaşadığımız yere uzak değildi.

Evden çıkarken, “Bu iş hâlâ aklımı kurcalıyor,” diye mırıldandı Yekta. “Herhangi birinin bu kadar iyi niyetli olması normal mi sizce?”

Çınar şoför koltuğuna geçerken, “Sonunda mantıklı konuşan biri,” diye homurdandı. Ona ters bir bakış attım ancak akıllılık edip gözlerini benden kaçırdı.

"Amacımız söylenenleri kabul etmek değil ki," dedi İdil. "Yalnızca bize anlatacaklarını dinleyeceğiz. Söyledikleri içimize sinerse yardımını kabul eder, sinmezse bir daha asla görüşmeyiz."

"Bilmiyorum," dedi Yekta öndeki yolcu koltuğuna otururken.

"Hey!" Yekta bana baktı. "Oraya ben oturacağım."

Atalay tek kaşını kaldırırken, "Pardon," diye mırıldandı. "Yekta'yla arka koltuğa nasıl sığacağız acaba, söyler misin?"

"Sana evde kalmanı söylemiştik," dedi İdil. "Yer olmamasına rağmen gelmeyi ısrarla isteyen sendin."

"Benim de orada olmam daha iyi olacaktır," derken Atalay son derece kendinden emindi. "Ne kadar çok, o kadar iyi."

Duru kıkırdarken arka koltuğa kuruldu. "İdil'i kıskandım desene sen şuna."

Atalay'ın kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Bir şey mi söyledin, Duru?"

"Haklı olduğunu dile getirdim," dedi genç kadın. "Ne kadar çok, o kadar iyi." Bana baktığında hınzırca göz kırptı. Birden kendini ona gülümserken buldum.

Her ne kadar ön koltuğa kurulmak için takdire şayan bir savaş versem de eninde sonunda pes eden taraf olmuştum. Arka koltukta, en solda oturan Duru'nun hemen yanına kurulduğumda kollarımı küskün bir çocuk gibi birbirine dolamıştım.

"Yekta," diye söylendi Atalay. En sağ tarafta, kapıya yaslı bir şekilde oturuyordu. "Koltuğunu biraz öne çekmeyi düşünür müsün yoksa polis mi çağırayım?"

"Bacaklarım sığmıyor, ne yapayım? Bir doksan adamım ben."

Atalay suratını buruşturdu. "Ben de bir metre değilim herhâlde. Çek şu koltuğu."

İkisi arasında küçük bir arbede yaşandıktan sonra Yekta istemeye istemeye koltuğunu çekip kendini sıkıştırmak zorunda kaldı. Kendi kendine söylenirken dikiz aynasından gözlerimiz buluşunca dudakları yaramaz bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. Kendine yeni bir eğlence bulmanın hazzını yaşadığını daha fazla belli edemezdi.

“Elisa,” dedi sataşırçasına. “Orada rahat mısınız?”

Dudak büzdüm. “Rahatım. Umarım sen de rahatsindir.”

“Burası çok havadar,” diye takıldı. Hemen ardından arabaya bağladığı telefonunu çıkarıp bir şarkı seçmeye koyuldu. “Şimdi sizler için güzel bir şarkı seçeceğim.” Yan gözle Çınar’a bakıp yanğından makas alırken, “Merak etme,” dedi. “Elisa’yı aratmayan bir sağ koltuk prensesi olacağım senin için.”

Çınar suratını buruşturdu. “Midem bulanıyor cidden.”

Birbirimize takılmalar eşliğinde yolculuğumuzu sürdürdükten sonra nihayet restorana vardık. Buluşma yerine yaklaştıkça gerginliğimiz katlanarak artmıştı. Hepimiz bu konuda sessizliğimizi korusak da dile gelmeyen korkularımız oldukça aşikârdı. Duyacaklarımızdan ya da duymayacaklarımızdan endişe ederek dakikaları öldürüyorduk.

Arabadan inip restorana girdiğimizde gözlerimin Aras’ı bulması sadece saniyelerimi aldı. İri vücuduna yapışan siyah, boğazlı kazak ve siyah pantolon giymişti. Elindeki menüye bakarken son derece odaklanmış görünüyordu. Öyle ki aramızda yalnızca birkaç adım kalana kadar bizi fark etmedi.

Başını kaldırıp bize baktığında dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ancak özellikle Çınar’a sergilediği tebessümün sahte olduğu gün gibi ortadaydı.

“Merhaba,” dedi İdil saygılı ama mesafeli bir tonla.

Aras ayağa kalkıp hepimizle tek tek tokalaşırken, “Merhaba,” diye yanıtladı. Hemen ardından hep birlikte yuvarlak masaya kurulduk.

Aras’ın gözleri Duru’yu bulurken, “Sanırım sen meşhur Duru’sun,” dedi. Bakışları dost canlısıydı.

Duru başını onaylarcasına salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Siparişimizi vermek için kendimize birkaç dakika tanıdık. Dü-rüst olmak gerekirse ne istediğime zerre kadar odaklanamıyordum.

Tek istediğim, bu adamdan işimize yarayacak bilgileri almak ve defolup gitmekti.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Duru dirseklerini masaya yaslayarak öne eğildi. Yaşına göre son derece öz güvenli ve akli başında bir profil çizmesine hayran kalmadan edemedim.

“Anladığım kadarıyla bana yardım edecek gücünüz varmış,” dedi doğrudan konuya girerek.

Aras’ın dudakları yukarı kıvrılırken bakışlarında samimi bir takdir vardı. “Konuyu uzatmaktan yana değilsin anlaşılır.”

“Mecbur,” dedi arkadaşım. “Malum, fazla vaktim yok. Güneş batmadan buradan ayrılmalıyım.”

Aras anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Haklısın. O zaman her şeyi en başından anlatmamda yarar var.” Derin bir nefes aldı. Düşüncelerini kafasında toparlamakta oldukça zorlanıyor gibi bir hâli vardı. “Çocukluğumdan beri bilime hayrandım. Bunun sebebi annemin ve babamın akademisyen olması olabilir belki, bilmiyorum ancak bilimsel tezlerin o gizemli dünyası beni her zaman içine çekmiştir. Sürekli yeni şeyler araştırırım, yeni şeyler öğrenmenin büyüüne kapılıyorum. Kendimi ve insanlığı nasıl bir adım ileri götüreceğimi düşünüp dururum. Bu, kendimi bildim bileli böyle.”

Çınar kısık ancak kaba bir sesle konuştu: “Her ne kadar çocukluğunla ilgili fikirleri dinlemek beni delicesine cezbetse de asıl konuya gelmeni hevesle beklediğimi söylemeliyim.”

Çınar’ı masanın altından dirseğimle hafifçe dürttüm ancak o pek oralı olmadı.

Aras, Çınar hariç hepimize bakarak konuşmasına devam ederken onu duymazlıktan geldi. “Annem talihsizlik sonucu ölünce işler hepimiz için karanlık bir hâl almaya başladı. Bir gün kız kardeşim geçirdiği bir trafik kazası sonucu felç kalınca babamla baş başa kaldık neredeyse. O zaman zihnimde bir şimşek çaktı. Kız kardeşimi hayata döndürmeliydim. Tüm doktorlar yanılıyordu, kardeşimin sağlığına kavuşmasının bir yolu olmalıydı. Bu motivasyonla yola çıkıp Vitagen’i kurdum. Benim için zordu ancak maddi açıdan rahat bir ailede büyümüştüm. Öte yandan, ailem sayesinde

derin bağlantılarım vardı. Bu yolda birçok kişinin desteğini alarak günlerce, gecelerce planlar yaptım. Amacım, başta kız kardeşim olmak üzere tüm hasta insanlara el uzatmaktı. Bedenlerinde taşıdıkları hastalıklardan onları kurtaracak, onlara güç verecek bir şey yapmalıydım. İşinde uzman doktorlarla tanıştım ve sonunda çalışmalara başladık.”

Yekta gözlerini kıstı. “Bu çalışmalarını yaparken deneklere ihtiyacınız olmuştur.”

“Evet, oldu.” Çantasından çıkardığı mavi dosyayı önümüze koydu. Sayfalarca görsel bizi karşıladı. Oldukça temiz bir hastanedeki onlarca insanın görseli yer alıyordu. Çoğu hasta yatağında yatarken gülümseyerek kameraya bakıyordu. Bazılarıysa doktorlarıyla görüşürken habersizce çekilmişti. “Burada hayvanlardan ve gönüllülerden destek aldık.”

Dudaklarım aralandı. “İnsanlar üzerinde deney mi yapıyorsun yani?”

“Elisa, inan bana, insanlığa yararım olması için çıktığım bu yolda kimseye kasıtlı olarak zarar vermem, kimseyi incitmem. Biliyorum, her ne kadar karşı tarafın izni olsa da böyle bir şey söylemem kulağa korkutucu geliyor ancak bazen çoğunluğun iyiliğini gözetmek için bazı etik değerlerimi aşmam gerekiyor.”

Çantasından bir dosya daha çıkarıp önümüze sundu. “Bu, gönüllülerle yaptığımız sözleşmenin örneği. Gördüğünüz gibi iki tarafın da çıkarlarını olabildiğince koruyoruz.”

Derin bir nefes aldım ve örnek sözleşmeyi incelemeye başladım. Aras haklıydı, iki tarafın da mutlak çıkarları son derece net çizgilerle korunuyordu.

“Her şey iyi gidiyordu,” dedi Aras. “Ancak bir gün,” derin bir nefes aldı. “Bir şeyler yanlış gitti.”

Hepimiz onu dikkatle inceledik. “Bir gün dikkatsizce bir hata yapıldı ve kendimizi çok başka bir noktada, çok başka bir şeyle uğraşırken gördük. İstemedenden de olsa yeni bir tür yarattık. Gündüzleri sıradan bir insan, geceleriye kontrolsüz bir canavar olan şeytani bir tür. Adına *Noctivori* dedik.” Sessizce onu izlediğimizi

görünce açıklamaya devam etti: "Latince 'gece yiyen' veya 'gece avlanan' anlamını taşıyor."

Duru dudaklarını araladı. Nefes alışıyla orantılı olarak göğsünün inip kalkması hızlanmıştı. "Ben bu muyum yani?" diye mırıldandı. "Bir Noctivori."

Bakışlarımı Yekta'ya çevirdiğimde o da en az Duru kadar tokat yemiş gibi görünüyordu. Duygularını yansıtmamak için büyük bir çaba sarf etse de hissettiği dehşeti gizleyemiyordu.

"Bir gün Noctivorilerden biri kaçtı. O sırada orada değildim, bu yüzden detaylara ben de hâkim değilim ama dönüştükten sonra nedenini bilmediğimiz bir çeşit kriz geçirmiş. Onu tutmak için görevli olan insanlara saldırmış ve son derece korunaklı olmasına rağmen laboratuvarımızdan kaçmayı başarmış. Sonrasını yalnızca tahmin edebiliriz. Muhtemelen birilerini ısırıldı." Yüzünde oluşan bariz acıma duygusuyla Duru'ya baktı. "Sen de bu durumun mağduru oldun."

Duru titreyerek doğruldu. Bu kadar şeyin ona fazla geldiği çok açıktı. Bu yüzden onun yerine konuşma ihtiyacı güderek, "O şeylerden..." Bir an duraksadım. "Yani Noctivorilerden defalarca kez gördük. Yalnızca biri bu kadar kişiyi etkileyebilir mi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye yanıtladı. "Tek bir ısırık, zehrin yayılması için yeter de artar bile. Kaçan kişi bir gecede bile onlarca kişiyi ısırılmış olabilir. Tüm bunlar yalnızca tahminden ibaret olarak kalacak."

"Peki, o kişiyle, ailesiyle hiç iletişime geçmediniz mi?" diye sordu İdil büyük bir merakla. "Ailesinin sizde mutlaka bilgileri olması."

"Elbette var ancak ailesiyle hiç iletişime geçmedi. Belki de sözleşmeyi ihlal ettiğini düşünüp bizden korktu ve kaçtı, bilmiyoruz."

Derin bir nefes aldım. "Yani bu yüzden bu işin ortaya çıkmasını istemiyorsun," dedim. "Hatanız ortaya çıkarsa senden ve kariyerinden geriye hiçbir şey kalmaz."

Aras istemeye istemeye başını salladı.

“Bir sorum olacak.” Atalay hafifçe öne eğildi. “Noctivori türünü keşfettiğinizde hiçbir şey yapmadınız mı? Yani geri adım atmak, denekleri tekrar insan hâline çevirmek ve hatanızı telafi etmek üzerine çalışmadınız mı?”

“O kadar kolay değil,” diye yanıtladı Aras. “İstesek de istemesek de büyük bir şey keşfettik. Böyle bir şeyden öylesine kolayca vazgeçemeyiz. Bu durumu kontrol altında tutmak ve biri tarafından geliştirilecekse biz geliştirmek zorundayız. Böyle bir türün var olabileceğiyle ilgili bir bilgi yanlış kişilerin eline geçerse neler olur, düşündünüz mü?”

Aras birkaç dosya daha çıkarıp önümüze sundu. “Burada size anlattıklarımın daha detaylı hâlini göreceksiniz.”

Dosyaya hızlıca göz attım. Kelimeler bir bir akarken kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu. En sonunda gözlerim iki kelimeye takılınca bir an için nefes almayı unuttum.

“Pandora’nın Kalbi,” diye mırıldandım Çınar’a bakıp. Gözlerini kısmış, beni izliyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Aniden karşımıza çıkan ve bu anlamsız kelimeleri sarf ettikten sonra ölen o adamı.

“Ne anlama geliyor bu?” dedi Duru.

Yaşananları bilmeyen Aras soğukkanlılıkla yanıtladı: “Yaptığımız yanlışın ta kendisi. Pandora’nın Kalbi, bizi olduğumuz yere getiren karanlık zehrin adı.”

Daha mı iyiydik yoksa daha mı beterdik, bilmiyordum ancak yaşanan her şey artık daha mantıklıydı. Şu andan itibaren, başımıza gelenleri bir sebebe bağlayabiliyorduk. Bizi buraya hapseden, ölümümüze neden olan ve özgürlüğümüzü elimizden alan şeyin birkaç damla zehir olduğunu öğrenmiştik.

Dudaklarım hafifçe aralandı. Kendimi, “Yaşadığımız her şeyin sebebi,” diye mırıldanırken buldum.

*

Aras’la bir süre daha konuştuktan sonra eve döndüğümüzde Yekta’yla Duru kafeslerine gittiler. Biz ise ne yapacağımızı tartışmak üzere salonda otururken bulduk kendimizi. Elbette asıl önem-

li olan Yekta ve Duru'nun düşünceleriydi ama onların yokluğunda, özgürce konuşabildiğimiz şu anları değerlendirmek zorundaydık.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Atalay. “Araş'ın söylediklerine inanmalı mıyız?”

“Bu adama asla güvenmiyorum.”

İdil, Çınar'ın her zamanki lafına karşılık başını hafifçe salladı. “Güvenmemize gerek yok zaten ama şunu kabul etmeliyiz, ortaya koyduğu şeyler mantıksız değil ve artık korkmamız için o kadar da büyük nedenler görmemeye başladım.”

Atalay tek kaşını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Bu zamana kadar bizi geren asıl konu Araş'ın normal olmayacak kadar iyi davranmasıydı ancak bugün gördük ki adam tamamen kendini düşünüyor. Bu yüzden Duru'yu panzehir bulana kadar laboratuvarında tutmak istedi.”

“Unutun bunu,” diye kestirip attı Çınar. “Kız kardeşimi tanımadığım bir adama emanet etmeyeceğim.”

Bu konuda Çınar'ı suçlayamazdım. Kim daha yeni tanıdığı, üstelik hiç iyi enerji almadığı birine kız kardeşini emanet ederdi ki?

“Bu konuda sana katılıyorum,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı. “Beni şaşırtıyorsun.”

Gözlerimi devirdiğimde dudakları yukarı titreşir gibi oldu. “Araş'la tekrar konuşmalı, farklı bir anlaşma önermeliyiz.”

“Sizce ona Yekta'dan bahsetmeli miydik?” dedi Atalay.

“Asla!” Çınar'ın cevabı kesin ve netti. “Duru'nun dışarıda olması bile adamı ne kadar tedirgin etti, görmediniz mi? Eğer Yekta'nın da ısırıldığını duyarsa yakamızı asla bırakmaz.”

Haklı olduğu sugötürmez bir gerçektir. Araş'tan sadece Yekta'yı değil, Duru'nun bir defa gündüz dönüşmek üzere olduğu gibi önemli gerçekleri de saklamıştı. Belki bazı şeyleri bilseydi bize yardımcı olabilirdi ama bilemezdik, fazla riskliydi.

Dışarıdan baktığımda düğümler tek tek çözülüyor gibi görünse de kendimi bir satranç oyununun ortasında hissetmeden edeme-

dim. İçimden bir ses, bu oyunu kaybedersem yitireceğim şeylerin yanında bir şahın hiçbir şey olmayacağını fısıldarken yapabildiğim tek şeyse o sesin haksız olmasını ummaktı.

**BÖLÜM
XXV**

Serkan nihayet hastaneden çıkıp evine döndüğünde kafayı yemek üzereydi. Herkes ona sorular soruyordu ancak kimse aldığı cevaptan tatmin olmuşa benzemiyordu. Polis ayrı bir telden çalışıyordu, ailesi ayrı bir telden.

O şey Beren'i alıp götürdüğünde yapabildiği tek şey orada öylece durmak ve güneş doğana kadar sağ kalmayı ummak olmuştu. Saniyeler, asırlar kadar uzundu. Birbirine değen ağaç dalları hiç bu kadar gürültü yaratmamıştı. Ölüm hiç kapısının eşiğinde öyle beklememişti.

Eski dostlarının ifadelerinin alındığını ancak serbest bırakıldığını öğrendiğinde deliye dönmüştü. Nasıl serbest kalabilirlerdi? Beren'in ölümüne sebep olduktan sonra nasıl hayatlarına devam edebilirlerdi?

Yatak fazla sıcak, içinde bulunduğu oda fazla boğucu gelmeye başlamıştı. Artık nefes alması imkânsızdı. Burada bir saniye bile duramazdı.

Yorgun bedenini ve doktorun bir süre dinlenmesi gerektiğiyle ilgili zıvalıkları görmezden gelerek ayaklandı, üzerine siyah bir eşofman takımı geçirdi. Odasından çıktı, dış kapıya doğru ilerledi. Tam o anda önünden geçtiği salonda telaşlı bir hareketlenme meydana geldi.

"Serkan," dedi annesi. "Bir şey mi oldu? Nereye?"

"İyiyim, anne," dedi Serkan. "Dolaşacağım biraz, hepsi bu."

"Hemen ayaklanmasaydın keşke. Doktor dinlenmeni söylemişti."

Annesinin telaşlı bakışları altında eziliyor, ruhu daralıyordu. Bu kadının kendisine olan düşkünlüğü içten içe hoşuna gitse de kendisine bir çocuk gibi davranılmasından bunalmaya başlamıştı.

"İyiyim ben. Ancak burada kalmaya devam edersem iyi olmaya-
cağım."

Tekrar dışarı yönelmişti ki annesi, "Serkan," diye çekingen bir sesle onu yeniden durdurdu. "Elisa'nın annesiyle konuştuk."

Serkan tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ne dedi sana?"

“Söylediğine göre onu Beren’le aldatmışsın. Onlar da sizi bu yüzden terk etmişler. Doğru mu bu, Beren’le aranızda bir şeyler mi vardı?”

Dudakları alışık olduğu yalanları sıralamak üzere açıldı ancak bir an durdu. Ne önemi vardı ki? Herkes er ya da geç öğrenecekti. Sosyal medyada bir grup üniversite öğrencisinin çıktığı ölümcül tatil konuşuluyordu. Kimileri Serkan’ın bir deli olduğunu savunuyor, kimileri Beren’e zarar verenin o olabileceğini ileri sürüyordu. Beren’in Serkan’ı terk edip kaçtığını düşünenler bile vardı.

Tüm bu gerçeği yansıtmayan teorilerin arasında birileri Serkan’a inanıyordu. Gözlerindeki samimiyet birilerine ulaşmış, kalplerine dokunmuştu.

“Evet,” dedi annesinin sorusunu yanıtlayıp. “Elisa’yı, Beren’le aldatım.”

Kadın bir elini şiddetle çarpan göğsüne götürdü. Herkese karşı oğlunu savunmuş, onun böyle bir şey yapmayacağını ileri sürmüştü. Oysa şimdi yaşananları bir bir oğlundan dinliyordu.

“Nasıl böyle bir şey yaparsın?” diye solurken gözlerinde saf bir ayıplama vardı. “Bu kızı sevmiyor muydun sen? Haydi, diyelim ki Elisa’yı düşünmedin; Atalay’ı da mı hiç düşünmedin? Bir de o kadar insanı tatile çağırdın. Tüm bu insanları bir eve toplarken hiç mi yüzün kızarmadı? Peki ya Beren’e ne demeli?”

“Anne, gerçekten hiç azar çekecek havamda değilim,” dedi yorulmuş bir sesle. “Beren’e de bir şey demene gerek yok, kız öldü zaten.”

Annesinin gözleri kısıldı, orada birkaç soru işareti peyda oldu. Bu ifade birçok şeyin cevabı niteliğindedeydi. Öyle ki Serkan’ın dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı.

“Sanırım sen de söylediklerimden şüphe ediyorsun.”

“Öyle değil,” dese de her şey ortadaydı.

“Sonra konuşuruz, anne,” dedi Serkan. Bu konuşmayı devam ettirmeye mecali yoktu. Zaten ne konuşulursa konuşulsun, iki taraf da birbirini ikna edemeyeceğini biliyordu.

Kadını üzgün görünce içinde bir merhamet dalgası oluştu. Ona kısa ama sıcak bir sarılma armağan ettikten sonra bir saate döneceğinin sözünü vererek evden ayrıldı.

Dışarı adım attığı ilk dakikalarda her şey yolundaydı. Hava serin bir kış ayına göre oldukça güzeldi, güneş tepede tüm zarafetiyle ışıldıyordu. Sahilde yürüyüş yapmaya karar verdi. Kendine bir kahve aldı, güzel havanın tadını çıkardı.

Sonra insanlar onu tanımaya başladı.

Kimileri açık açık onu işaret etti, kimileri gözlerini ona dikti, kimileri de bakmamaya özen gösterdi. Ama her hâlükârda Serkan, onu tanıdıklarından emindi. İçini kemiren huzursuzluğa engel olamamaya evin yolunu tuttu. Her ne kadar onu inceleyen gözlerden rahatsız olsa da dışarıda biraz yürümek iyi gelmişti.

İşlek bir caddede karşıdan karşıya geçmek üzere ışıkların önünde beklemeye başladı. Yoldan arabalar ışık hızıyla geçerken yolun iki tarafında da kalabalık bir yaya grubu vardı.

Yayalar için kırmızıyı gösteren ışık yeşile döndüğünde iki taraf da akın hâlinde yola döküldü. Tam o an Serkan birinin şiddetle ona çarpmasıyla afalladı. Dönüp ona çarpan kişiye baktığında karşılaştığı bir çift buz mavisi göz, daha önce eşi benzerine rastlanmamış bir acımasızlık barındırıyordu.

“Affedersin,” dedi adam dudakları vahşice yukarı kıvrılırken.

Serkan bir an irkilerek ona çarpan kişiye bakarken neredeyse felç olmuş gibi kalakaldı.

Göğüs kafesini delip geçerek kalbini paramparça eden bıçak, ona başka bir şey yapma fırsatı bırakmamıştı.

Nefes almasını bile önleyen şiddetli acı kalbinden tüm vücuduna yayılırken alnında boncuk boncuk terler birikti. Katilinin zalim gözlerine bakarken dudakları aralandı ama oradan tek bir fısıltı bile çıkmadı.

Ve sonra adam uzaklaştı.

Kalbini hiç parçalamamış gibi.

Onun ölümüne sebep olmamış gibi.

Dizlerindeki güç yavaşça çözüldüğünde yere yığılırken kulağına bir kadının tiz çığılığı ulaştı. Sonrası yoktu, ulaşabileceği tek şey zifiri karanlıktı artık.

Onu bıçaklayıp öylece uzaklaşan adamsa arkasındaki karmaşayı görmezden gelerek ilerledi. Bu tarz şok ve yardım çığılıkları duymaya neredeyse alışmıştı. Birinin canını almak ve sonrasında kıyametin kopmasına şahit olmak, onun için muhasebe işiyle ilgilenmek kadar olağandı.

Cebindeki telefonu çıkarıp rehberdeki bir ismi buldu. Kulağına götürdüğü telefon birkaç çalıştan sonra yanıtlandı ve *merhaba* bile demeden konuya giriş yaptı: "Aras Bey'e haber verin. Bu velet bir daha konuşmayacak."

**BÖLÜM
XXVI**

Elisa Yıldırım

Geçici bir süreliğine olsun ya da olmasın, sevdiğim birinden ayrılma düşüncesi ölümden farksızdı. Bir insan ruhunu birine bağlamışken bedeninin ayrı düşmesine nasıl kahrolmazdı ki zaten?

Belki olayları fazla dramatikleştiriyor, dertsiz başıma dert açıyordum ama umurumda değildi. Söz konusu Çınar olduğunda daima çocuklaşacak, bir duygu selinden diğerine sürüklenecektim.

Duru ve Yekta'yı evde bıraktıktan sonra İdil ve Atalay'la birlikte Çınar'ın arabasına doluştuk. Çınar bizi eve bırakmak için ısrarcı olsa da otobüs terminaline bırakmasının yeteceğini söyledim. Hem ona iş çıkarmak istemiyordum hem de ailem Çınar'la tanışmaya hazır mıydı, emin olamıyordum. Önce onlarla konuşmam, Çınar'dan biraz bahsetmem gerekiyordu. Sonrasındaysa adım adım gitmeliydik.

Yol boyu Çınar'la el ele tutuştuk. Çok az konuştuk ama belki de hiç bu kadar fazla iletişim kurmamıştık.

Terminale geldiğimizde ve otobüsümüz nihayet geldiğinde İdil ve Atalay, Çınar'la vedalaştıktan sonra yerlerine kurulmak üzere otobüse bindiler. Diğer yolcular valizlerini yerleştirmek için telaşa düşmüşken ellerimi montumun ceplerine yerleştirdim. Bedenim şiddetle titriyordu ama bunun soğukla alakası yoktu.

Çınar'ın dudaklarında oluşan merhametli gülümseme, gözlerindeki hüznle tezat oluşturuyordu. Bu ikisinin farklılığı öyle şiddetliydi ki altında ezilmeden edemedim.

“Beni özleyecek misin?”

Sorusu burnumu kırıştırmama neden oldu. “Bilmem. Belki biraz özlerim.”

Dişlerini göstererek sırttıktan sonra kollarını iki yana açtı. “Bebeğim, gel buraya.”

Dudaklarım titremeye başlarken etrafı daha buğulu görüyordum. Ne ara bu kadar duygusal olmuştum? Ne ara bir insandan kısa bir süreliğine ayrılmak ruhumda böylesine şiddetli zelzeleler yaratı-

yor, kalbimin sıkışmasına neden oluyordu? Ne ara kendimi Çınar'sız düşünemez olmuşum?

Bedenimi öne atıp başımı Çınar'ın göğsüne yasladım ve kollarımı sıkıca beline sardım. Kokusunu içime çekerken kendimi iri bedeninin yanında küçücük hissetsem de hiç bu kadar güvende olmadığımı düşünüyordum.

Çınar saçlarımın arasına bir öpücük kondururken derin bir nefes aldığını işittim. "Kendini sakın hırpalama," dedi. "En yakın zamanda yeniden görüşeceğiz ve o zamana kadar iletişim hâlinde olacağız."

Bunları daha önce defalarca tekrarlasa da kırgınlıklarımı saramıyor, akmak için direnen gözyaşlarına engel olamıyordum. Şimdiden yokluğunun yarattığı boşluk kalbimi eziyorken birkaç gün sonra ne yapacaktım?

Çevremde ne kadar insan olursa olsun, Çınar Aktunç olmadan daima yalnızdım.

"Biliyorum," dedim. "Ama yine de bir yolunu bulup yanıma gelmek için acele edersen itiraz etmem."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. En az benim kadar üzgündü ama bir dağ gibi duruyor, duygularını olabildiğince benden gizlemeye çalışıyordu.

"Ailene yaşananları anlatman için daha uygun bir zaman olamazdı. Bu sırada ben de Aras meselesini halledeceğim." Burnunu benimkine sürttü. "Bu bir veda değil, Elisa."

Gülümsedim. "Bu bir veda değil."

Tekrar sarıldıktan sonra otobüse bindim. Ayaklarım hiç böylesine geri geri gitmemişti, yaptığım şeyden hiç bu kadar nefret etmemiştim, birinin boynuna atlamayı hiç bu kadar istememişim.

Tek kişilik koltuğuma oturup pencereden dışarı baktığımda Çınar'ı orada durmuş, ellerini ceplerine sokmuş hâlde gördüm. Dudaklarını yukarı kıvrımış, beni izliyordu. Ben gidene kadar hatta belki ben gittikten çok sonra bile orada öylece dikilmeye devam edeceğinden adım kadar emin olarak ona baktım.

Mutlu olmalıydım. Nihayet evime dönüyordum, yaşıyordum, aileme kavuşacaktım.

Peki, yüreğimdeki savaş neden hâlâ hüküm sürüyordu?

Ve neden bu savaşın kaybedeniymişim gibi hissediyordum?

Otobüs hareket ederken Çınar'a el salladım. O da bana karşılık verdi. Gitgide uzaklaşırken bakışlarımı ondan bir an bile ayırmadım, ayıramadım.

Her ne kadar aksini iddia edersek edelim, içimden bir ses bunun bir veda olduğunu kulağıma fısıldıyordu.

**BÖLÜM
XXVII**

Duru Atasoy

Elisa gittiğinden beri abimi tanıyamıyordum. Bakışları her zamanki gibi sevecenlik doluydu, her zamanki gibi nezaketini korumaya özen gösteriyordu ancak eski şakacı hâlinin törpülendiğini hissediyordum. Artık Yekta ve benimle vakit geçirmekten ziyade tek başına zaman öldürmeyi tercih ediyordu. Sık sık Elisa'yla görüştüklerini biliyordum fakat birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları noktada fiziken ayrı düşmeleri canını sıkıyor olmalıydı.

Elisa gittikten üç gün sonra, Yekta'yla birlikte kafesimizden çıkıp eve girdiğimizde mutfak tezgâhının üzerinde bir not kâğıdı fark ettik. Yekta kare şeklindeki pembe kâğıdı aldıktan sonra, "Abin biraz dolaşacakmış," dedi. "Bugün geç gelebilirmiş."

Dudaklarımı büzdüm. "Keşke ona yardımcı olabilsem," diye mırıldandım kendi kendime. "Ama Elisa'yla uzak düşmesi canını çok sıkıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Bana bakarken gözleri samimi bir merhametle ışıladı. Bir kolumu hafifçe okşarken, "Merak etme," dedi. "Bir yolunu bulurlar. Hem Elisa ve abin neleri atlatmadı ki?"

Omuz silktim. "Sanırım haklısın." Hâlâ bornozla olduğum için üzerimi değiştirmek üzere üst kata yöneldim. "Üzerimi değiştirdikten sonra sabah yürüyüşümüzü yapalım, olur mu?"

Başını olumlu anlamda sallarken dudakları yukarı kıvrıldı. Yekta'yla tanıştığımndan beri neredeyse her sabah birlikte yürüyüşe çıkıyor ve dönüşümüm üzerindeki kontrolümü geliştirmek için egzersizler yapıyorduk. Bu konudan bahsetmesek de bu yürüyüşler artık bizim rutinimiz hâline gelmişti.

"Tamam," dedi. "Görüşürüz."

Yaklaşık on beş dakika sonra ikimiz de yeniden salonda, bu sefer giyinik bir hâldeydik. Kar fırtınası tamamen durmuştu fakat hava hâlâ soğuktu. Bu yüzden üzerimize kalın bir şeyler geçirmeyi ihmal etmemiştik.

Hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra tam çıkmak üzereydik ki bahçemizde toprağa sürtünen tekerlek sesleri kulaklarımızı doldurdu. Kaşlarım çatılırken Yekta'ya baktım. O da en az benim kadar ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Çınar bu kadar erken dönmüş olamaz," dedi aklımdaki sözcükleri dile getirirken.

Aynı anda ayaklanıp kapıya ilerlerken siyah renkli tanıdık bir araba bahçemizde durdu. Şoför koltuğundaki adam arabadan inerken gözlerimi kıstım.

"Merhaba," dedi Aras Bey. Siyah, boğazlı bir kazak ve aynı renk pantolon giymişti. Yüzündeki yara izi onu mümkünmüş gibi daha da ürkütücü kılarken dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba," dedim kibar olmaya çalışarak ancak emrivaki yapmasından hoşlanmamıştım. "Sizi beklemiyorduk."

"Abini aradım," dedi yavaşça bize doğru yaklaşarak. Tam karşımda durduğunda iri bedeni karşısında kendimi küçükçük hissettim. "Ancak ulaşamadım. Evde mi?"

"Birazdan gelir," diye lafa atladı Yekta. "Neden gelmiştin?"

Aras gülümsedi. "Bir süredir sizden haber bekliyordum, en sonunda merak edip kararınızı verip vermediğinizi yüz yüze sormak istedim."

"Anlıyorum," derken titrek bir nefes aldım. "Ancak hiç tanımadığım bir adamın himayesi altında tedavi görme teklifi, hemen kabul edebileceğim bir şey değil. Etraflıca düşünmek istiyorum."

"Buna kesinlikle hakkın var." Yanıtı hızlı ve samimiydi. "Bu arada kararını vermeden önce, seni araştırmalarımızın yürütüldüğü yere götürmemi ister misin? Küçük bir gezinti daha sağlıklı karar almaya yardımcı olabilir."

Öylesine ciddi bir tereddüde düşmüştüm ki bana uzun yıllar kadar gelen saniyeler boyunca yapabildiğim tek şey Aras'a bakmak oldu. Araştırmalarını yürüttüğü yeri görmek istiyordum? Kesinlikle! Ancak kendisi olmadan böyle bir işe kalkıştığımı duyarsa abimin vereceği tepkiden çekinmeden edemiyordum.

“Böyle bir kararı abime danışmadan veremem. Alınmayın ama yıldızınız pek barışmadı ve onun tepkisini çekecek bir şey yapmak istemiyorum.”

Dudakları yeniden yukarı kıvrıldı fakat gözlerinde beliren bariz hoşnutsuzluğu daha fazla saklayamıyordu.

“Abine kız kardeşini kurtaracağımı söylüyorum ancak yine de yaranamıyorum,” diye mırıldandı. “Çok enteresan gerçekten.”

“Fazla korumacı biri ama bu kötü biri olduğu anlamına gelmez.”

“Böyle bir şeyi asla iddia edemem,” dedi. “Peki, kararın nedir?”

Gerginliğimi gizlemeye çalıştım fakat ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. “İlerleyen günlerde abimle ziyaretinize gelmeyi çok isteriz,” dedim süreyi uzatmaya çalışarak.

Ancak Aras mutsuz görünerek suratını buruşturdu. “Yarın çok önemli bir seminer için Kanada’ya gitmem gerekiyor,” dedi. “Ne zaman dönerim, bilmiyorum çünkü sonrasında Amerika’ya uğrama ihtimalim var.”

Panikleyerek gözlerimi kırıştırdım. “Bana bir saniye verin.”

Mutfaktaki telefonumu almak için içeri gittiğim sırada Yekta çoktan yanımda bitmişti. “Bu adamla gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” dedi kısılmış gözler eşliğinde.

Ona cevap vermek yerine abimi aradım. Telefon defalarca kez çaldı ancak bir türlü cevaplayan olmadı. “Haydi ama,” diye mırıldandım. “Aşk acını sonra çekersin.”

“Duru.” Yekta’nın kaşları çatıldı. “Bu adamla hiçbir yere gidemezsin.”

Emredici tonu hoşuma gitmemiştir. Tek kaşımı kaldırırken, “Adım atarken senden izin istemem gerektiğini bilmiyordum, Yekta,” dedim mesafeli bir tonla. “Annem ya da babam değilsin, bana ne yapacağımı söyleme.”

“O dikbaşlılığını başka zamana sakla,” derken sert tavrımdan zerre etkilenmiş görünmedi. “Bu adama bu kadar çabuk güvenemezsin, Duru.”

“Güvenmiyorum zaten ama adam haklı, Yekta. Araştırma yaptıkları ortamı bizzat görmeden sağlıklı bir karar vermemizi nasıl bekliyorsun?”

“Peki,” dedi. “Diyelim ki gittik. Ya başımıza bir iş getirirse? O zaman ne olacak?”

Elimi savuşturur gibi havada savurdum. “Saçmalama. En fazla ne olabilir ki?” Güven vermek ister gibi dirseğimle hafifçe onu dürttüm. “Orta Çağ’da değiliz, Yekta. Kimse kafasına göre insanlara zarar vermeye kalkışamaz.”

Yekta başını iki yana sallarken tekrar abimi aradım ancak telefonu yine cevap vermiyordu.

Tek başıma karar vermeliydim.

“Duru.” Aras’ın sesi kapının eşliğinden duyuldu. “Geliyor musun?”

Dudaklarım gelmeyeceğimi duyurmak üzere hafifçe aralandı fakat hemen ardından geri kapandı. Bir yanım abimi beklemem gerektiğini söylese de diğer yanım artık ona bağlı olmaktan rahatsızdı. Atacağım her adımda Çınar’dan izin almak ya da Çınar’a danışmak zorunda kalmak, onun hayatında kendimi merkeze koymak beni ciddi manada üzüyor ve bencil hissettiriyordu. Artık onu özgür bırakmak, kendi hayatının başrolü olmasına izin vermek istiyordum.

“Geliyorum.”

“Duru.” Yekta dirseğimi kavrayıp bedenimi kendisine çekerek ona bakmamı sağladı. “Saçmalıyorsun!”

Abime mesaj yazmak üzere telefonumun tuşlarına dokunurken, “Merak etme,” dedim. Yekta durumdan son derece rahatsız olduğunu söylese de kapıya ilerleyip ayakkabılarımı giymeye koyuldum. Aras’a baktığımda yüzünde hâlimden memnun bir gülümseme vardı. “Yalnızca birkaç saatim var. Güneş batmadan eve dönmem gerekiyor.”

Aras başını hafifçe salladı. “Elbette.”

Tam ayakkabılarımı giymiş, kapının önüne çıkmıştım ki Yekta'nın gergin sesi kulaklarımı doldurdu: "Ben de geliyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Buna gerek yok."

"Neye gerek olup olmadığını sormadım, Duru," dedi aksi bir sesle. "Sadece durumu bildiriyorum, o kadar." Montunu ve ayakkabılarını hızlıca giymişti ki aniden bir şey hatırlamış gibi gözleri irileşti. "Bir saniye."

Ayakkabılarının ayağında olmasını umursamadan hızlıca içeri girdi. Yarım dakika sonra elinde telefonuyla geldiğinde, "Bunu unutmuşum," diye durumu açıkladı. "Şimdi gidebiliriz."

Gözlerimi şüpheli bir edayla kıstım. Yalnızca birkaç dakika önce telefonunu eşofmanının cebine koyduğuna bahse girebilirdim fakat bir yabancıнын yanında onu sorgulamayacaktım.

Aras önden giderken arkasından ilerledik. Yekta'dan yayılan gerginlik o kadar yüksekti ki tenime neredeyse bir diken gibi batıyordu.

"Rahatla biraz," dedim faydası olmayacağından adım kadar emin olsam da. "Yalnızca kısa bir gezinti yapacağız, hepsi bu."

Söylediklerimi duymuyormuş gibiydi. "Sakın yanımdan ayrılma," derken sesini alçak tuttu.

Arabaya bindiğimizdeyse içime bir kurt düşmüş, kararımdan şimdiden pişman olmamı sağlamıştı.

**BÖLÜM
XXVIII**

Çınar Aktunç

Bana neler oluyordu, bilmiyordum.

Çocukça ya da dramatik davranıyor olabilirdim fakat Elisa'nın yanımda olmadığı her an kendimi çok yalnız hissediyordum. Milyonlarca insanın arasında olabilirdim, bana değer verdiğinden emin olduğum dostlarımla sohbet ediyor olabilirdim, aileme akşam yemeği yiyor olabilirdim ancak hiçbirinin önemi yoktu. Elisa yoksa kimsem yoktu.

Sık sık telefonla görüşmek, sesini duymak iyi geliyordu. Özlemim bir nebze de olsa diniyordu fakat yanımda olmasıyla asla aynı kefeye konamazdı. Bir an önce ailesiyle tanışmak ve güvenlerini kazanmak istiyordum. Böylece sevgilimi daha rahat görebilirdim fakat aceleci davranmanın bana fayda sağlamayacağını da bilincindeydim. Biraz zamana ihtiyaçları vardı. Tüm Türkiye, kızlarının bir insanı ölüme terk ettiğini konuşurken öylece karşılırlarına çıkamazdım.

Sanki hissetmiş gibi Elisa beni arayınca dudaklarıma bir tebesüm kondu. Sadece adını görmek bile mutluluğumun artmasına neden oluyordu.

Telefonu açar açmaz endişeli sesi kulaklarımı doldurdu. "Çınar!" derken sesi titriyordu. "Ölmüş, saldırıya uğramış. Ben..."

"Elisa." Kalbim göğsümü öyle sert dövüyordu ki nefessiz kaldım. "Derin bir nefes al ve sakince neler olduğunu anlat. Seni anlamıyorum."

Hattın öteki ucundan titrek bir nefes sesi yükseldi. "Serkan," dedi korkuyla. "Serkan'ı tam kalbinden bıçaklamışlar. Hastaneye bile yetişemedi ölmüş."

Kaşlarım çatılırken bir an için duyduklarımı algılamakta güçlük çektim. Hemen ardından zihnim bir makine gibi hareketle çalışmaya başladı. Önce Serkan'ın paylaştığı video, ardından Aras'ın ortaya çıkışı ve en sonunda da vahşice işlenmiş bir cinayet... Bu zincirin birbirinden bağımsız olduğunu düşünmek için ya çok iyi niyetli olmak gerekiyordu ya da çok aptal.

Araş'ın itibarına ne kadar önem verdiğini, bu mesele ortaya çıkarsa başına gelebileceklerden ne kadar endişe ettiğini biliyordum. Ateşle oynuyordu ve böyle bir durumda işlerini berbat edebilecek her türlü engel onu deli gibi korkutuyordu.

Yapuklarını herkese duyuracak ve onu hapse kadar sürükleyebilecek bir engel.

Serkan gibi bir engel.

"Çınar," dedi Elisa'nın sesi soru sorar gibi. "Orada mısın? Çok endişeliyim. Bu bıçaklama olayı doğal mı sence? Birileri peşimizde mi?"

Direksiyonu tutan parmaklarım öyle sıkılaştı ki boğumları mermer gibi beyazladı. Şüphelerimi Elisa'yla paylaşmak istiyordum fakat o kadar korkmuştu ki daha fazla endişe, aklını yitirmesine ve paranoya yapmasına sebep olabilirdi.

"Buradayım, sevgilim," dedim onu sakinleştirmek için. "Merak etme, kimse peşimizde falan olamaz. Serkan'ın bir düşmanı vardır belki."

Başını şiddetle iki yana salladığını görür gibi oldum. "Serkan pisliğin tekiydi ancak birini öldürme potansiyeli olan insanlara bulaşacak kadar aklını yitirmiş değildi. Nabza göre şerbet vermeyi ve kime nasıl yaklaşacağını çok iyi bilirdi."

"Belki bir yankesicilik olayıdır."

"Güpegündüz bıçaklanmış, hem de tam kalbinden. İtiraz etmeye bile vakti olmamış."

"Güzelim," derken sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Biliyorum, korkuyorsun ama merak etme, kimseye bir zararımız dokunmadı bizim. Eminim, bu işin arkasında başka bir şey vardır. Ancak yine de tedbiri elden bırakmaya gelmez çünkü normal bir durumda değiliz. Geceleri dışarı çıkmamaya özen göster. Dışarı çıktığında da mutlaka yanında birkaç kişi olsun."

"Senin yanına gelsem olmaz mı? Sen olmayınca her yer tehlike kaynıyormuş gibi hissediyorum."

Yorgun ruh hâlime rağmen gülümsedim. Ailesinin yanında, merkezî bir konumda olan evindeydi ancak o şu anda dağın başında,

yanımda olmayı arzuluyordu. Ben, nerede olursam olayım onsuza nasıl yalnız hissediyorsam o da ben olmadan asla güvende hissetmeyecekti.

“Sen de haklısın. Yanında benim gibi güçlü kuvvetli bir Tarzan varken kim tehlikeye düşer ki?”

“Domuz.” Hakaretine rağmen gülümsediğini duyar gibiydim.

“Merak etme, her şey düzelecek. Upuzun bir hayat yaşayacağız. Seni ilgim ve sevgimle bunaltacağım bir hayat.” Dikiz aynamdaki ışık hareketliliği gözümü alınca kaşlarımı çattım. Tam arkamdaki araba selektör yapıyordu. Solumdan geçmesi için hızımı kestim ancak tam arkamda durmaya devam etti. “Çattık.”

“Ne oldu?”

“Hiç,” dedim. “Trafikteyim, seni yarım saate arasam olur mu?”

“Peki. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Telefonu kapayıp yanımdaki koltuğa fırlattıktan sonra bir elimi camdan dışarı çıkardım. Arkamdaki sürücüye geçmesini söyleyen bir el hareketi yapsam da asla hareket etmemeye yemin etmiş gibiydi.

Öfkeyle, “Ne yapıyor bu?” diye söylendim. Araba hareket ettiğinde ve tam yanımda durduğunda sürücü koltuğundaki adamı rahatça görebiliyordum artık. Oldukça ciddiye, buz mavisi gözleri yola sabitlenmişti.

Tam geçip gideceğini düşünüyordum ki bana baktı. Dudaklarında beliren şeytani gülümseme en az bir buz kütlesi kadar soğuktu. Kaşlarım çatılırken içimi bir huzursuzluk kapladı. Adam belinden bir şey çıkardığında önce ne olduğunu kavrayamadım.

Elindeki şeyi bana doğrulttuğundaysa namlunun ucundaydım.

Silahu görür görmez gazı kökledim. Ne olduğunu anlamamış, peşime kimin neden düştüğünü kavrayamamıştım fakat hayatta kalma içgüdüm çoktan kontrolü ele geçirmişti ve daha ne yaptığının farkında bile olmadan hamlelerimi sıralamaya başlamıştım.

Adam arkamda kaldığında hızla torpido gözüne uzandım. Torpidoda bir silah olmalıydı, Noctivori denen şeylerle karşılaştığımızdan beri yanımda mutlaka bir silah taşırdım. Eğer ona ulaşırsam işim çok

kolay olacaktı fakat bu kadar yüksek hızla, böyle dar bir yolda giderken bir yandan direksiyonun kontrolünü kavramak, diğer yandan da başka bir yere uzanmak çok zordu.

Üstelik arkamdaki adam her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

Manevraları o kadar profesyoneldi ki kendimi bir kedi ordusu tarafından köşeye sıkıştırılmış zavallı bir fare gibi hissettim. Öfkeyle burnumdan solurken içimi bir nefret dalgası kasıp kavurdu. Bu pislik kimdi, bilmiyordum ama er ya da geç onu mahvedecektim.

Arkamdaki adam beni iyice sıkıştırınca ondan kaçmak için direksiyonu kırmak zorunda kaldım.

Tam o an yolun ortasında duran kocaman bir kayaya çarptım.

Araba çarpmanın etkisiyle oradan oraya savrulurken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Neler olduğunu kavrayamayacak kadar şaşkınlığa uğramış ve korkmuştum.

Araba bir şeye takılıp yükseldi ve hemen ardından taklalar atmaya başladı. Bedenim savrulurken hiçbir şeye engel olamıyordum. Her şeyin kötü bir rüya olduğunu umarak gözlerimi sımsıkı yumduğumda başıma aldığım sert darbe, zihnimin içinde şiddetli bir depreme sebep oldu. Hemen ardından dünya ufaldı, karardı ve en sonunda yok oldu.

**BÖLÜM
XXIX**

Yekta Arslan

Aras karşımızda belirlediğinden beri huzursuzluk ruhumu tüketiyor, içimi kemiriyordu. Öyle gergin hissediyordum ki tek arzum, Duru'yu kolundan tutup arkama bakmadan buradan uzaklaşmaktı. İşin kötüsü, tüm bu duygular altında ezilirken beni neyin rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Adama baktığımda gördüğüm tek şey samimi bir gülümsemeydi. Sözleri yumuşak gül bahçelerini andırıyordu.

Ancak çok fazla gül, çok fazla diken demekti.

Aras'ın bahsettiği araştırma merkezine giderken ön koltukta oturmuş, deli gibi Çınar'a mesaj atıyordum ancak hiçbirine dönüş alamadım. İyiden iyiye genç adam için endişelenmeye başlamıştım çünkü Çınar, kız kardeşi söz konusu olduğunda ne olursa olsun orada bir yerde olurdu. İçimi kaplayan güçlü huzursuzluğa rağmen yüzüme mermerden bir maske yerleştirmeye çalıştım ancak ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Aras beni görmezden gelerek Duru'ya araştırma merkezinde kalmanın iyi yönlerini anlatırken dudaklarımı kemirdim. İçimde daha önce hissetmediğim, yakıcı bir koruma içgüdüğü filizleniyordu. Adamın tehlikeli görüntüsü her an tetikte olmama neden oluyordu. Tüm bunların yanında, bu adamın Duru'yla iletişime geçmesi, sebebini kavrayamadığım şekilde beni rahatsız ediyor ve vahşi tarafımı tetikliyordu.

Aras kendini kaptırıp Duru'yu hararetle ikna etmeye çalışırken daha fazla sessiz kalamayıp araya girdim. "Yola baksan iyi olur. Kaza yapmanı istemeyiz."

Aras bana bakarken yüzündeki gülümseme sekteye uğradı. Zoraki bir şekilde önüne dönerken, "Haklısın," diye yanıtladı.

Arabada mutlak bir sessizlik peyda olurken, *Duru'yu laboratuvarında bu kadar istemeseydi söylediğimiz her şeye böyle anlayışla yaklaşmıydu*, diye merak etmeden edemedim.

Pencereden dışarı baktım ve akıp geçen, huzur dolu kış manzarasının tadını çıkarmaya çalıştım. Ancak ortamdaki gerilimin tadı öyle

keskindi ki paslı bir demiri yalamışım gibi acı bir tat bırakıyordu damağımda.

Yaklaşık birkaç dakika sonra telefonum titrediğinde Çınar'dan bir mesaj geldiğini düşünerek heyecanlandım fakat mesajın sahibi Duru'dan başkası değildi.

Duru: Suratından düşen bin parça. Biraz gülümsemeyi deneyemez misin?

Parmaklarım hızla telefonun tuşları üzerinde dolaştı.

Yekta: Arabanın ortasına kusmadığıma şükretmelisin.

Duru: Böyle bir şey yapmazsın.

Yekta: Beni kışkırtma.

Bir süre ekrana baktım ama Duru cevap yazmadı. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda yeniden telefonuna odaklandığını gördüm. Sadece saniyeler sonra telefonuma yeni bir bildirim düştü.

Duru: Bana kızgın mısın?

Yekta: Evet.

Duru: Olmamalısın. Kızacağın bir şey yapmadım.

Yekta: Buna gerçekten inanıyorsan neden sorguluyorsun?

Duru: Sadece düşüncelerini anlamaya çalışıyorum.

Yekta: Tam olarak neyi anlamaya çalışıyorsun, Duru? Pervasız davranıp bizi tehlikeye attın. Elbette sana öfkeliyim.

Duru: Hey! Benimle gelmek isteyen sendin.

Yekta: Ne bekliyordun? Tek başına gitmene izin vermemi mi?

Duru: Evet.

Belki düşünsem daha farklı bir cevap yazardım fakat kendime fırsat tanımadan parmaklarım hızla tuşların üzerinde dolandı.

Yekta: Allah aşkına, Duru. Bu adamla tek başına gitmene nasıl göz yumabilirdim? Bir dost bunu yapar mı? Hiç mi gerçek bir arkadaşın olmadı senin?

Duru mesajı okudu ancak uzun bir süre cevap vermedi. Gergin bir şekilde dikiz aynasından ona baktığımda yüzü ifadesizdi fakat

gözlerinde hayal kırıklığı dans ediyordu. Cevap vermeyeceğini anladığımda yeniden tuşlara dokundum.

Yekta: Özür dilerim, böyle dememeliydim.

Duru: Özür dileme.

Teşekkür ederim.

Yekta: Ne için?

Duru: Beni yalnız bırakmadığın için.

Yekta: Sen de aynısını benim için yapardın.

Duru: Haklısın, yapardım.

*

Aras'ın çalışmalarını yürüttüğü araştırma tesisine geldiğimizde kelimenin tam anlamıyla gözlerim kamaşmıştı. Gördüğümüz her tıbbi araç, son model teknolojinin izlerini taşıyordu. Hijyene verilen önem dikkatimden kaçmamıştı. Aras çalışmalarını, doktorlarını, kaydettikleri ilerlemeleri en ince ayrıntısına kadar Duru'ya anlatırken birkaç adım gerilerinde kalıp onları izliyor; bir yandan da herhangi bir açık bulabilir miyim diye pürdikkat etrafı inceliyordum. Ancak her şey yerli yerindeydi. Hatta yerli yerinde olmaktan ziyade çok fazlaydı.

Beni neyin daha çok huzursuz ettiğini bilemiyordum. Bir sorunla karşılaşabilme ihtimalimiz mi yoksa bu adamın gerçekten de iddia ettiği kadar kusursuz biri çıkması durumu mu?

Aras yanlarından geçtiğimiz birkaç doktora selam verirken doktorlar da aynı şekilde onu güler yüzle cevapladı. Oldukça geniş bir odayı gösteren pencerenin önünde durduğunda, "Burada gönüllüler üzerinde çalışmalarımız yürütülüyor," dedi Aras. İçeri baktığımda beyazın hâkim olduğu odada yaklaşık on yatak olduğunu, yataklarda kadın ve erkek hastaların yattığını gördüm. Yorgun görünseler de hâllerinden memnunnardı ve kendileriyle iletişime geçen doktorlara kibarca gülümsemeyi ihmal etmeyecek kadar keyifleri yerinde görünüyorlardı.

"Katettikleri gelişmeler her gün düzenli olarak inceleniyor. Ardından yapılan haftalık ve aylık toplantılarda gönüllülerimizin durum değerlendirmesi yapılıyor."

“Direkt *denek* desene şuna,” dedim kendime engel olamayıp. “Gönüllü fazla iyimser bir kavram.”

Duru arkasını dönüp uyarıcı bir bakış attı. Umursamazca omuz silkerek cevap verdim.

Aras’a döndüğümüzde dudaklarında sinsisi bir gülümseme yer etmişti. “İstediğin kelimeyi kullanabilirsin,” diye yanıtladı. “Ancak bu insanları ne kadar iyi koşullar altında tutarak çalışmalarımızı sürdürdüğümüzü reddedemezsin.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini alırken Aras beni cevapsız bırakmanın keyfini çıkararak sırttı.

Bir müddet daha ilerledik. Aras sık sık tıbbi jargondan yararlanarak anlamakta güçlük çektiğim şeyler anlatıyor, şirketi Vitagen’in ne kadar muhteşem olduğundan bahsederek mest oluyordu.

Duru ve Aras ilerlerken gözüm bir şeye ilişti. Bir grup doktor hararetle aralarında tartışıyor, etrafa endişeli bakışlar atıyorlardı. Kaşlarımı çatıp bir süre onları izlediğimde korkmuş göründüklerini anlamam zor olmadı. Bir sorun olduğu aşikârdı ancak sorunun ne olduğunu bilemiyordum.

Ancak nedense bilmem gerektiğini hissediyordum.

Duru ve Aras konuşmayı sürdürürken sessizce aralarından ayrılıp doktor grubuna doğru ilerledim. Herkesin beyaz önlükler içinde olduğu bir ortamda, günlük kıyafetlerle dolaştığım için normalde dikkat çekmem gerekirdi fakat kendimden öyle emin görünüyordum ki sanki en çok burada bulunması gereken kişi bendim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Öz güven böyle bir şeydi işte.

Doktorlara olabildiğince yaklaştıktan sonra sanki hiç umurumda değillermiş gibi duvara yaslı su sebiline yöneldim. Plastik bardaklardan birini alıp bardağımı doldururken tüm dikkatim onlardaydı.

“Ne yapacağız şimdi? Aras Bey’le konuşmamız gerekmiyor mu?”

“Şu an meşgul, görmüyor musun? İşini bölersek derimizi yüzmekten beter eder.”

Kaşlarım çatıldı. Herkese güler yüzlü yaklaştığı *Polyanna* maskesinin arkasında yatan buydu demek...

“Böyle bir şeyin sorumluluğunu almak istemiyorum ama.”

Benden yavaşça uzaklaştıklarında arkalarından baktım. Varlığımı fark etmemişlerdi bile. Hararetle konuşurken gözlerinde öyle güçlü bir korku emaresi vardı ki neredeyse ağlayacak gibi görünüyorlardı.

Koridorun sonundaki otomatik kapının önünde durduklarında içlerinden biri yakasındaki kartı geniş kapının sağında duran cihaza okuttu. Kapı saniyeler içinde açılınca içeri girip gözden kayboldular.

Gözlerim kısıldı.

Fazla mı meraklıydım yoksa fazla mı had bilmez, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, o kapının ardında her ne varsa öğrenmek zorunda olduğumdu.

Bana doğru yaklaşan beyaz önlüklü adamı gördüğümde ceylan görmüş bir aslan gibiydim. Kırklı yaşlarının ortalarında olan adam elindeki dosyayı incelerken hızla yürüyor, önüne bakmıyordu. Bedenlerimiz şiddetle çarpıştığında irkilerek geri çekildi.

“Çok özür dilerim,” dediğimde yorgunluktan şişmiş gözlerini kırıştırdı. O kadar hâlsiz görünüyordu ki aralıksız kaç saat çalıştığını merak edemedim. Sanki her an köşeye kıvrılıp derin bir uyku çekecekmiş gibi bir hâli vardı.

Yere düşen dosyaları almaya yeltendiğimde adamın yorgun hâli anında silindi. Işık hızını kısıktırarak bir çabuklukla eğilip dosyasını ve yere saçılmış kâğıtları topladı. Dosyada olan her neyse başkalarının görmesi sanki yasaktı.

“Önemli değil,” dedi adam aceleyle. Hemen ardından hızlı hızlı yürüyerek yanımdan uzaklaştı.

Adamın garip davranışları kaşlarımın çatılmasına neden oldu ama onun davranışlarını düşünerek moralimi bozmayacaktım.

Dudaklarımda zafer dolu bir gülümseme peyda olurken çaktırmadan adamdan aldığım yaka kartına baktım.

*

Yaklaşık yirmi dakikalık, saklambaç oynamakla geçen bir yolculuğun ardından zeminin üç kat altındaydım. Kalbim göğüs kafesimi öyle şiddetli dövüyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Hayatta kalma içgüdüm, bana arkama bakmadan buradan uzaklaşmamı,

yanlış bir şey yaptığımı haykırıyordu ancak meraklı yanım, yolumdan dönmemem gerektiği konusunda diretiyordu.

Alt katlara indikçe rutubet ve karanlık gitgide artmıştı. Buranın, Aras'ın bizi gezdirdiği o son model teknolojiyle donatılmış araştırma merkeziyle alakası yoktu.

Koridorda ilerlerken birinin adım seslerini duymamla köşeye, gölgelerin arasına gizlendim. Adam bulunduğum koridora girmeden, varlığımın farkında bile olmayarak yolunda yürümeye devam edince fısıltıyla bir küfür savurdum.

Ne için ilerliyordum ki? Ne arıyordum da bulacaktım? Neden kendime bu saçma eziyeti reva görüyordum?

Titrek bir nefes aldım ve tüm bu cevapsız sorulara rağmen yürümeye, az önceki kadının geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım.

Yaka kartını kullanıp bir kapıyı daha açtım ve tam o an cehennem karşımdaya olduğunu sandım.

Dudaklarım hafifçe aralanırken nefes almayı unutmuşum. Belki var gücümle koşmalıydım ama ayaklarım bir heykel gibi taş kesilmişti. Hareket edemiyor, yalnızca karşımdaya manzarayı dehşet içinde izliyordum. Ensemden aşağı bir buz parçası süzülüyormuş gibi tüylerim diken diken olmuştu.

İçinde bulunduğum geniş ve kasvetli alanda onlarca, belki yüzlerce insan vardı. Hepsi ayrı kafeslere konmuş, hijyenden yoksun bir alanda hapsolmuştu. Bedenleri yara bere içindeydi. Buradaki soğukluğa rağmen vücutlarının büyük bir kısmını açıkta bırakan kıyafetler giyiyorlardı.

Onların ne olduğunu anlamam için dönüşmelerini izlemeye ihtiyacım yoktu. İçimdeki hayvani içgüdü çoktan uyanmıştı ve Duru'yu ilk gördüğümde nasıl tehlikede olduğumu bağıırıyorsa yine aynı şekilde çığlıklar atıyordu.

Türdaşlarımla arasında olduğumu haykırıyordu.

Boğazım kurudu, titrek bir nefes aldım. Yukarıdaki cennet bir yanılsama, bir tiyatroydu. Gerçek tam da buradaydı.

**BÖLÜM
XXX**

Duru Atasoy

Aras, Vitagen'le ilgili çalışmalarını anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. İşiyle ilgili öyle hevesliydi ki insan onu dinlerken gülümsemesine engel olamıyordu. Ona baktığımda bilime adanmış bir hayat görüyordum. Ufku o kadar geniş bir adamdı ki sabaha kadar konuşsa onu dinlemekte bir sakınca görmezdim.

Dirseğimi kavrayan bir el hissettiğimde Aras'a odaklanan bakışlarımı çevirdim ve Yekta'nın zümrüt yeşili gözleriyle karşılaştım. Dudaklarına bir gülümseme yerleştirmişti ancak cildi mermer gibi bembeyazdı. Gözleri endişeyle kavruluyordu. Onu böyle görmek, tüm sinirlerimin gerilmesine yol açsa da kontrolümü sağlamayı başardım.

"Nerelerdeydin?" dedi Aras. Kibar konuşmasına rağmen Yekta'nın aramıza döndüğünü görmekten duyduğu rahatsızlık aşikârdı.

Yekta omuz silkti. "Tuvaleti arıyordum, sonra da sizi kaybettim."

Kendimi role kaptırmaya çalışarak gülümsedim. "Buldun mu bari?"

"İşin kötüsü de bu ya," dedi. "Hiçbir yerde tuvalete rastlayamadım."

Aras dudaklarını büzdü. "Kötü olmuş. İstersen sana..."

"Hiç gerek yok," diye Aras'ın sözünü kesti Yekta. "Biz gidelim artık."

"Daha turu tamamlamamıştık." Aras'ın yüzü gerginlikle kasıldı. "Yarım saat sonra sizi evinize bırakırım."

"Zahmet etme." Yekta'nın olduğundan daha kibar konuşması, yüreğime ekilen huzursuzluk tohumunun çiçek açmasına neden oldu. Bu adama neler oluyordu? "Biz gideriz. Zaten Duru'nun babasıyla görüşmemiz gerekiyordu."

Bana yan bir bakış attığında zihnimde şimşekler çakmış gibi yüzümü buruşturdum. "Ah, tabii ya!" Aras'a döndüğümde kollarını göğsünün altında birleştirmiş, şüpheli gözlerle bizi izliyordu. "Tamamen aklımdan çıkmış."

“Ben de yeni hatırladım,” dedi Yekta. “En iyisi gidelim biz.”

Aras bir şey söyleyecekti ki “Tur için çok teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. “Kafamdaki birçok soru işareti cevaplanmış oldu. İnanın, Vitagen’in çalışmalarını takdir etmemek olanaksız.”

Samimiyetim dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasına neden oldu. “Karar almanda yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

Gülümsedim. “Oldunuz. Yurt dışından döndüğünüzde kararımı abimle birlikte size bildireceğiz.”

“Onu ezmek istemiyorsun, değil mi?”

“Asla. O benim kardeşim. Eminim, aynı şeyi siz de yapardınız.”

Derin bir nefes aldı. “Haklısın. İnsanın kardeşi için yapamaya-acağı şey yok.”

Birlikte tesisin dışına çıkıp otoparka doğru ilerledik. Tesis ormanın içinde olduğu için dışarı çıkar çıkmaz doğanın büyüleyici kokusu burnuma dolmuştu. Dışarı çıkana kadar Yekta tek başımıza dönmemizin sorun olmayacağını söylemiş, Aras ise burada araç olmadan bir yerden bir yere gitmenin zorluğundan bahsetmişti. Günün sonunda Aras kazanınca Yekta’nın yüzüne yansıyan mutsuzluk eşsizdi.

Bahçedeki otoparka gelip Aras’ın aracının önünde durduğumuzda bir adamın ona seslendiğini işittik. Beyaz önlük giymiş bu adam kan ter içindeydi ve ürkek bakışları Yekta ile Aras arasında mekik dokuyordu.

Aras’ın kaşları çatılırken, “Hemen geliyorum,” dedi. Yanımızdan ayrılır ayrılmaz neler olduğunu sormak için Yekta’ya döndüm ama kaskatı kesilmiş bedeni korkuyla solumama neden oldu.

“Kartını çaldığım adam,” diye mırıldanırken benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olamadım.

Dehşet içinde, “Ne yaptığın adam?” derken kaşlarım çatıldı.

“Duru.” Yekta elimi sımsıkı tuttu. “Kaçmalıyız.”

“Ne?” Bilmece gibi konuşuyordu, ne dediğini anlamak mümkün değildi. “Yekta, neler oluyor?”

Tekrar Aras’a baktığımda hararetle konuşan adamı dinlediğini, en sonunda öfkeden köpüren bakışlarını bize çevirdiğini gördüm.

“Koş!”

Yekta'nın sözleri ikinci kez sorgulamama müsaade etmeyecek kadar netti. Var gücümüzle ormanın içine daldığımızda kalbim delicesine çarpıyordu. Vücudum öyle bir adrenaline yüklenmişti ki başım dönüyor, düşüp bayılacağımdan endişe etmeme neden oluyordu.

Ne kadar koştuğumuzu bilmiyordum. Dakikalar, belki de saatler geçmiş olabilirdi. Korku yüzünden zaman algımı yitirmiştim. Bedenimin her bir noktası kırmızı alarmlara geçmişti. İçimdeki hayvansı içgüdü kovalandığı ve asla durmamam gerektiğini haykırırken yaptığım tek şey çaresizce ona ayak uydurmaktı.

Yanımdaki Yekta'nın dudaklarından acı dolu bir inleme yükseldi. Hemen ardından yere yuvarlandı.

“Yekta!” Yerde yatan adamın başında durduğumda ayağının etrafını saran demir yığınının bakakaldım. Bacağına saplanan sivri dişler yüzünden yerde küçük bir kan gölü oluşmuştu.

Yekta sıkıdığı dişlerinin arasından nefes alırken alnında boncuk boncuk terler birikmişti. “Burada ayı kapanının ne işi var ki?” diye telaş içinde mırıldandım. Bir yandan da kapını inceliyor, Yekta'yı nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyordum ama ya ben çok aptaldım ya da panik, aklımı silip süpürmüştü.

“Duru, buraya gel.”

Yekta sırtüstü uzanmış, acısını dindirmek için derin nefesler alırken yanında diz çöktüm. Acı içinde olduğunu biliyordum ve bu, kalbimi kızgın demirlerle dövüyordu sanki. Ona yardım edememek, o beni tüm acılarımdan arındırırken elini tutamamak canımı yakıyordu.

Dudaklarında yorgun bir gülümseme oluşurken bir eli yavaşça yüzüme uzandı ve gözyaşlarımı sildi. Ne zaman ağlamaya başladığımı bile fark etmemiştim.

“Şimdi sakın ol ve söyleyeceklerimi dikkatle dinle.” Acı çekmesine rağmen sesini kontrol altında tutmayı başarmıştı. “Tesisin alt katına indim. Orada bizim gibilere çok kötü davranıyorlar, Duru. Yukarıda gördüğün her şey bir maske sadece. İşin ardındaki vahşet çok farklı. Bu adamın tek amacı, senin bela olmanı engellemek. Son-

ra seni diğerlerinin arasına atacak. Bahsedilen insansı koşullar tamamen bir hayal ürünü.”

Öyle şaşkındım, öyle şok içindeydim ki hiçbir şey söyleyemedim. Ne düşünmem gerektiğini bile kestiremiyordum. Umudum elimden böylesine alındığı, bir yalana sarıldığım için öfke ve hayal kırıklığı doluydum fakat şu anda bunların hiçbiri önemli değildi. Tek isteğim, Yekta'yı bir an önce kurtarmaktı.

Yekta'nın bakışları anlayışla yumuşadı. Böyle bir durumda bile nasıl bu kadar sevecen olabilirdi? “Yıldızları göremediğin için üzgünüm.”

Dudaklarım titrerken Yekta'nın yanında abime söylediklerim zihnimde yankılandı: *Aylardır yıldızları görmüyorum. Dolunayı ışıl ışıl parıldarken gördüğüm anların anısı artık başka bir hayata aitmiş gibi geliyor.*

“Hiçbiri umurumda değil, Yekta. Sana bir şey olmasındansa evrendeki tüm yıldızları silerim gökyüzünden.”

Daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımdan dökülen sözcüklerin ağırlığı altında ezildim. Şimdiye kadar reddettiğim, görmezden geldiğim tüm duygular birden üzerime çökmüştü ve daha önce dile gelmemenin pişmanlığını yaşıyordu.

Ben...

Bu adama...

Yekta bir elini şefkatle saçlarımda gezdirdikten sonra cebinden küçük bir tüp çıkardı. “Emin değilim ama,” dedi. “Sanırım panzehri buldum.” Uzattığı tüpteki koyu mavi renkli sıvı gözlerimin önünde dans ederken parmaklarım otomatik olarak küçük şişeyi sardı. “Bunu al ve kaç.”

Kaşlarım çatılırken şiddetle başımı iki yana salladım. “Seni burada bırakmam.”

Gözleri buğulanmıştı. “Bacağım çok fena yaralandı, Duru. İyileşmek için süreye ihtiyacım var ve zamanımız yok.”

Sanki birileri söylediğini kanıtlamak istermiş gibi çok uzağımızda olmayan, yüksek sesler duyduk. Herkes telaş içinde birbirlerine sesleniyor, birilerini arıyordu. Hayır, birilerini değil. *Bizi.*

Başımı yeniden iki yana salladım. Yekta'nın bahsettikleri akıl alır şeyler değildi. Eğer Yekta bu vahşilerin eline düşerse ona yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

“Seni bu insanların eline bırakmam.”

“Merak etme. Ben de kendimi bunların eline bırakmam.”

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattığımda belinden bir silah çıkardı.

Başımı yeniden iki yana sallarken kalbim boğazımda atıyor, bedenim şiddetle titriyordu. “Muhtemelen çok kalabalıklar, Yekta. Hepsine mermin yetmez ki.”

Gülümserken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. “Bana yalnızca bir mermi yeter.”

Beynimden tüm düşünceler çekilmişti sanki. Hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir şey hissetmiyordum. Ancak ben daha ne olduğunu anlamadan vücudum her şeyi kavramış, çoktan reaksiyon göstermeye başlamıştı. Yanaklarımdan yaşlar hızla dökülürken Yekta'ya baktım.

“Hayır.”

“Git, Duru.”

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. “Hayır.”

Sesler gitgide daha da yaklaşıyordu ancak umursamadım. Öne eğilip Yekta'nın boynuna sıkıca sarıldım. Çaresizlik dört bir yanıma kuşatmıştı, acı en güçlü silahıydı.

Yekta'yı bırakamazdım.

Onu bırakmak, kendimi bırakmak demektir.

Neden daha önce kabul etmemiştim duygularımı? Neden şimdi çarpmıştı gerçekler yüzüme?

“Gidemem.”

“Birinin olanları diğerlerine anlatması gerek.” Beni hafifçe ittiğinde yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar geriledim. “Bunu ancak sen yapabilirsin.”

“Hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Eğer burada ölürsek abin yaşananları asla bilmeyecek, Duru. Belki ona da zarar verecekler.”

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Yekta'yı burada bırakamazdım ancak haklılığı beni öyle bir çıkmaza sokmuştu ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Afallamış, cevap veremeyen hâlimi görünce konuşmayı sürdürdü: "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde senden nefret etmiştim. İçimdeki dürtü senden uzaklaşmam gerektiğini, senin bir baş belası olduğunu söylüyordu." Gülümsedi. "Sanırım başıma geldiği için sevindiğim tek belası."

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülürken güzel anılarımız gözlerimin önünden geçti. Yekta'yı ilk gördüğümde hayatımı mahvedecek bir tehlike olduğunu düşünmüştüm. Oysa o her zaman yanımda olmuştu. Bu kadar kısa süre içinde beni anlayan belki de tek insan oluvermişti. Bana öyle bir güven aşılamıştı ki sanki karşımda yüz binlerce insan olsa da onunla birlikteyken herkese, her şeye göğüs gerebilmişim gibi geliyordu. Kendi çıkmaza düştüğünde bile her zaman elimden tutup çıkışı bulmama yardım etmeye çalışmıştı.

Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyordu. Kendisi bir labirentte sonsuzluğa karışırken bana kurtuluşu bahşediyordu.

"Senden bir şey isteyeceğim."

"Ne olursa."

"Benim için piyano kursuna gider misin?"

Dudaklarım titrerken gözlerim doldu. Karşısında daha fazla ağlamak, onu daha fazla üzmem istemiyordum ancak kendime engel olamıyordum. Yekta giderken kalbimin bir parçasını da avuçlarında götürüyordu.

Üstelik o parçayı ona veren bendim.

"Giderim," dedim başımı hafifçe sallayıp.

"Ve o bahsettiğin macerayı yaşar mısın? Kimse için değil ama. Yalnızca kendin için."

Dudaklarım titredi. "Yaşadım zaten. Sanırım sen, hayallerimin de ötesinde bir macerasın."

Dudakları hafifçe aralandı. Titrek bir nefes aldım. "Yekta," dedim. "Ben..."

"Biliyorum."

Kaşlarım çatıldı. “Biliyor musun?”

Başını güçsüzce salladı. “Evet.”

“Ama... Nasıl?”

“Biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

Bu adamın kalbinde bir yerim olduğunu ilk duyuşumdu. Hislerim karşılıklı olduğu için mutlu mu olmalıydım? Yoksa yaşayamadığım ve bir daha yaşayamayacağım anlar için karalar mı bağlamalıydım?

“Git şimdi,” dedi bu sefer sertçe. “Diğerlerini uyarman gerekiyor.”

Başımı hafifçe salladım. Gitmek istemiyordum. Tek istediğim, onun yanında kalmaktı. Hem ona sırtımı dönüp gidersem, onu terk edersem nasıl mutlu olacaktım?

Zihnim bu karmaşık düşüncelerle boğuşurken Yekta ayı kapandı. Kısılan bacağının acısına rağmen dirseğinin üzerinde doğruldu. Bir elini enseme götürüp beni sertçe kendine çektiikten sonra dudaklarını dudaklarıma mühürledi.

Öpüşü aceleliydi. Bir başlangıçtan çok veda eder gibiydi ancak daha önce kimse beni böyle öpmemişti. Daha önce kimseyle ruhumun yapboz parçaları gibi birleştiğini hissetmemiştim.

Yekta beni ittiğinde sesler artık daha da yakınıımızdan geliyordu. “Git, Duru!”

Sert sesi beni kendime getirirken ayaklandım. Kalbim ağrıyordu, zihnim bir savaş hâlindeydi fakat en doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Uyarmam gereken dostlarımız vardı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu onlara anlatmalıydım.

Yekta'ya son kez baktım ve bana içten bir sevgiyle bakarken bu görüntüsünü aklıma kazıdım.

Arkamı dönüp var gücümle koşarken gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu.

Bacaklarıma öylesine yüklendim ki artık canım yanıyordu. Kalbim eziliyor, ruhum ateşe veriliyordu. Burada olmamalıydım. Geri dönmeli ve var gücümle Yekta'yla birlikte savaşmalıydım.

Zihnim Yekta'ya kaydı. Bana gülümsemesi, beni sinir etmesi, derdimi dinlemesi, bana sarılması ve öpücüğü...

Biz kısacık bir zaman dilimine sonsuzluğu sığdırmayı becermiş-tik.

İçimde korkunç bir öfke baş gösterdi. Daha önce eşi benzerini tatmadığım bir duyguydu bu. Hırçın, kontrol edilemez ve acıyla harmanlanmış.

Yekta'yla çalışırken bana söylediklerini duyar gibi oldum. Sesi öyle netti ki sanki kulağımın dibinde konuşuyordu.

Odaklan, Duru...

Nefes al...

Korkma...

Merak etme, ben buradayım...

Hayır, Yekta. Artık burada değilsin.

Dudaklarımdan bir çığlık kopuverirken bedenimdeki kemiklerin değiştiğini hissettim. Sanki boyum uzuyor, bedenim yeniden şekilleniyordu. Bu his öyle mutlak bir acı veriyordu ki kalbim sıkıştı. Ancak her nasılsa bir şekilde koşmaya devam edebiliyordum. Durmamam gerektiği öyle işlenmişti ki zihnime, lavın üzerinde yürümem gerekse bile yapardım bunu.

Yekta için yapardım.

Tam o an bir el silah sesi kulaklarımı doldurdu.

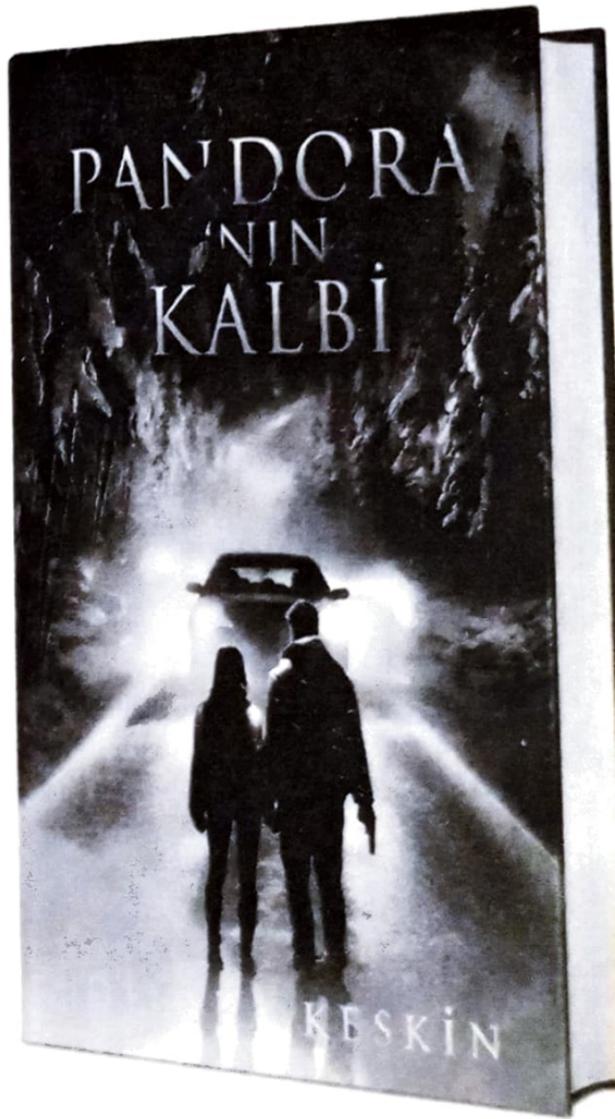
Acı dolu bir haykırış duydum. Sadece saniyeler sonra sesin sahibi olduğumu anlamıştım. Güneş tenime dokunup gözlerimi kör ederken bedenimdeki değişime bıraktım kendimi. Bıraktım ki acı beni alsın. Bıraktım ki karanlık düşüncelere ve kalp kırıklıklarına engel olsun.

Ve sonra ormanda koşarken artık av değil, canavarın ta kendisiydim.

DEVAM EDECEK...

PANDORA KALBI

*"Bizi nefes alamamak değil,
ümitsiz kalmak öldürür."*

DİLARA KESKİN

PA
A

